Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Beyindeki Aşk

nemesis
KİTAP

"Saf romantizmin altın oranı."

Publishers Weekly

Bee Königswasser, erkeklerin hüküm sürdüğü ve haksızlıklarla dolu evrene denge getirmek isterken tek bir soruya göre yaşıyordu: *Marie Curie olsa ne yapardı?* Akademik kırıntılarla geçinmeye çalıştığı yılların ardından rüyası gerçekleşse ve NASA ona bir nöromühendislik projesinde liderlik teklif etse Marie tereddütsüz kabul ederdi. Ancak modern fiziğin annesi, asla Levi Ward gibi bir adamla ortak liderlik yapmak zorunda kalmamıştı.

Levi uzun boylu biriydi, delici yeşil gözleri ve karanlık bir cazibesi vardı. Bee laboratuvardaki ilk gününde, kazara kendini yardıma muhtaç, aciz genç kadın durumuna düşürdüğünde onu güçlü kollarıyla kurtarmıştı. Buna rağmen Levi, lisansüstü eğitimdeyken Bee'ye karşı duygularını çok net bir şekilde ortaya koymuştu; başdüşmanlar sadece birbirlerinden çok uzaktaki kendi galaksilerinde çalışabilirlerdi.

Bee, NASA'da çalışmaya başlayamıyordu; çünkü ekipmanı kayıptı, personel onu görmezden geliyordu ve zaten bocalayan kariyeri daha da büyük bir kaosun içine düşmüştü. Fakat zaman geçtikçe Levi'ın yumuşadığını, onu ve fikirlerini desteklediğini hatta o yemyeşil gözleriyle ona bakıp durduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Sıra gerçekten harekete geçip kalbini ortaya koymaya geldiğinde önemli olan tek bir soru vardı: *Bee Königswasser ne yapacaktı?*

nemesis KİTAP
MASAL PERESTE
nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
KDV'den muaftır.

Beyindeki Aşk

ALI HAZELWOOD

Çeviren: Gülfem Çırak

nemesis
KİTAP

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 661

Beyindeki Aşk Ali Hazelwood

Kitabın Özgün Adı: Love on the Brain
Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Merve Mumcu
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Kapak İllüstrasyonu: Sezen Özyıldız Aşkın
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2022 © Ali Hazelwood, 2022

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-60-1 (Karton Kapak)
ISBN: 978-625-8400-61-8 (Ciltli)
Baskı: Ağustos 2022

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

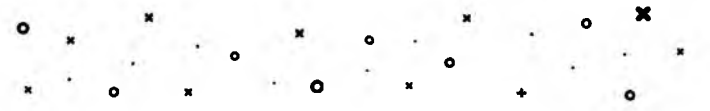
Ali Hazelwood

Ali Hazelwood pek çok eseri basılmış bir yazar olsa da yazıları beyin bilimi üzerine olduğu için bu eserlerde -maalesef ki- öpüşen ve sonsuza dek mutlu yaşayan kahramanlar bulunmamaktadır. Aslen İtalyan olup Almanya ve Japonya'da yaşadıktan sonra nörobilim alanında doktora yapmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşen yazar, yakın bir zamanda -gözüne ne kadar korkutucu gelse de- profesör unvanını almıştır. Çalışmadığı zamanlarda koşuya çıkar, lolipop şekli verilmiş kekler yer ya da evinin asıl sahibi olan iki kediyle -ve az da olsa kediye benzeyen kocasıyla- birlikte bilimkurgu filmleri izler.

AliHazelwood.com
EverSoAli
AliHazelwood

Grems'ime. [DolphinBoob.gif ekle]

1

HABENULA: DÜŞ KIRIKLIĞI

DÜNYADA EN ÇOK sevdiğim önemsiz bilgi şuydu: Dr. Marie Skłodowska-Curie, kendi düğün törenine laboratuvar kıyafetini giyerek katılmıştır.

Bu aslında oldukça havalı bir hikâyeydi. Pierre Curie'yle tanışması, bilim insanı bir arkadaşının sayesinde olmuştu. Birbirlerinin makalelerini okuyup sıvı uranyum dolu deney bardaklarının üzerinden bakışarak flört ettikleri bir senenin ardından Pierre, Marie'ye evlenme teklifi etmişti. Fakat Fransa'ya sadece eğitim için gelen Marie, Polonya'ya dönmesi gerektiğinden, istemeden de olsa onu reddetmişti.

Ne yazık.

Sonrasında Marie, hikâyemizin aynı anda hem kötü karakteri hem de kasıtsız çöpçatanı olan Krakow Üniversitesi'ne başvurmuş, fakat kadın olduğu için fakültede bir pozisyona yerleştirilmemişti (çok klas hareket, Krakow Üniversitesi). Evet, bu tam

bir şerefsizlikti ama iyi tarafından bakılırsa da Pierre'in henüz radyoaktif olmayan, sevgi dolu kollarına dönmesini sağlamıştı. Bu iki tatlı inek, 1895 yılında dünya evine girmişti ve o zamanlar cebi pek de dolu olmayan gelinimiz, düğünü için, her gün laboratuvarda da giyebileceği rahat bir elbise almayı tercih etmişti. Bizim Marie pragmatik kadındı doğrusu.

Tabii bir on yıl kadar ileri sarıp, Pierre'in bir at arabasının altında kalarak Marie ile iki kızını dünyada yapayalnız bıraktığı zamanlara gelindiğinde hikâye mükemmelliğini önemli ölçüde kaybediyordu. 1906 yılına odaklandığınızda bu hikâyeden alınacak asıl dersi görebiliyordunuz: İnsanların daima yanınızda kalacağına inanmak kötü bir fikirdir. Öyle ya da böyle, sonunda yok olurlar. Belki yağmurlu bir sabah, Dauphine Caddesi'nde ayakları kayar ve kafatasları bir at arabasının altında ezilir, belki de uzaylılar tarafından kaçırılıp uzayın derinliklerinde kaybolurlar. Ya da sizinle evlenmeden altı ay önce en yakın arkadaşınızla yatar ve düğünü iptal edip tonlarca depozito parasına elveda demenize sebep olurlar.

Evet, bu konuda gerçekten de limit gökyüzüydü.

Yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda Krakow Üniversitesi'nin *yalnızca* küçük çaplı bir kötü kahraman sayılacağı söylenebilirdi. Yanlış anlaşılmasın, Dr. Curie'nin gelinlik/laboratuvar kıyafeti içinde, elinde iki Nobel Ödülü ile *Özel Bir Kadın* tarzında salına salına Krakow'a adım attığını ve "Büyük hata yaptınız. Çok büyük. *Devasa*!" diye bağırdığını görmeyi ben de çok isterdim tabii. Ama bu hikâyenin başlıca kötü karakteri, Marie'nin gecenin geç saatlerinde tavanı izleyerek gözyaşı dökmesine neden olan asıl şey kayıptı. Kederdi. İnsan ilişkilerinin faniliğiydi. Gerçek kötü karakter, ikide bir spontane olarak nükleer bozunma yaşayan duraysız bir izotop sayılabilecek aşktı.

Ve sonsuza kadar cezasız kalacaktı.

Peki, güveninizi asla boşa çıkarmayacak şey neydi? Dr. Curie'yi onca yıl boyunca asla terk etmeyen şey? Merakı. Keşifleri. Başarıları.

Yani bilim. Bilim, ayakları asıl yere basan şeydi.

İşte tam da bu yüzden, NASA benimle *–benimle! Bee Königswasser'le!–* iletişime geçip, en prestijli nöromühendislik araştırma projelerinden biri olan BLINK'in başaraştırmacısı olarak seçildiğimi bildirdiğinde çığlığı basıverdim. Ulusal Sağlık Enstitüleri'nin Bethesda kampüsündeki ufak, penceresiz ofisimde yüksek sesle ve coşkuyla haykırdım. NASA astronotlarının performansını artırmaya yarayacak o müthiş teknolojik buluş üzerinde çalışacaktım! Sonra duvarların tuvalet kâğıdı kalınlığında olduğunu ve sol taraftaki komşumun bir keresinde, doksanlar kadın alternatif rock şarkıcılarını kulaklık takmadan dinlediğim için hakkımda resmi bir şikâyette bulunduğunu hatırladım. Bu yüzden, içimde dev bir sevinç patlaması yaşasam da elimin tersini ağzıma bastırıp ısırarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde zıpladım.

Dr. Curie'nin 1891 yılının sonlarında nihayet Paris Üniversitesi'ne kaydolmasına izin verildiğinde hissettiğini hayal ettiğim gibi hissediyordum. Sanki uzansam, bilimsel keşifler dünyasını –tercihen radyoaktif olmayanını– elimde tutabilecektim. Açık ara hayatımın en önemli günüydü ve kutlamalarla dolacak *olağanüstü* bir hafta sonunun başlangıcıydı. Hafta sonunun öne çıkanları şunlardı:

- Haberi en sevdiğim üç meslektaşıma verdim ve birlikte her zamanki barımıza gidip birkaç kadeh Lemon Drop içerek orta yaşlı çirkin patronumuz Trevor'ın, ona âşık olmamamız konusunda bizi uyarışını sırayla taklit edip kahkahalar attık. (Akademik camiadaki erkekler pek

çok yanılsamaya meyilliydi; tabii ki Pierre Curie dışında. Pierre asla yanılmazdı.)

- Saçımı pembeden mora çevirdim. (Bunu evde yapmak zorunda kaldım çünkü genç akademisyenlerin kuaföre ayıracak parası olmazdı. Şu anda duş kabinimin içi pamuk şeker makinesiyle tek boynuzlu at mezbahasının karışımı gibi görünüyordu ama rakun olayından sonra –inanın bana, bilmek istemezsiniz– zaten depozitomu geri alamayacaktım.)

- Kendimi Victoria's Secret'a bir geziyle ödüllendirdim ve masraf konusunda hiç endişelenmeden yeşil renkli, çok güzel bir iç çamaşırı takımı satın aldım. (Gerçi biri beni kıyafetsiz görmeyeli uzun yıllar olmuştu ve böyle giderse daha yıllarca kimse de göremeyecekti.)

- Bir süredir düşündüğüm Couch-to-Marathon planını indirip ilk koşuma çıktım. (Ardından aşırı hırsıma lanetler okuyarak eve döndüm ve derhal daha düşük seviyedeki Couch-to-5K* programına geçiş yaptım. Bazı insanların *her gün* egzersiz yaptığına inanamıyordum.)

- Yaşlı komşumun, aynı derecede yaşlı olan ve ikinci akşam yemeği için sık sık daireme gelen kedisi Finneas'a ödül kurabiyesi pişirdim. (Kendisi teşekkür olarak en sevdiğim Converse'lerimi parçaladı. Sonsuz bilgelik sahibi Dr. Curie muhtemelen bir köpek insanıydı.)

---

* Sözcük anlamları "Kanepeden Maratona" ve "Kanepeden 5 KM Koşuya" olan bu programlar, daha önce hiç egzersiz yapmamış olan kişileri uzun mesafeli koşular yapabilir hale getiren antrenmanlar içerir. (ç.n.)

Özet olarak fazlasıyla eğlenceli vakit geçirdim. Pazartesi gelip çattığında üzülmedim bile. Hayat aynı monotonluğuyla devam etti. Deneyler yaptım, laboratuvar toplantılarına katıldım, masamda verilerle uğraşırken Lean Cuisine yemeklerine ve tek başıma LaCroix içmeye talim ettim. Ama BLINK'e dahil olma olasılığı eskiyi bile yeni gibi hissettiriyor, içimi heyecanla dolduruyordu.

Dürüst olmalıydım ki bir süredir endişe yüzünden neredeyse yataklara düşecek durumdaydım. Altı aydan kısa bir süre içinde dört hibe başvurum reddedilince kariyerimin olduğu yere saplanıp kaldığından, hatta belki de sona erdiğinden emin olmuştum. Trevor beni ne zaman ofisine çağırsa, yıllık sözleşmemin yenilenmeyeceğini söyleyeceğini düşündüğüm için kalbim anormal şekilde çarpmaya, avuç içlerim terlemeye başlıyordu. Doktora derecemi almamın üzerinden geçen iki yıl, hayatımın en mutlu yılları sayılmazdı.

Ama artık tüm kaygılar bitmişti. NASA ile anlaşmak, kariyerim için çok büyük ve önemli bir adım olacaktı. Ne de olsa Josh Martin, Hank Malik gibi altın çocuklarla yarıştığım amansız bir sürecin ardından seçilmiştim. Hatta araştırmalarıma çamur atmayı hobi haline getirmiş Jan Vanderberg'ü bile geride bırakmıştım. Pek çok aksilikle karşı karşıya gelmiş olabilirdim ancak beyinle alakalı her şeye takıntılı geçirdiğim yaklaşık yirmi yıldan sonra işte buradaydım: BLINK'in başaraştırmacısı olmuştum. *Astronotlar* için kask tasarlayacaktım; *uzayda* kullanılacak türden hem de! Trevor'ın yapışkan, cinsiyetçi pençelerinden kurtulacaktım. Uzun vadeli bir sözleşmeye imza atacaktım; kendime ait bir araştırma alanım, kendi laboratuvarım olacaktı. Profesyonel hayatımın dönüm noktasıydı bu. Sahip olmayı istediğim tek hayat tarzı da buydu açıkçası.

Birkaç gün boyunca sevinçten havalara uçmuştum. Mest olmuştum. Mutluluktan kendimden geçmiştim.

Ardından, pazartesi günü saat 16.33'te e-posta kutumda NASA'dan gelen bir mesaj belirdi. Ve BLINK'i benimle yönetecek kişinin adını gördüğüm anda mutluluk balonum sönüverdi.

"LEVI WARD'U HATIRLIYOR musun?"

"*Brennt da etwas**... ne?" Telefonda Mareike'nin sesi kalın ve uykulu geliyordu. Ayrıca zayıf sinyal ve uzun mesafe nedeniyle boğuktu. "Bee? Sen misin? Saat kaç?"

"Maryland'de sekizi çeyrek geçiyor. Oradaysa..." Hızla zaman farkını hesapladım. Reike birkaç hafta önce Tacikistan'daydı. Şimdiyse sanırım... Portekiz'deydi. "Sabaha karşı iki olmalı."

Reike homurdandı, inledi, sızlandı ve hayatımızın ilk yirmi yılı boyunca onunla aynı odayı paylaştığım için çok aşina olduğum bir sürü başka ses çıkardı. Kanepemde arkama yaslandım ve o, "Kim öldü?" diye sorana kadar bekledim.

"Hiç kimse. Yani, *birileri* ölmüştür kesin ama tanıdığımız kimse ölmedi. Gerçekten uyuyor muydun? Hasta mısın? İlk uçakla yanına geleyim mi?" Kız kardeşimin şu anda bir gece kulübünde dans etmediğini, Akdeniz kıyılarında çıplak yüzmediğini ya da İber Yarımadası'nın ormanlarında yaşayan bir büyücüler meclisiyle eğlenceli zaman geçirmediğini duymak beni cidden endişelendirmişti. Geceleri uyumak karakterine aykırıydı.

"Hasta değilim. Yine param bitti." Esnedi. "Norveç'e gitmeme yetecek parayı kazanmak için gündüzleri zengin, şımarık Portekizli çocuklara özel ders veriyorum."

"Neden Norveç?" diye sormaya zahmet bile etmedim çünkü Reike'nin cevabının sadece, "Neden olmasın?" olacağını biliyordum. Bunun yerine, "Sana biraz para göndereyim mi?" dedim. Aslında, görünüşe bakılırsa biraz erken davranıp yaptığım kutla-

* (Alm.) Bir şey mi yanıyor? (ç.n.)

malardan sonra benim de fazla param kalmamıştı ama hesabıma dikkat edersem birkaç dolar ayırabilirdim. Ve yemek yemezsem. Birkaç gün boyunca.

"Hayır, veletlerin ebeveynleri iyi para ödüyor. Ayy, dün ne oldu biliyor musun Bee? On iki yaşındaki bir oğlan mememe dokunmaya çalıştı."

"İğrenç. Sen ne yaptın?"

"Tabii ki parmaklarını keseceğimi söyledim. Her neyse... böyle acımasızca uyandırılma zevkini neye borçluyum?"

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Gülümsedim. "Değilim." Acil durum sohbeti için uyandıramayacaksam biriyle DNA'mın yüzde yüzünü paylaşmamın ne anlamı vardı ki? "Sana BLINK diye bir araştırma projesinden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Liderlik edeceğin NASA projesini mi diyorsun? Uzayda daha iyi görünmeleri için havalı astronotlara havalı kasklar tasarlamak için havalı beyin bilimini kullanacağın proje, değil mi?"

"Evet. Bir nevi. Ama görünen o ki *tek* lider ben değilim. Para akışı, NIH* ve NASA tarafından sağlanacak. Hangi ajansın sorumlu olması gerektiği konusunda sidik yarışına girişmişler ve sonunda projede iki lider olmasına karar vermişler." Konuşurken gözümün ucuyla turuncu bir şey gördüm. Finneas, mutfak penceremin pervazında uzanıyordu. Kafasını kaşıyıp içeri girmesine izin verdiğimde sevgiyle miyavlayıp elimi yaladı. "Levi Ward'u hatırlıyor musun?"

"Çıktığım adamlardan biri miydi? Belsoğukluğu kaptığı için bana ulaşmaya çalışan mı?"

---

* Ulusal Sağlık Enstitüleri. (ç.n.)

"Ne? Hayır. Lisansüstü eğitimde tanıştığım biri." Kedi mamasını sakladığım dolabı açtım. "Aynı laboratuvardaydık. Mühendislikte doktora yapıyordu ve ben başladığımda beşinci yılındaydı."

"Wardass'i* diyorsun!"

"Ta kendisi!"

"Şimdi hatırladım! Hani şu... acayip seksi olan. Ve uzun boylu. Ve yapılı."

Finneas'ın kâsesine yemek doldururken gülümsememi bastırdım. "Okuldaki düşmanımla ilgili hatırladığın tek şey boyunun 1.95 olduğu mu yani? Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum." Dr. Marie Curie'nin kız kardeşleri olan ünlü hekim Bronisława Dłuska ve eğitim aktivisti Helena Szalayowa asla fiziksel özelliğe bakmazlardı. Tabii azgın fahişe Reike gibi değillerse. O durumda kesin bakarlardı.

"*Yapılı* olduğunu da unutmadım. Fil hafızama bakıp gurur duymalısın."

"Duymaz mıyım? Her neyse, NASA projesindeki ortak liderin kim olduğu açıklandı ve..."

"Yok artık." Reike kesin yatakta doğrulmuştu. Sesi aniden kristal berraklığındaydı. "*Mümkün* değil."

"Mümkün." Boş mama paketini atarken kardeşimin manyak gibi gülmesini dinledim. "Biliyor musun, en azından bundan pek zevk almıyormuş gibi yapabilirsin."

"Tabii yapabilirim. Ama yapar mıyım?"

"Belli ki yapmazsın."

"Öğrendiğinde ağladın mı?"

"Hayır."

"Kafanı masaya vurdun mu?"

---

* İngilizcede "sinir bozucu, uyuz, pislik" anlamlarına gelen "ass" kelimesi, Ward soyadına eklenerek kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

"Hayır."

"Bana yalan söyleme. Alnında şişlik var mı?"

"... Belki küçük bir tane."

"Ah, Bee. Bu olağanüstü haberi paylaşmak için beni uyandırdığın için teşekkür ederim. Bu arada şu Wardass, sana gudubet diyen adam değil miydi?"

Öyle bir şey dememişti. En azından bu kelimeyi kullanmamıştı ama o kadar yüksek sesle güldüm ki Finneas bana ürkmüş bir bakış attı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Çok gücenmiştim çünkü. Sen aşırı seksi bir kadınsın."

"Bunu sadece sana benzediğim için söylüyorsun."

"Hadi canım. Fark etmemiştim bile."

Gerçi bu tamamen doğru sayılmazdı. Evet, Reike de ben de kısa boylu ve ince yapılıydık. İkimizin de doğal saç rengi siyahtı. Aynı simetrik yüz hatlarına ve mavi gözlere sahiptik. Fakat insanlara *Komik Tuzak* numaraları çekmeyi seneler öncesinde bırakmıştık ve yirmi sekiz yaşına bastığımız bu yıl, kimse bizi ayırt etmekte zorlanmazdı. Ben son on yıldır saçlarımı pastel tonlarda değişik renklere boyama ve bir sürü *piercing* yaptırma sevdasına tutulmuş, birkaç da dövme yaptırarak kardeşimden tamamen farklı bir görünüme bürünmüştüm. Seyahat tutkusu ve sanatsal eğilimleriyle Reike, ailemizin gerçek özgür ruhuydu ama söz konusu özgür moda olunca pek de zahmete girmezdi. Sözde sıkıcı bilim insanı olan ben bu boşluğu onun yerine dolduruyordum.

"Ee, dolaylı olarak bana hakaret eden adam o muydu?"

"Evet. Levi Ward."

Finneas için bir kâseye su doldurdum. Esasında *tam olarak* kardeşimin dediği gibi olmamıştı. Levi bana hiçbir zaman açıkça hakaret etmemişti. Tabii üstü kapalı olanları saymazsak.

İlk akademik konuşmamı, lisansüstü eğitimin ikinci döneminde yapmıştım. Bu işi çok ciddiye almış, bütün konuşmayı ezberlemiş, PowerPoint sunumumu altı kez sil baştan hazırlamış ve mükemmel kıyafeti seçmek için eziyet çekmiştim. Her zamankinden daha güzel giyinmiştim ve okuldaki en iyi arkadaşım Annie, iyi niyetli ama başarısız bir girişimde bulunarak Levi'dan bana bir iltifat koparmaya çalışmıştı.

"Bee bugün ekstra hoş görünmüyor mu?"

Muhtemelen o anda gerginlikten aklına gelen tek sohbet konusu bu olmuştu. Çünkü her zaman siyah saçları, geniş omuzları ve ilgi çekici, sıradışı yüzüyle Levi'yı çok gizemli ve yakışıklı bulduğundan bahseder, bu kadar çekingen olmayı bırakıp ona çıkma teklif etmesinin hayalini kurduğunu söylerdi. Fakat Levi sohbetle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. O delici yeşil gözlerini bana dikip birkaç saniye boyunca baştan aşağı dikkatlice süzmüştü sadece. Sonrasındaysa...

Hiçbir şey dememişti. Hiç konuşmamıştı.

Eski nişanlım Tim'in, olaydan sonra "dehşete düşmüş bir ifade" olarak adlandırdığı şeyi yapmış ve kaskatı bir şekilde başını sallayıp laboratuvardan çıkmıştı. Sahte bir iltifat bile etmemişti. O günün ardından, dedikodulardan oluşan bir fosseptik çukuruna benzetilebilecek okulumuzda laf dilden dile yayılmış, hikâye ağız değiştirdikçe evrilmişti. Kimi, Levi'ın benim üstüme kustuğunu anlatıyor, kimi de başıma bir kese kâğıdı geçirmem için dizlerinin üzerine çöküp yalvardığını uyduruyordu. Bazılarıysa büyük bir dehşet yaşadığı için çamaşır suyu içerek beynini temizlemeye çalıştığını, bunun sonucunda onarılmaz bir nörolojik hasar aldığını söylüyordu. Bunlara kafamı takmamaya, hatta bir parçası olarak eğlenmeye çalışmıştım ama söylentiler öyle vahşi bir noktaya ulaşmıştı ki gerçekten yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Yine de Levi'yı asla suçlamadım. Beni çekici buluyormuş gibi yapmayı... ya da en azından tiksindirici değilmişim gibi davranmayı reddettiği için ona hiç gücenmedim. Her zaman testosteron kokan bir erkekti zaten. Etrafımı saran oğlanlardan farklıydı. Ciddi, disiplinli, biraz da kasvetliydi. Yetkin ve becerikliydi. Hatta deyim yerindeyse alfaydı. Septum *piercing*'i ve mavi gölgeli saçları olan bir kız onun idealindeki kadın tipine uymuyor olmalıydı ve bunda hiçbir sorun yoktu.

Levi'ya kızmama neden olan *asıl* şey daha sonraki aylarda yaptıklarıydı. Onunla konuştuğumda göz teması kurmamak ya da sunum sırası bana geldiğinde dergi kulübüne gelmemek için bahaneler bulmak gibi şeyler yapıyordu. Grup sohbetlerine katıldığım anda mekânı terk ettiği, laboratuvara girdiğimde selam vermeye bile değmeyeceğimi düşünüyormuş gibi davrandığı, bana iğrenç ve tekinsiz bir ucubeymişim gibi baktığı için ona kızma hakkımı saklı tutuyordum. Tim'le nişanlandığımı duyunca onu bir kenara çekip benden çok daha iyisini bulabileceğini söylediği için gücenme hakkımı da saklı tutuyordum. Çünkü kim böyle bir şey yapardı ki?

Hepsinden önemlisi, benim vasat bir bilim insanı olduğuma inandığını bariz bir şekilde belli ettiği için ondan nefret etme hakkımı saklı tutuyordum. Diğer şeyleri kolayca unutabilirdim belki ama işime gösterdiği saygısızlıktan sonra savaş baltamı gömmeye asla niyetli değildim.

Baltamı onun kasıklarına geçirsem ancak rahatlayacaktım.

Doktora öğrencisi olduğum dönemde, nisan ayında bir salı günü, danışmanımın ofisinde Levi benim can düşmanım haline gelmişti. Konu nörolojik görüntüleme olduğunda Samantha Lee tüm zamanların en iyisi sayılabilirdi. Eğer bugün yaşayan bir insanın beynini, kafatasını kırmadan detaylıca incelemenin bir yolu varsa bunu ya Sam keşfetmişti ya da bunda uzmanlaşmıştı.

Araştırmaları son derece parlaktı ve iyi finanse edilmişti. Ayrıca pek çok branşta çalışma yapıyordu ve danışmanlığını yaptığı doktora öğrencilerinin çeşitliliği de buradan geliyordu. Bu öğrencilerin arasında benim gibi, davranışların sinirsel temellerini araştıran bilişsel sinirbilimcilerin yanı sıra bilgisayar bilimciler, biyologlar, psikologlar ve hatta mühendisler bulunuyordu.

Ve Levi, danışmanımızın laboratuvarının kalabalık kaosu içinde bile göze çarpıyordu. Tam da Sam'in sevdiği gibi, nörolojik görüntülemeyi sanat düzeyine yükselten türden bir problem çözme becerisine sahipti. İlk yılında ne yapmış ne etmiş, doktora sonrası öğrencilerin kafasını on yıldır karıştıran portatif bir kızılötesi spektroskopi makinesi yapmanın bir yolunu bulmuştu. Üçüncü yılına geldiğinde laboratuvarın veri analiz hattını kökten değiştirmişti. Dördüncü yılında çoktan bir *bilimsel* yayını vardı. Ve benim laboratuvara katıldığım ilk yıl olan beşinci yılında, ikimiz Sam'in ofisine çağrılmıştık.

Her zamanki coşkusuyla, "Bir süredir hayata geçirmek istediğim harika bir proje var," demişti Sam. "Eğer başarırsak ve işe yararsa bu sahanın çehresini değiştirecek türden bir şey. Tam da bu yüzden en iyi sinirbilimcim ve en iyi mühendisimle bu konuda işbirliği yapmam gerekiyor."

Esintili bir bahar günü öğleden sonrasıydı. Bunu bu kadar iyi hatırlamamın sebebi, o sabah unutulmaz bir olayın yaşanmasıydı. Tim, laboratuvarın ortasında diz çöküp bana evlenme teklif etmişti. Biraz teatraldi ve pek bana göre değildi ama karşımdaki adam sonsuza dek yanımda olmak istediğini bu şekilde gösterirken şikâyet edecek değildim. Bu nedenle gözyaşlarımı bastırıp gözlerinin içine bakmış ve evet demiştim.

Birkaç saat sonraysa söz yüzüğümün, sıkılı avucumun içine acıyla battığını hissediyordum. "İşbirlikleri için hiç zamanım yok, Sam," demişti Levi. Benden olabildiğince uzak dursa da var-

lığıyla küçük ofisi doldurmayı ve ağırlık merkezi olmayı başarıyordu. Bana bakmaya zahmet bile etmiyordu. Zaten hiç etmezdi.

Sam, "Geçen konuştuğumuzda sana uyacağını söylemiştin," demişti kaşlarını çatarak.

"Yanlış söylemişim." Levi'ın ifadesi okunaksızdı. Ama taviz vermeyeceğini belli ediyordu. "Üzgünüm Sam. Cidden çok yoğunum."

Boğazımı temizleyip ona doğru birkaç adım atmış, yatıştırıcı bir tavırla, "Birinci sınıf öğrencisi olduğumu biliyorum," diye söze başlamıştım. "Ama üzerime düşeni yapabilirim, söz veriyorum. Ve..."

"Mesele o değil." Soğuk, yeşil bir fırtınaya benzeyen gözleri bir an benimkilere takılmıştı. Kısa bir saniye için başka bir yere bakamıyormuş gibi görünerek kalbimi hoplatmıştı. "Dediğim gibi, şu anda yeni projeler üstlenecek vaktim yok."

Ofisten neden tek başıma çıkmıştım ya da neden kapının hemen dışında oyalanmaya karar vermiştim hatırlamıyordum. Kendime hiçbir sorun olmadığını söylemiştim. Levi yoğun olabilirdi. Herkesin yoğun olduğu zamanlar vardı. Akademik dünya, her daim vızır vızır koşuşturan insanlarla doluydu. Ben de çok yoğundum mesela. Çünkü Sam haklıydı: Laboratuvardaki en iyi sinirbilimcilerden biriydim. Uğraşmam gereken bir sürü iş vardı.

Ama sonra Sam'in kaygılı sesini duymuştum: "Fikrini neden değiştirdin? Projenin bomba olduğunu söylemiştin."

"Biliyorum. Ama yapamam. Kusura bakma."

"Ne yapamazsın?"

"Bee'yle çalışamam."

Sam ona nedenini sormuştu ama ben dinlemek için durmamıştım. Lisansüstü eğitimin her türlüsü bir doz sağlıklı mazo-

şizm gerektirirdi ancak biri patronuma benimle alakalı saçma sapan şeyler söylerken dinlemek limitimi aşıyordu. Bir hışım oradan ayrılmıştım. Ertesi hafta Annie'nin, tez projesinde Levi'ın ona yardımcı olmayı kabul ettiği hakkında mutlu gevezeliklerini duyduğumdaysa kendime yalan söylemeyi çoktan bırakmıştım.

Levi Ward, Ward Hazretleri, Dr. Wardass kesinlikle benden nefret ediyordu.

Benden.

Bilhassa benden.

Evet, çoğunlukla kasvetli, ciddi, suskun bir devdi. Başkalarıyla fazla şey paylaşmayan, içe dönük biriydi. Çekingen ve mesafeli bir mizacı vardı. Benden hoşlanmasını isteyemezdim ve buna niyetim de yoktu. Yine de eğer diğer insanlara karşı medeni, kibar ve arkadaş canlısı olabiliyorsa bana karşı da böyle yaklaşmayı deneyebilirdi. Ama hayır... Levi Ward benden açıkça nefret ediyordu ve böylesine bir nefret karşısında benim de tek seçeneğim...

Ondan nefret etmekti.

"Orada mısın?" diye sordu Reike.

"Evet," diye mırıldandım. "Levi'yı düşünüyordum."

"Ee, yani şimdi NASA'da çalışıyor, ha? Acaba *Curiosity*'yi* geri getirmek için Mars'a gönderilmesini dilesem gerçekleşir mi?"

"Ne yazık ki projemin ortak liderliğini bitirmeden olmaz." Son birkaç yılda benim kariyerim, uyku apnesi sorunu olan bir suaygırı gibi nefes nefese idare ederken Levi, kariyerini mide bulandırıcı bir hızla uçurmuştu. İlginç çalışmalar yayımlamış, Savunma Bakanlığı'ndan dev bir hibe almış ve Sam'in herkese gönderdiği bir e-postaya göre *Forbes*'un 40 Yaş Altı En İyi 10 Biliminsanı listesine girmişti. Kılıcımı kendi karnıma sokmadan onun başarılarını izleyebilmemin tek nedeni, araştırmaları-

* NASA tarafından Mars'ın Gale kraterine keşif yapmaya gönderilmiş, otomobil büyüklüğündeki gezgin robot. İsminin Türkçe karşılığı "merak"tır. (ç.n.)

nın nörolojik görüntülemeye yönelik olmamasıydı. Yani ikimiz rakip sayılmazdık ve bu sayede onu... asla düşünmüyordum. Mükemmel şekilde işleyen mükemmel bir yaşam hilesiydi bu. Ta ki bugüne dek.

Bugünüme lanet olsun.

"Hâlâ bu durumdan çok fazla keyif alıyorum ama anlayışlı bir kardeş olmak için çaba göstereceğim. Bir ila kese kâğıdının içine nefes alıp vermek arasında puanlama yapman gerekirse onunla çalışmaktan ne kadar endişe duyuyorsun?"

Finneas'ın suyundan geri kalanı bir papatya saksısına döktüm. "Bence boktan bir bilim insanı olduğumu düşünen biriyle çalışmak zorunda olmak en az iki solunum cihazı gerektirir."

"Ama sen harikasın. Hatta en iyi bilim insanısın."

"Ayy, teşekkür ederim." Reike'nin astroloji ve kristal terapiyi "bilim" etiketi altında sınıflandırması, bu iltifatının etkisini azaltmıyormuş gibi yaptım. "Korkunç olacak. Berbat geçecek. Eğer hâlâ eskisi gibiyse ne yapacağımı... Reike, sen işiyor musun?"

Bir saniyelik sessizlikte akan su sesi netleşti. "... Belki. Hey, beni ve mesanemi uyandıran sensin. Lütfen devam et."

Gülümseyip kafamı iki yana salladım. "Eğer hâlâ Pitt'teki gibiyse onunla çalışmak tam bir kâbus olacak. Ve bu sefer onun bölgesinde olacağım."

"Doğru, çünkü Houston'a taşınıyorsun."

"Üç aylığına. Araştırma asistanımla birlikte önümüzdeki hafta yola çıkacağız."

"Çok kıskandım. Ben kim bilir ne zamana kadar burada, Portekiz'de mahsur kalacak, dilek kipinin ne olduğunu öğrenmeyi reddeden çakma Joffrey Baratheon kılıklılar tarafından taciz edileceğim. Çürüdüğümü hissediyorum, Bee."

Reike ve benim, çocukluğumuz boyunca, hem ebeveynlerimizin ölümünden önce hem de sonrasında lastik toplar gibi oraya buraya fırlatılmamıza bu kadar farklı tepkiler vermemiz beni ömrüm boyunca şaşırtmaya devam edecekti. Bir uzak akrabadan diğerine zıplamış, bir düzine ülkede yaşamıştık ve Reike'nin hâlâ arzuladığı tek şey... *daha fazla* ülke görmekti.

Seyahat etmek, yeni yerler görmek, yeni şeyler deneyimlemek istiyordu. Değişim hasreti beynine sabitlenmiş gibiydi. Liseden mezun olduğumuz gün tası tarağı toplayıp yurtdışına gitmişti ve son on yıldır kıtalar arasında dolaşıyor, bir yerde birkaç hafta geçirdikten sonraysa sıkıldığından yakınmaya başlıyordu.

Bense onun tam tersiydim. Bir yere kök salmak, güvende ve istikrarlı olmak istiyordum. Tim'le birlikte buna sahip olacağımı sanmıştım ama daha önce de belirttiğim gibi, başkalarına güvenmek riskli bir işti. Kalıcılık ve aşk, birbirine bariz şekilde uyumsuz şeylerdi ve bu yüzden artık tamamen kariyerime odaklanmaya karar vermiştim. Bir NIH bilimcisi olarak uzun vadeli bir pozisyona erişmek istiyordum ve BLINK'e seçilmek de bunun için mükemmel bir adımdı.

"Aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Sifonu çekmeyi unuttuğun mu?"

"Geceleri sifonu çekemem. Avrupa boruları çok gürültülü. Bunu yaparsam komşum kapıma pasif-agresif notlar bırakır. Neyse, beni dinle. Üç yıl önce Avustralya'da karpuz hasat ederek geçirdiğim yaz vardı ya hani, o zaman Houston'dan bir adamla tanışmıştım. Hovardaydı ama çok sevimliydi. Bahse girerim e-postasını bulabilir ve ona bekâr olup olmadığını sorabilirim..."

"Hayır."

"Gerçekten güzel gözleri vardı ve diliyle burnunun ucuna dokunabiliyordu. Bunu nüfusun sadece yüzde onu yapabiliyor."

Bunun doğru olup olmadığını araştırmak için zihnime not aldım. "Oraya çalışmaya gidiyorum, dilini burnuna değdirebilen bir adamla çıkmaya değil."

"İkisini de yapabilirsin."

"Ben randevulara çıkmam."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır aslında." Reike'nin sesinde her zamanki inatçılığı belirdi. "Dinle, biliyorum ki son erkek arkadaşın..."

"Nişanlım."

"Fark etmez. Onunla işler iyi gitmemiş olabilir..." Hayatımda duyduğum en örtmeceli örtmece karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Güvende hissetmek ve duygusal sınırlarını korumak istiyorsun, biliyorum. Ama bu senin tekrar birileriyle çıkmanı engellememeli. Tüm yumurtalarını bilim sepetine koyamazsın. Daha iyi başka sepetler de var bu hayatta. Seks sepeti, öpüşme sepeti, bir adamın sana pahalı vegan yemeği ısmarlamasına izin verme sepeti gibi. Ve..." Finneas yüksek sesle miyavlamak için tam bu anı seçti. Tanrı onun minnoş kedi zamanlamasını kutsasın! "Bee! Bahsetmeyi kesemediğin yavru kediyi aldın mı sonunda?"

"Komşunun kedisi." Kardeşimin vaazım bölmesine sessiz bir teşekkür olarak Finneas'ı burnumla okşamak için eğildim.

"Uzun dilli adamla çıkmak istemiyorsan en azından git de bir kedi evlat edin. Onun için aptal bir isim bile seçtin, daha ne bekliyorsun?"

"Meowrie Curie harika bir isim bir kere. Ama hayır."

"Bu senin çocukluk hayalin! Avusturya'da olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Harry Potter oynadığımızda Patronus'un her zaman bir kedi yavrusu olurdu."

"Seninki de damlabalığı olurdu." Güldüm. Birleşik Krallık'ta yaşayan ve ufacık boş odasında kalmamızı pek de gönülden istemeyen, anne tarafından kuzenimizin yanma taşınmadan sadece birkaç hafta önce kitapları birlikte Almanca okumuştuk. Of, taşınmaktan nefret ediyordum. Objektif gözle bakıldığında berbat görünen ama çok sevdiğim Bethesda dairemden ayrılacağım için üzgündüm. "Her neyse, Harry Potter'ın sonsuza dek alnında bir izle kalması gibi ben de sonsuza dek kedisiz kalacağım."

"Neden ki?"

"Çünkü son istatistiksel verilere göre on üç ya da on yedi yıl içinde ölecek ve kalbimi on üç ya da on yedi parçaya ayıracak."

"Aman ya, saçmalık bu."

"Başkalarının kedilerini sevmeyi ve ne zaman öldüklerini asla bilmemeyi yeğlerim."

Bir gümbürtü duydum; muhtemelen Reike kendini yeniden yatağa atmıştı. "Şu an ne durumdasın biliyor musun? Buna..."

"Herhangi bir durumda değilim. Bunları geçtik artık."

"... bağlanmaktan kaçınmak deniyor. Patolojik olarak bağımsızsın ve eninde sonunda seni terk edip gideceklerinden korktuğun için kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun. Kendi etrafına bir çit ördün; Bee Çiti. Ve duygularla alakalı her şeyden kaçınıyorsun..." Reike cümlesini yarıda kesip neredeyse çenesini kıracakmış gibi esnediğinde, kişilik özelliklerimi WebMD'de* aratıp bana hayali davranış bozuklukları teşhisi koymaktan zevk alsa da içimi ona karşı bir sevgi dalgası sardı.

"Hadi yat, Reike. Seni sonra ararım."

"Tamam." Küçük bir esneme daha. "Ama ben haklıyım, Beetch.** Sen yanılıyorsun."

---

* Öncelikli olarak insan sağlığı hususunda çevrimiçi haber ve bilgi yayımlayan bir Amerikan şirketidir. (ç.n.)

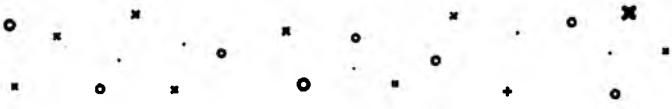
** İngilizcede "cadaloz, sürtük" anlamlarına gelen "bitch" kelimesi ile Bee ismi birleştirilerek sinir bozucu ama sevimli bir takma ad oluşturulmuş. (ç.n.)

"Tabii ki. İyi geceler, bebeğim."

Telefonu kapattıktan sonra birkaç dakikayı daha Finneas'ı okşayarak geçirdim. Kedi, pencereye dönüp ilkbaharın ilk gecelerinin canlandırıcı esintisine çıktığındaysa eşyalarımı toplamaya koyuldum. Dar kot pantolonlarımı ve renkli tişörtlerimi katlarken bir süredir gözüme takılmamış olan bir giysimi fark ettim: Dr. Curie'nin gelinliğiyle aynı mavi tondaki bir elbiseydi ve üstünde sarı puantiyeler vardı. Beş milyon yıl önce Target'ın bahar koleksiyonundan aşağı yukarı on iki dolara almıştım. Levi'ın, benim doğadaki en tiksinç şeylerden biri olan yangılı ayak nasırından başka bir şey olmadığıma kadar verdiği o gün üzerimde bu elbise vardı.

Omuz silkip onu da bavuluma tıktım.

2

VAGUS SİNİRİ: BAYGINLIK

"BU ARADA, ARMADİLLOLARDAN cüzam kapabilirsin, biliyor musun?"

Burnumu uçağm penceresinden ayırıp araştırma asistanım Rocío'ya baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bin yıl önce insanlardan onlara geçmiş, şimdi de onlar bize bulaştırıyorlar." Omuz silkti. "İntikam soğuk yenen bir yemektir ne de olsa."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için güzel yüzünü inceledim. Kalın *eyeliner* çekilmiş geniş, kara gözleri okunaksızdı. Vantablack* kadar siyah saçları, görünür ışığın yüzde doksan dokuzunu yutuyordu. Dudakları dolgundu ve her zamanki gibi aşağı doğru kıvrılmıştı.

* Karbon nanotüplerden yapılan ve ışığın %99.965'ini yutan, dünyanın en siyah maddesidir. (ç.n.)

Hayır, maalesef yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. "Bu gerçek bir bilgi mi?"

"Sana hiç yalan söylediğim oldu mu?"

"Geçen hafta Stephen King'in bir Winnie-the-Pooh uyarlaması yazdığı konusunda yeminler ediyordun." Ben de kalkıp ona inanmıştım. Tıpkı Lady Gaga'nın bilinen bir satanist olmasına ya da badminton raketlerinin insan kemikleri ile bağırsaklarından yapıldığına inanmam gibi.

Asistanım, kaotik gotik mizantropiyi ve ürkütücü, ruhsuz alaycılığı hayat felsefesi olarak benimsemişti ve onu ciddiye almamam gerektiğini bilmeliydim. Sorun şuydu ki arada bir, kulağa çılgınca gelse de daha fazla araştırmayla (yani bir Google aramasıyla) doğru olduğu ortaya çıkan hikâyeleri de oluyordu. Örneğin, *Teksas Testere Katliamı*'nın gerçek bir hikâyeden esinlendiğini biliyor muydunuz? Ben Rocío'yla tanışmadan önce bilmiyordum. Ve onunla tanışmadan önce şimdikinden çok daha rahat uyuyordum.

"İnanmazsan inanma." Omuz silkip lisansüstü eğitime hazırlık kitabına geri döndü. "Git cüzamlı armadilloları sev ve öl."

Rocío çok tuhaf biriydi. Ona bayılıyordum.

"Bu arada, önümüzdeki birkaç ay boyunca Alex'ten uzakken iyi olacağından emin misin?" Onu erkek arkadaşından uzağa götürdüğüm için biraz suçluluk hissediyordum. Yirmi iki yaşındayken biri benden aylarca Tim'den uzak kalmamı isteseydi kendimi denize atardım. Şimdi geçmişe baktığımda ne kadar büyük bir ahmak olduğumu görebiliyordum. Ayrıca Rocío bu fırsattan bir hayli memnun görünüyordu. Sonbaharda Johns Hopkins Üniversitesi'nin nöroloji programına başvurmayı planlıyordu ve özgeçmişine NASA tecrübesini eklemek yararına olacaktı. Hatta ona benimle gelmesini teklif ettiğimde boynuma atlamıştı. Gerçi

bu bir anlık zayıflığından dolayı derinden pişmanlık duyduğundan emindim.

"İyi olmak mı? Dalga mı geçiyorsun?" Bana deliymişim gibi baktı. "Teksas'ta üç ay! La Llorona'yı kaç kez görme şansı yakalacağım, bir fikrin var mı?"

"La... ne?"

Gözlerini devirip AirPod'larını taktı. "Meşhur feminist hayaletler hakkında gerçekten *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Gülümseyip tekrar cama döndüm. 1905 yılında Dr. Curie, Nobel'den kazandığı parayla ilk araştırma asistanını işe almaya karar vermişti. Acaba onun asistanı da Cthulhu'ya tapan, biraz ürkütücü bir *emo* muydu? Canım sıkılana kadar bulutları izledim, sonra cebimden telefonumu çıkarıp uçağın ücretsiz Wi-Fi ağına bağlandım ve bana dikkat etmediğinden emin olmak için asistanıma göz atsam da telefonumun ekranını hafifçe çevirdim.

Ben fazla ketum bir insan değildim; sebebi de çoğunlukla tembellikti. Yalan söyleyip veya gerçekleri bilerek saklayıp sonra da bunları takip etme zahmetine girmeyi reddediyordum. Bununla birlikte, kimsenin bilmediği bir sırrım vardı. Kardeşimle bile paylaşmamıştım. Yanlış anlaşılmasın, Reike'ye canım pahasına güvenirdim. Ama aynı zamanda onu, korktuğum sahnenin gerçekleşeceği anı hayal edebilecek kadar iyi tanıyordum: Efil efil bir elbisenin içinde, Amalfi Sahili'nde bir tavernada tanıştığı İskoç çobanla flört ediyordu. İkisi, Belaruslu bir çiftçiden yeni satın aldıkları sihirli mantarları tüketmeye karar veriyorlardı ve kardeşim muhabbetin arasında, dillendirmesinin kesinlikle yasak olduğu bir şeyi ağzından kaçırıyordu: ikiz kardeşi Bee'nin, akademik Twitter'daki en popüler ve tartışmalı hesaplardan birinin sahibi olduğunu. Sonra bu İskoç çobanın kuzeni, gizli bir erkek hakları aktivisti çıkıyordu ve kim olduğumu kaçık arka-

daşlarına açıklayıp bana ölü bir keseli sıçan gönderiyordu. Ben de nihayetinde işten atılıyordum.

Yok almayayım, teşekkürler. İşimi -ve keseli sıçanları- buna alet etmeyecek kadar seviyordum.

Twitter'daki @WhatWouldMarieDo* hesabımı, lisansüstü eğitimimin ilk döneminde oluşturmuştum. O zamanlar üniversitede nöroanatomi dersi veriyordum ve dönem ortasında, dersi nasıl geliştirebileceğimiz konusunda dürüst geri bildirimler alabilmek için öğrencilerime isimsiz bir anket yapacağımızı söylemiştim. Ama aldığım geri bildirim... beklediğim türden değildi. Önerilerden biri, sınıfa çıplak gelirsem derslerimin daha ilgi çekici olacağıydı örneğin. Bazıları da biraz kilo almamı, göğüslerimi yaptırmamı, saçlarımı "doğal olmayan renklere" boyatmayı kesmemi ve *piercing*'lerimden kurtulmamı söylemişti. Hatta biri "canım yirmi beş santimlik sik isterse" arayabileceğimi söyleyerek telefon numarası bile bırakmıştı. (Evet, aynen öyle.)

Bu mesajlar ürkütücüydü ama beni tuvalet köşelerinde hıçkıra hıçkıra ağlatan asıl şey kendi grubumdaki lisansüstü öğrencilerin tepkileriydi. Tim de dahil. Yorumları zararsız şakalar olarak görüp gülüp geçmiş ve olayı abarttığımı söyleyip o öğrencileri bölüm başkanlığına şikâyet etmemi engellemişlerdi.

Tabii ki hepsi de erkekti.

(Cidden, niye hep erkekler *oluyordu*?)

O gece ağlaya ağlaya uykuya dalmıştım. Ertesi sabah uyandığımda STEM'deki** kaç kadının benim gibi yalnız hissettiğini düşünürken bir dürtüyle Twitter'ı indirmiş ve @WhatWouldMarieDo hesabını açmıştım. Profile, Dr. Curie'yi güneş gözlüğü takmış gibi gösteren acemi Photoshop işi bir fotoğraf eklemiş, *bio*'ma da

* (İng.) Marie ne yapardı? (ç.n.)

** Science (Fen), Technology (Teknoloji), Engineering (Mühendislik) ve Mathematics (Matematik) kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir kısaltma. (ç.n.)

"*Periyodik cetveli dişileştiriyor. 1889'dan beri*" yazmıştım. İlk *tweet*'imi kimsenin göreceğini düşünmemiştim esasında. Fakat çok yanılmıştım.

@WhatWouldMarieDo La Sorbonne'daki ilk kadın profesör olan Dr. Curie, öğrencilerinden biri ondan dersleri çıplak vermesini istese ne yapardı?

@198888 Yarı-yaşamını kısaltırdı.

@annahhhh ONU PIERRE'E ŞİKÂYET EDERDİ!!!

@emily89 Pantolonuna biraz polonyum koyar ve sikinin büzüşmesini izlerdi.

@bioworm55 Üzerine ATOM BOMBASI atardı

@lucyinthesea Bu gerçekten yaşadığın bir şey mi? Tanrım çok üzüldüm. Bir keresinde bir öğrenci kıçım hakkında mide bulandırıcı bir şey söylemişti ama kimse bana inanmamıştı

Beş yılın, *Chronicle of Higher Education* sitesinde hesabımdan bahsedilen bir avuç yazının, *New York Times*'ta bir makalenin ve yaklaşık bir milyon takipçinin ardından WWMD bu dünyada en mutlu olduğum yere dönüşmüştü. En iyisi de pek çok insanı mutlu edebildiğini görmekti. Hesap, STEM'deki kadınların hikâyelerini anlatabileceği, tavsiye alışverişinde bulunabileceği ve... her konuda yakınabileceği iyileştirici bir topluluğa dönüşmüştü.

Ah, neler konuşmuyor, nelerden yakınmıyorduk ki! Gerçekten de muhteşem bir histi.

@BiologySarah Selam. Aslen kendi fikri olan ve bir yıldan fazla süredir üzerinde çalıştığı bir projede yazarlık hakkı

verilmeseydi @WhatWouldMarieDo[MarieNeYapardı]? Bu arada, diğer tüm yazarlar erkek, çünkü *elbette* erkek olmalılar.

"Iyyy." Yüzümü buruşturup Sarah'nın *tweet*'ini alıntılayarak yanıt yazdım:

Marie kahvelerine gizlice biraz radyum katardı. Ayrıca, sürecin her adımını belgelediğinden emin olarak, bu konuyu Araştırma Dürüstlük Ofisi'ne bildirmeyi düşünürdü. ❤

'Gönder'e bastım ve parmaklarımı koltuğumun sol koluna vurarak bekledim. Hesabın en çazibeli kısmı benim cevaplarım değildi. İnsanların WWMD'ye ulaşmasının gerçek nedeni...

Evet. Buydu. Cevaplar akmaya başlayınca gülümsememin büyüdüğünü hissettim.

@DrAllixx Bunu ben de yaşadım. Yazar kadrosundaki tek kadın ve beyaz olmayan tek kişiydim ve revizyonlar sırasında adım aniden kaybolmuştu. Sohbet etmek istersen özel mesaj atabilirsin Sarah.

@AmyBernard Bilimde Kadınlar derneğinin bir üyesiyim ve internet sitemizde bunun gibi –ne yazık ki çok yaygın– durumlar için tavsiyelerimiz bulunuyor!

@TheGeologician Şu anda ben de aynı durumdan geçiyorum, @BiologySarah. Araştırma Dürüstlük Ofisi'ne bildirdim. Süreç hâlâ devam ediyor ama içini boşaltmak istersen konuşmaktan memnun olurum.

@SteveHarrison Dostum, son dakika haberi: kendine yalan söylüyorsun. Katkıların, yazarlığı garanti edecek kadar DEĞERLİ değildir kesin. Takımın bir süreliğine araştırmaya

eşlik etmene izin vererek sana bir iyilik yapmış. Ancak yeterince akıllı değilsen kendini DIŞARIDA bulursun. Her şey kadın olmakla ilgili değildir, bazen sadece EZİKSİNDİR

Kendi işine bakan bir kadın topluluğu tabii ki de rasgele bir erkeğin fikrine ihtiyaç duyacaktı. Bu evrensel bir gerçekti sonuçta, değil mi?

Bodrum katındaki inlerinde yaşayan ve kavga aranmak için internette gezinen stemlordlarıyla* tartışmaya girmenin asla iyi bir fikir olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. İsteyeceğim son şey kırılgan egolarına bedava eğlence sunmaktı. Biraz stres atmak istiyorlarsa spor salonuna üye olabilir ya da üçüncü şahıs nişancı-oyunları oynayabilirlerdi. Normal insanlar gibi yani.

@SteveHarrison'm keyifli katkısını gizlemek için ekranı kaydırdım ama sonra birinin ona yanıt yazdığını gördüm.

@Shmacademics Aynen Marie, bazen sadece eziksindir. Bunu en iyi Steve bilir.

Kıkırdadım.

@WhatWouldMarieDo Ayy, Steveciğim. Kendine bu kadar yüklenme.

@Shmacademics O sadece, bir kızın karşısında duran ve bilim insanı olmaya layık olduğunu kanıtlamak için iki kat daha fazla iş yapmasını isteyen bir erkek.

@WhatWouldMarieDo Eski romantiklerden kim kaldı, değil mi ama Steve?

---

* Bir STEM programında bulunduğu için, diğer herkesten üstün ve entelektüel olduğunu düşünenlere takılan isim. (ç.n.)

@SteveHarrison Siktirin gidin. STEM'deki kadınlara yönelik bu gülünç destek, STEM'i mahvediyor. İnsanlar iyi oldukları için iş bulmalılar, VAJİNALARI OLDUĞU İÇİN DEĞİL. Ama artık insanlar, kadınları işe almak zorunda hissediyorlar ve DAHA NİTELİKLİ erkekler yerine kadınlar iş buluyor. Bu STEM'in sonunu getirecek. ÇOK YANLIŞ.

@WhatWouldMarieDo Bu konuda üzgün olduğunu görebiliyorum Steve.

@Shmacademics Kıyamam

Steve ikimizi de engelleyince yine kıkırdayarak Rocío'nun meraklı bakışlarının hedefi oldum. @Shmacademics, akademik Twitter'da çok popüler olan bir diğer hesaptı ve açık ara favorimdi. Çoğunlukla, internette dolaşmak yerine çalışması gerektiğine dair *tweet* atıyor, elitizmle ve fildişi kulelerde oturan akademisyenlerle dalga geçiyor, kötü ya da taraflı bilime dikkat çekiyordu. İlk başlarda ona pek güvenememiştim çünkü biyografisinde erkek olduğu yazıyordu ama bir süre sonra ikimiz bir çeşit ittifak kurmuştuk. STEM'de kadınların bulunması fikrinden hoşlanmadıkları açıkça belli olan stemlordları bir şekilde hesabımdaki konuşmalara dalarsa hemen devreye giriyor ve onlarla alay etmem için bana yardımcı oluyordu. Doğrudan mesajlaşmaya tam olarak ne zaman başladığımızdan ya da onun beni kandırmaya çalışan emekli bir Gamergate* destekçisi olmasından korkmayı ne zaman bırakıp onu arkadaş olarak görmeye başladığımdan emin değildim. Ama birkaç yıl sonra işte buradaydık ve haftada birkaç kez, pek çok şey hakkında sohbet ediyor ama gerçek isimlerimizi bilmiyorduk. Shmac'in ikinci sınıfta üç kez bitlendiğini bilmek ama hangi saat diliminde yaşadığından haberdar

* 2014-2016 yılları arasında gerçekleşmiş olan, bazı kadın oyun geliştiricilerini hedef alan bir taciz kampanyasının da başlatıldığı bir kültür savaşıdır. Bu hareketin destekçileri, basın ile feministler, ilericiler ve sosyal eleştirmenler arasında etik olmayan bir gizli anlaşma olduğunu savunmuştur. (ç.n.)

olmamak garip miydi? Biraz. Ama aynı zamanda özgürleştiriciydi. Ayrıca çevrimiçi görüşlere sahip olmak tehlikeli sayılabilirdi. İnternet, pek çok ürkütücü, siber suçlu balıkla doluydu ve eğer Mark Zuckerberg dizüstü bilgisayarının kamerasını bir parça bantla kapatabiliyorsa o zaman ben de sanal dünyada bilgilerimi gizleme hakkımı saklı tutabilirdim.

Uçuş görevlisi gelip elindeki tepsiden bana bir bardak su uzattı. Kafamı iki yana sallayıp gülümsedim ve Shmac'e direkt mesaj attım.

MARIE: Galiba Steve artık bizimle oynamak istemiyor.

SHMAC: Bence Steve bir kurbağa yavrusu ve yeterince rağbet görmüyor.

MARIE: Hahhahha!

SHMAC: Hayat nasıl gidiyor?

MARIE: Güzel! Haftaya yeni, harika bir projeye başlıyorum. İğrenç patronumdan kurtuldum.

SHMAC: O adamın akademide kalabildiğine inanamıyorum.

MARIE: Bağlantıların gücü. Tabii bir de devinimsizlik var. Senden ne haber?

SHMAC: İş bayağı ilginç gidiyor.

MARIE: İyi anlamda mı?

SHMAC: Politik anlamda. Yani hayır.

MARIE: Sormaya korkuyorum ama iş dışında hayat nasıl?

SHMAC: Garip.

MARIE: Kedin yine ayakkabına kaka mı yaptı?

SHMAC: Hayır ama geçen gün botumun içinde bir domates buldum.

MARIE: Bir dahaki sefere fotoğraf gönder! Eee, neler oluyor anlat.

SHMAC: Hiçbir şey olmuyor.

MARIE: Aaa, hadi ama!

SHMAC: Bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun ki?

MARIE: Ünlem işareti kullanmayışından!

SHMAC: !!!!!11!!!1!!!!!

MARIE: Shmac.

SHMAC: Bilgin olsun, şu anda derin bir iç çekiyorum.

MARIE: Eminim öyledir. Hadi anlat artık!

SHMAC: Bir kız var.

MARIE: Ooooo! Hemen HER ŞEYİ anlatıyorsun!!!!!!!11!!!1!!!!!

SHMAC: Anlatacak pek bir şey yok.

MARIE: Onunla yeni mi tanıştın?

SHMAC: Yok. Uzun zamandır tanıdığım biri. Şimdi geri döndü.

SHMAC: Ve evli.

MARIE: Seninle mi?

SHMAC: Maalesef ki hayır.

SHMAC: Kusura bakma. Şu sıralar laboratuvarı yeniliyoruz. Birileri 5 milyonluk bir ekipmanı yok etmeden gitmeliyim. Sonra konuşuruz.

MARIE: Tabii. Ama evli kadınla ilişkin hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum.

SHMAC: Keşke.

Shmac'in her zaman bir tık uzağımda olacağını bilmek güzeldi; özellikle de şimdi Wardass'in soğuk, hoşnutsuz kollarına doğru uçarken.

Levi'ın, üç gün önce ona gönderdiğim e-postayı nihayet yanıtlayıp yanıtlamadığını kontrol etmek için e-posta uygulamama geçtim. Sadece birkaç satırdan oluşuyordu: *Selam, uzun zamandır görüşemedik. Tekrar birlikte çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bu hafta sonu BLINK'i tartışmak için buluşmak ister misin?* Ama beyimiz cevap veremeyecek kadar meşgul olmalıydı. Ya da fazlasıyla küçümseyiciydi. Ya da ikisi birden.

Offff.

Koltuk başlığına yaslanıp Dr. Curie, Levi Ward'la nasıl başa çıkardı diye merak ederek gözlerimi kapattım. Muhtemelen ceplerine radyoaktif izotoplar saklar ve patlamış mısırını alıp nükleer bozunmanın büyüsünü izlerdi.

Evet, kulağa doğru geliyordu.

Birkaç dakika içinde uykuya daldım ve rüyamda Levi'yı yarı armadillo olarak gördüm. Teni soluk yeşil rengiyle parlıyordu ve botundaki domatesi, pahalı bir ekipmanla çıkarmaya uğraşıyordu. Tüm bunların arasında en garibiyse sonunda bana karşı nazik olmasıydı.

JOHNSON UZAY MERKEZİ'NİN hemen dibinde bulunan misafirhanenin minik, mobilyalı dairelerine yerleştirildik. Çalışacağımız Sullivan Keşif Binası'ndan birkaç dakika uzaktaydık. Yürüyüş mesafesinin bu kadar kısa olacağına inanamıyordum.

Rocío, "Eminim yine de her gün geç kalmaya devam edersin," dediğinde, dairemin kilidini açarken ona dik dik baktım. Gelişim yıllarımın büyük bölümünü, zamanın pek de önemsenmediği İtalya'da geçirdiysem bu benim suçum değildi.

Burası kiralık dairemden çok daha güzeldi. Sebebi rakun olayı olabilirdi. Ya da oradaki mobilyalarımın yüzde doksanını IKEA'daki indirim köşesinden almış olmamdı. Bu evin balkonu, bulaşık makinesi ve kola her bastığımda çalışan bir sifonu vardı ki bu, yaşam kalitemde büyük bir gelişmeydi. Burası hayatımdaki köklü bir değişiklikti. Dairedeki her dolabı tek tek açıp kapattım –hepsi boştu, ne umuyordum ki zaten?– Reike ve iş arkadaşlarıma göndermek için fotoğraflar çektim, en sevdiğim Marie Curie magnetimi (Marie, üzerinde "müthişim" yazan bir beherglas tutuyordu) buzdolabına yapıştırdım, sinekkuşu yemliğimi balkona astım ve sonra...

Saat hâlâ iki buçuktu. *Aman ya.*

Boş vakit geçirmekten nefret eden insanlardan değildim. Uyuyarak, Twizzlers yerken *The Office*'in bir sezonunu baştan sona izleyerek ya da hâlâ bir hayli... Tamam *biraz* bağlı olduğum Couch-to-5K programının ikinci adımını tamamlayarak beş saat geçirebilirdim. Ama şu anda Houston'daydım! Uzay Merkezi hemen yanı başımdaydı! Ve hayatımın en havalı projesine başlamak üzereydim!

Bugün günlerden cumaydı ve pazartesiye kadar işe başlamayacaktım ama gergin bir enerjiyle dolup taşıyordum. Bu yüzden Rocío'ya, benimle Uzay Merkezi'ni mi gezmek (*Hayır.*) yoksa birlikte akşam yemeği mi yemek isteyeceğini (*Sadece hayvan leşi yerim.*) sormak için mesaj attım.

Bu kız çok kabaydı. Ama onu seviyordum.

Houston hakkındaki ilk izlenimim çok büyük olmasıydı. İkinci izlenimim nemli olması ve bunun peşi sıra gelen izlenimimse hem çok nemli hem çok büyük olmasıydı. Maryland'de yerlerde hâlâ kar kalıntıları vardı ama Uzay Merkezi çoktan gür bir yeşillikle kaplanmıştı. Karşımda açık alanlar, büyük binalar ve sergilenen eski NASA uçaklarının karışımından oluşan bir manzara vardı. Çalışanları ziyarete gelen aileler de olduğu için biraz lunaparkı andırıyordu. Önümüzdeki üç ay boyunca işe giderken roketler göreceğime inanamıyordum. NIH kampüsünde çalışan sapık trafik sorumlusunu kesinlikle solda sıfır bırakırdı.

Keşif Binası, merkezin eteklerindeydi. Cam duvarları ve tam olarak çözemediğim, karmaşık görünümlü merdiven sistemiyle üç katlı, geniş, fütürist bir binaydı. Yeni ofisimde bir pencere olup olmayacağını merak ederek mermer salona adım attım. Doğal ışığa alışkın değildim; ani D vitamini alımı beni öldürebilirdi.

Resepsiyon görevlisine gülümseyerek, "Ben Bee Königswasser," dedim. "Pazartesi burada işe başlıyorum da, etrafa bir göz atabilir miyim diye merak ediyordum."

Adam bana özür dilermiş gibi tebessüm etti. "Kimlik kartınız yoksa sizi içeri alamam maalesef. Mühendislik laboratuvarları üst katta ve o kısım yüksek güvenliklidir."

Tabii. Doğru ya. Mühendislik laboratuvarları. Levi'ın laboratuvarları. Muhtemelen kendisi de oradaydı ve işbaşındaydı. Mühendislikle, laboratuvarcılıkla meşgul olmalıydı. E-postalarıma cevap veremeyecek kadar meşgul.

"Sorun değil, bu anlaşılabilir bir şey. Ben sadece..."

"Dr. Königswasser? Bee?"

Döndüm. Arkamda sarışın bir genç adam duruyordu. Tehditkâr olmayan bir şekilde yakışıklı, orta boyluydu ve gözüme tanıdık gelmese de bana arkadaşmışız gibi gülümsüyordu. "... Merhaba?"

"Konuşmalarınıza istemeden kulak misafiri oldum ve adınız dikkatimi çekti. Ben Guy. Guy Kowalsky."

İsmi anında anımsayınca kocaman sırıttım. "Guy! Seninle yüz yüze görüşmek harika!" BLINK'e seçildiğime dair ilk bilgilendirmemde, lojistikle alakalı sorularım hakkında irtibata geçebileceğim kişinin Guy olduğu söylenmişti. O günden sonra onunla birkaç kez e-postalaşmıştık. Kendisi bir astronottu – *gerçek bir astronot!*– ve yeryüzündeyken BLINK'te çalışıyordu. Dahil edildiğim proje hakkında o kadar çok bilgisi vardı ki ilk başlarda ortak liderin o olacağını varsaymıştım.

Elimi sıcak bir şekilde sıktı. "Çalışmalarına bayılıyorum! Tüm makalelerini okudum ve bu proje için çok kıymetli olduğuna inanıyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri düşünüyorum. Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Uçuştan sonra vücudum susuz kalmış olmasaydı muhtemelen şu anda gözlerim yaşarmış olurdu. Aynı yerde çalıştığımız koca

bir yıl boyunca benimle bir kez bile pozitif etkileşime geçmemiş Dr. Wardass'in yerine bu hoş, kibar adamla ortak lider olabilirdim! Tanrılardan birini çok kızdırmıştım herhalde. Acaba Zeus muydu? Eros mu? Yok, muhtemelen Poseidondu. Harcanmış gençlik yıllarımda Baltık Denizi'ne işemeseydim keşke.

"Sana etrafı göstermemi ister misin? Konuğum olarak girebilirsin." Resepsiyon görevlisine başını salladı, sonra onu takip etmem için işaret etti.

"Seni... astronot işlerinden alıkoymak istemem."

"Şu anda aradayım. Sana etrafı gezdirmenin, uzay aracı arızalarını gidermekten daha eğlenceli olacağına eminim." Omuz silkerken genç bir oğlan gibi çekici görünüyordu. Onunla iyi anlaşacağımdan şimdiden emin olmuştum.

"Houston'da uzun süredir mi yaşıyorsun?" diye sordum asansöre binerken.

"Neredeyse sekiz yıl olacak. Lisansüstü eğitimin hemen ardından Astronot Kolordusu'na başvurarak NASA'ya geldim. Önce eğitim aldım, sonra da göreve başladım." Kafamdan yaptığım hesaba göre otuzlu yaşların ortasında olmalıydı. Yaşı düşündüğümden daha büyüktü. "Son iki yıldır BLINK'teyim. Üretilecek kaskın tasarımı ve kablosuz sistemi üzerinde çalışıyorum. Şu anda bulunduğumuz noktadan sonra bir nörostimülasyon uzmanı olmadan ilerleyemeyeceğimize karar verdik." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Birlikte çıkaracağımız işler için sabırsızlanıyorum." *Birkaç yıldır bu projeyle ilgilenen biri yerine neden Levi'ya ortak liderlik verildiğini öğrenmek için de sabırsızlanıyorum.* Bu hiç adil görünmüyordu. Guy için de *benim için de.*

Asansör kapıları açıldığında köşedeki ilginç görünümlü kafeyle karşı karşıya geldik. "Şu kafeyi görüyor musun? Sandviçleri harikadır ama dünyadaki en berbat kahveyi yaparlar. Aç mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Ben ısmarlayacağım. Kahveleri ne kadar kötüyse yumurtalı sandviçleri o kadar iyidir."

"Aslında ben yumurta yemem."

"Dur tahmin edeyim, vegan mısın?"

Başımla onayladım. Veganların başına bela olan klişeleri kırmak için çok uğraşıyor ve yeni tanıdığım biriyle ilk üç görüşmemde "vegan" kelimesini kullanmamaya çalışıyordum. Ama bahseden karşımdaki kişi olursa yapacak bir şey kalmıyordu.

"Seni kızımla tanıştırmalıyım. Kısa süre önce artık hayvansal gıda tüketmeyeceğini açıkladı." İçini çekti. "Geçen hafta sonu, farkı anlamayacağını düşünerek mısır gevreğine normal süt koydum. Bana, hukuk ekibinin benimle temasa geçeceğini söyledi."

"Kaç yaşında?"

"Altı yaşına yeni bastı."

Güldüm. "Sana iyi şanslar o zaman."

Sicilyalı anneannemin neredeyse her gün hazırladığı leziz çıtır *pollo*'ların,* çiftlikte gezinen sevimli *gallina*'larla** arasında... sandığımdan daha büyük bir bağlantı olduğunu fark ettiğimde yedi yaşındaydım ve o zaman et yemeyi bırakmıştım. Çarpıcı gerçekler.

Reike benim kadar etkilenmemiş, o telaşla "ama domuzların da aileleri var, onları özleyecek anne babaları ve kardeşleri var," diye açıklamaya çalıştığımda düşünceli bir şekilde başını sallayıp, "Ne yani, bütün aileyi mi yemeliyiz?" demişti. Ben birkaç sene sonra tamamen vegan olmuştum, ikizimse iki kişiye yetecek kadar hayvansal gıda tüketmeyi hayatının amacı haline getirmişti. İkimiz bir arada, tek bir bireyin karbon ayak izini oluşturuyor sayılabilirdik.

---

* (İt.) Piliç. (ç.n.)

** (İt.) Tavuk. (ç.n.)

Guy, "Mühendislik laboratuvarları bu koridorun aşağısında," dedi. Mekân, cam ve ahşabın ilginç birleşiminden oluşuyordu ve bazı odaların içi görülebiliyordu. "Etraf biraz dağınık ve çoğu kişi bugün izinli. Ekipmanların yerlerini değiştirip alanı yeniden düzenliyoruz. Devam eden birçok projemiz var ama BLINK herkesin favori çocuğu. Diğer astronotlar bile havalı uzay kasklarının ne zaman hazır olacağını sormak için arada bir uğruyorlar."

Sırıttım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Astronotlar için havalı uzay kaskları hazırlamak tam olarak benim görev tanımımdı. LinkedIn profilime bile ekleyebilirdim. Gerçi kim o siteyi kullanıyordu ki artık?

"Sinirbilim laboratuvarı, yani senin laboratuvarın sağ tarafta olacak. Şu taraftan gidince de..." Telefonu çaldı. "Kusura bakma, açsam senin için sorun olur mu?"

"Hayır, hiç sorun olmaz." Kunduz –doğanın mühendisi– desenli telefon kılıfına gülümsedikten sonra kafamı başka yöne çevirdim.

Arkadaşlarıma göndermek için binanın birkaç fotoğrafını çeksem Guy ezik olduğumu düşünür mü diye merak ettim. Sonra bununla yaşayabileceğime kadar verip telefonumu almak için cebime uzandım ama tam o sırada koridorun sonundan bir ses duydum. Yumuşacık, incecik bir sesti ve sanki...

"Miyav."

Dönüp Guy'a baktım. Hattın diğer ucundaki, muhtemelen yaşı küçük birine *Moana* filmini nasıl açacağını açıklamakla meşguldü. Bu yüzden sesin kaynağını araştırmaya karar verdim. Odaların çoğu boştu. Laboratuvarlar, ne olduğu belli olmasa da NASA'ya ait olduğu hemen anlaşılan karmaşık, kocaman ekipmanlarla doluydu. Bir yerlerden erkek konuşmaları duyuluyordu ama aradığım sesin sahibi...

"Miyav."

Döndüm. Birkaç metre ötemde bana meraklı bir ifadeyle bakan güzel, minik bir *calico* kedisi duruyordu.

"Ah, sen de kimsin bakalım?" Ona yavaşça elimi uzattım. Yavru yaklaştı, nazikçe parmaklarımı kokladı ve kafasını sevgiyle elime tosladı.

Güldüm. "Ne tatlı bir kızsın sen böyle." Çenesinin altını kaşımak için çömeldim. Parmağımı oyunbaz bir şekilde ısırdı. "*Mırrr*-kemmel bir bebeksin sen. Seninle tanıştığım için çok şanslıyım."

Kedi bana küçümseyici bir bakış atıp arkasını döndü. Sanırım kelime oyunlarını anlayabiliyordu.

"Hadi ama sadece *takılıyordum*." Yavru, öfkeli bir bakış daha attı. Sonra yakında bulunan, üstü tavana kadar kutular ve dengesiz duruyormuş gibi görünen ekipmanlarla dolu olan bir tekerlekli arabaya atladı. "Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi kısarak nereye kaybolduğunu anlamaya çalışırken ekipmanların gerçekten de her an düşecekmiş gibi göründükleri kafama dank etti. Ve kedi onlara değip dengelerini daha da bozunca üzerime doğru devrilmeye başladılar.

Her.

An.

Tepeme.

Binebilirlerdi.

Kaçmak için üç saniyeden az zamanım vardı. Ama bu çok kötüydü çünkü vücudum aniden taş kesilmiş, beynimin komutlarını dinlemez olmuştu. Korkudan felç olmuş gibi kalakaldım ve kafamın içi düşüncelerden oluşan bir kaosa dönüşürken gözlerimi yumdum. *Kedi iyi mi? Ölecek miyim? Aman Tanrım, öleceğim. Wile E. Coyote'nin çelik örsün altında ezilmesi gibi ezileceğim.*

Yirmi birinci yüzyıldaki Pierre Curie'ymişim gibi kafatasım paramparça olacak. Ama ne yazık ki benim, Paris Üniversitesi fizik bölümünde, sevgili eşim Marie'ye bırakacak bir koltuğum yok. Bilimde varmak istediğim noktaya giden yolun ancak yüzde onunu tamamlamış durumdayım. Yapmak istediğim çok fazla şey var ama birkaç saniye içinde...

Bir şey vücuduma çarparak beni kenara, duvara doğru itti.

Ve her şey acıdan ibaret oldu.

Ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra acı dindi ve gürültüler başladı. Düşen metallerin şangırdaması, korkunç çığlıklar, uzakta bir yerden gelen tiz "miyav" sesi ve kulağıma çok daha yakın bir nefes sesi. Hemen dibimde biri hızlı hızlı soluk alıyormuş gibiydi.

Gözlerimi açıp nefes almaya çalıştım ve...

Yeşil.

Görebildiğim tek şey yeşildi. Dışarıdaki çimenler gibi koyu renk de değildi, uçakta yediğim fıstıklar gibi soluk da değildi. Açık, delici ve yoğun bir yeşildi. Tanıdık geliyordu ama tam olarak anımsayamıyordum.

Gözler. Hayatımda gördüğüm en yeşil gözlere bakıyordum. Daha önce bir yerlerde görmüştüm onları. Dalgalı siyah saçlarla çevrilmişlerdi ve köşeli, keskin hatlı, dolgun dudaklı, kusurları olsa da rahatsız edici derecede yakışıklı bir yüze aittiler. Bu yüz de beni duvara sabitlemiş olan iri, sağlam bir bedene bağlıydı. Geniş bir göğüs ve kızılçam gövdelerine taş çıkartacak bir çift yapılı bacak görüyordum. Bacaklardan biri benim bacaklarımın arasına girmiş, düşmemi engelliyordu. Adamın *kokusu* bile ormanı anımsatıyordu ve *o ağzı*...

Muhtemelen beni üç yüz kiloluk makine mühendisliği aletleri tarafından ezilmekten kurtardığı için ağzından hâlâ sık nefesler dökülüyordu.

Ve ben bu ağzı *tanıyordum.*

Levi.

Levi.

Levi Ward'u altı yıldır görmemiştim. Mutluluk dolu altı yıl! Ama şimdi tam karşımdaydı, NASA Uzay Merkezi'nin ortasında beni bir duvara yaslamıştı ve görünüşü... görünüşü...

"Levi!" diye bağırdı biri. Metal sesleri kesildi. Bu da düşüşün sona erdiği anlamına geliyordu. "İyi misin?"

Levi ne hareket ediyor ne de başka tarafa bakıyordu. Ağzı hareket ediyordu; boğazı da öyle. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ama sesi çıkmıyordu. Bunun yerine eli hızlıca ve nazikçe yüzümü kavradı. O kadar büyüktü ki kendimi mükemmel bir şekilde korunmuş hissettim. Yemyeşil bir sıcaklıkla sarmalanmış gibiydim. Eli tenimden ayrılınca hafifçe inledim; boğazımın derinliklerinden istemsizce yükselen kederli bir sesti. Ama elinin sadece kafatasımın arkasına doğru kaydığını hissedince inlemeyi kestim. Sonra köprücük kemiğimin çukuruna kaydı, oradan da alnıma geçip saçlarımı geriye itti.

Tedbirli bir dokunuştu. Hassas bir baskı yapıyordu. Hızlı hareket ediyor ama kalıcı etki bırakıyordu. Beni inceliyordu sanki. Tek parça olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Beni hafızasına kazıyordu.

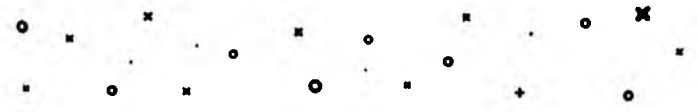
Gözlerimi kaldırdım ve ilk kez Levi'ın gözlerindeki derin, maskesiz endişeyi fark ettim.

Dudakları hareket etti. Sanki... sanki adımı söylüyordu. Bir kez, iki kez... Bir tür dua gibi.

"Levi? Levi, o..."

Gözkapaklarım kapandı ve her yer kararardı.

3

ANGULAR GİRUS: DİKKATİNİ VER

HAFTA İÇLERİ GENELDE alarmımı sabah yediye kurar, sonra da üç –olağanüstü başarı– ya da sekiz –umarım işe giderken kuduz bir çekirge sürüsünün saldırısına uğrar ve ölümün soğuk kucağında teselli bulurum– defa ertelerdim. Fakat pazartesi günü emsali görülmemiş bir şey yaşandı: Beş kırk beşte gözlerimi açtığımda tamamen canlı ve çalışkan hissediyordum. Gece plağımı ağzımdan çıkarıp derhal banyoya koştum ve duşa girmek için suyun ısınmasını bile beklemedim.

İşte *o kadar* hevesliydim.

Yulafıma badem sütü ekledikten sonra parmaklarımı tabanca şekline sokup müthiş Dr. Curie'ye döndüm. "BLINK bugün başlıyor," dedim magnete. "Bana enerji gönder."

En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Çünkü bu kadar heyecan verici bir şeye hiç dahil olmamıştım. Gardırobumun önünde dikilirken tüm dikkatimi buna

–yani saf *heyecana*– vermeye çalışarak cuma günü olanları düşünmemeye çalıştım.

Aslında düşünecek fazla bir şey yoktu. Sadece bayıldığım ana kadar olanları hatırlıyordum. Evet, penis kıskançlığı yaşayan bir yirminci yüzyıl histeriği gibi Ward Hazretleri'nin erkeksi kollarında baygınlık geçirmiştim.

Ama bu yeni bir şey değildi. Ben sürekli bayılırdım zaten. Uzun süre yemek yemeyince, kocaman ve kıllı örümcek fotoğrafları görünce, otururken birden ayağa kalkınca... Vücudumun, normal günlük olaylar karşısında kan basıncını dengede tutma konusundaki beceriksizliği yüzünden Reike bana "senkop* tutkunu" adını takmıştı. Doktorlar beni şaşırtıcı bir vaka olarak görmüş ama araştırmalar sonucu endişe edecek bir şey olmadığına karar vermişlerdi. Ben de bilincimi geri kazanır kazanmaz toparlanıp yaptığım işe geri dönmeyi zamanla öğrenmiştim.

Ancak cuma günü farklıydı. Birkaç dakika içinde şuurum geri gelmişti -kedi ortalıkta görünmüyordu- ama nöronlarım hâlâ kendilerine gelmemiş olmalıydılar ki *asla* gerçek olmayacak bir halüsinasyon görmüştüm: Levi Ward beni gelinmişim gibi kucağında lobiye taşıyor ve nazikçe kanepelerden birine yatırıyordu. Sonrasında da halüsinasyon devam etmişti: Levi Ward, tekerlekli arabayı başıboş bırakan mühendisi acımasızca azarlıyordu. Birkaç nedenden ötürü, ateşliyken görülen tuhaf rüyalar gibiydi.

Birincisi, Levi ürkütücüydü ama *o kadar da* dehşet verici değildi. Öfke patlamalarına kapılmaktan ziyade "onları soğuk bir kayıtsızlıkla ve sessiz bir aşağılamayla öldür" tavrına bürünmüştü. Görüşmeyeli yeni bir ürkütücülük seviyesine geçiş yapmış gibi görünüyordu ve bu hali oldukça... hoştu.

İkincisi, benim dahil olduğum herhangi bir kazada onun ben olmayan tarafa cephe alması çok zordu. "Zor" derken imkânsız

* Şuurunu kaybetme anlamına gelen tıbbi terim. (ç.n.)

demek istiyordum. Evet, hayatımı kurtarmıştı ama beni duvara ittiğinde büyük ihtimalle kim olduğumu bile bilmiyordu. Ne de olsa burada Dr. Wardass'ten söz ediyorduk. Bir zamanlar iki saatlik bir toplantıda sırf benim yanımda diye boş sandalyeye oturmak yerine ayakta duran, kazanmak üzere olduğu poker oyunundan, sırf biri beni oyuna soktu diye çıkan, Pitt'teki son gününde laboratuvardaki herkese sarılıp sıra bana geldiğinde tokalaşmaktan başka bir şey yapmayan adamdı bu. Birinin beni bıçakladığını görse muhtemelen bıçağa doğru adım attığım için beni suçlar... sonra bıçak bileme taşını çıkarırdı.

Özet olarak, cuma günü beynim kesinlikle en iyi gününde değildi. Şimdi ya bunu kabullenemeyip, lisansüstü eğitimdeki düşmanım hayatımı kurtardı diye gardırobuma boş boş bakarak ıstırap çekecek ya da heyecanımın tadını çıkarıp bir kıyafet seçecektim.

Kıyafete odaklanmaya karar verip siyah, dar bir kot pantolon ve puantiyeli kırmızı bir bluz giydim. Saçlarımı Hollandalı sütçü kızları gururlandıracak şekilde ördüm ve kırmızı ruj sürdüm. Takıları minimumda tutmak istedim ve her zamanki küpelerimle en sevdiğim septum *piercing*'imi seçtim. Sol elime de anneannemden kalan yüzüğü taktım.

Başkasının alyansını takmak biraz garip olsa da *nonna*'mdan bana kalan tek hatıra buydu ve iyi şansa ihtiyacım olduğunda onu takmayı seviyordum. Reike ve ben, ebeveynlerimiz öldükten hemen sonra onunla yaşamak için Messina'ya taşınmıştık. Sadece üç yıl sonra o da vefat edince tekrar taşınmak zorunda kalmıştık ama tüm kısa ömürlü evlerin, tüm uzak akrabaların arasında bizi en çok seven kişi *nonna*'mız olmuştu. Bu yüzden Reike onun nişan yüzüğünü alırken ben de evlilik yüzüğünü almıştım. Gayet adil bir anlaşmaydı. Son olarak telefonumu alıp WWMD hesabımdan kısa, motive edici bir *tweet* attım (Mutlu

Pazartesiler! SAKİN KALIN VE CURIE'LEMEYE DEVAM EDİN,* DOSTLAR 👩‍🔬👩‍🔬👩‍🔬👩‍🔬👩‍🔬) ve dairemden çıktım.

"Heyecanlı mısm?" diye sordum Rocío'yla buluşunca.

Bana kasvetli bir bakış attı ve "Fransa'da 1977 yılına kadar giyotin kullanıldı," dedi. Bunu çenemi kapamam için bir mesaj olarak algılayıp budala gibi gülümseyerek sustum. NASA kimliklerimiz için fotoğraflarımız çekilirken de, daha sonra resmi bir tur için Guy'la buluştuğumuzda da hâlâ gülümsüyordum. Pozitif enerji ve umut dolu bir gülümsemeydi. "Bu projeyi sallayacağım", "Bakın görün beyninizi nasıl harekete geçireceğim" ve "Sinirbilimi kaltağım yapacağım" diyen bir gülümseme.

Fakat Guy, kimlik kartını kullanarak bir başka boş odanın kilidini açtığında gülümsemem yüzümde daha fazla kalamadı.

"Ve işte transkraniyal manyetik uyarma cihazının olacağı yer de burası," dedi. Binayı gezmeye başladığımızdan beri *tekrar tekrar* duyduğum cümlenin başka bir varyasyonuydu bu da.

"Elektroensefalografi laboratuvarının olacağı yer burası."

"Tetkik Kurulu projeyi onayladıktan sonra bu odada katılımcı alımı yapacaksınız."

"Rica ettiğin test odası burası olacak."

Bir sürü malzeme olacağı söyleniyordu ama henüz ortada bir şey yoktu. Halbuki NASA ve NIH arasındaki görüşmelerde, projeyi yürütmek için gereken her şeyin, işe başladığımda burada olacağı belirtilmişti.

Sadece bir gecikme olmasını umarak gülümsemeye devam etmeye çalıştım. 1903'te Nobel Ödülü'nü aldığında Dr. Curie'nin düzgün bir laboratuvarı bile yoktu ve tüm araştırmalarını, dö-

* "Sakin Kal ve Hayatına Devam Et" anlamına gelen "Keep Calm and Carry On" sloganı, "Keep Calm and Curie On" olarak değiştirilip kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

nüştürülmüş bir kulübede yapıyordu. *Bilim*, dedim içimden Jeff Goldblum'ın sesiyle, *bir yolunu bulur.*

Sonra Guy son odayı açıp, "İkinizin paylaşacağı ofis de işte burası," dedi. "Bilgisayarınız yakında gelecek." İşte o zaman gülümsemem kaş çatmaya dönüştü.

Ofis güzeldi aslında. Geniş ve aydınlıktı. Tek bir yerinde pas olmayan ve olması gereken şekilde bel desteği sağlayacak sandalyeleriyle masaları vardı. Yine de...

Her şeyden önce, mühendislik laboratuvarlarından mümkün olduğunca uzaktaydı. Şaka yapmıyordum. Levi'ın ofisinden en uzak olan noktaya x desek ve biri bir iletki alıp x'i bulmaya çalışsa sonuç şu olurdu: x=benim masam. Disiplinlerarası çalışma alanları ve işbirlikçi düzen böyle olmamalıydı. Ama bu şimdilik ikincil endişemdi çünkü...

"*Bilgisayar* mı dedin? Tekil mi?" Rocío dehşete düşmüş gibiydi. "Yani... bir tane mi?"

Guy başını salladı. "Listenizde vardı."

"Bizim yaptığımız veri işleme türü için *on* tane falan bilgisayar gerekli," diye belirtti asistanım. "Çok değişkenli istatistiklerden söz ediyoruz burada. Bağımsız bileşen analizi, çok boyutlu ölçekleme ve tekrarlamalı bölüntüleme... Altı sigma..."

"Yani daha fazlasına ihtiyacınız var, öyle mi?"

"Yok ya, bir abaküs alın yeter."

Guy kafa karışıklığıyla göz kırpıştırdı. "... Bir ne?"

"Listemizde beş bilgisayar vardı," diye araya girdim, asistanıma yandan bir bakış atarak. "*Hepsine* ihtiyacımız var."

"Peki." Başını sallayarak telefonunu çıkardı. "Levi'ya söylemek için not alayım. Şimdi onunla buluşmaya gidiyoruz. Beni takip edin."

Kalp atışlarım hızlandı. Sebebi muhtemelen, birlikte son çalıştığımızda vergi denetmeniymişim gibi davranan Levi'ın, buradaki ilk karşılaşmamızda beni *Subay ve Beyefendi* tarzında taşımış olmasıydı. Gergin bir şekilde anneannemin yüzüğüyle oynadım ve bu seferki karşılaşmanın benim için ne gibi galaktik orantılarda bir felaket olacağını merak ettim. Sonra cam duvarın arkasındaki bir şey dikkatimi çekti.

Guy da bunu fark etmişti. "Kask prototipine bir göz atmak ister misiniz?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Prototip orada mı?"

Başını sallayıp gülümsedi. "Şimdilik sadece kabuktan ibaret ama size gösterebilirim."

"Harika olur," dedim kesik kesik nefes alarak. Heyecanlanınca böyle soluk soluğa kalmak utanç vericiydi. Bundan böyle Couch-to-5K programımı daha sıkı takip etmeliydim.

Laboratuvar, beklediğimden çok daha büyüktü. İçeride duvara yaslanmış, daha önce hiç görmediğim makineler, çeşitli istasyonlarda çalışmakta olan birkaç araştırmacı ve düzinelerce tezgâh vardı. İçimde minik bir hınç belirdi –*Levi'ın* laboratuvarı ağzına kadar doluyken *benimki* neden bomboştu?– ama *onu* gördüğümde bu his tamamen kayboldu.

Kask.

BLINK, karmaşık olduğu kadar hassas ve yüksek riskli bir projeydi. Ancak hedefi çok basitti: Beynin manyetik uyarımı (benim alanım) hakkında bilinenleri kullanarak "dikkat yanıp sönmelerini" azaltacak özel kasklar (Levi'ın uzmanlığı) tasarlamak. Çevrelerinde aynı anda birkaç şey olduğunda astronotların "dikkat yanıp sönmesi" yaşaması, yani farkındalıklarında küçük boşlukların oluşması kaçınılmazdı. İşte bu boşlukların, bu kasklar sayesinde doldurulması planlanıyordu. Bu, bir tarafta kablosuz stimülasyon teknolojisini mükemmelleştiren mühendislerin

ve diğer tarafta beynin haritasını çıkaran sinirbilimcilerin onlarca yıllık bilgi birikiminin doruk noktasıydı. Ve biz de bu yüzden bugün buradaydık.

Demem oydu ki, bu proje sayesinde sinirbilim ve mühendislik, BLINK adlı çok maliyetli bir ağaçta oturmuş Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-D-U!

İki ayrı soyut araştırma diliminin, akademik dünya ile gerçek dünya arasında böyle bir köprü oluşturmasının ne kadar çığır açıcı olduğunu dile getirmek zordu. Herhangi bir bilim insanı için bu olasılık yalnızca heyecan verici olabilirdi fakat benim için, kariyerimin son iki yıldır boka sarmasının ardından bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Üstelik şimdi, söz konusu rüyanın gerçek olduğunun somut kanıtı hemen önümde duruyordu.

"Bu..."

"Evet."

Rocío, "Vay canına," diye mırıldanırken ilk defa Lovecraftçı Korku* hayranı karamsar bir ergen gibi görünmüyordu. Onunla dalga geçerdim ama kask prototipinden başka bir şeye odaklanamıyordum. Guy, geliştirme aşamaları ve tasarım hakkında bir şeyler söylüyordu ama ben kaska yaklaşırken onu dinlemiyordum bile. Karbon kökenli, çok sağlam liflerden oluşan bir madde olan Kevlar ile karbon fiber kumaşın bir kombinasyonundan yapılacağını, vizörün termal olup göz izleme teknolojisiyle tasarlanacağını, iskeletin yeni işlevleri de barındırabilecek şekilde üretileceğini biliyordum. Bilmediğim şey, ne kadar çarpıcı görüneceğiydi. Geliştirmek için işe alındığım yazılımı barındıracak, nefis şekilde tasarlanmış bir donanım parçasıydı.

---

* Kan, yaralanmalar ve şok gibi korku unsurlarından daha çok bilinmez ve anlaşılmaz olanın dehşetini vurgulayan, adını Amerikalı yazar H.P. Lovecraft'tan almış olan bir korku kurgusu ve tuhaf kurgu alt türüdür. (ç.n.)

Çok güzeldi. Çok şıktı. Ve...

Yanlıştı.

Çok yanlış.

Kaşlarımı çatıp kabuğun iç kısmındaki deliklere daha yakından baktım. "Bunlar nörostimülasyon çıkışları mı?"

Kask istasyonunda çalışan mühendis bana kafası karışmış gibi bir bakış attı. "Lamar, bu Dr. Königswasser," diye açıkladı Guy. "NIH'ten gelen sinirbilimci."

"Geçen bayılan kadın mı?"

Bunun unutulmayacağını biliyordum. Asla unutulmazdı. Lanet olası, işe yaramaz otonom sinir sistemim yüzünden lisede lakabım Amonyak Bee'ydi. "Ta kendisi," dedim gülümseyerek. "Çıkışların nihai konumları bu şekilde mi?"

"Öyle. Neden?"

Kaskı daha dikkatli inceledim. "Bu şekilde olmaz ama." Cümlemi kısa bir sessizlik takip ederken ben donanımı incelemeye devam ettim.

"Neden öyle dedin?" diye sordu Guy.

"Birbirlerine çok yakınlar... Delikler yani. Görünüşe göre Uluslararası 10-20 sistemini kullanmışsınız. Bu sistem, beyin verilerini kaydetmek için mükemmeldir ancak nörostimülasyon için..." Dudağımı ısırdım. "Şu kısım mesela. Burası angular girusu uyaracak, değil mi?"

"Sanırım. Bir kontrol edeyim..." Lamar telaşla bir grafik çıkardı.

Ama benim buna ihtiyacım yoktu. Beyin, asla yanılmadığım tek konuydu. "Üst kısma yapılan doğru frekansta uyarım, farkındalığı artıracaktır. Bu kask için tam olarak istediğimiz şey de bu, değil mi? Ancak angular girusun bulunduğu alt kısmın uyarılması halüsinasyonlara neden olabilir. Gölgeler tarafından takip edildiğini sanmak, aynı anda iki yerdeymiş gibi hissetmek

ve benzeri halüsinasyonlardan bahsediyoruz. Bunları uzaydaki biri deneyimlese sonuçları ne olurdu bir düşünün." Tırnağımla iç kabuğa hafifçe vurdum. "Çıkışların birbirinden daha uzak olması gerek."

"Ama..." Lamar ciddi şekilde sıkıntılı görünüyordu. "Bu Dr. Ward'un tasarımı."

"Eh, Dr. Ward'un angular girus hakkında hiçbir şey bilmediğinden eminim," diye mırıldandım dalgınca.

Ardından gelen sessizlik muhtemelen beni uyarmalıydı. En azından laboratuvarın atmosferindeki ani değişimi fark etmeliydim. Ama fark etmeden kaska bakmaya devam ederek kafamda olası değişiklikleri ve çözümleri evirip çevirdim. Ta ki odanın arka taraflarında bir yerden boğaz temizlenme sesi duyana dek. İşte o zaman kafamı kaldırıp onu gördüm.

Levi.

Girişte duruyordu.

Ve bana bakıyordu.

Öylece bakıyordu. Haşmetli, çetin, karla kaplı bir dağı andırıyordu. Yüzünde hâlâ seneler öncesinin sakin, katı ifadesi vardı. Hakikaten Fuji Dağı'ymış da diğer dağları küçümsüyormuş gibi.

Kahretsin.

Yanaklarım yanmaya başladı. Tabii ki. Beni, ekibinin önünde nöroanatomi becerilerini kötülerken yakalayacaktı *tabii ki.* Ne de olsa hayatım vakitsiz tuhaflıklar ve münasebetsizliklerle dolu bir ateş topuydu.

"Boris ve ben konferans odasındayız. Toplantıya hazır mısınız?" diye sordu yoğun, bariton sesiyle. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Cevap olarak söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorladım.

Sonra Guy konuştu ve Levi'ın aslında bana hitap etmediğini fark ettim. Beni ve az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelmişti hatta. "Evet. Biz de tam gelmek üzereydik. Önce buraya bir uğrayalım demiştik."

Levi tek bir kez kafa sallayıp arkasını döndü. İtaat etmeye hevesli herkesin anında peşine takılmasını sağlayacak sessiz ama net bir emirdi bu. Lisansüstü eğitimde de böyleydi. Doğal bir liderdi. Sadece varlığıyla hükmediyordu. Kötü tarafıyla karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz biriydi.

Ve ben, birkaç yıldır kötü tarafının gururlu sakiniydim. Görünüşe bakılırsa bugün de basit birkaç kelimeyle konut iznim yenilenmişti.

"Dr. Ward *bu* mu?" diye fısıldadı Rocío, konferans odasına girerken.

"Evet."

"Oha. Zamanlaman *harika*, patron."

Yüzümü buruşturdum. "Beni duymamış olma ihtimali nedir sence?"

"Bilmem. Kişisel hijyene önem vermediği için kulak kanalında dev pislik topları olma ihtimaliyle aynıdır diye düşünüyorum."

Konferans odası çoktan dolmuştu. İç çekip bulabildiğim ilk boş koltuğa oturdum, ancak sonra Levi'm hemen karşımda olduğunu fark ettim. Gariplik seviyesi: Nükleer patlama. Bugün seçimlerim gittikçe daha da mükemmelleşiyordu. Birisi masanın ortasına iki büyük kutu *donut* koyduğunda tezahüratlar yükseldi; NASA çalışanları da sıradan akademisyenler gibi bedava yiyeceklere hevesliydi demek ki. İnsanlar bağırmaya ve birbirlerine dirsek atmaya başlarken Guy kaosun arasında, "Köşedeki mavi kremalı olan vegan," diye bağırdı. Ona minnettar bir gülümseme yolladığımdaysa bana göz kırptı. Çok nazik bir adamdı.

Kutunun başına toplananların dağılmasını beklerken insanları inceleyip durum değerlendirmesi yaptım. Annie'yle aramızda, pek fazla kadının dahil olmadığı akademik etkinlik ve ortamlara SosisFestivali™ derdik ve Levi'ın ekibi bu tanıma fazlasıyla uyuyordu. Testosteron Cenneti'nde Çük Patlaması. Biraderler Takımı. Odada Rocío ve benim dışında sadece tek bir kadın vardı, o da şu anda telefonuna bakmakta olan genç bir sarışındı. Saçlarının mükemmel kumsal dalgalarını ve tırnaklarının pembe parıltısını izlerken büyülendiğimi hissettim. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlamam gerekti.

Eh. SosisFestivali™ kötüydü ama Siksalkımı™ ondan daha da beterdi. Sadece tek bir kadının hazır bulunduğu akademik toplantılara bu ismi takmıştık. Lisansüstü eğitimde sayısız kez Siksalkımı™ ortamında bulunmuştum. Ve hepsinde de ya tatsız bir yalnızlık ya da aşırı bir dehşet hissetmiştim. O kadar ki en sonunda Annie'yle programlarımızı birbirine uydurmaya başlamıştık; zaten yapışık ikiz gibiydik, bu çok da zor olmamıştı.

Ne yazık ki birlikte lisansüstü eğitim aldığım gruptaki erkeklerin hiçbiri SosisFestivali™ ve Siksalkımı™ durumlarının kadınlar için ne kadar korkunç olduğunu anlamamıştı. Tamamı erkeklerden oluşan danışma komitem hakkında yakındığımda Tim, "Lisansüstü eğitim herkes için stresli bir süreçtir," derdi. "Marie Curie'yi ağzından hiç düşürmüyorsun... Peki onun, o zamanın tek kadın bilim insanı olduğunu ve tam iki tane Nobel Ödülü kazandığını bilmiyor musun?"

Tabii ki de Dr. Curie, zamanının tek kadın bilim insanı *değildi*. Dr. Lise Meitner, Dr. Emmy Noether, Alice Ball, Dr. Nettie Stevens, Henrietta Leavitt ve daha pek çok kadın, bilim dünyasında aktifti ve küçük parmaklarının ucuyla bile, Tim'in kepaze kıçıyla asla başaramayacağı kadar iyi bilim yapıyorlardı. Ama Tim bunu bilmiyordu. Çünkü o zaman fark edememiş olsam da Tim tam bir aptaldı.

"Başlamaya hazırız." Masanın başında oturan, kızıl saçları seyrelmeye başlamış olan adam ellerini çırpınca herkes aceleyle yerlerine koştu. Vegan *donut*'ımı almak için uzandım ama elim havada donakaldı.

Donut artık orada değildi. Kutuyu birkaç kez inceledim ama içinde sadece tarçınlı çörek kalmıştı. Sonra kafamı kaldırdım ve onu gördüm: Levi'ın dişlerinin arasında kaybolan mavi krema. Lanet *donut*'ımı almıştı. Kutuda bir sürü alternatif vardı ama Wardass benim yiyebileceğim tek şeyi seçmişti. Ne tür bir dikkatsiz, düşüncesiz *denyo*, açlıktan ölmek üzere olan bir veganın tek seçeneğini çalardı ki?

"Ben Dr. Boris Covington," diye söze başladı kızıl saçlı adam. Yorgunluktan darmadağın olmuş, turuncu bir haşlanmış yumurtaya benziyordu. Masasında onu bekleyen tam beş yığın evrak varken toplantı için buraya koşmuş gibiydi. "Keşif Enstitüsü'ndeki tüm araştırma projelerini denetlemekten sorumluyum. Ve bu beni patronunuz yapıyor." Herkes gülerken birkaç kişi onu şakacı şekilde yuhaladı. Şimdi iyice belli olmuştu ki mühendislik ekibi kaba ve gürültücü insanlardan oluşuyordu. "Ki zaten, şimdiye kadarki en iddialı projelerimizden birinde başarısız olmayacağımızı garanti altına almak için buraya gelmiş olan Dr. Königswasser ve Bayan Cortoreal dışındaki herkes bunu biliyor. Sürekli irtibat halinde olacakları kişi Levi olsa da hepiniz lütfen iyi karşılandıklarını hissetmelerini sağlayın, millet." *Donut*'ını (*benim donut'ımı*) bitirmekle meşgul olan Levi dışında herkes alkışladı. Pis dingil. "Şimdi, etkileyici bir konuşma yaptığımı farz edelim ve herkesin en sevdiği aktiviteye geçelim: Buz kırma." Neredeyse herkes sızlandı ama sanırım ben Boris'in fanı olmuştum. NIH'teki patronumdan çok daha iyi birine benziyordu. Bir dakikadır konuşuyordu ve ağzından hakaretvari bir şey çıkmamıştı. "Adınızı, yaptığınız işi ve... favori filminizi söylemenizi istiyorum." Daha fazla sızlanma. "Susun çocuklar. Levi, sen başla."

Odadaki herkes ona döndü ama Levi Bey *donut*'ını yalayıp yutmakla meşguldü. Boğazına baktığımda hayalet hislerden oluşan garip bir karışım tarafından çarpıldığımı hissettim. *Bacaklarımın arasına bastırılmış bacağı. Duvara yaslanmış vücudum. Boynundaki odunsu koku...*

Bir dakika. *Ne?*

"Levi Ward, başmühendis. Favori filmim..." Alt dudağında kalmış şekeri yaladı. "*İmparatorun Dönüşü*."

Yok artık. Benimle dalga mı geçiyordu bu? Önce *donut*'ımı, şimdi de en sevdiğim filmi mi çalıyordu?

Onun ardından sarışın lafa girdi: "Kaylee Jackson. BLINK proje yöneticisi. *Bu Nasıl Sarışın*." Kız, Elle Woods'un birlik kardeşlerinden biri olabilirmiş gibi konuşuyordu; bu da içgüdüsel olarak ondan hoşlanmama yol açmıştı. Ama yanımdaki Rocío gerilmiş gibiydi. Ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm.

Bu çok garipti.

Odada en az otuz kişi vardı ve buz kırma aktivitesi kısa süre içinde can sıkıcı olmaya başladı. Dikkatimi konuşmalara vermeye çalıştım ama Lamar Evans ve Mark Costello, *Kill Bill: Vol. 2*'nin, *Vol. 1*'den daha iyi olup olmadığı konusunda tartışmaya başladılar. Sonra alnımın ortasında tuhaf bir karıncalanma hissettim.

Kafamı çevirdiğimde Levi bana dik dik bakıyordu; gözleri, onda uyandırdığım bir şeyle doluydu. Hâlâ *donut* konusunda biraz kırgındım, e-postama hiç cevap vermemiş olması da cabasıydı. Ama kendime, Boris'in az önce söylediklerini hatırlattım: Burada esas ortağım Levi'dı. Bu yüzden kibar olmaya ve ona, *angular girus konusundaki sözlerim için üzgünüm, umarım birlikte iyi çalışırız* ve *ah, ayrıca hayatımı kurtardığın için teşekkürler*, mesajlarını iletmesini umarak ihtiyatlı bir gülümseme attım.

O ise gülümsememe karşılık vermeden göz temasını kesip kahvesinden bir yudum aldı. Tanrım, bu adamdan o kadar nefret ediyordum ki...

"Bee." Rocío bana dirsek attı. "Senin sıran."

"Ah, şey, evet. Affedersiniz. Bee Königswasser, başsinirbilimci. Ve..." Tereddüt ettim. "*İmparatorun Dönüşü*." Gözümün ucuyla Levi'ın masanın üzerindeki elini yumruk yaptığını gördüm. Kahretsin. Keşke *Avatar* deseydim.

Toplantı bittiğinde Kaylee, Rocío'yla konuşmaya geldi. "Bayan Cortoreal. Sana Rocío diyebilir miyim? Bu belge için imzana ihtiyacım var." Tatlı tatlı gülümseyip bir kalem uzattı ama Rocío kabul etmedi. Donakalmıştı sanki. Birkaç saniye ağzı açık halde Kaylee'ye baktı. Onu kendine getirmek için kaburgalarına dirsek atmam gerekti. *Hmm, ilginç.*

Asistanım imzasını atarken Kaylee, "Solaksın," dedi. "Ben de öyleyim. Yaşasın solaklar!"

Rocío ona bakmıyordu. "Solak insanlar migren, alerji, uyku yoksunluğu ve alkolizme daha yatkındır ve sağ elini kullanan insanlardan ortalama üç yıl daha az yaşarlar."

"Ah." Kaylee'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Ben, şeyyy, hiç..."

Banliyö Kızı ile Gotik Kız etkileşimine daha fazla tanıklık edebilmek için yanlarında kalmayı çok isterdim ama Levi'ın odadan çıktığını fark etmiştim. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de bir noktada konuşmamız gerekecekti; bu nedenle peşinden koştum. Ona ulaştığımda acınası bir şekilde nefes nefeseydim. "Levi, bekle!"

Hayal gücüm mü bana oyun oynuyordu bilmiyordum ama omurgası katılaşmıştı sanki. Olduğu yerde kalışı, bana hapisten kaçan bir mahkûmun gardiyanlar tarafından yakalandığı anı anımsattı. Yavaşça dönerken iri vücudu şaşırtıcı derecede zarifti. Bugün de siyahlara bürünmüştü ve gözlerinin yeşili ortadaydı. Garip, çarpıcı suratı da.

Aslında lisansüstü okulda bu bir tartışma konusuydu. Toplantılarda katılımcıların tamamlanmasını ya da yapılan analizlerin

sonuçlarının çıkmasını beklerken konuşulan bir şeydi: *Levi gerçekten yakışıklı mı? Yoksa sadece 1.95 boyunda olduğu ve Rodos Heykeli'ni andırdığı için mi öyle geliyor?* Bu hususta pek çok farklı fikir vardı. Örneğin Annie, 'on üzerinden on, ateşli bir gece için ideal' takımındaydı. Bense arkadaşıma, *iyy, iğrençsin*, deyip güler ve onu hain olmakla suçlardım. Gerçi... Bu lafım tam gediğine oturmuştu ancak nedeni tamamen farklıydı.

Geriye dönüp bakınca, bir hayran kulübü olmasına neden o kadar şaşırmıştım hiç bilmiyordum. *Nature Neuroscience* dergisinde yazıları yayımlanmış olan, tüm öğretim kadrosunu tek eliyle kaldırabilecek kadar güçlü görünen, ciddi, suskun bir adamın çekici olarak kabul edilmesi o kadar da tuhaf değildi.

Tabii ben onu hiç çekici bulmamıştım. Gelecekte de bulacak değildim.

Hatta bacaklarımın arasına bastırdığı uyluğunu bir daha hiç ama *hiç* düşünmeyecektim.

"Selam." Temkinli bir şekilde gülümsedim. O cevap vermeyince, "Geçen gün için teşekkür ederim," diye ekledim. Hâlâ cevap yoktu. Bu yüzden devam ettim: "Ben, şey... o arabanın önünde keyfimden durmuyordum." Anneannemin yüzüğünü çevirip durmaktan vazgeçmem gerekiyordu. "Bir kedi gördüm ve..."

"Kedi mi?"

"Evet. *Calico* bir kedi yavrusuydu. Beyaz tüyleri çoğunluktaydı, turuncu ve siyah tüyleri daha çok kulaklarındaydı. Ayrıca mini minnacık bir..." Şüpheci bakışlarını fark ettim. "Ciddiyim ben. Bir kedi vardı."

"Binanın *içinde* mi?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Arabanın üzerine atlayıp kutuları düşüren oydu."

Başını salladı ama ikna olmadığı belliydi. Mükemmel. Şimdi de kediyi uydurduğumu düşünüyordu.

Bir dakika. Kediyi uyduruyor *olabilir miydim*? Halüsinasyon mu görmüştüm?

"Sormak istediğin bir şey mi vardı?"

"Ah." Kafamın arkasını kaşıdım. "Hayır. Sadece... yeniden işbirliği yapacağımız için heyecanlı olduğumu söylemek istemiştim." Hemen cevap vermediğinde aklıma korkunç bir düşünce geldi: Levi beni hatırlamıyordu. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. "Şey, Pitt'te aynı laboratuvardaydık. Sen mezun olduğunda ben birinci sınıftaydım. Uzun süre birlikte çalışmadık ama..."

Çenesi gerildi, sonra hemen gevşedi. "Hatırlıyorum," dedi.

"Ah, iyi." Rahatlamıştım. Lisansüstü eğitimdeki başdüşmanımın beni unutması biraz aşağılayıcı olurdu. "Hatırlamayabileceğini düşündüm de..."

"Hipokampusum çalışıyor çok şükür." Başını başka yöne çevirip ekledi: "Senin Vanderbilt'te, Schreiber'ın yanında olacağını sanıyordum."

Bunu bilmesi beni şaşırttı. Alanımdaki araştırmacıların en iyilerinin de iyisi olan Schreiber'ın laboratuvarında çalışmayı planlamaya başladığımda Levi çoktan Pitt'ten ayrılmıştı. Ben de zaten iki yıl önce olan onca şeyden sonra oraya gidememiş, başka bir pozisyon bulmak için çabalamak zorunda kalmıştım. Ama o zamanları düşünmekten hoşlanmıyordum. Bu yüzden boğazımı sırtlana kaptırmamak için sesimi ifadesiz tutarak, "Hayır," dedim. "NIH'teyim. Patronum Trevor Slate. Ama o da harika biridir." Hiç de harika değildi. Ve harika olmamasının tek sebebi, bana kadınların erkeklerden daha küçük beyne sahip olduğunu hatırlatmaya bayılması değildi.

"Tim nasıl?"

İşte *bu*, kötü kalpli birinin soracağı türden bir soruydu. Tim ile Levi'ın devam eden işbirlikleri olduğundan haberdardım. Hatta geçen sene bir panele birlikte ev sahipliği yapmışlardı; bu

da Levi'ın, Tim'le düğünümüzü iptal ettiğimizi bildiği anlamına geliyordu. Tim'in bana yaptığı şeyi de biliyor olmalıydı. Sonuçta Tim'in bana yaptığı şeyi herkes biliyordu. Laboratuvar arkadaşlarım, fakülte üyeleri, hademeler, Pitt kafeteryasındaki sandviç tezgâhında duran kadın... *Hepsi* biliyordu. Benden bile önce hem de.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İyi. O iyi." Bu muhtemelen yalan sayılmazdı. Sonuçta Tim gibi insanlar her zaman dört ayaklarının üzerine düşerdi. Benim gibi kıç üstü düşüp kuyruk kemiklerini kıran ve tıbbi faturaları ödemek için yıllarını harcayan insanların aksine. "Hey, az önce angular girus hakkında söylediklerim... Kabalık olsun diye yapmadım. Düşünmeden konuştum."

"Sorun değil."

"Umarım kızmamışsındır. Aşırıya kaçmak istemedim."

"Kızmadım."

Yüzüne baktım. Kızgın gibi değildi. Ama kızgın değil gibi de değildi. Sessiz, anlaşılmaz ve benden hiç hoşlanmayan eski Levi'dı işte.

"İyi. Harika." Gözlerim önce iri pazısına, ardından eline kaydı. Yine yumruk yapmıştı. Görünüşe bakılırsa Dr. Wardass hâlâ benden hoşlanmıyordu. Her neyse. Bu onun sorunuydu. Belki kötü bir auraya sahiptim ama bu önemli değildi, sonuçta buraya iş için gelmiştim ve yapacağım şey de buydu. Omuzlarımı dikleştirdim. "Guy bana etrafı gezdirdi. Ekipmanımızın henüz gelmediğini fark ettim. Tahminen ne zaman gelir?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzerinde çalışıyoruz. Seni haberdar ederim."

"Peki. Asistanım ve ben, bilgisayarlarımız gelmeden hiçbir şey yapamayız, bu yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

"Seni haberdar ederim," diye tekrarladı kısaca.

"Tamamdır. Peki, BLINK'i tartışmak için ne zaman buluşabiliriz?"

"Sana uygun olan zamanları bana e-postayla gönder."

"Ekipmanım gelene dek herhangi bir programım olmadığı için her an müsaitim. Yani..."

"Lütfen bana e-posta at." Sabırlı ve katı ses tonu, *zor bir çocukla uğraşan bir yetişkinim*, diye çığlık atıyordu. Bu yüzden daha fazla ısrar etmedim.

"Peki, atarım." Başımla onaylayıp gönülsüzce veda ettim ve uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Bu adamla üç koca ay boyunca çalışmak için sabırsızlanıyordum. Ekip için değerli bir üye olarak görülmek yerine göbek deliğindeki bir pislikmişim gibi davranılmaya bayılıyordum. Zaten bu yüzden sinirbilimde doktora yapmıştım; sıkıntılı durumlarda bırakılmak ve dünyadaki bütün Wardass'ler tarafından zorbalığa uğramak için. Ne kadar şanslıydım ki...

"Bir şey daha var," dedi. Ona dönüp kafamı yana eğdim. İfadesi her zamanki gibi anlaşılmazdı ve... Neden beynimde yine bacağının bacağıma değdiği anki his belirmişti? Şu anda olmaz, davetsiz düşünceler.

"Keşif Binası'nın bir kıyafet yönetmeliği var."

Ne demek istediğini hemen anlayamadım. Sonra jeton düştü ve bakışlarımı eğip kıyafetime baktım. Beni kastetmiş olamazdı, değil mi? Kot pantolon ve bluz giymiştim. *Onun* üstünde de kot pantolon ve Houston Maratonu tişörtü vardı. (Tanrım, muhtemelen antrenman istatistiklerini sosyal medyada yayımlayan o iğrenç insanlardan biriydi.)

"Evet?" dedim kendini açıklamasını umarak.

"*Piercing*'ler, belli saç renkleri ve belli... makyaj türleri kabul edilemez." Bakışlarının, omzumun üzerine attığım örgülerimden birine kaydığını gördüm. Sonra gözlerini yukarıya, başımın üze-

rindeki bir noktaya çevirdi. Bana bir saniyeden fazla bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Sanki görünüşüm, hatta *varlığım* onu rahatsız ediyordu. "Kaylee'ye söylerim, sana kılavuzu gönderir."

"... Kabul edilemez, ha?"

"Doğru."

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü..."

"Lütfen kıyafet kurallarına uyduğundan emin ol."

Kaval kemiğine bir tekme geçirmek istiyordum. Ya da belki onu yumruklayabilirdim. Hayır... asıl istediğim çenesini sıkıca tutup onu çirkin, hatta tiksinç bulduğu yüzüme bakmaya zorlamaktı. Bunun yerine ellerimi kalçama dayayıp gülümsedim. "Ne kadar ilginç." Ses tonumu kulağa hoş gelecek tınıda tutmaya çalışıyordum. Çünkü ben gayet hoş bir insandım, kahretsin. "Ekibinin yarısı eşofman ya da şort giymişti, görülebilir yerlerinde dövmeler vardı ve Aaron'ın –sanırım adı buydu– kulağında tünel *piercing* gördüm. Acaba burada cinsiyetçi bir çifte standart kokusu mu alıyorum?"

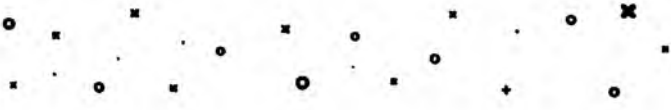
Kendini toplamaya, bir öfke dalgasını savuşturmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. *Neye* öfkeliydi ki bu kadar? *Piercing*'lerime mi? Saçlarıma mı? Baştan ayağa her şeyime mi? "Kıyafet kurallarına uyduğundan emin ol, tamam?"

Bu ukala göt lalesine inanamıyordum. "Ciddi misin sen ya?"

Başını salladı. O kadar sinirliydim ki daha fazla karşısında duramayacaktım. "Peki, tamam. Bundan sonra *kabul edilebilir* görünmek için çaba sarf edeceğim."

Arkamı dönüp konferans odasına geri döndüm. Yanından geçerken omzum gövdesine şöyle bir sürtmüş olabilirdi ama özür dileyemeyecektim. Çünkü midesine dizimi geçirmemek için kendimi tutmakla meşguldüm.

4

PARAHİPOKAMPAL GİRUS: KUŞKU

BLINK'TEKİ İKİNCİ GÜNÜM de en az ilk günüm kadar harika geçiyordu.

"Ofisimize giremiyoruz da ne demek?"

"Dediğim gibi işte. Biri etrafına hendek kazıp içini de timsahlarla doldurmuş. Ve ayılarla. Ve etçil güvelerle." Sessizce ona baktığımda Rocío iç çekerek kapının yanındaki okuyucudan kimliğini geçirdi. Okuyucu kırmızı renkte yanıp söndü ve düz bir ses çıkardı. "Kimlik kartlarımız çalışmıyor."

Gözlerimi devirdim. "Gidip Kaylee'yi bulayım. O muhtemelen bunu düzeltebilir."

"Olmaz!"

Asistanımın sesi alışılmadık bir şekilde paniklemiş gibi çıktığı için tek kaşımı kaldırdım. "Olmaz mı?"

"Kaylee'yi çağırma. Kapıyı kırıp da girelim hadi. Üçe kadar sayıyorum. Bir, iki..."

"Neden Kaylee'yi çağırmayayım ki?"

"Çünkü." Güçlükle yutkundu. "Onu sevmiyorum. O bir cadı. Ailelerimizi lanetleyebilir. Gelecek yüzyıllar boyunca tüm ilk doğanlarımızın batık tırnak sorunu olabilir."

"Çocuk istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum. Ben senin için endişeleniyorum, patron."

Kafamı yana eğdim. "Ro, sıcak çarpması mı yaşıyorsun? Sana bir şapka alayım mı? Houston, Baltimore'dan daha sıcak ve..."

"Belki de eve gitmeliyiz. Zaten ekipmanımız da yok. Burada ne yapacağız ki?"

Çok tuhaf davranıyordu. Gerçi o her zaman tuhaf davranırdı. "Yanımda dizüstü bilgisayarımı getirdim. Onunla... Aa, Guy!"

"Selam. Benim için birkaç soruya cevap verecek zamanın var mı?"

"Tabii ki. Ama önce ofisimizin kapısını açar mısın? Bizim kimlik kartlarımız çalışmıyor da."

Kapıyı açar açmaz bana dönüp beyin stimülasyonu ve uzaysal kavrama hakkındaki sorularını sormaya başladı ve konuşurken bir saatten fazla zaman geçti. Sonlara doğru, "Derin yapılara ulaşmak zor olabilir ama bir çözüm bulabiliriz," dedim. Aramızda diyagramlarla ve beyin çizimleriyle dolu bir kâğıt parçası vardı. "Ekipmanım gelir gelmez size gösterebilirim." Tereddütle yanağımın içini ısırdım. "Bu arada, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Buluşmak* mı isteyeceksin?"

"Hayır, ben..."

"Güzel, çünkü inciri tercih ederim."

Güldüm. Guy bana biraz İngiliz kuzenimi hatırlatıyordu. Sevimli gülümsemesiyle çok çekiciydi. "Ben de. Şey... Sinirbilim ekipmanlarının henüz burada olmamasının bir sebebi var mı?"

* Flörtle randevuya çıkmak, buluşmak anlamına gelen İngilizce "date" kelimesi aynı zamanda "hurma" demektir. (ç.n.)

Bu konularda irtibata geçmem gereken kişinin Levi olduğunu biliyordum ama kendisi üç e-postamı da yanıtlamamıştı. Cevap vermesini nasıl sağlayacağımı hiç bilmiyordum. Comic Sans yazı tipini mi kullanmalıydım? Birincil renklerle mi yazmalıydım?

"Hmm." Guy dudağını ısırıp etrafına baktı. Rocío kulaklarında AirPod'larla dizüstü bilgisayarında kod yazıyordu. "Kaylee'nin yetkiyle alakalı bir sorun olduğunu söylediğini duydum."

"Yetki mi?"

"Fonların ödenmesi ve yeni ekipmanın getirilmesi için birkaç kişinin imza atması gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu kişiler kimler?"

"Öncelikle Boris. Bir de onun üstleri. Tabii Levi da var. Ama sıkıntı ne olursa olsun Levi'ın yakında düzelteceğine eminim."

Levi'ın, vergi beyannamemi hazırlarken hata yapmam için önümde engel oluşturması daha muhtemeldi ama bunu dile getirmedim. "Onu uzun süredir mi tanıyorsun? Levi'yı yani."

"Yıllardır tanışıyoruz. Peter'la çok yakındı. Sanırım bu yüzden BLINK için onu önermişti." Peter'ın kim olduğunu sormak istedim ama Guy zaten bildiğimi varsayıyor gibiydi. Dün tanıştığım biri miydi acaba? İsimler konusunda çok kötüydüm gerçekten. "O mükemmel bir mühendis ve harika bir ekip lideridir. Ben ilk uzay görevimdeyken o, Jet İtki Laboratuvarı'ndaydı. Oradakiler, buraya transfer olduğunda çok üzüldüler."

Kaşlarımı çattım. Bu sabah Levi mühendislerle sohbet ederken yanlarından geçmiş ve hepsinin, onun sporla alakalı bir esprisine güldüğünü görmüştüm. Ama amaçlarının ona yaltaklanmaktan başka bir şey olmadığına inanmayı seçiyordum. Tamam, işinde iyiydi ama sevilen bir patron olamazdı, değil mi? Zorlu mizacın ve soğuk kişiliğin birleştiği Dr. Wardass'i kim sevebilirdi ki? Ayrıca acaba neden bu projeyi Guy'ın yönetmesine izin vermek yerine ta JİL'den birini transfer etmeye karar vermişlerdi?

Sebep ilahi adalet olmalıydı. Sanırım geçmiş hayatımda bir sürü köpek yavrusunu tekmelemiştim. Belki de Drakula'ydım.

Guy, "Levi iyi bir adamdır," diye devam etti. "Ayrıca iyi bir dosttur. Bir kamyoneti var; eski karım beni kovduktan sonra taşınmama yardım etti." *Tabii ki. Tabii ki* günde muhtemelen yirmi martının ölümünden sorumlu olacak kadar büyük bir karbon ayak izi olan büyük bir araç kullanıyordu. Vegan *donut*'ımı çalan kişiden ne beklenirdi? "Bazen birlikte bebek bakıcılığı yaparız. Bira içip *Battlestar Galactica* hakkında konuşmak, altı yaşındaki iki çocuğun kimin Moana olacağı konusunda tartışmasını izleme deneyimini büyük ölçüde iyileştiriyor."

Ağzım bir karış açık kaldı. *Ne*? Levi'ın çocuğu mu vardı? Küçük, *insan* bir çocuk mu?

"Yerinde olsam ekipmanlar için endişelenmezdim, Bee. Levi halledecektir. İşleri halletmek konusunda harikadır." Guy ayağa kalkarken bana göz kırptı. "Siz iki dâhinin birlikte neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Levi halledecektir.

Bu uğursuz ve kaygı verici sözleri söyledikten sonra Guy ofisimden çıkıp gitti.

HAKKIMDAKİ EĞLENCELİ BİR bilgi: Gayet tatlı bir insan olsam da çok vahşi bir hayal dünyam vardı.

Belki de beynimde duyguların denetiminden sorumlu bölge olan amigdalam aşırı aktifti. Tabii nedeni fazla östrojen ya da gelişim yıllarımdaki ebeveyn rol modeli eksikliği de olabilirdi. Sebebin ne olduğunu cidden bilmiyordum ama gerçek şuydu ki bazen insanları öldürme hayali kuruyordum.

"Bazen" derken sık sık demek istiyordum.

Ve "insanlar" derken Levi Ward'u kastediyordum.

NASA'daki üçüncü günümde onu zehirle öldürdüğüm hayal fazlasıyla net ve berraktı mesela. Cansız bedeninin başında gururla dikilip, "Bu, yedi e-postamdan birine bile cevap vermediğin için," diyerek kaburgalarına tekme atabildiğim sürece çabuk ve acısız bir sonla tatmin olabilirdim. Sonra devasa ellerinden birini ayağımla ezip, "Bu, seninle konuşmak için geldiğimde asla ofisinde olmadığın için," derdim. Gerçekten güzel bir hayaldi. Boş zamanlarımda beni ayakta tutuyordu. Ki boş zamanım bayağı boldu çünkü işimi yapabilmem, manyetik olarak beyin uyarabilme yeteneğime bağlıydı. Bunun için de lanet olası ekipmanımın gelmesini beklemem gerekiyordu.

Dördüncü gün Levi'ın kesinlikle bıçaklanması gerektiğine ikna oldum. Onu ikinci kattaki ortak mutfakta, üzerinde Bebek Yoda resmi olan bir Star Wars kupasına kahve doldururken yakaladım. Resmin üstünde *Yoda En İyi Mühendis** yazıyordu ve o kadar sevimliydi ki Levi bu kupayı asla hak etmiyordu. Acaba kendi mi almıştı yoksa çocuğundan mı hediyeydi merak ettim. Eğer durum buysa, o çocuğu da hak etmiyordu.

"Selam." Kalçamı lavaboya dayayarak ona gülümsedim. Tanrım, adam aşırı uzun ve genişti. Bin yıllık bir meşe ağacı gibiydi. Böyle bir vücuda sahip birinin, genelde ineklerin kullandığı türden bir kupayla işi olmazdı. "Nasılsın?"

Bana bakmak için kafasını eğdiğinde bir an için gözleri panikle doldu. Tuzağa düşmüş gibiydi. Her zamanki ifadesizliği çabucak geri döndü ama o kısacık süre içinde eli kaydı ve kupasındaki kahve taştı. Neredeyse elinde üçüncü derece yanık oluşacaktı.

Onun gözünde mağara trolü falandım herhalde. Varlığım öyle hoşnutsuzluk vericiydi ki sakarlaşmasına neden oluyordu. Üzerinde safi bir güce sahiptim.

---

* "Sen En İyi Mühendissin" anlamına gelen "You're The Best Engineer" cümlesinde, okunuşu aşağı yukarı aynı olması nedeniyle "you're the" yerine Star Wars (Yıldız Savaşları) karakterlerinden "Yoda"nın ismi getirilerek kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

"Selam," dedi rulodan peçete koparıp elini kurularken. '*İyiyim*' demek yoktu. '*Sen nasılsın?*' demek yoktu. '*Bugün de hava amma nemli*' demek yoktu.

İçten içe iç geçirdim. "Ekipmandan haber var mı?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

Aslında *bana* hiç bakmadan bana *doğru* bakma konusunda o kadar yetenekliydi ki bu olimpik bir disiplin olsaydı şu anda bir altın madalya kazanmış olurdu ve mısır gevreği kutularına fotoğrafı basılırdı.

"Tam olarak neden henüz burada değiller? NIH fonlarıyla ilgili herhangi bir sorun mu var?"

"İzinlerle alakalı. Ama bu konunun..."

"Üzerinde çalışıyorsunuz, evet." Hâlâ gülümsüyordum. Öldürücü derecede kibardım. Sinirbilim, olumlu pekiştirmenin işe yaradığını kanıtlamıştı; her şey dopamin hormonuyla ilgiliydi. "Kimin iznini bekliyoruz?"

Çok sayıda ve muazzam olan kasları gerildi. "Bir iki kişinin." Bakışları yine bir anlığına bana ve anneannemin yüzüğünün etrafında dönen başparmağıma kaydı. Sonra hemen başka yöne baktı.

"Kim bu kişiler? Ben onlarla konuşup işleri hızlandırabilirim belki."

"Hayır."

Tabii. Elbette konuşamazdım. "Prototipin ayrıntılı planlarını görebilir miyim bari? Birkaç not alırım."

"Sunucuda bulabilirsin. Erişimin var."

"Öyle mi? Sana bununla ilgili bir e-posta göndermiştim ama..."

Cebindeki telefonu çaldığında arayanın kimliğini kontrol etti ve devam etmeme izin vermeden, alçak sesle "Selam," diyerek telefona cevap verdi. Hattın diğer ucunda bir kadın sesi duydum. Levi, "İzninle," deyip mutfaktan çıkarken bana bakmadı bile. Yapayalnız kalmıştım.

Bıçaklama hayallerimle baş başaydım.

Beşinci gün fantezilerim daha da gelişti. Su sebilimiz için bir damacanayı sürükleyerek ofise doğru ilerlerken bir yandan da bu suyu, Levi'yı boğmak için kullanmayı düşünüyordum (saçları yeterince uzun olduğu için parmaklarıma dolayıp başını suyun altında tutabilir ya da boynuna bir örs bağlayabilirdim). Sonra ofisimden sesler duyarak olduğum yerde durdum.

Ve evet, kulak kabarttım.

"... Houston'dasın?" diyordu Rocío.

"Beş ya da altı yıl oldu," diye yanıtladı kalın bir ses. Levi.

"Peki, La Llorona'yı kaç kez gördün?"

Kısa bir sessizlik. "Efsanedeki kadını mı diyorsun?"

"*Kadın* değil," dedi asistanım azarlarcasına. "Siyah saçlı, uzun boylu hayalet bir hanımefendi. Bir adam tarafından haksızlığa uğradı ve intikam almak için kendi çocuklarını suda boğdu. Şimdi bir gelin gibi beyazlar giyiyor ve güneydeki nehirlerle derelerin kıyılarında ağlıyor."

"Pişman olduğu için mi?"

"Hayır. Suya daha çok çocuk çekip boğabilmek için. Harika biri. Büyüyünce o olmak istiyorum."

Levi'ın yumuşak kahkahası ve hafif alaycı, sıcak ses tonu beni şaşırttı. Yok artık, daha neler. "Onunla tanışma şerefine erişemedim ama sana yakınlarında su olan yürüyüş yolları önerebilirim. E-postayla gönderirim."

Ne *oluyordu*? Levi neden *normal bir insan* gibi *sohbet ediyordu*? Ne homurdanıyor ne de yalnızca kafa sallamayla veya kısa kelimelerle cevap veriyordu. Gerçek cümleler kuruyordu. Ve neden *e-posta* gönderme sözü veriyordu? Nasıl e-posta gönderileceğini biliyor muydu? Ve neden, neden, *neden* şu anda *yine*, beni o aptal duvara mıhladığı anı düşünüyordum?

"Harika olur. Normalde doğadan mümkün olduğunca uzak dururum ama en sevdiğim ünlü için temiz hava ve güneş ışığına çıkmayı göze almaya hazırım."

"Ona ünlü denebilir mi emin..."

Ofisime adım attım ve hayatımda gördüğüm en olağandışı manzara karşısında olduğum yerde donakaldım.

Dr. Levi Ward. Gülümsüyordu.

Demek Wardass'in gülümseme yeteneği vardı. Hem de insanlara! Gülümsemek için gerekli yüz kaslarına sahipti. Fakat ben içeri adım atar atmaz onu genç bir oğlan gibi gösteren gamzeli gülümsemesi kayboldu ve gözleri karardı. Belki de sadece *bazı* insanlara gülümseyebiliyordu. Belki ben "insan" kategorisinde değildim.

"Günaydm patron." Rocío masasından bana el salladı. "Ofisin kapısını Levi açtı. Kimlik kartlarımız hâlâ çalışmıyor."

"Sağ ol, Levi. Kartlarımızın neden çalışmadığı hakkında bir fikrin var mı?"

Buz yeşili. Yeşil rengin buz tonu olur muydu? Çünkü Levi'ın gözleri kesinlikle buzulları anımsatıyordu. "Üzerinde çalışıyoruz." Kapıya yöneldiğinde gideceğini sandım ama bunun yerine, buraya sürüklediğim damacanayı tek eliyle *-bir! (1)! eliyle!-* kaldırıp sebilin üstüne yerleştirdi.

"Sen hiç zahmet..."

"Sorun değil," dedi. Pazılarının bu görünüşü yüzünden hapse atılmalıydı! En azından bir süreliğine. Ayrıca ben, ekipmanımızın gelip gelmeyeceğini, e-postalarıma cevap verip vermeyeceğini ve bir gün beni birden fazla yan cümlecikten oluşan birleşik bir tümceye layık görüp görmeyeceğini soramadan önce çekip gittiği için de kilit altına alınması gerekiyordu.

"Patron?"

Yavaşça Rocío'ya döndüm. Bana merakla bakıyordu. "Efendim?"

"Levi senden pek hoşlanmıyor galiba."

İçimi çektim. Bu tuhaf düşmanlığımıza Rocío'yu dahil etmemeliydim çünkü bunu kısmen profesyonellik dışı görüyor, kısmen de onun uygunsuz bir anda söyleyebileceklerinden endişe ediyordum. Öte yandan, bariz olanı inkâr etmenin de anlamı yoktu. "Levi ve ben önceden tanışıyoruz."

"Onun sinirbilimden bir bok anlamadığını çalışanların önünde ilan etmeden önce mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. İkinizin gittikçe tatsızlaşan tutkulu bir aşk hikâyesi vardı. Bir gün Levi'yı uşağınızla samimi bir şekilde kucaklaşırken yakalayıp onu karnından altmış dokuz kez bıçakladın ve oracıkta ölüme terk ettin. Houston'a gelip de karşında kanlı canlı gördüğündeyse büyük şaşkınlığa uğradın."

Kafamı yana eğdim. "İki bilim insanının bir uşak tutabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bir süre düşündü. "Tamam, o kısım gerçekçi değildi."

"Levi ve ben lisansüstü eğitimde birlikteydik. Ve hiç..." Açık olmak gerekirse, bunu diplomatik olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. "Anlaşamadık," demek istiyordum ama bu doğru olmazdı. Çünkü hiç etkileşime girmemiştik. Çünkü o istememiş ve bundan kaçınmıştı. "Levi hiçbir zaman fanım olmadı."

Fikri makul bulmuş gibi kafa salladı. Küçük akrep. Onu seviyordum. "İlk görüşte nefret miydi, yoksa zamanla mı gelişti?"

"Ah, o..." Cümlemi yarıda kestim.

Aslında hiçbir fikrim yoktu. Onunla ilk görüşmemi hatırlamaya çalışsam da yapamadım. Doktoranın ilk günü Tim'le

birlikte Sam'in laboratuvarına katıldığımız gün olmalıydı ama gerçekten o zamana dair hiç anım yoktu. Sam'in ofisine çağrıldığımız, benimle işbirliği yapmayı reddettiği günden önce de Levi'ın bana karşı belli belirsiz bir düşmanlığı var gibiydi ama başlangıcını anımsayamıyordum. Bu ilginçti. Tim veya Annie hatırlıyor olabilirdi ama o ikisiyle bir daha konuşmaktansa kobalt zehirlenmesinden yavaş yavaş çürüyüp ölmeyi yeğlerdim.

"Emin değilim," dedim omuz silkerek. "İkisi birden belki."

"Levi'ın hoşnutsuzluğu, çalışacak düzgün bir bilgisayarım olmadığı için TikTok'ta bir hafta geçirdiğim gerçeğiyle bir şekilde bağlantılı olabilir mi?"

Sandalyeme çöktüm. İki şeyin birbiriyle bağlantılı olduğundan ben de şüpheleniyordum ancak bunu kanıtlayabilecek durumda değildim. Bu konuda ne yapacağımı da bilemiyordum. İzole olmuş hissediyordum. Burada, NASA'daki ya da NIH'teki birileriyle konuşmayı düşünmüştüm ama Levi'ın, projeyi başarılı kılmak için bana ihtiyacı olduğunu ve onun *beni* sabote ederek *kendini* sabote etmiş olacağını söyler, bu fikrin akıl almaz olduğunu belirtirlerdi. Henüz bir proje lideri olarak kendimi kanıtlamadığım için hatalı olanın ben olduğumu bile düşünebilirlerdi.

Ama dikkate alınması gereken başka bir şey daha vardı. Yüksek sesle söylemek hatta düşünmek bile istemesem de benim kariyerim bir fidansa, Levi'ınki çok daha dayanıklı bir baobab ağacıydı. Tamamlanmış hibeler ve başarılı işbirlikleriyle dolu bir geçmişe sahipti. BLINK'in başarısızlığı onun için yolda bir tümsek, benim içinse yıkıcı bir araba kazası sayılırdı.

Paranoyaklaşıyor muydum? Muhtemelen. Kahveyi azaltmam ve gecelerimi düşmanımın ölümünü planlayarak geçirmeyi bırakmam gerekiyordu. Soyadımı bile bilmeyen bir adam gelmiş resmen kafamda kira vermeden yaşıyordu.

"Bilmiyorum Ro," dedim iç geçirerek. "Bağlantılı mı değil mi emin değilim."

"Hmm." Sandalyesinde geriye doğru sallandı. "İntikam planının, sadece *senin* kariyer beklentilerin için değil, masum bir görgü tanığının kariyeri için de yıkıcı olabileceğini belirtmek yardımcı olur mu acaba? Bu arada, masum görgü tanığı ben oluyorum."

Gülümsememi bastırdım. "Açıklama için teşekkür ederim."

"Ne yapman gerek, biliyor musun?"

"Lütfen 'karnını altmış dokuz kez bıçakla' deme."

"Onu demeyecektim. Bu senin için boşa harcanmayacak kadar iyi bir tavsiye. Yapman gereken, @WhatWouldMarieDo'ya sormak. Twitter'dan. Onu biliyor musun?"

Hareketsiz kaldım. Yanaklarım yanmaya başladı. Rocío'nun yüz ifadesini inceledim ama her zamanki gibi somurtkan ve sıkkın görünüyordu. "Hiç duymadım," deyip geçmeyi düşündüm ama bu abartı olurdu. Bu yüzden, "Evet," dedim.

"Marie Curie hayranı olduğun için bildiğini tahmin etmiştim zaten. Üç çift Marie Curie çorabın var." Yedi çift vardı ama bunu belirtmeden mırıldanmakla yetindim. "Marie'ye probleminle ilgili *tweet* atabilirsin. Mesajını *retweet* ettiğinde de bir sürü tavsiye alırsın. Ben sürekli bir şeyler soruyorum."

Hadi canım? "Gerçekten mi? Mesleki hesabından mı?"

"Hayır, sahte hesaplar açıyorum. Başkalarının özel meselelerimi bilmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Pek çok şeyden yakınıyorum da ondan. Mesela senden."

Gülmemeye çalıştım ama çok zordu. "Ben ne yaptım ki sana?"

"Her zaman masanda yediğin vegan Lean Cuisine yemekleri var ya?"

"Evet?"

"Osuruk gibi kokuyorlar."

O gece balkona bir sandalye çekip iç karartıcı şekilde boş olan sinekkuşu yemliğimi izleyerek, kim olduğumu belli etmeyecek bir soru oluşturmaya çalıştım.

@WhatWouldMarieDo[MarieNeYapardı]... Bir iş ortağının ona kan davası güttüğünden ve ortak projelerini sabote ettiğinden şüpheleniyorsa?

Ama şüphelerim, kelimelere döküldüğünde o kadar aptalca geliyordu ki 'gönder'e bile basamadım. Bunun yerine Google'da, paranoyak düşüncelere kapılacağım yaşta olup olmadığımı araştırdım –kahretsin, o yaştaydım– ve güncel olayları anlatmak için Reike'yi aradım.

"Neredeyse *ölüyor* muydun? Tüm hayatın gözlerinin önünden geçti mi peki? Beni düşündün mü? Hiç sahiplenmediğin kedileri düşündün mü? Birilerini sevmesi için kalbine hiç izin vermediğin aklından geçti mi? Etrafına ördüğün çiti indirdin mi?"

Başıma gelen her küçük düşürücü olayı kız kardeşime anlatmakta neden ısrar ettiğimden emin değildim. Onun acımasız yorumları olmadan da hayatım yeterince utanç vericiydi zaten. "Hiçbir şey düşünmedim."

"Marie Curie'yi düşündün, *değil mi*?" Reike güldü. "Çok tuhafsın. Peki, Wardass seni kurtarmayı nasıl başardı? Nasıl birden orada belirdi?"

Bu aslında iyi bir soruydu. Nasıl o kadar çabuk müdahale edebildiğini anlamıyordum. "Doğru yer, doğru zaman gibi bir şeydi muhtemelen."

"Ve şimdi başdüşmanına *borçlusun*. Çok iyi ya."

"Bakıyorum da çok eğleniyorsun."

"Beetch, bütün günümü otuz euro karşılığında Almanca '-e takısını' öğreterek geçirdim. Biraz eğlenmeyi hak ediyorum."

Hâlâ umutsuzca boş olan sinekkuşu yemliğini izlerken içimi çektim. Kalbim sıkışıyordu. Finneas'ı özlüyordum. Bethesda'daki dairemde biriktirdiğim, kendimi evimdeymiş gibi hissettiren ıvır zıvırlarımı özlüyordum. Reike'yi özlüyor, onu şahsen görmeyi, ona sarılmayı, aynı saat diliminde olmayı istiyordum. Markette zeytinlerin nerede durduğunu bilmeyi özlüyordum. Bilim yapmayı özlüyordum. BLINK'in hayatımın fırsatı olacağını düşündüğüm üç günlük kutlamalarım esnasında hissettiğim coşkuyu özlüyordum. Psikotik bir dönemden geçip geçmediğimi teyit etmek için Google'da arama yapmak zorunda hissetmediğim zamanları özlüyordum.

"Ben deli miyim? Yoksa Levi gerçekten beni sabote mi ediyor?"

"Deli değilsin. Sen deli olsaydın ben de olurdum. Genler falan işte." Reike'yi tanıdığım için sözlerini güven verici bulmuyordum. Hem de hiç. "Ama senden hoşlanmıyor olsa da seni sabote ettiğine inanmak zor. Yani böyle bir nefret düzeyi aşırı çaba, motivasyon ve bağlılık gerektirir ki buna temelde aşk denir. Seni o kadar umursadığından şüpheliyim. Tahminimce uyuzluk etmek için sana aktif olarak yardım etmiyor. Bu yüzden onunla sakin ama kararlı bir konuşma yapmalısın."

Tekrar iç geçirdim. "Muhtemelen haklısın."

"Muhtemelen mi?"

Güldüm. "Büyük ihtimalle."

"Hmm. Şimdi bana Astronot Guy'dan bahset. Astronot Guy sevimli mi?"

"Hoş biri."

"Tüh, sevimli değil mi yani?"

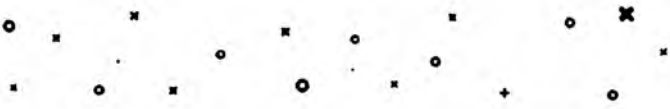
Yatağa yattığımda Reike'nin haklı olduğuna ikna olmuştum. Taleplerimde daha katı olmam gerekiyordu. Zihnimde önümüzdeki hafta için bir plan şekillenmişti: Ekipmanım için tahmini

geliş tarihi pazartesi sabahına kadar belirlenmemiş olursa Levi ile medeni bir şekilde yüzleşip ona saçmalamayı kesmesini söyleyecektim. Eğer işler çirkinleşirse de onu elbisemi tekrar giymekle tehdit edecektim. Elbisem onun kriptoniti gibi bir şeydi. Sırf onun sinirlerini bozmak için Houston'da kaldığım süre boyunca her akşam çamaşır yıkamaya razı olurdum.

Bazen isyankâr olmanın da avantajları olduğunu düşünerek tavana doğru gülümsedim. Çarşafları hışırdatarak yan döndüğümde neredeyse iyi bir ruh halindeydim. İhtiyatlı ama iyimserdim. BLINK başarıyla sonuçlanacaktı; bundan emin olacaktım.

Ve sonra pazartesi geldi.

5

AMİGDALA: ÖFKE

GÜN, NIH'TEKİ PATRONUM Trevor'ın "mümkün olduğunca çabuk" konuşmak istemesiyle başladı. Yulaf ezmemi yerken homurdandım.

Sinirbilim nispeten yeni bir alandı. Bu alanda yeni pozisyonlar ve finansman fırsatı ortaya çıktığında Trevor doğru yerde olacak kadar şanslı ama bir o kadar da vasat bir bilim insanıydı. Yirmi yıl geçmişti ama gerekli bağlantıları çoktan kurmuş olduğu için kovulmaktan paçayı sıyırabiliyordu. Halbuki önüne bir insan beyni koyulsa oksipital lobun nerede olduğunu bile gösteremezdi.

Cildimde yapışkan bir katman oluşturan nemli sabah havasına adım atıp işe yürürken onu aradım. İlk sözleri, "Bee, BLINK'te hangi noktadasın?" oldu.

Ah, ben çok iyiyim, teşekkürler. Senden ne haber? "İkinci haftaya başlamak üzereyiz."

"Proje hangi noktada?" dedi sinirli bir şekilde. "Uzay giysileri hazır mı?"

"Giysi değil, kask. BLINK bir kask projesi." Beyin üzerinde çalıştığımız için bunu hatırlamak o kadar da zor olmamalıydı.

"Her neyse," dedi sabırsızlıkla. "Hazır mı değil mi?"

Onu o kadar *özlemiyordum* ki. BLINK'le beraber CV'min göz alıcı olacağı ve onun varlığını hatırlamam gerekmeyen bir konuma geçebileceğim günü dört gözle bekliyordum. "Hazır değiller. Projenin üç ay süresi var. Henüz çalışmaya başlamadık bile."

Sessizlik. "Ne demek başlamadık?"

"Şu anda ekipmanımız yok. EEG ve TMS cihazlarımız yok. *Bilgisayarımız* yok. Ofisime kendi başıma giremiyorum bile. *Haftalar* önceki başvurumda listeme yazdığım hiçbir şey henüz teslim edilmedi."

"*Ne?*"

"Bir takım izinler alınması gerekiyormuş. *Kimin* izni gerekiyor hiç bilmiyorum."

"*Ciddi* misin sen?"

Sesindeki öfke kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Trevor gerçekten sinirlenmiş gibiydi; bu meselede müttefikim mi olacaktı yoksa? Korkunç biri olsa da yararlı bir müttefik olabilirdi. Yüksek mevkideki kişilere biraz baskı yaparsa onlar bu işe müdahale ederdi ve Levi artık ayak sürüyemezdi.

Tanrım. Neden ilk gün Trevor'ı aramamıştım ki? "*Biliyorum*, aptalca bir zaman kaybı ve hiç profesyonelce değil. Bu durumu düzeltmemize kimin yardımcı olabileceğinden emin değilim ama..."

"O zaman lanet olası bir yolunu bulsan iyi edersin. Orada bir haftadır ne yapıyorsun, Bee? Uzay Müzesi'ni mi geziyorsun? Şu anda tatilde değilsin."

"Ben..."

"BLINK'i ilerletmek *senin* sorumluluğun. İşe niçin alındığını düşünüyorsun?"

Doğru. İşte bu yüzden Trevor'ı aramamıştım. "Burada gücüm ya da bağlantılarım yok. İrtibat noktam Levi ve ne yaparsam yapayım..."

"Belli ki ne yapıyorsan işe yaramıyor." Derin bir nefes aldı. "Beni dikkatlice dinle, Bee. George Kramer dün gece beni aradı." Kramer, NIH'te enstitü şefiydi ama doktora sonrası düşük pozisyondaki görevimden ayrıldığımdan bu yana ismini duymadığım için adamı hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Cuma günü NIH müdürü ve iki meclis üyesiyle konuşmuş. Genel fikir birliği şu ki BLINK, vergi mükelleflerinin bayılacağı türden bir proje. Konu astronotlar ve beyin olduğu için ortalama Amerikalılar arasında yapılan piyasa testleri de ne kadar ilgi çekici olduklarını ortaya çıkaracaktır. Bunlar seksi konular." İrkildim. Trevor'ın kokulu nefesinden "seksi" kelimesini bir daha asla duymak istemiyordum. "Ayrıca, zaten çok sevilen iki devlet kurumunun ortak projesi olduğu için mevcut yönetimin iyi görünmesini sağlayacak. Ve yönetimin iyi görünmesi *gerekiyor*."

Kaşlarımı çattım. Bir dakikadan fazla konuşuyordu ama bir kez bile bilimden bahsetmemişti. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Şu andan itibaren tüm gözler BLINK'in ve tabii *senin* performansın üzerinde olacak. Kramer bugünden başlayarak haftalık güncelleme istiyor."

"*Bugün* bir güncelleme mi istiyor?"

"Ve bugünden sonra her hafta."

Bu önemli bir sorundu. Ona ne söyleyecektim ki, kahretsin! Rapor verecek bir ilerleme kaydetmediğimi mi? Başrolünde Levi Ward'un olduğu, özenli ve detaylı cinayet fantezilerimle ilgilenir miydi? Aslında düşününce, bu fantezilerimi çizgi romana dönüştürmek mantıklı olabilirdi.

"Ayrıca Bee," dedi Trevor, "Kramer teşebbüslerle değil, *sonuçlarla* ilgileniyor."

"Bir dakika. Kramer'a istediği kadar güncelleme verebilirim. Ama burada söz konusu bilim; pazarlama değil. Ben de onun gibi bir an önce sonuçlara ulaşmak istiyorum ancak astronotların beyin aktivitesini değiştirecek bir ekipmandan bahsediyoruz. Deneylerde acele ederek ölümcül olabilecek bir hata yapmayacağım."

"O zaman bu projeden çıkarsın."

Ağzım açık kalırken yaya geçidinin ortasında duruverdim. Sonra bir Nissan korna öttürünce irkilip kaldırıma koştum. "Ne... sen az önce ne dedin?"

"Eğer bir an önce harekete geçmezsen projeden seni çekip yerine başka birini göndereceğim."

"Neden? *Kimi* göndereceksin?"

"Hank'i. Veya Jan'i. Herhangi birini. Listenin ne kadar uzun olduğunu, bu pozisyon için kaç kişinin başvurduğunu biliyor musun?"

"Mesele de bu ya! BLINK için ben seçildim çünkü en nitelikli kişi benim. Öylece başka birini gönderemezsin!"

"Bir hafta boyunca orada hiçbir şey yapmadan boş boş durduysan pekâlâ da gönderebilirim. Bee, nörostimülasyon konusunda sahip olduğum en iyi kişi olman umurumda değil. Kısa süre içinde kendini toplamazsan projeden ayrılıyorsun."

Ofise vardığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve kafamın içinde bir kaos baş göstermişti. Trevor beni BLINK'ten alabilir miydi? Hayır. Yapamazdı. Belki de yapabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu.

Kahretsin, elbette yapabilirdi. İstediği her şeyi yapabilirdi; özellikle de yeterince çaba göstermediğimi kanıtlayabilirse. Ve Levi Wardass sayesinde bu mümkün olabilecekmiş gibi görünüyordu. Tanrım, Levi'dan nefret ediyordum. Nefretimi düşünür-

ken cinayet fantezilerim son formuna ulaştı: Kazığa oturtma. Kazıklı Voyvoda tarzında. Kazığı yatak odası penceremin hemen dışına dikecektim ve uyumadan önce baktığım son şey de, sabah gözümü açtığımda gördüğüm ilk şey de onun işkence çeken bedeni olacaktı. Hatta üzerine şerbet döküp sinekkuşlarını cezbedebilir, kanıyla ziyafet çekmelerini de sağlayabilirdim. Gayet iyi bir plandı.

Rocío bu sabah izin istediği için ofiste yalnızdım ve canımın istediği şeyi yapmakta özgürdüm. Mesela kafamı masaya vurmak. Pekâlâ, diğer seçeneklerim nelerdi? Ekipmanın ne zaman temin edileceğine dair doğrudan bir cevap almam gerekiyordu ama kime soracağımı bilmiyordum. Guy'a gitsem beni Levi'ya yönlendirirdi, Levi benimle konuşmazdı ve...

Kafamda bir fikir oluşmaya başladığında sırtımı dikleştirdim. İki dakika sonra, kullandığım sistemi üreten şirket olan Stimcase ile telefondaydım. "Ben Dr. Bee Königswasser; NASA Sullivan Keşif Enstitüsü'nden arıyorum. Siparişimizin durumunu kontrol etmek istemiştim. Bir TMS sistemi gelecekti."

"Tabii ki." Müşteri hizmetleri yetkilisinin sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Sipariş numaranız var mı?"

"Ah, bende yok. Asistanım da şu an yanımda değil. Ancak siparişte başaraştırmacı olarak ya benim ya da Dr. Levi Ward'un adı olmalı."

"Sizi bir saniye bekleteceğim o zaman. Ah, evet. Dr. Ward'un adıyla sipariş verilmiş. Ama şu anda iptal edilmiş gibi görünüyor."

Midem düğüm düğüm oldu. Telefonu düşürmemek için parmaklarımı sıktım. "Acaba..." Boğazımı temizledim. "Acaba tekrar kontrol etmeniz mümkün mü?"

"Geçen pazartesi sevk edilmesi planlanmış ancak Dr. Ward, önceki cuma günü siparişi iptal etmiş." Levi'ın beni Houston'da ilk gördüğü gün. Hayatımı kurtardığı gün. Benimle hiç çalışmak istemediğine karar verdiği gün.

"Şey... Peki." Beni göremese de başımı salladım. "Sağ olun." Konuşma sona erdiğinde hattaki sessizlik sağır edici şekilde yüksekti; uzun süre kafamın içinde yankılandı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapmalıydım? Kahretsin. *Kahretsin.* Böyle bir durumda kim ne yapılacağını bilirdi? Tabii ki de Dr. Curie. Aslına bakılırsa Annie de bilirdi. Doktoradaki üçüncü yılında biri optik fiberlerini çalmıştı, o da çocuğun bilgisayarına, *x* harfine her bastığında ekranda ıstakoz pornosu açılmasını sağlayan bir altprogram yüklemiş ve çocuğu neredeyse okuldan ayrılacak noktaya getirmişti. O akşam karpuzlu *sangria* yapıp apartmanının çatı katında Macarena dansını yeniden şekillendirerek kutlama yapmıştık.

Tabii Annie'nin bildiği veya *bilmediği* şeyler şu anda önemli değildi. O artık hayatımda yoktu. Seçimlerini yapmıştı. Asla anlamayacağım seçimler. Ve ben...

"Bee?"

Telefonumu masaya koyup terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim ve kapıya baktım. "Selam Kaylee." Benim şu anki hislerimin tam tersi gibi görünen parlak pembe, dantelli bir elbise giymişti.

"Rocío burada mı?"

"Dışarıda. Sınavı var." Yutkundum. Aklım hâlâ telefon görüşmesindeydi. Daha doğrusu telefon *görüşmelerinde*. "Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yok. Sadece ona bir şey sormak istemiştim." Rahatsız bir şekilde omuz silkti ve biraz kızardı. Sonra hızlı bir şekilde, "Bu sabah toplantıda olmadığına şaşırdım," diye ekledi.

Başımı yana eğdim. "Ne toplantısı?"

"Astronotlarla olan."

Midemdeki düğümler daha da sıkılaştı sanki. Bu gidişatı hiç sevmemiştim. "Astronotlarla," diye tekrar ettim.

"Evet, Levi ve Guy organize etti. Geri bildirim için. Kasklar konusunda beyin fırtınası yapıldı. Gerçekten faydalıydı."

"Toplantının... saati kaçtı?"

"Bu sabah sekizdeydi. Geçen hafta kararlaştırılmıştı ve..." Kaylee'nin gözleri kocaman açıldı. "Haberin vardı, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırıp kafamı iki yana salladım. Bu çok aşağılayıcıydı. Ve sinir bozucu. Ve bir sürü başka şey.

"Aman Tanrım!" Kaylee gerçekten perişan olmuş gibiydi. "*Çok* üzgünüm. Bu nasıl olabilir hiç anlamıyorum."

Sessiz, acı bir kahkaha attım. "Ben anlıyorum."

"Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey var mı? Proje yöneticisi olarak cidden senden özür dilerim!"

"Hayır, ben..." Yüzüme bir gülümseme oturttum. "Senin hatan değil, Kaylee. Sen harika bir proje yöneticisisin." Ona patronunun da harika olduğunu açıklamak isterdim. *Harika bir baş belası.* Ama kızı nahoş bir duruma sokmak istemiyordum. Ayrıca konuşmaya başlarsam bir dizi küfür savurmayacağımın garantisi yoktu.

O gittikten sonra uzunca bir süre öylece oturup boş masamı, boş sandalyeleri ve kariyerimi parlatıp beni mutlu bir kadına dönüştürecek projeyi yürütüyor olmam gereken sözde ofisimin boş duvarlarını inceledim. Ellerimin titremesi geçene, göğsümü sıkan devasa el kaybolana dek oturdum.

Sonra kalktım, derin bir nefes aldım ve Levi'ın ofisinin yolunu tuttum.

KAPISINI TIKLATTIM AMA cevap bekleme zahmetine girmeden direkt açıp ofise girdim ve kapıyı kapatır kapatmaz kollarımı göğsümde kavuşturup konuşmaya başladım. Neden bilmiyordum ama konuşurken gülümsüyordum.

"Neden?" Levi'ın bakışları bilgisayar ekranından ayrılıp bana döndü. Şaşkınlığı kısa süreli ama belirgindi. Beni nerede görse gözlerinde beliren ilk duygu nedense panik oluyordu. Sonra kendini topluyor, yüzüne bir perde indiriyordu. Duygu çeşitliliği üzerinde çalışması gerektiği kesindi. Ayrıca... ona ne yapacağımı sanıyordu acaba? Sayentoloji tarikatına sokacağımı mı? Zorla Avon ürünleri satacağımı mı? Tifo bulaştıracağımı mı? "Cidden, sadece nedenini bilmek istiyorum. Durmanı bile istemeyeceğim, sadece... *nedenini* söyle yeter. Kişniş mi kokuyorum? Okuldayken aracını park edeceğin yeri mi çaldım? Sana, *The Legend of Zelda* oyununu bitirmek üzereyken el atarine meyve suyu döken çocuğu mu hatırlatıyorum?"

Sandalyesinde oturmuş gözlerini kırpıştırıyor ve kafası karışmış gibi görünme küstahlığı gösteriyordu. Hakkını yememeliydim, bayağı taşaklıydı. Mikro sikini telafi edecek kadar hem de. "Neden bahsediyorsun sen?"

Gülümsemem alaycıydı. "Levi. Lütfen ama..."

"Ne anlatmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok gerçekten. Ve şu anda çok fazla işim var, bu yüzden..."

"Ama benim *hiç* işim yok. Ortaokul yaz tatilinden beri bu kadar *işsiz* kalmamıştım. Tabii sen bunun gayet farkındasın. Bu yüzden soruyorum... Neden?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Masası tarafından yarı yarıya gizlenmiş olsa da varlığı hâlâ yoğun ve bunaltıcıydı. Buz gibiydi. O gözleri, karla kaplı ladinleri andırıyordu. "Şu anda yapmam gereken şeyler var. Başka bir zaman için bir toplantı ayarlasak olur mu?"

Hafifçe güldüm. "Olur tabii. Sana e-posta göndereyim mi?"

"Çok iyi olur."

"Eminim. Bu da gönderdiğim diğer e-postalarla aynı sayıda mı yanıt alacak?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki."

"O zaman sıfır yanıt alacağım demektir."

Kaşları daha da çatıldı. "Tüm e-postalarına cevap verdim."

"Öyle mi?" Ona bir an bile inanmıyordum. "O zaman e-posta sağlayıcıyla alakalı bir sorundur. *Spam* klasörümü kontrol etsem beni bu sabahki toplantıya davet eden bir mesaj bulur muyum dersin?"

İşte o an bir şeyler değişti. Levi benimle uğraşmak zorunda kalacağını anladı. Ayağa kalkıp masasının etrafında dolaştı ve ön tarafına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bir dakikalığına bana sakince baktı.

Sanki düşük bütçeli bir kovboy filmindeki iki ezeli düşmandık ve çalı topakları etrafımızda yuvarlanırken rahat bir şekilde birbirimizin karşısında dikiliyorduk.

Önce ateş eden ben oldum: "Yani her şey büyük bir e-posta yanlış anlaşılması mı?"

Cevap vermedi. Sağ omzumun üstünde bir yere bakmakla yetindi.

"Şimdi anladım. *İletilmesi* gereken e-postalar iletilmiyor. *İletilmemesi* gerekenlerse iletiliyor. Bu, TMS ekipmanım için siparişin neden iptal edildiğini açıklıyor. Herhalde e-posta sağlayıcın kendi kendine hareket etti. Serseri e-postalar yaramazlık yapıyor. Tüh, Outlook'un başı dertte." Sahte sakinliği giderek daha az inandırıcı hale geliyordu. "Çünkü düşününce mümkün olan tek açıklama buymuş gibi görünüyor. Geçen hafta bana ekipmanın tahmini olarak ne zaman geleceğini sorduğumda *yakında* demiştin. Ve sen bana asla yalan söylemezsin, değil mi?"

Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzü sertleşti. Evet, normalden bile fazla sertti. "Sana yalan söylemem." Sözlerine inanmam onun için çok önemliymiş gibi ciddi ve kızgın bir tonda konuşuyordu. Hıh!

"Eminim." Kapıdan ayrılıp ofiste dolanmaya başladım. "Uygulanmadığı açıkça belli olan kıyafet yönetmeliğini de sadece bana *dayatmazsın*, değil mi? İçeri alınmak için yalvarmak zorunda kalmadan ofisime girmemi imkânsız hale de getirmezsin." Bir kitaplığın önünde durdum. Mühendislikle alakalı kalın kalın kitapların arasına serpiştirilmiş birkaç kişisel eşya dikkatimi çekti. Bunlar Levi'yı hazır olmadığım bir şekilde insanlaştırıyordu. Bir çocuğun kara kedi çizimine, birkaç bilimkurgu filmi karakterinin koca kafalı biblosuna ve çerçeveli iki fotoğrafa baktım. Fotoğraflardan birinde Levi ile uzun boylu, siyah saçlı bir başka adam bir kayalıkta aletsiz tırmanış yapıyorlardı. Diğerindeyse uzun, koyu sarı saçlı çok güzel bir kadın vardı. Gençti; muhtemelen Levi'la yaşıttı. Kafası siyah buklelerle kaplı bir çocuğu kucağında tutarken objektife gülümsüyordu. Düğmeler, deniz kabukları ve çubuklarla süslenmiş çerçevenin el yapımı olduğu belliydi.

Kalbim yalpaladı ve ağırlaştı.

Bir çocuğu olduğunu biliyordum. Hatta öğrendiğimden beri bu bilgiyi kafamda birkaç kez evirip çevirmiştim. Evli olmasına şaşırmamıştım aslında. Yüzük takmıyordu ama bu bir şey ifade etmezdi. Ben sık sık alyans *takıyordum* ama evli *değildim*. Dürüst olmak gerekirse bunun beni neden bu kadar çok etkilediğinden emin değildim. Levi'ın aşk hayatı beni ilgilendirmezdi. İnsanlar eşlerini bulup mutlu bir hayat sürdüklerinde kıskançlık duygusuna da kapılmazdım genellikle. Ama bu fotoğraf kesinlikle aileyi çağrıştırıyordu ve geçen hafta telefonuna cevap verirken sesinin yumuşayıp sıcaklaşmasını da düşününce... Levi'ın bir *yuvası* olduğu kesinleşiyordu. Bu dünyada ona özel bir yeri vardı. Her akşam evde onu karşılayan biri vardı. Üstelik kariyeri benimkinden daha istikrarlıydı.

Levi Ward, dik bakışların ve kaba yanıtların lordu, bir yere *aitti*. Benimse ait olduğum bir yer yoktu. Evren gerçekten de hiç adil değildi.

Yenilgiyi kabul etmiş gibi iç geçirip onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Sadece nedenini söyle, Levi."

"Karmaşık bir durum."

"Hadi ya? Bana çok basit görünüyor."

Kafasını sağa sola salladı, ne söyleyeceğini dikkatlice düşündü ve şimdiye kadar duyduğum en saçma dört kelimeyi söyledi. "Bana birkaç gün ver."

"Birkaç gün mü? Levi, Rocío ve ben buraya çalışmak için taşındık. Ailemizi, eşimizi dostumuzu Maryland'de bırakıp geldik ama şimdi sinek avlıyoruz."

"O zaman birkaç günlüğüne eve gidin." Sesi sertti. "Eşlerinizi ziyaret edip tekrar gelin."

"Mesele bu *değil* ki, kahretsin!" Elimi agresif bir şekilde kâküllerimden geçirdim. Reike, onunla sakince yüzleşmem gerektiğini söylemişti ama bunu yapmam imkânsız gibi görünüyordu. Levi'ın komşularının, yükselmiş sesimi duyabildiğinden emindim ama umurumda değildi. "NIH benden ilerleme raporu istiyor, patronum da kısa süre içinde sonuçlarla ilgili bilgilendirme yapmazsam yerime başka birini göndermekle tehdit ediyor. Ekipmanıma *ihtiyacım var*. Bunu benim için yap demiyorum ama proje için yap bari!" Ona yakınlaşmış olmalıydım, ya da o bana yaklaşmıştı çünkü birden kokusu burnuma dolmuştu. "BLINK'i umursuyor musun?"

Gözleri parladı. "*Umursuyorum*. Aksini *asla* ima etme," dedi dişlerini sıkıp öne eğilerek. Hayatımda hiç kimseye bu kadar yoğun bir nefret duymamıştım. Başka kimseye de duyacağımı sanmıyordum. Bundan, hücre teorisinden emin olduğum kadar emindim.

"Hiç de umursuyormuş gibi *davranmıyorsun* ama."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin."

"*Sen* ise..." Bir adım yaklaşıp parmağımı göğsüne bastırdım. "... bir projeyi nasıl yürüteceğini bilmiyorsun."

"Senden bana *güvenmeni* istiyorum."

"Sana güvenmek mi?" Yüzüne doğru güldüm. "*Sana* niçin güveneyim ki?" Göğsüne tekrar bastırdığımda beni durdurmak için avucunu parmağımın üstüne kapadı.

Ardından garip bir şey oldu. Tutuşu avucuma doğru kaydı ve bir an için neredeyse elimi tutuyormuş gibi oldu. Cildim karıncalanırken nefesim kesildi. Duyduğum kadarıyla onunki de kesilmişti. Sonra bana, yedi denizin en tiksindirici yaratığına dokunduğunu fark etti ve yanmış gibi elini çekti.

"Elimden geleni yapıyorum," diye başladı.

"Yani *hiçbir şey*."

"... sahip olduğum kaynaklarla ancak bu kadar oluyor ve..."

"Of, *atma*."

"... bilmediğin bazı şeyler var..."

"*Anlat* o zaman! Açıkla!"

Ardından gelen sessizlik her şeyi açıkladı. Çenesini sıkması, birdenbire doğrulup arkasını dönmesi ve üç adım uzaklaşması bu işin bittiğini gösteriyordu. Benimle işi bitmişti. *Hiç başlamadın bile, pislik herif.*

"İyi, peki." Omuz silktim. "O zaman amirine gidiyorum, Levi."

Bana şoke olmuş gibi baktı. "Ne?"

Ah, *şimdi* endişelenmişti işte. *Maymun gözünü açtı. Bu işler böyle, beyefendi.* "BLINK'in bir an önce başlaması gerekiyor. Bana seni aşmaktan başka çare bırakmadın."

"Beni aşmak mı?" Gözlerini kısa bir anlığına kapattı. "Öyle bir durum mümkün değil."

"Ben... sen..." diye kekeledim. Tanrım, adamın egosu öyle şişkindi ki kendi çekim alanı vardı. Karanlık madde ve kibirle

dolu bir insan çukuruydu. "Ağzından çıkanı kulağın *duyuyor mu* senin?"

"Yapma Bee."

"*Neden* yapmayacakmışım? StimCase'i arayıp ekipmanımı isteyecek misin? Bize diğer herkesten kilometrelerce uzak olmayan bir ofis ayarlayacak mısın? Bizi önemli toplantılara davet etmeye başlayacak mısın?"

"Bu o kadar basit değil..."

Adi herif. "Gayet de basit. Eğer bu durumu düzeltmeyi taahhüt etmeyeceksen bana amirine gitmememi söyleme."

"Bunu yapmak istemezsin."

Şimdi de beni *tehdit mi ediyordu*? "İstemezdim ama artık istiyorum. İzle ve gör."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve doğrudan Boris'in ofisine gitmeye hazır olarak kapıya yöneldim. Ama elim kapı kolundayken aklıma bir şey gelince arkamı döndüm.

"Ve bir şey daha," diye hırladım onun taş gibi ifadesiz yüzüne doğru. "Vegan *donut*'lar *veganlar içindir*, seni kereste."

LEVI KONUŞMAMIZDAN FAZLA rahatsız olmamıştı herhalde; çünkü peşimden gelmeye bile kalkışmadı. Öfkeyle dolup taşarken bir an önce Boris'e ulaşmak istiyordum ama koridorda Rocío'ya rastladım. Ayaklarını sürüyerek, ölüm hücresindeki bir mahkûm gibi boş boş yere bakarak yürüyordu. Normal halinden daha karamsardı.

Durdum. Ekipmanıma kavuşmak ve birilerinin kariyerini mahvetmek için ne kadar sabırsız olsam da Rocío'ya olan sevgim Levi'ya olan nefretimden daha büyüktü. Yani sanırım. Arada pek fazla fark olmayabilirdi de.

"GRE nasıl geçti?" GRE, öğrencilerin lisansüstü okula kabul edilmek için saçma derecede yüksek bir puan almasını gerektiren aptalca, standart bir testti. Tıpkı akademik yeterlilik sınavı olan SAT gibi, akademik başarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Üniversite son sınıftayken, testten aldığım puanların beni Tim'le aynı programlara sokacak kadar yüksek olmayacağından nasıl korktuğumu, kendimi nasıl hırpaladığımı hatırlıyordum. Sonra benim puanımın onunkinden yüksek olduğu ve ondan daha fazla okula kabul edildiğim ortaya çıkmıştı. Şimdi düşünüyordum da, keşke Kaliforniya Üniversitesi'ni tercih edip onu bıraksaydım. Bu beni kalp ağrısından da Wardass'ten de kurtarırdı.

"Bee." Rocío kasvetli bir şekilde başını salladı. "Okyanus ne tarafta?"

Sol tarafımı işaret ettiğimde hemen ayaklarını o yöne doğru sürümeye başladı.

"Ro, önce binadan çıkmalısın ve... ne yapıyorsun?"

"Kendimi denize atacağım. Elveda."

"Dur." Etrafından dolaşıp önünde durdum. "Puanın nasıl?"

Başını tekrar iki yana salladı. Gözleri kızarmıştı. "Düşük."

"Ne kadar düşük?"

"*Çok* düşük."

"Eh, Johns Hopkins'e girmek için yüzde birlik dilimde olman falan gerekmiyor..."

"Sayısalda kırkıncı, sözelde elli ikinciyim."

Pekâlâ. *Bayağı* düşüktü. "... ve her zaman tekrar sınava girebilirsin."

"İki yüz dolar karşılığında. Ve bu benim üçüncü seferim. Ne kadar çalışırsam çalışayım hâlâ iyi değilim. Sanki üzerimde büyü var." Uzaklara baktı. "Acaba La Llorona mı? Akademiyi bırakıp

onunla nehirlerde çocuklara musallat olmamı mı istiyor? Belki de bilimsel arayışlarımdan vazgeçmeliyim."

"Hayır. Puanını yükseltmene yardım edeceğim, tamam mı?"

"Nasıl? Karşı büyü mü yapacaksın? La Llorona'ya ilk doğan bebeğini ve yüz bakire kuzgunun kanını mı vaat edeceksin?"

"Ne? Hayır. Sana ders vereceğim."

"Ders mi vereceksin?" Kaşlarını çattı. "Sen matematik biliyor musun ki?"

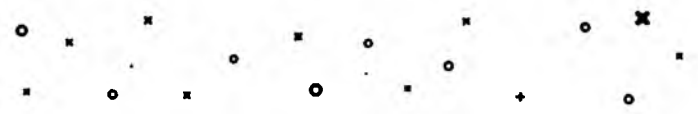
Çalıştığım alanın, beynin incelenmesinde uygulanan yüksek seviyeli istatistiklerden oluştuğunu hatırlatmak yerine onu kucaklamak için kendime çektim. "Her şey iyi olacak, söz veriyorum."

"Ne oluyor? Neden beni vücudunla sıkıyorsun?"

Asistanımla konuşmam on dakikadan az sürmüştü ama kısa süre içinde, bunun ölümcül bir hata olduğu ortaya çıktı. Çünkü Levi'yı ispiyonlamak için binanın neredeyse ıssız olan üçüncü katına çıkıp da Boris'in ofisine vardığımda kapı kapalıydı ve içeriden sesler geliyordu.

Ve bu seslerden biri Levi Ward'a aitti.

6

HESCHL GİRUSU: DİNLE

LEVI, BORIS'E BENDEN önce ulaşmıştı. Rocío ile konuşurken onun yanımdan gizlice geçtiğine inanamıyordum. Gerçi inanmalıydım çünkü tam da ondan beklenecek türden aşağılık bir hareketti. Ayağımı altı yaşındaki huysuz bir çocuk gibi yere vurdum. Beni bu noktaya getirmişti artık. Peki, şimdi ne yapmalıydım? Ofise dalıp Levi'ın, Boris'in kafasını yalanlarla zehirlemesine engel mi olmalıydım? Yoksa dışarı çıkmasını bekleyip o gidince hasar kontrolü mü yapmalıydım? Ya da bir köşede tortop olup ağlamalı mıydım?

Dr. Curie ne yapılacağını bilirdi. Öte yandan Dr. Königswasser, kayıp bir buzağı gibi etrafa bakınıyor, onu araştırma direktörünün ofisinin dışında casus gibi dikilirken gören kimse olmadığına şükrediyordu. Bilim insanı olmaya karar verirken yalnızca teorik altyapı meseleleri, araştırma protokolleri ve istatistiksel

modelleme gibi şeylerle uğraşacağımı düşünmüştüm. Fakat bugün burada lise entrikalarıyla uğraşıyordum.

Sonra içeride konuşulan bazı kelimeleri seçebildiğimi fark ettim. "... hiç profesyonelce değil," diyordu Levi.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Boris.

"Ve bilimsel ilerleme kaydedilmesine yardımcı olmuyor." Levi'ın sesi sakin ama aynı zamanda bıkkın geliyordu. Böyle bir şey teknik olarak imkânsız olmalıydı ama bu adamın zıtları birleştirme gibi bir uzmanlığı vardı. "Bu böyle sürmez."

"*Tamamen* katılıyorum."

"Daha önceki konuşmalarımızda da aynı şeyi söyleyip durdun. Fakat bunun uzun vadeli yansımalarının hem BLINK hem de NIH ve NASA için nasıl büyük bir felaket olabileceğini anladığından şüpheliyim. Ayrıca kişilerarası düzeyde de hoş kabul edilebilecek şey değil." Parmak eklemlerim sıkmaktan bembeyaz olurken kapıya biraz daha yaklaştım. Boris'in zihnini bu saçmalıklarla doldurduğuna inanamıyordum. *Ben* mi hoş kabul edilemeyecek bir şey yapıyordum? *Nasıl*? Mesele, yüzüne bakılmayacak kadar rahatsız edici olmam mıydı? Tam kendimi savunmak için kapıyı açmak üzereydim ki Levi konuşmaya devam etti: "Bee bu şekilde devam edemez. Bir şeyler yapılmalı." Aman Tanrım! Fazlasıyla sıradışı bir boyutta sıkışıp kalmıştım sanki.

"Peki. Onunla ne yapmamı istersin?"

Haykıracaktım. Levi'ın şimdi söyleyecekleri ne olursa olsun, emindim ki öfkeden bağırmama neden olacaktı. Diyaframım bir çığlığın oluşmasıyla gerilmişti bile.

"İşini yapmasına izin vermeni istiyorum."

Çığlık, gırtlağıma yükselerek ses tellerimi titreştirmek üzereydi ki... bir dakika. *Ne?* Levi ne demişti?

"Elimden geleni yaptım," dedi Boris özür diler gibi.

Levi ise sert ve tavizsizdi. "Yeterli olmamış demek ki. Binada BLINK ile ilgili her alana erişim yetkisine ve bir NASA.gov e-posta adresine sahip olmasını, proje toplantılarına katılmasını istiyorum. Ve talep ettiği ekipmanların tümünün *derhal* burada olmasını istiyorum. Zaten haftalar önce gelmiş olmaları gerekiyordu."

"Siparişi iptal eden sendin."

"Çünkü istediği sistem o değildi. Neden bütçemizin büyük bir kısmını kalitesiz bir ürün için israf edeyim ki?"

"Levi, geçen hafta bana geldiğin her gün sana söylediğim gibi, bu işler bazen bilimle ilgili değil, politikayla ilgili oluyor."

Artık kulağımı ve avuçlarımı kapıya dayamıştım. Ahşabın üzerindeki parmaklarım titriyordu ama onları *hissetmiyordum*. Uyuşmuştum.

"Politika benim işim değil, Boris."

"Ama benim işim. Bu konuyu konuşup halletmiştik. Her şey çok hızlı gelişti ve çok değişti. NASA projede özerklik aldığı sürece başkan, NIH-NASA işbirliğine tamam diyordu. Ama sonra NIH daha büyük bir role sahip olmakta ısrar etti. NASA bunu kabul edemez."

"Kabul *etmeli*."

"Başkan çok fazla baskı altında. Olası sonuçlar çok büyük; bu teknolojinin patentini alırsak ne kadar yaygın olarak uygulanabileceğini veya nasıl bir gelir getireceğini kestiremiyoruz. Bu yüzden patentin yarısına NIH'in sahip olmasını istemiyor."

Hayal kırıklığıyla dolup taşan bir duraksama oldu. Levi'ın elini saçlarının arasından geçirdiğini neredeyse hayal edebiliyordum. "NASA'nın projeyi tek başına hayata geçirecek bütçesi yok; bu yüzden başlangıçta NIH'le işbirliği yapıldı. Hakları paylaşmaktansa BLINK'in hiç gerçekleşmemesini tercih ettiklerini mi söylüyorsun? Peki, NIH olmazsa sinirbilim kısmından kim sorumlu olacak?"

"Dr. Königswasser dünyadaki tek sinirbilimci değil. NASA'da da birkaç kişi var..."

"Söz konusu nörostimülasyon olduğunda hiç kimse *onun kadar* iyi değil."

Artık sıradışı bir dünyada olduğumdan *emindim*. Farklı boyutların olduğu bir bilimkurgu filmindeydim sanki. Kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu zira Levi Ward az önce benim hakkımda güzel bir şey söylemişti. İçimi soğuk, sümüksü bir his sardı. Midem tamamen boşalmış gibi hissettirmeseydi kusabilirdim. Buraya gelirken kalbimi sıkan öfke yavaş yavaş azalıyordu.

"Var olanla idare ederiz. Levi, BLINK bir sonraki bütçe incelemesine geçene dek NASA tam finansmanı onaylayacaktır. Bu şekilde NIH'e ihtiyacımız kalmayacak. Ve sen projenin başında olmaya devam edeceksin."

"Ona daha *bir yıl* var. Ayrıca bunu garanti edemezsin. Tıpkı Sullivan prototipinin kullanılacağını garanti edemeyeceğin gibi."

Kısa bir sessizlik oldu. "Evlat, bunun senin için önemli olduğunu biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama..."

"Bundan şüpheliyim."

"Affedersin?"

"Aynı şeyi hissettiğin konusunda ciddi şüphelerim var." Levi'ın sesi titanyumu kesebilirdi.

"Levi..."

"Benim gibi hissediyorsan o zaman ekipman satın alımına izin ver."

Boris içini çekti. "Levi, seni severim. Gerçekten. Akıllı bir adamsın. Tanıdığım en iyi mühendislerden birisin; belki de en iyisisin. Ama hâlâ gençsin ve şu anda insanların nasıl bir baskı altında olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. BLINK'in bu yıl gerçekleşmesi pek olası görünmüyor. Bu gerçekle barışsan iyi edersin."

Saniyeler geçti. Levi'ın yanıtını duyamadığım için kapıya daha da yapıştım ama bu kötü bir fikirdi. Çünkü o anda kapı hızla açılıverdi. Boris'in beni görmesine izin vermeden geriye kaçtım ama Levi dışarı çıktığında hâlâ tam orada, ofisin yakınında duruyordum. Kapıyı çarpıp öfkeyle uzaklaşmaya başlamıştı ki beni fark edip donakaldı.

Hiddetli görünüyordu. Ve devasa.

Bir şey söylemeliydim. Soğukkanlılığımı korumalıydım. Bu civarda öylesine dolaşıp ofis malzemeleri dolabını arıyormuşum gibi görünmeliydim. *Ah, Levi, kalemtıraşları nerede tuttuklarını biliyor musun?* Fakat sorun şuydu ki o tren çoktan kaçmıştı ve böyle karşı karşıya durmuş birbirimizi eşit derecede yeni duygularla incelerken garip, geçici bir şey hissetmiştim. Levi beni ilk defa görüyormuş gibi gelmişti. Hayır, aslında *ben* onu ilk defa görüyordum. Birbirimize bakmakta olduğumuz girift ayna labirenti parçalanmış, parçalar süpürülüp götürülmüştü sanki.

Bunu kaldıramadım. Bakışlarımı ayaklarıma indirdim. Neyse ki suni deri sandaletlerimin üzerindeki güzel papatyalara bakarken o his kayboldu.

Parmaklarımın titremeyi bırakması gerekiyordu yoksa onları kesecektim. Gözyaşı kanallarım tek bir damlanın bile geçmesine izin vermeye cesaret ederse onları sonsuza dek kapatıp kilit altına alacaktım. Aptal gibi görünmeyeceğimden emin olup kafamı tekrar kaldırmaya hazırlanmıştım ki büyük bir el dirseğimi sıkıca kavradı. Keşke bugün kolsuz bluz giymeseydim. "Ne yapıyorsun?"

Levi, bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret edip beni ofisten uzaklaştırdı.

"Nereye..." diye başladım ama kısık bir fısıltıyla sözümü kesti.

"Şşş." Tutuşu nazikti ama tenimi sıkıca sarıyordu. Bunun mide bulantımı yatıştırdığını fark etmek aklımın karışmasına neden oldu.

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile olmadığı için gözlerimi yumdum ve onun peşinden gittim.

OLAYLARI İDRAK ETMEKTE her zaman yavaş olmuştum.

Nonna'm öldüğünde, etrafımdaki herkes onun için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bense beyaz saçlı doktorun söylediklerini ancak birkaç dakika sonra çözümleyebilmiştim. Reike dünyayı dolaşmaya karar verdiğinde, o Endonezya'ya giden uçağa binene dek ne kadar yalnız kalacağımı anlamamıştım. Tim'in birlikte yaşadığımız daireden ayrılmasının ne anlama geldiğini, birbirinin eşi olmayan iki çorabını kurutucuda bulunca fark etmiştim.

Boris'in ofisinin dışında duyduklarımın önemini de ancak Keşif Binası'nın arkasındaki küçük piknik alanında bulunan banklardan birinde, dirseklerim dizlerimde, alnım avuçlarımda otururken kavradım.

Piknik alanı gerçekten çok hoştu. Tam oturduğum yer, iki sedir karaağacıyla bir her dem yeşil meşenin gölgesinin kesişme noktasıydı. *Bundan sonra öğle yemeklerimi burada yemeliyim*, diye düşündüm. *O zaman Lean Cuisine yiyeceklerim ofisi kokutmaz.* Midem yine düğüm düğüm oldu. Çünkü *bundan sonrası* olmayabilirdi.

"İyi misin?"

Kafamı kaldırdım, kaldırdım, daha da kaldırdım. Levi önümde dikiliyordu; hâlâ buz gibi öfkeli olsa da daha kontrollüydü. Biraz sakinleşmek için ona kadar saymıştı ama her an bire geri dönüp birkaç masayı devirebilirmiş gibi görünüyordu. Gözlerinde minicik bir endişe gördüğümde nedense yine beni duvara yasladığı anı, teninin kokusunu ve parmaklarımın altındaki sert kaslarını düşündüm.

Beynimde kesinlikle *büyük* bir sorun vardı.

"İki kez kontrol ettim," diye mırıldandı. "Senden yedi e-posta almış ve hepsini de yanıtlamışım. Sana neden ulaşmadıklarından emin değilim. Guy'ın sizi bugünkü toplantıya davet etmek için gönderdiği e-postayla ilgili de aynı sorun olduğunu düşünüyorum ve bunun sorumluluğunu alıyorum. Şimdiye kadar bir NASA e-posta adresin olmalıydı."

Dışarıda hava çok güzeldi ama ben aynı anda hem üşüyor hem terliyordum. Vücudum acayip karmaşık bir organizmaydı.

"Neden?" dedim, neyi sorduğumdan emin olmasam da.

Yavaşça nefes verdi. "Ne kadarını duydun?"

"Bilmiyorum. Çok fazla şey duydum."

Başını salladı. "NASA, BLINK'in patentinin tam kontrolünü istiyor. Ancak şu anda projeyi kaldıracak bütçeye sahip değil ve NIH'i dahil etmek için uzun süren ikna çalışmaları gerekti. Fakat şimdi NIH, patentin ortak sahibi olmakta ısrar ediyor ve NASA, onlarla kavgaya tutuşmaktansa BLINK'in doğal bir ölümle dünyaya veda etmesine izin vermeye razı geliyor."

"Bu mu yani? BLINK'in sonu mu geldi?"

Cevap vermedi, sadece endişe ve tam olarak seçemediğim bir başka duyguyla beni incelemeye devam etti. Bu biraz rahatsız edici geldi ama nedenini anladığımda neredeyse gülecektim: Levi ilk kez benimle bir saniyeden fazla göz teması kuruyordu. Gözleri ilk kez, benimkilerle buluştuktan hemen sonra başımın üstünde bir noktaya kaymıyordu.

Kafamı başka yöne çevirdim. Buz yeşili havamda değildim. "Ya NIH'e söylersem?"

Kısa bir tereddüt yaşadı. "Yapabilirsin."

"Ama?"

"Aması yok. Bu tamamen hakkın. İhtiyacın olursa seni desteklerim hatta."

"... *Ama*?"

Ona baktım. Elindeki küçük çizikleri, kollarının alt kısımlarındaki tüyleri, tişörtünü geren omuzlarını inceledim. Bu açıdan bakınca her zamankinden çok daha heybetli görünüyordu. Büyürken onu neyle beslemişlerdi acaba? Suni gübreyle mi? "NIH'e söylersen, bu projeden çekileceklerini ve NASAnın beşeri araştırmalar şubesiyle aralarına soğukluk gireceğini düşünüyorum. O zaman BLINK de rafa kaldırılır."

"Gelecek yıla kadar, değil mi? Sonra yine sadece NASA'ya ait bir proje olur." Her iki durumda da mahvolurdum. İki ucu boklu değnekle kalakalmıştım ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Onlara söylememelisin demiyorum," dedi dikkatlice, "Fakat amaç, BLINK'i ortak bir proje olarak gerçekleştirmekse bu en iyi hamle olmayabilir."

Ayrıca, Trevor'ı bunun benim hatam olmadığına ikna etmem gerekeceğini söylemeye gerek bile yoktu. Ona NASA'nın biçim değiştiren uzaylılar tarafından ele geçirildiğini söylersem daha inandırıcı bulurdu. Eh, bunu deneyebilirdim.

"Alternatif nedir peki?" diye sordum. Çünkü ben herhangi bir çözüm yolu göremiyordum.

"Bir süredir üzerinde çalışıyordum."

"Nasıl?"

"Bence Boris'in bizim tarafımızda olması çok yardımcı olur. Ve onu ikna etmek için elimde... bazı kozlar olabilir."

"Peki, bu *kozların* işe yarama ihtimali nedir?"

Bana pis bir bakış attı ama arkasında kin yoktu. "Çok yüksek değil. *Henüz*," diye homurdandı.

Vay canına, Sherlock. "Şu anda dünya üzerinde BLINK'in gerçekleşmesini isteyen tek insan benim herhalde."

Kaşlarını çattı. "Ben de istiyorum." Onu umursamamakla suçladığımda nasıl kızdığını hatırlıyordum. Tanrım, bu muhte-

melen bir saatten daha kısa bir süre önceydi. Ama bana doksan yıl geçmiş gibi geliyordu. "Proje ertelenirse işsiz kalacak mühendisler, astronotlar, müteahhitler var. Onlar da gerçekleşmesini istiyorlar." Geniş omuzları biraz çökmüştü sanki. "Gerçi sen ve ben şu anda projeyi isteyenler gemisindeki en yüksek rütbeli kişileriz. Bu yüzden Boris'e ihtiyacımız var."

"Birkaç ay sabretsen proje kucağına düşecekmiş gibi. Ve..."

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "BLINK şimdi başlamalı. Ertelenirse, benim projenin başında olmamam ihtimali var. Ya da orijinal prototip değiştirilebilir." Konuşması kulağa o kadar tavizsiz geliyordu ki, bunun çocuğuna karşı kullandığı "oyuncaklarını topla ve yatağa git" sesi olup olmadığını merak ettim. Eğer bir gün çocuk sahibi olursam umarım ben de böyle otoriter olmayı başarabilirdim.

"Ama ne olursa olsun senin kariyerin zarar görmeyecek." Sesimdeki acıyı saklayamadım. "Personel azaltmaya giderken NIH'in ana kriteri hibe desteği alınan projelerin başarıyla tamamlanmasıdır. Ve benim başarıyla tamamlanmış projem olmamasının sebepleri... iyi bir bilim insanı olmayı denememem ya da iyi bir bilim insanı olmamamla uzaktan yakından alakası olmayan şeyler. Yemin ederim bu işte *iyiyim* ve..."

"İşinde iyi olduğunu biliyorum," diye araya girdiğinde oldukça samimi görünüyordu. "Ve bu proje benim için sıradan bir görev değil. Burada olmak için eski ekibimden ayrıldım. Yapılması gereken neyse yaptım."

Tek elimle yüzümü ovuşturdum. Bir facianın ortasında kalmıştık. "Bana NASA'nın sorun çıkardığını söyleyebilirdin. O zaman senin..."

Bana boş boş baktı. "Benim ne?"

"Biliyorsun. Her zamanki sebeplerden dolayı beni yerimden etmeye çalıştığını düşünmezdim."

"Her zamanki sebepler mi?"

"Evet." Omuz silktim. "Lisansüstü eğitimdeki sebepler."

"Lisansüstü eğitimdeki sebepler de neymiş?"

"Senin... yani... biliyorsun işte."

"Bildiğimi sanmıyorum."

Bitkinlikle alnımı kaşıdım. "Benden nefret etmen gerçeğinden bahsediyorum."

Bana tüy yumağı kusmuşum gibi şaşkınlıkla bakıyordu. İnsan eti yiyen bir oklukirpiymişim gibi benden kaçan o değil de şeytani ikiziydi sanki. Bir an dili tutulmuş gibi göründü, sonra, "Bee, senden nefret etmiyorum," dedi. Ve her nasılsa sesinin çok dürüst çıkmasını sağlamayı başardı.

İnanamıyordum. *Gerçekten* inanamıyordum. Birincisi, bu bariz bir yalandı çünkü beni ne kadar kalitesiz ve değersiz gördüğünü biliyordum. İkincisiyse... bana ilk defa adımla seslendiğini duyuyordum. Kayıt falan tutmamıştım tabii; ancak adımı söyleyişinde o kadar benzersiz, o kadar *ona has* bir şey vardı ki daha önce duysaydım asla unutmazdım.

"Tabii." O aynı şaşkın, ciddi ifadeyle bana bakmaya devam ederken burnumu çekip gülümsedim. "Okuldaki etkileşimlerimizin her birini yanlış okumuş olmalıyım o halde." Boris'e iyi bir sinirbilimci olduğumu söylemişti, yani belki de her zaman şüphelendiğim gibi beceriksiz olduğumu düşünmüyordu. Belki sadece... şahsımdan hoşlanmıyordu. Ne tatlı.

"Senden nefret etmediğimi *biliyorsun*," diye ısrar etti, hafif suçlayıcı bir tonla.

"Tabii tabii."

"Bee."

O sesle tekrar adımı söylediğinde kan beynime sıçradı.

"*Biliyorum*, ha? Sen öyle amansızca soğuk, kibirli ve ulaşılmaz davranırken benden nefret etmediğini biliyorum tabii, *bilmez miyim*?" Öfke boğazımı sıkarken ayağa kalktım. "Yıllarca benden uzak durdun, geçerli herhangi bir sebep olmadan benimle işbirliği yapmayı reddettin, benimle bir kez bile kibarca konuşmadın, her zaman itici ve senden aşağı biriymişim gibi davrandım. Nişanlıma gidip başka biriyle evlenmesini bile söyledin! Ama tabii, *benden nefret etmiyorsun Levi*, görüyorum."

Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Tek yaptığım doğruyu söylemekken sanki ona polo sopasıyla vurmuşum gibi kırılmış, şaşırmış görünüyordu. Gözlerim yanmaya başladı. Gözyaşlarımı dizginlemek için dudağımı ısırdım ama aptal bedenim bana bir kez daha ihanet etti ve ağlamaya başladım. Onun önünde ağlıyordum ve ondan *nefret ediyordum*.

Ona kızgın değildim, ondan *nefret ediyordum*.

Bana böyle davrandığı için, benim sahip olmadığım sağlam temelli bir kariyere sahip olduğu için, bu lanet olası bok çukuru projenin politik yanını benden gizlediği için ondan nefret ediyordum. Arızalı hava yastıklarına, Tim'e ve bir sene içinde üçüncü kez taşınmak zorunda olmaya sakladığım nefretimle *nefret ediyordum*! Beni bu duruma düşürdüğü ve yaptığı şeyle gurur duymak için karşımda dikildiği için nefret ediyordum!

Ondan nefret ediyordum. Ama bu kadar yoğun hisler hissetmek istemiyordum.

"Bee..."

"Değmez, boş ver." Elimin tersiyle yanağımı silip ona bakmadan yanından geçmek istedim. Tabii ki devasa olduğu için *bunu da* zorlaştırdı.

"Bekle."

"Neler olduğunu NIH'e anlatacağım," dedim, hiç durmadan ve ona bakmadan. "Üstlerimin, projenin benim yüzümden ba-

şarısız olduğunu düşünmesini göze alamam. Bu seni kötü bir duruma soksa da, BLINK'in ertelenmesine neden olsa da yapmalıyım, üzgünüm."

"Sorun değil. Ama lütfen bekle..."

Hayır. Beklemek ya da bir kelime daha dinlemek istemiyordum. Onu daha fazla duyamayana, gözyaşlarımın neden olduğu bulanıklık yüzünden etrafı göremeyene kadar papatyalı güzel sandaletlerimle yürümeye devam ettim. Uzay Merkezi'nden çıktım ve Houston, Texas'tan, hatta Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldığımı, uçağa atlayıp Portekiz'e giderek Reike'ye sarıldığımı hayal ettim.

Eve gidene kadar hayal kurdum ama bu, ne yazık ki daha iyi hissetmemi sağlamadı.

TELEFONUMA ÖYLECE BAKARKEN –evet, kara kara telefonuma bakmaktan başka bir şey yapmıyordum– ekranımda bir Twitter bildirimi belirdi.

> **@SabriRocks95** Jeoloji doktorasında ikinci sınıftayım ve zorlu bir süreçten geçiyorum. Evrenin ona pes etmesini söylemeye çalıştığını hissetseydi @WhatWouldMarieDo [MarieNeYapardı]?

Tesadüfün böylesi. Çaresizlik hissim bugün erken saatlerde, Alanis Morissette şarkıları dinleyip ikinci kutu portakallı sorbemi bitirirken kritik bir seviyeye ulaşmıştı. Kâğıt öğütücüden geçmiş gibi hissediyordum. Ya da kullanılıp atılmış bir kulak çubuğu veya suda eriyen tuvalet kâğıdı gibi. Bırak kariyerinde sorun yaşayan genç bir kadını, penceremin önünde çırpınan güveye bile tavsiye verecek halde değildim. WWMD topluluğunun, @SabriRocks95 ile ilgileneceğini umarak mesajını *retweet* ettim.

"Belki de akademiyi bırakmalıyım," dedim, koltuğumda arkama yaslanıp açık plan mutfaktaki Dr. Curie magnetine bakarak. "İşi bırakayım mı sence?"

Marie cevap vermedi. Bunu sessiz onay olarak mı almalıydım? İşsiz kalırsam yapabileceğim pek çok şey vardı. Almanca ismin -i hali bilgimi tazeleyebilir ve zeytinyağı krallarının, genç mirasçılarına ders vermemiz için bizi işe alacağı Yunanistan'da Reike'yle buluşabilirdim. Bir zamanlar aklıma gelen komedi dizi senaryosunu hayata geçirebilirdim: Bayesci bir istatistikçi ile frekansçı bir istatistikçi* gönülsüzce ev arkadaşı olurlar. Ya da denizkızlarıyla alakalı genç yetişkin kitap serimi yazmaya girişebilirdim. En kötüsü bir köprünün altına taşınır, geçmek isteyenlere bilmeceler sorardım.

Ama işi bırakmasam daha iyiydi. Çünkü en azından bir Königswasser ikizinin, diğeri edepsiz teşhir nedeniyle tutuklandığında kefalet ödemek için istikrarlı bir işi olması iyi olurdu. Reike'yi tanıdığım için bunun her an olabileceğini düşünüyordum.

Gerçi BLINK gerçekleşmezse Trevor'ın sözleşmemi yenileyeceğini de hiç sanmıyordum.

Kariyerim, gözden iyi geçirilmiş ama politik nedenlerle asla finanse edilmeyen hibe projeleriyle, vaat edilen rock yıldızı yerine boktan bir patronla ve şimdi de NIH ve NASA'nın Şükran Günü'ndeki kuzenler gibi ettiği küçük kavgalarla dolu, karşılıksız bir aşk hikâyesiydi. Büyük atılımınızın umutsuz vaka olduğu ortaya çıkarsa tek çare daha fazla rezil olmadan geri çekilmekti, değil mi?

Ama sinirbilim olmasa benden geriye ne kalırdı? İnsanların beyinlerinin sadece yüzde onunu kullandığını söyleyen kişileri düzeltmek için yanıp tutuşmasaydım kim olurdum ki? (Bunun hakkında bir *film* bile yapmışlardı. Lanet olsun, kimse Hollywood

* İstatistikte temel olan iki farklı felsefi yaklaşım. (ç.n.)

senaryolarını kontrol etmiyor muydu?) Muhafazakârların genelinin, liberallerden daha büyük amigdalaya sahip olduğunu biliyor muydunuz? Ya da taksi şoförlerinin, Londra yollarını ezberledikçe hipokampuslarının büyüdüğünü? Veya beyin farklılıklarının kişilik çeşitliliğini öngördüğünü? Hayatımı, insanı oluşturan ve farklı şekillerde çalışan milyarlarca nöronun karmaşık bir bileşimi olan sinir sisteminin neleri başarabileceğini bulmaya adamaktan daha heyecan verici ne olabilirdi?

Dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımama bakmaktan kaçındım. Belki de yaptığım işi gereğinden fazla seviyordum. Sıkıcı bir şey için okula geri dönse miydim acaba? Müzayede görevlisi ya da gemi mimarı olabilirdim. Veya spor yayıncılığı yapabilirdim. Ayrıca ağlamayı da kesmeliydim. Ya da kesmesem de olurdu. Şu anda tüm duygularımı dibine kadar yaşarsam belki daha sonra çözüm odaklı olabilirdim. Bu karmaşayı Trevor'a açıklamayı yarına bıraktım. Rocío'ya çantalarını toplamasını söylemeyi de.

Ama başım yastığa değdiğinde bir şey yapmazsam patlayacağımı biliyordum. *Herhangi bir şey* yapmalıydım. Bir dürtüyle Shmac'e mesaj attım.

MARIE: Akademiyi bırakmayı hiç düşündün mü?

Cevabı hemen geldi.

SHMAC: Bugün kesinlikle düşünüyorum.

MARIE: Sen de mi hayatından nefret ediyorsun? Ne tesadüf.

SHMAC: Belki de burçlarımız aynıdır.

MARIE: Hehe

SHMAC: Ne oldu?

MARIE: Projem boka sardı. Ve en kötüsü de adi deve sikinin tekiyle çalışıyor olmak. Bahse girerim, bindiği uçağın kalkışı esnasında telefonunu uçak moduna almayan pisliklerdendir. Ve muhtemelen dondurmayı ısırarak yiyordur. Ayrıca avucunun içine hapşırdığından ve sonra insanlarla tokalaştığından da eminim.

SHMAC: Ürkütücü derecede spesifik.

MARIE: Ve kesinlikle doğru!

SHMAC: Bundan şüphem yok.

MARIE: Eee, senin kız nasıl?

SHMAC: Hâlâ evli. Ayrıca, muhtemelen benim adi deve sikinin teki olduğumu düşünüyor.

MARIE: Olamaz. Ateşli yasak ilişkiniz başladı mı?

SHMAC: Tam tersi.

MARIE: Senden uzaktayken çirkinleşmiş mi bari?

SHMAC: Hâlâ gördüğüm en güzel şey.

Kalbim tekledi. Ah, Shmac.

SHMAC: Bu konu bir yana, akademiyi bırakıp kedi eğitmeni olsam hayatımın ne kadar kolaylaşacağını düşünüp duruyorum. Gerçi daha kendi kedimi oturma odamın halısının altına işememesi için ikna edemiyorum.

MARIE: Bu önemli bir sorun.

MARIE: Hiç kendimizi bu işe fazla adadığımızı hissettin mi?

SHMAC: Evet. Kötü günlerde.

MARIE: İyi günler var mı ki?

SHMAC: Son iyi günüm ortaokuldaydı. Bilim fuarında ikincilik almıştım.

MARIE: Toys R Us hediye sertifikası da kazandın mı?

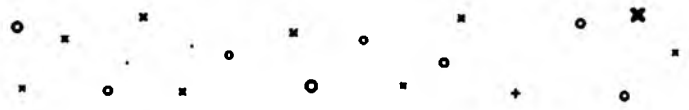
SHMAC: Hayır. Karanlıkta parlayan iki beher tutan, kafası sallanan bir Marie Curie biblosu kazandım.

MARIE: Aman Tanrım. Bunun için adam ÖLDÜRÜRÜM.

SHMAC: Eğer bir gün yüz yüze görüşürsek biblo senindir.

Uzun süre sohbet ettik. Shmac'le konuşmak güzel teselli olmuştu ama telefonumu komodinin üzerine bırakırken göğsüm yine umutsuzlukla kaplandı. Uykuya dalmadan önce son gördüğüm şey, bana yaptığı her şeyi suratına tek tek söylediğimde Levi'ın yüzünde beliren acı dolu ifadeydi. Bir daha asla izlemek istemediğim bir filmin afişi gibi gözkapaklarımın arkasına kazınmıştı sanki.

7

ORBİTOFRONTAL KORTEKS: UMUT

ALARMIM ÇALMAYA BAŞLADI ama erteledim.

Bir kez daha, iki kez daha çaldı. Sonra üç, beş, sekiz, on iki kez daha. Niye çalıp duruyordu ki? Neden ayarları...

"Bee?"

Gözlerimi açtım. Çapak yüzünden zar zor açılıyorlardı gerçi.

"Bee?"

Kahretsin. Bilinmeyen bir numaranın aramasını istemeden kabul etmiştim. "Beğğğim," dedim dilim dolanarak. Sonra gece plağını ağzımdan çıkardım. "Kusura bakmayın. Buyurun, benim."

"Hemen buraya gelmen gerek."

Kalın ses tonunu anında tanıdım. "Levi?" Gözlerimi kırpıştırarak saate baktım. 06.43'tü. Gözkapaklarımı açık tutamıyordum. "Ne? Nereye geleceğim?"

"Yedide Boris'in ofisinde olabilir misin?"

İşte *bu*, yatakta anında doğrulmama neden oldu. Daha doğrusu bu saatte mümkün olduğu kadar doğruldum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Burada kalıp BLINK'i başlatmak istiyor musun?" Sesi katıydı. Kararlı. Arka plandan sesler duyuyordum. Dışarıda bir yerde yürüyor olmalıydı.

"Ne?"

"NASA'nın ne yaptığını NIH'e anlattın mı?"

"Henüz anlatmadım ama..."

"O zaman burada kalıp çalışmak istiyor musun?"

Avucumu gözüme bastırdım. Bu bir kâbustu, değil mi? "Bunun mümkün olmadığında anlaştık sanıyordum."

"Artık mümkün olabilir. Elimde... bir şey var." Duraksadı. "Ama kumar oynayacağız diyebilirim."

"Nasıl bir kumar?"

"Boris'in bizi desteklemesini sağlayacak bir şey." Bir an sessiz kaldı. "Telefonda açıklayamam."

Burnuma kötü kokular geliyordu. Sanki beni, badminton raketlerine sap yapmak için uyluk kemiklerimi çalacak organ karaborsacılarının yanına çekmeye çalışıyordu.

"Daha sonra buluşsak olmaz mı?"

"Olmaz. Boris bir saat içinde NASA genel müdürüyle görüşecek. Onu öncesinde yakalamamız gerekiyor."

Elimi yüzümde gezdirdim. Bunun için fazla bitiktim. "Levi, söylediklerin kulağa çok tuhaf geliyor. Ve ben daha yeni uyandım. Eğer beni öldürmek için yalnız yakalamaya falan çalışıyorsan olmuş gibi davranıp kendi yollarımıza gidebilir miyiz?"

"Dinle. Dün söylediğin şey..." Kapalı bir mekâna adım atmış olmalıydı çünkü arka plan gürültüsü gitmişti. Kulağımdaki sesi

zengin ve derindi. Yutkunduğunu bile duyabiliyordum. "Bu projeyi birlikte yapmak istediğim başka bir sinirbilimci yok. Bir tane bile."

Göğsüme bir darbe yemiştim sanki. Duyduklarım, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olmuştu. Aklımdan tuhaf, saçma, zamansız bir düşünce geçti: *Bu karamsar, ketum adam böyle şeyler söyleyebiliyorsa kendine güzel bir gelin bulması o kadar da şaşırtıcı değil.*

Artık tamamen uyanmıştım. "Ne oluyor söyler misin?"

"Bee, Houston'da kalıp BLINK üzerinde çalışmak *istiyor* musun?" diye sordu tekrar. Ama bu sefer bir duraksamanın ardından, "Benimle?" diye ekledi.

İşte o zaman deli olduğumu anladım. Kafayı yemiştim. Tam bir kaçıktım. Çünkü saatim sabah altı kırk beşi gösterirken omurgamdan –ya da bir omurgam olsaydı bulunacağı yerden– bir ürperti geçti. Gözlerimi yumdum ve ağzımdan şu kelime çıktı:

"Evet."

YEDİYİ İKİ GEÇE, dinlendirici bir gece uykusunun verdiği enerjiyle ve başarı için giyinmiş halde apar topar asansörden indim.

Tabii ki şakaydı. Sadece tayt ve ekoseli gömlek giymiştim. Sutyen takmayı unutmuş, dişlerimi fırçalamakla yüzümü yıkamak arasında seçim yapmak zorunda kalınca ilkini seçmiştim. Yani Levi beni gördüğünde gözlerimdeki çapakları delice ovalıyordum. Gergin *ve* uykulu hissediyordum ki bu, olabilecek en kötü kombinasyondu. Levi ise gecenin bir yarısı değilmiş gibi derli toplu halde Boris'in ofisinin önünde bekliyordu. Beni gördüğü an kapıyı tıklattı. Yavaş adımlarla koştum ama yanma vardığımda terli ve nefes nefeseydim.

Hayatım muhteşemdi doğrusu. Omurilikten su aldırma operasyonu kadar muhteşem.

"Ne oluyor?"

"Açıklayacak zaman yok. Ama dediğim gibi, bu bir kumar. Zaten haberin varmış gibi yap, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. "*Neyden* haberim varmış gibi?"

Boris içeri girmemiz için seslendi.

"Bana uy yeter," dedi Levi, içeri girmemi işaret ederek.

"Ortak lideriz güya," diye mırıldandım.

Dudağının köşesi seğirdi. "O zaman ortak liderine uy."

"Lütfen bu saçmalığın cinayet artı intiharla sonuçlanmayacağını söyle."

Kapıyı açarken omuz silkti ve elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni içeri soktu. "Göreceğiz."

Geleceğimizden haberi olmayan Boris bizi görünce gözlerini devirip kıstı. Bu "*yorgunum*", "*siz ikinizle uğraşamam*" ve "*bunun için zamanım yok*" anlamlarına gelen bir ifadeydi. Masasının arkasında dikilirken ellerini kalçasına dayadı.

Bir adım geri attım. Bu ani toplantı bir felakete dönüşecekti. Kendimi neyin içine atmıştım böyle? Ve neden, *neden* Levi Ward'a güvenmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm?

"Hayır," dedi Boris, "Levi, bunu tekrar etmeyeceğim. Özellikle de bir NIH çalışanının önünde. Hazırlanmam gereken bir toplantı var, yani..." Levi'ın kaygısız bir şekilde telefonunu masanın üzerine koymasını izlerken sesindeki kızgınlık azaldı. Ekranda bir fotoğraf vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Parmak uçlarımda yükselip görmeye çalıştım ama Levi gömleğimin arkasından tutup çekerek tek kaşını kaldırdı. Sanırım bu, *bana uyman gerekiyordu*, anlamına geliyordu. Ben de, *neler olduğunu bilmek güzel olurdu ama neyse*, der gibi kaşlarımı çatmaya çalıştım.

Boris'e baktığımda alnının ortasında derin, yatay bir çizgi oluştuğunu gördüm. "Kask prototipinde değişiklik mi yaptın? Buna izin verdiğimi hatırlamıyorum..."

"Yapmadım."

"Bu benim onayladığım şeye benzemiyor ama..."

"O değil zaten." Levi elini uzatıp telefonu ondan alarak başka bir fotoğraf açtı. Ekranda kafasına bir şey takılmış bir insan vardı. Boris'in alnındaki kırışıklık daha da derinleşti.

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?"

"Bunu söylememeyi tercih ederim."

Araştırma direktörünün bakışları keskinleşti. "Levi, eğer bunu dünkü konuşmamız yüzünden uyduruyorsan..."

"Şirketin adı MagTech. Merkezi Rotterdam'da ve kökleri çok sağlam. Bilim teknolojisi yapıyorlar ve kablosuz nörostimülasyon kaskları üzerinde çalıştıklarını gizlemiyorlar." Konuşmaya biraz ara verdi. "Silahlı kuvvetlere ve milislere savaş aletleri temin etme konusunda fazlasıyla uzun bir geçmişleri var."

"Hangi silahlı kuvvetlere?"

"Ödeme yapabilecek herkese."

"Ne kadar ilerideler?"

"Detaylı projelere ve benim... bağlantımın elindeki bilgilere göre BLINK'le hemen hemen aynı yerdeler." Levi, Boris'in gözlerinin içine bakıyordu. "Daha doğrusu, BLINK'in rafa kaldırılmadan *önce* olduğu yerde."

Boris hızlıca bana bakma riskini aldı. "Proje teknik olarak asla rafa kaldırılmadı," dedi savunmacı bir tavırla.

"Teknik olarak." Levi'ın, patronuyla konuşma biçiminde bile hükmedici bir hava vardı. Boris kızarıp telefonu ona geri verince Levi cebine koyamadan elinden çekip fotoğrafları inceledim.

Karşımda bir nörostimülasyon kaskının prototipi ve planları vardı. Tam olarak bizimki gibi değildi, ama benzerdi. *Korkunç derecede* benzer. *Sıçtık, rakibimiz var.*

"Onlar BLINK'i biliyorlar mı peki?" diye sordu Boris.

"Belirsiz. Ama bizim prototipimizi görmüş olamazlar."

"Ekiplerinde bir sinirbilimci yok. Varsa bile işinde o kadar iyi değil," diye ekledim dalgınca.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu araştırma direktörümüz.

Omuz silktim. "Eh, bu gayet açık. Onlar da Levi'ın yaptığı yanlışı yapmış, çıkışları hatalı konumlandırmışlar. Dürüst olmak gerekirse, mühendisler neden kendi disiplinlerinin dışındaki uzmanlara danışma zahmetine katlanamıyorlar hiç bilmiyorum. Vektör hesabının bir parçası mı bu? Ya da mühendisliğin ilk kuralı zayıflık göstermemek ve asla soru sormamak mı? Birileriyle işbirliği kurmaktansa kendi başına hatalı, kullanılamaz bir prototip yapıp..." Kafamı kaldırıp Boris ve Levi'ın bana nasıl baktıklarını fark ettiğimde çenemi kapattım. Sabah kahvemi içmeden insan içine çıkmama gerçekten izin verilmemeliydi. "Durum şu ki," dedim boğazımı temizledikten sonra, "fotoğrafa bakılırsa o kadar da ilerlemiş gibi görünmüyorlar ve kaskı denemeye başlar başlamaz bunu fark edecekler." Levi'ın telefonunu geri verirken sıcak ve sert parmakları benimkilere dokundu. Gözlerimiz bir an için buluştu, sonra hemen ayrıldı.

"Projeyi," diye başladı Boris. "Ve fotoğrafı nereden buldun?"

"Orası önemli değil."

Boris'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen bana başmühendisimin endüstriyel casusluk işlerine karışarak kariyerini tehlikeye attığını söyleme."

"Boris," dedi Levi. "Bu her şeyi değiştirir. BLINK üzerinde çalışmaya devam etmemiz gerekiyor. Derhal. Kavramsal olarak

bakıldığında bu kasklar bizimkilere benziyor. Eğer MagTech çalışan bir prototip elde edip teknolojinin patentini bizden önce alırsa milyonlarca doları çöpe atmış olacağız. Ayrıca ürettikleri kasklarla ne yapacakları, onları kime satacakları belli değil." Boris gözlerini kapatıp alnını kaşıdı. Levi'ın beklediği bitkinlik işareti bu olmalıydı çünkü hemen ekledi: "Bee ve ben buradayız. Hazırız. Gerekli donanıma sahip *olabilirsek* bu projeyi üç ayda bitirebiliriz. Bundan eminiz."

Boris gözlerini açmadı. Hatta tam tersi, bunun her saniyesinden nefret ediyormuş gibi onları iyice sıktı. "Gerçekten yapabilir misiniz? Bunu üç ayda halledebilir misiniz?"

Levi bana döndü.

Açıkçası hiçbir fikrim yoktu. Bilim böyle işlemezdi. Bilimde son teslim tarihleri veya teselli ödülleri olmazdı. Mükemmel bir araştırma projesi tasarlayabilir, günde bir saat uykuyla yetinebilir, aylar boyu yalnızca umutsuzluktan ve Lean Cuisine'den beslenebilir ama yine de ümit ettiğinizin tam tersi sonuçlarla karşılaşabilirdiniz. Bilim kimseyi kıçına takmazdı. Bilim değişkenliği açısından güvenilirdi. Ve bilim, paşa gönlü ne isterse onu yapardı. Tanrım, bilime âşıktım.

Düşüncelerimi belli etmeden gülümsedim. "Elbette yapabiliriz. Hatta o Hollandalı adamlardan çok daha iyisini yaparız."

"Peki. Tamam." Boris telaşa kapılmış şekilde elini saçlarından geçirdi. "Genel müdürle bir toplantım var... kahretsin, on dakika kalmış. Bu konuda ısrarcı olacağım. Bugün daha sonraki saatlerde sizinle iletişime geçerim. Ama evet, işler şimdi değişti." Levi'ya kısmen tedirgin, kısmen bitkin, kısmen de hayran bir bakış attı. "Sanırım BLINK'i ölümden geri döndürdüğün için sana tebriklerimi borçluyum." Midem bir takla attı. Vay canına. *Vay canına!* Sonunda oluyordu. "Eğer genel müdürü ikna edersem, hata payı falan olmadan bu işin hallolması gerek. Dünyadaki en

iyi nörostimülasyon kasklarını yapmak zorundasın." Levi ve ben uzun uzun bakıştık, sonra aynı anda kafa salladık. Ofisten çıktığımızda Boris kısık sesle küfürler sıralıyordu.

Olayların beklenmedik yönde gelişmesi beni biraz korkutmuştu açıkçası. Eğer onay alırsak herkes ensemizde olacaktı. NASA ve NIH'teki şefler akbabalar gibi tepemizde dönecekti. Ve senatodaki on ikinci dönemini yaşayan yaratılışçı beyaz bir adama beyin stimülasyonunun, parmakla akupunktur ile aynı şey olmadığım açıklamam gerekecekti.

Of, kimi kandırıyordum? BLINK üzerinde çalışma ve tüm o inatçı mühendislerin hatalarını düzeltme şansını elde edeceksem başka hiçbir şey umurumda olmazdı. Daha dün bu şansın elimden uçup gittiğini zannederken...

Elimi dudaklarıma bastırıp bir kahkaha attım. Gerçekleşiyordu. Yani *muhtemelen*. Ama NASA'nın bizi Mars'a götürecek dâhilerle dolu olması gerekiyordu, değil mi? Önümüzde bir 'ya şimdi ya da asla' durumu varken bu projeyi engelleyecek kadar aptal olamazlardı. Levi'ın bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama...

Levi.

Kafamı kaldırdığımda aptal aptal sırıtan yüzüme yumuşak bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Bakışlarını kaçırması için ona terslenmeliydim ama gözlerimiz buluştuğunda sadece daha fazla sırıtmak istedim. Boris'in ofisinin dışında moronlar gibi gülümseyerek birkaç saniye öylece durduk. Sonra ifadesi ciddileşti.

"Bee." Adımı söyleme şeklinde *ne* vardı böyle? Tonlaması mı bu kadar etkileyiciydi? Yoksa kalın sesi mi? Ya da tamamen başka bir şey mi? "Dünkü mesele..."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Ben..." Tanrım, ondan özür dilemem gerekiyordu ama bu bayağı acı verici olacaktı. Ve aşağılayıcı. Bu yüzden bu özür kolonoskopisini çabucak yapıp kurtulmalıydım. "Dinle, neler olup bittiği hakkında daha açık

sözlü olman gerekirdi ama ben de sana... denyo dememeliydim. Ya da kereste. Hangilerini kafamdan geçirdim, hangilerini dile getirdim bilmiyorum ama... ofisine gelip öyle ağır konuştuğum için özür dilerim." Pekâlâ. Oldu bitti. Kolonoskopi tamamlandı. Bağırsaklarım temizlendi.

Fakat Levi özrümü kabul ettiğine dair bir şey söylemedi. "Senden nefret etmem konusunda söylediklerin... Ve sana çektirdiklerim... Ben..."

"Hayır, haddimi aştım. Yani, söylediklerimin hepsi doğruydu ama..." Derin bir nefes aldım. "Dinle, profesyonel olduğun sürece benden hoşlanmama hakkına sahipsin. Ama gerçekçi olalım, senin sorunun ne? Ben muhteşem bir insanımdır." Ona muzip bir tebessüm attım ama dalga geçtiğimi anlamamış olmalıydı ki bana dünkü acı dolu ifadenin biraz daha hafifletilmiş versiyonuyla baktı. Tüh. Topuklarımın üzerinde sallanıp boğazımı temizledim. "Affedersin. Sadece şakaydı. Bende sevilmeyecek pek çok şey olduğunu biliyorum ve sen... yani ben... Evet. Ben çok farklıyım. Ayrıca bir nevi düşman olduğumuzu da biliyorum. Her neyse, sana kızgındım çünkü davranışlarını BLINK'e de yansıttığını düşünüyordum. Ama durum öyle değilmiş. Yanlış anladığım için üzgünüm. Yani... nasıl istersen öyle hareket etmeye devam et." Olabildiğince samimi şekilde gülümsedim. "İşyerinde medeni ve adil olduğun sürece benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Gönül rahatlığıyla tiksin, iğren, nasıl hissedersen hisset. Hiç sorun yok." Söylediklerimde ciddiydim. Benden nefret etmesi fikrinden hoşlandığımı söylemiyordum tabii ama düne göre çok büyük ilerleme kaydetmiştik. Kariyerimi mahvedeceğini düşünürken şimdi nefretini kabullenme noktasına gelmemi de bu sağlamıştı zaten. "Bu arada, *gerçekten* endüstriyel casusluk işlerine karıştın mı?"

"Hayır. Belki. Bir arkadaşımın tanıdığının tanıdığı..." Levi gözlerini kapattı. "Bee. Anlamıyorsun."

Kafamı yana eğdim. "Neyi anlamıyorum?"

"Senden nefret etmiyorum."

"Doğrudur." Hı hı, tabii. "O zaman yedi yıldır bana boşuna mı pislik gibi davranıyorsun?"

İçini çektiğinde geniş göğsü şişip indi. Tişörtünün koluna bir öbek tüy yapışmıştı. Evcil hayvanı mı vardı acaba? Köpek insanı gibi görünüyordu. Belki kızının köpeğiydi.

"Çünkü ben bir pisliğim. Ve de geri zekâlıyım."

"Levi, sorun değil. Seni anlıyorum, gerçekten. Fransa'da yaşarken kız kardeşim, sınıf arkadaşımız Ines'i çok severdi. Ama ben ona katlanamazdım. Nedensiz yere örgüsünü çekmek isterdim. Aslında bir kez yaptım ve bu... kötü sonuçlandı çünkü Fransız halam, çocukları akşam yemeği yedirmeden yatağa göndererek terbiye etmeye inanıyordu." Omuz silktim. Levi burun kemerini sıktı, muhtemelen hâlâ yarı uykudayken bu kadar gevezelik edebildiğime şaşırmıştı. Benden nefret etmesi için bir sebep daha çıkmıştı işte. "Mesele şu ki birilerinden hoşlanmamak bazen içgüdüsel bir tepki olabiliyor. Aynı ilk görüşte âşık olmak gibi. Tabii bu... tam tersi."

Gözleri hızla açıldı. "Bee." Yutkundu. "Ben..."

"Levi! İşte buradasın." Kaylee elinde iPad'iyle bize doğru geliyordu. Ona el sallamak için döndüm ama Levi bana bakmayı kesmedi. "İki madde için onayına ihtiyacım var. Ayrıca sen ve Guy, bugün Jonas'la toplantı yapacaksınız. Levi?"

Bilinmeyen sebeplerden dolayı Levi'm gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Ve o sıkıntılı ifadesi geri dönmüştü. Burnumda uykudan kalma sümük falan mı vardı acaba?

"Levi?"

Kaylee'nin üçüncü seslenişinde bakışları benden ayrıldı. "Selam Kaylee."

Onlar konuşmaya başlarken ben bir kez daha el salladım ve bir an önce kahvemi içip sutyenimi takma isteğiyle yanlarından ayrıldım. Neden bilmiyordum ama asansöre binmeden hemen önce, son bir kez arkamı döndüm. Ve yine neden bilmiyordum ama Levi hâlâ bana bakıyordu.

Kaylee konuşmaya devam ediyor olsa da onun bakışları bendeydi.

ÖĞLEDEN SONRA SAAT ikide Levi'dan bir mesaj aldığımda sutyenimi takmıştım –evet, spor sutyeni gerçek sutyendir ve hayır, yapıcı eleştirileri kabul etmiyorum– ve günün on birinci kahvesini yudumluyordum.

> Bee, e-postalarım ulaşmadığı için mesaj atmaya karar verdim. Ekipmanınız ve bilgisayarlarınız yarın gelecek. BLINK hakkında konuşmak için en kısa zamanda bir toplantı planlayalım. Sunucularımıza erişebilmenizi sağlayacak NASA.gov e-posta adreslerinizi ayarlamak için Kaylee birazdan orada olacak. Başka bir şeye ihtiyacın varsa bana bildirebilirsin.

Kendimi tutamadım. Geçen haftalarda yaşadıklarımdan ders çıkarmamış olmalıydım çünkü yine aynı şeyi yaptım: Sandalyemden fırlayıp ofisin ortasında yüksek sesle ve coşkuyla çığlık atarak zıplamaya başladım. *Gerçek oluyor. Gerçek oluyor, gerçek oluyor, gerçek...*

"Şey... Bee?"

Arkamı döndüm. Rocío masasında gözlerini kırpıştırıyordu. Paniklemiş gibiydi.

"Ay, affedersin." Kızarıp hızla yerime oturdum. "Kusura bakma. Bazı... iyi haberler aldım da."

"Veganların diktatör hükümdarı zalim pençelerini üzerinden çekip sonunda gerçek yemekler yemene izin mi verdi?"

"Ne? Hayır."

"Marie Curie'ninkine yakın bir mezar yeri mi ayırttın?"

"Onun külleri Paris'teki Panthéon Tapınağı'nda saklandığı için bu imkânsız olurdu ve..." Başımı iki yana salladım. "Ekipmanımız geliyor! Hem de yarın!"

Asistanım gerçekten gülümsedi. İhtiyacım olduğunda elimin altında neden bir fotoğraf makinesi olmuyordu? "Harbiden mi?"

"Evet! Ve Kaylee bize NASA.gov e-posta adresleri ayarlayacak. Hey, nereye gidiyorsun?" Dizüstü bilgisayarını çantasına koyarken telaş dolu ifadesini fark ettim.

"Eve."

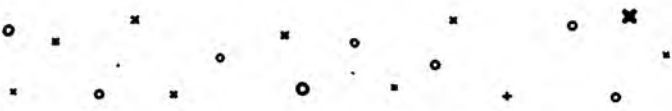
"Ama..."

"Bilgisayarlar yarın geleceğine göre burada kalmanın anlamı yok."

"Ama yine de..."

Ona patronu olduğumu hatırlatamadan gitti. Otorite kurmayı *öğrenecektim* ama bugün değil. Zaten gitmesini çok da dert etmiyordum; çünkü kapı arkasından kapanır kapanmaz yine sandalyemden fırladım ve zıplamaya geri döndüm.

8

PRESANTRAL GİRUS: HAREKET

KOMİK BİLGİ: DR. Curie'nin en yakın arkadaşı bir mühendisti.

Bu pek olası görünmüyordu doğrusu. Levi'ın ekibinin en parlak ve en iyi üyelerinin karşısında otururken -tam bir Sik-Salkımı™ durumuydu bu arada- düşünmeden edemedim: Kim mühendislik türünden biriyle gönüllü olarak zaman harcardı ki? Yine de bu bilgi doğruydu. Hindi aromalı şekerlemeler, sivilce patlatma videoları ve diğer pek çok olası olmayan şey gibi bu da gerçekti.

Bunu düşünmek bile acı vericiydi ama Marie'nin hayatıyla ilgili en sevmediğim bilgi şuydu: Pierre öldükten sonra Marie, Paul Langevin adında genç bir fizikçiyle görüşmeye başlamıştı. Bunu hak ediyordu da aslında. Benim zeki kızım, zamanının çoğunu şarap için üzüm ezer gibi uranyum cevheri ezmekle geçiren genç bir duldu. Yatağına birini almak istediyse buna tek uygun yanıtın şu olması gerektiği konusunda hepimiz hemfikir olabilirdik:

"Yatağınızın nereye yerleştirilmesini istersiniz, Madam Curie?" Değil mi?

Hayır.

Basın bu dedikoduyu öğrenir öğrenmez onu topa tuttu. Ona, Saraybosna'ya giden bir trene binip Franz Ferdinand'ı kendi elleriyle öldürmüş gibi davrandılar. Saçma sapan şeylerden yakındılar: Madam Curie bir yuva yıkıcıdır (Paul, karısından *asırlar* önce boşanmıştı), Madam Curie, Pierre'in adına leke sürüyor (Pierre, ateist bilim insanları ve Newton ile arkadaşlarının altında oturabilecekleri elma ağaçlarıyla dolu fizik cennetinden aşağı bakıyor, karısına beşlik çakıyordu muhtemelen), Madam Curie, neredeyse kırk yaşında olan Paul'den beş yaş büyük (aman ne yazık!) ve bu yüzden sübyancı sayılır (iki kere yazık!!). O zamanlarda da erkeklerin, akıllı kadınlardan daha fazla nefret ettikleri bir şey varsa o da cinsel hayatları söz konusu olduğunda kendi seçimlerini yapan kadınlardı. Bu yüzden Marie'nin ilişkisi büyük olaya dönüştürüldü. Pek çok cinsiyetçi, Yahudi karşıtı yazı yazıldı, tabanca düelloları yapıldı, "Polonyalı süprüntü" diye adı çıkarıldı ve Dr. Curie derin bir depresyona sürüklendi.

İşte mühendis kanka da bu noktada devreye girdi.

Adı Hertha Ayrton olan bu kadın, çeşitli konularda bilgi sahibi biriydi. Derslerden her zaman A alan, aynı zamanda futbol takımının kaptanlığını yapan, drama kulübünde ışıklarla ilgilenen, ek iş olarak da kadın hakları savunucusu olan lise arkadaşınızı düşünün. Hertha da elektrik arklarını incelemesiyle ünlüydü, yani onun işine de bir şekilde ışık dahildi ama çok daha havalıydı tabii. Bilimsel bilgisini, Marie'nin düşmanlarını Zeus stilinde diri diri yakmak için kullanmasını hayal etmekten hoşlanıyordum ama gerçek şuydu ki karşılıklı sevgileri ve destekleri çoğunlukla Fransız basınından kaçmak için birlikte tatil yapmaya dönüşmüştü.

Eh, biraz umut kırıcı olsa da dostluk dediğin bazen sessiz küçük anlardan oluşur, ölümcül şimşekler içermezdi. Bazı dostluklar da ihanet ve kalp ağrısından ibaretti ve paket servis siparişlerini bile ezberlediğiniz birinin numarasını engellediğiniz gerçeğini düşünmemek için iki yıl boyunca uğraşmanız gerekirdi.

Her neyse. Marie'nin hayatının bu kısmından çıkarılacak dersin şu olduğuna inanıyordum: Mühendislerin *hepsi* kötü değildir. Ancak benim işbirliği yapmaya çalıştıklarım nedense hep bıçaklanmak için yalvaran kişiler çıkıyordu. Şu anda olduğu gibi. BLINK'in malzeme sorumlusu olan Mark adındaki adam, gözlerimin içine baktı ve iki dakika içinde üçüncü kez, "İmkânsız," dedi.

Pekâlâ. Tekrar deneyelim. "Çıkış kanallarını birbirinden uzaklaştırmazsak..."

"İmkânsız."

Dört. *İki dakika* içinde dört kez.

Eski terapistimin öğrettiği bir tekniği hatırlayarak derin bir nefes aldım. Tim'le ayrıldıktan sonra özgüvenim yerlerde sürünüp kurtçuklar ve Mezozoik fosillerle parti yaparken kısa bir süreliğine görüştüğüm terapist, bana kontrol edemediğim şeyleri –başkalarını– bırakmanın ve kontrol edebildiklerime –tepkilerime– odaklanmanın önemini öğretmişti. Sık sık uyguladığı kurnazca bir yöntem de vardı: Kendimi fark etmeme yardımcı olmak için kendi ifadelerimi farklı şekillerde dillendirmemi sağlardı.

Şimdi de Malzeme Mühendisi Mark'ı tedavi etme zamanıydı.

"Kaskın iç kabuğu göz önüne alındığında sizden şu anda imkânsız olan bir şeyi yapmanızı istediğimi anlıyorum." Cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Fakat ne yapılması gerektiğini sinirbilim perspektifinden açıklarsam belki bir şekilde orta yol bulabilir ve..."

"İmkânsız."

Kafamı masaya vurmamı engelleyen tek şey Levi'ın tam o anda odaya girmesi oldu. Masaya doğru günaydın anlamında başını sallayıp Henley tişörtünün kollarını sıvadı. Kollarının alt kısımları çok güçlü ve delicesine çekici görünüyordu ve... *ben ne demeye kollarını fark ediyordum ki*? Offfff. Kaylee, Penny'nin okuluyla alakalı bir şey yüzünden Levi'ın gecikeceğini bize önceden bildirmişti. Penny, kızının adı olmalıydı. Çünkü Levi'ın bir kızı vardı. Kendime söz verdim; benim için daha az şoke edici hale gelir gelmez bu gerçeği tekrarlamayı bırakacaktım. (Yani asla.)

Herkes onu selamlarken ben midemde tuhaf bir sıkışma hissettim. E-postayla iletişime geçmiştik ama dün ona, profesyonelliğini koruduğu sürece benden tiksinmesi için resmi izin verdiğimden beri yüz yüze konuşmamıştık. Nasıl davranacağını merak etmediğimi söyleyemezdim. Bugün hassasiyetlerine saygı duyarak en küçük septum *piercing*'imi takmış ve sahip olduğum tek Ann Taylor elbisemi giymiştim. Ona zeytin dalı uzatıyordum; umarım kıymetini bilirdi.

"Ne dediğini anlıyorum," dedim Mark'a dönüp. "Malzemelerin doğası nedeniyle ortaya çıkan fiziksel imkânsızlıklar var ama bir şekilde..."

Bildiği tek kelimeyi tekrarladı. "İmkânsız."

"... bir çözüm bulabi..."

"Hayır."

Kelime dağarcığındaki bu beklenmedik çeşitliliği övmek üzereydim ki Levi araya girdi: "Bırak cümlesini bitirsin, Mark." Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ne diyordun, Bee?"

Ha? Ne oluyordu şu anda? "Şey... sorun çıkışların konumu. Amaçlanan bölgeyi stimüle etmek istiyorsak farklı şekilde konumlandırılmaları gerekiyor."

Levi başını salladı. "Angular girusun bulunduğu bölge, değil mi?"

Kızardım. Hadi ama, bunun için özür dilemiştim! Ekibinin önünde bana laf soktuğu için ona dik dik bakmak için döndüğümde gözlerinde tuhaf bir parıltı fark ettim. Sanki... Yok artık. Bu mümkün değildi. Bana takılıyor olamazdı, değil mi?

"E-evet," diye kekeledim şaşkınca. "Angular girusun bulunduğu bölge. Diğer beyin bölgeleri de var tabii."

"Ben de ona dedim ki," diye lafa girdi Mark, boyu hız treni için çok kısa olan altı yaşındaki bir çocuğun huysuzluğuyla. "*İç kabuk için kullandığımız Kevlar karışımının özelliği göz* önüne alındığında, çıkışlar arasındaki mesafenin olduğu gibi kalması gerekiyor."

Aslında bana söylediği tek şey "imkânsız"dı. Ama ben tam bunu belirtecekken Levi, "O zaman Kevlar karışımını değiştiririz," dedi. Bu bana gayet makul göründü çünkü farklı bir yol keşfedebilirdik. Ancak masadaki diğer beş kişiye göre yirmi birinci yüzyıldaki glüten kavramı kadar tartışmalı olmalıydı ki anında mırıltılar yükseldi. Diller şaklatıldı. Adı muhtemelen Fred olan adam keskin bir nefes aldı.

Mark, "Bu çok büyük bir değişiklik ama," diye sızlandı.

"*Mecburuz. Kaskların nörostimülasyon için uygun olması* gerekiyor."

"Sullivan prototipinin mantığı bu değil ki."

Sullivan prototipinden bahsedildiğini ikinci kez duyuyordum ve ilkinde olduğu gibi yine yoğun bir sessizlik oluştu. Bugünkü fark şuydu ki ben de odadaydım ve herkesin Levi'ya nasıl huzursuzca baktığını görebiliyordum. Prototipin baş geliştiricisi o muydu acaba? Ama BLINK'te yeni olduğu için bu mümkün değildi. Keşif Enstitüsü'nün adı Sullivan'dı; yani belki de prototipe aynı ad verilmişti. Guy'a sormayı düşündüm ama o, bu sabah Rocío ve Kaylee ile ekipman kurmakla meşguldü.

"Sullivan prototipine mümkün olduğunca sadık kalacağız ama kaskın en başından beri sinirbilimin uygulanacağı bir araç olarak tasarlandığını unutmayalım," dedi Levi, her zamanki kararlı ses tonuyla. Yine her zamanki gibi sakin ama yetkin ve taşaklı görünüyordu. Diğer mühendisler, *donut* için birbirine giren ve işe pijamayla gelen bir gruptan beklenmeyecek bir ciddiyetle kafa salladılar. Ortada benim bilmediğim bir şey olduğu belliydi. Neresiydi burası, İkiz Tepeler mi? Neden herkes sırlarla doluydu?

İki saat daha ayrıntıları tartıştık ve önümüzdeki haftalarda mühendisler kaskın kabuğunu düzeltirken benim de ilk astronot grubunun beyin haritalarını çıkarmaya odaklanmama karar verdik. Levi varken ekibi benim önerilerimi daha hızlı kabul etmeye eğilimliydi ki bu olağanüstü doğa olayına Sosis Referans™ adı verilirdi. En azından Annie ile benim sözlüğümüzde. Siksalkımı™ ve SosisFestivali™ durumlarında, bir erkeğin, toplantıda hazır bulunan tek ya da az sayıdaki kadına referans olup ciddiye alınmasını sağlamasına bu ismi takmıştık. Bu erkek ne kadar saygınsa Sosis Referans™ gücü de o kadar yüksek olurdu.

Bunun en bilinen örneklerinden biri, Dr. Curie'nin *kendi bulduğu* radyoaktivite teorisi için Nobel Ödülü adaylığına ilk başta dahil edilmemesi, fakat İsveçli bir matematikçi olan Gösta Mittag-Leffler'ın devreye girip tamamı erkeklerden oluşan ödül komitesini ikna etmesiydi. Fazla kayda değer olmayan bir başka örnekse, mühendislerle gerçekleştirdiğimiz toplantıda Levi'ın bana destek olması sayılabilirdi. Toplantının ortalarına doğru, temporal lobun derinlerini uyarmanın mümkün olmayacağını belirttiğimde Fred, "*Aslında* yapabiliriz. Lisans eğitiminde sinirbilim dersi almıştım," dedi. Tanrım. Dersi alalı ancak iki hafta falan geçmişti muhtemelen. "Birilerinin medial temporal lobu stimüle ettiğinden *son derece* eminim."

İçimi çektim. Tabii içten içe. "Kim?"

"Soyadı Welch'ti sanırım. Chicago'dandı diye hatırlıyorum."

"Jack Walsh mu? Northwestern Üniversitesi'nden?"

"Aynen."

Kafa sallayıp gülümsedim. Gerçi... belki de gülümsememeliydim. Belki de bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamın nedeni fazla gülümsememdi. "Jack, hipokampusu doğrudan uyarmadı, ona bağlı oksipital kısmı uyardı."

"Ama makalede..."

"Fred," dedi Levi. Sağ elinde yarısı yenmiş bir elmayla sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu. "Bence bu konuda düzinelerce yayını olan, doktora eğitimi almış bir sinirbilimcinin sözüne güvenebiliriz." Sakin ama otoriterdi. Sonra elmasından bir ısırık daha aldı ve konu kapandı.

Gördünüz mü? İşte Sosis Referans™ gücü. Her seferinde işe yarardı. Ve her seferinde önümdeki masayı devirmek istememe neden olurdu. Yine de bunu unutup bir sonraki konuya geçtim. Çok yorgundum ve kimseyle uğraşacak halim yoktu.

Ayrıca canım çok fena elma istemişti.

Su şişemi doldurmak için dışarı çıktığımda midem guruldadı. Şu anda masamda çözülmekte olan Lean Cuisine yemeğini özlem dolu bir şekilde düşündüm.

"Miyav."

Bu cıvıltıyı hemen tanıdım. Su sebilinin arkasından bana bakan minik şey, sevgili *calico*'mdu. Geçen günkü yavru kedi.

"Merhaba tatlım." Onu sevmek için dizlerimin üstüne çöktüm. "Geçen gün nereye kayboldun?"

Kediden cıvıltı ve mırıldanmayla karışık bir miyav sesi yükseldi.

"Tek başına ne yapıyorsun burada sen?"

Kafasını elime tosladı.

"Fare mi avlıyorsun? Kedi kolluk kuvvetlerinde mi çalışıyorsun?" Kendi esprime güldüm. Kedi ise bana sert bir bakış atıp yanımdan uzaklaştı. "Ah, hadi ama güzel şakaydı."

Yavru, son bir kızgın bakışla köşeyi döndü. Kendi kendime kıkırdarken arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Kim olduğunu bilmek için dönüp bakmama gerek yoktu. "Şimdi burada bir kedi vardı," dedim zayıf bir sesle.

Levi su şişesini doldurmak için yanımdan geçti. O kadar uzundu ki sebile doğru kamburunu çıkararak eğilmek zorunda kalıyor, pazıları pamuk tişörtünün altında hareket ediyordu. Lisansüstü okulda da bu kadar büyük müydü? Yoksa ben mi kısalmıştım? Belki de strestendi. Ya da vücudumda erkenden kemik erimesi başlamıştı. Bir an önce kalsiyum içeren tofu almalıydım. "Tabii," dedi kayıtsızca. Gözleri sudaydı.

"Ciddiyim ben."

"Hı hı."

"Gerçekten. Şu tarafa gitti." Sağımı işaret ettiğimde Levi kibar bir baş sallamasıyla o tarafa baktı, ardından suyunu yudumlayarak odaya geri döndü.

Koridorun ortasında dizlerimin üzerinde öylece durup iç geçirdim. Levi Wardass'in bana inanıp inanmaması umurumda değildi.

Zaten muhtemelen kedilerden nefret ediyordu.

"EKİPMANIMIZ HAZIR. GUY bilgisayarlarımızı da kurdu," dedi Rocío, o akşamüstü birlikte yürüyerek eve dönerken.

Nemli havada ilerlerken gülümsedim. "Mükemmel. Guy ve Kaylee'yle çalışmak nasıldı?"

"Can düşmanınla çalışmak nasıldı?"

Ona pis pis baktım. "Ro." Asistanımla geçirdiğim zaman, belki de asla sahip olamayacağım ergen kızımla uğraşacağım günler için mükemmel pratik oluyordu.

"İyiydi," diye mırıldandı. Ses tonu karşısında kaşlarımı çattım.

"Emin misin?"

"Evet."

"Buradan bakınca öyle görünmüyor. Bir sorun mu var?"

"Evet. Bir sürü sorun var. Küresel ısınma, sistemli ırkçılık, ekolojik yaşam alanlarındaki aşırı nüfus, İsveç romantik korku başyapıtı *Gir Kanıma*'nın gereksiz Amerikan versiyonu..."

"Rocío." Kaldırımda durdum. "Eğer birileri sana karşı yanlış davranışta bulunuyorsa veya Guy seni rahatsız ediyorsa lütfen hiç çekinmeden..."

"Sen Guy'ı hiç *gördün mü* acaba?" dedi alaycı bir şekilde. "Adam, bir çöl faresiyle bir papaz yardımcısının zararsız aşk çocuğuna benziyor."

"Bu çok kaba ve..." Gözlerimi kırpıştırdım. "... rahatsız edici derecede doğru. Ama görünüşe göre tatsız bir gün geçirmişsin. Yani eğer seni rahatsız eden bir şey varsa ben..." Duyamadığım bir şey mırıldandığında ona yaklaştım. "Ne dedin?"

Bir mırıldanma daha.

"Ne? Seni duyamıyorum."

"*Kaylee'den nefret ediyorum*, dedim." Cevabı öyle bir haykırışla vermişti ki sokağın diğer ucunda bebek arabasıyla duran bir adam dönüp bize baktı.

"Kaylee'den... nefret mi ediyorsun?"

Bir hışım dönüp yürümeye başladı. "Ne dediysem o."

Aceleyle peşinden gittim. "Bir dakika... Ciddi misin?"

"Ben her zaman ciddiyimdir."

Hiç de değildi. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Evet."

"O zaman anlat bana lütfen." Güven vermeye çalışarak elimi omzuna koydum. "Senin için buradayım. Ne olursa olsun..."

"Aptal *bukleleri*," dedi Rocío tükürürcesine. "Lanet Fibonacci sarmalına benziyorlar. Resmen logaritmikler ve altın orandalar. Eğrilmiş altın gibi *göründüklerinden* bahsetmiyorum bile. Kim bu kız? Cinderella mı? Burası Disneyland Paris mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ro, sen..."

"Hem kendine saygısı olan hangi insan o kadar parıltılı giyinir ki?"

"Ben de parıltıyı severim..."

"*Hayır, sevmezsin*," diye hırladı. Kafa sallamakla yetindim. Peki. Artık parıltıyı sevmiyordum. "Ve bugün ne dedi biliyor musun?"

"*Tüh* mü?"

"*Amanın*. 'Ayy, amanın!' dedi... Şimdi *neden* onunla çalışamayacağımı anlıyor musun?"

Ne cevap vereceğimi düşünürken zaman kazanmak için kafa salladım. Bayağı... ilginç bir durumdu çünkü. "Ben... ikinizin çok farklı olduğunuzu ve asla arkadaş olmayabileceğinizi anlıyorum ama bir şekilde... payete karşı duyduğun tiksintinin üstesinden gelmelisin."

"*Pembe* payet."

"*Pembe* payet, anlıyorum. Ama onunla anlaşmaya çalışmalısın."

"İmkânsız. İşi bırakıyorum."

"Dinle, bunların hiçbiri resmi şikâyet sebebi sayılmaz. İş arkadaşlarımızın moda anlayışına karışamayız."

Rocío kaşlarını çattı. "Bir de lolipop yiyor! Üstelik içinde sakız olanlardan!"

"Yine de bir şey yapamayız." Gülümsedim. "Bir şey bilmek ister misin? Senin Kaylee hakkında hissettiğin her şeyi Levi da benim için hissediyor."

"Nasıl yani?"

"Saçlarımdan, *piercing*'lerimden, kıyafetlerimden nefret ediyor. Hatta yüzümü bir *splatterpunk** filmiyle eşdeğer gördüğünden eminim."

"*Splatterpunk* filmleri müthiştir ama..."

"Levi'ın öyle düşündüğünü hiç sanmıyorum. Ama işbirliği yapmak durumunda olduğumuz için tam bir bataklık cadısı olduğumu görmezden geliyor. Sen de aynısını yapmalısın."

Rocío suratını asarak yürümeye devam etti. "Gerçekten görünüşünden nefret mi ediyor?"

"Evet. Her zaman nefret etti."

"Çok garip."

"Garip olan ne?"

"Sana bakıyor. Sık sık."

"Sanmam." Güldüm. "Bana bakmamak için çok çaba harcıyor. Hatta bu onun için bir egzersize dönüşmüş sayılır."

"Tam tersi. En azından sen bakmıyorken." Tam ona kafasının iyi olup olmadığını soracaktım ki omuz silkti. "Her neyse. Kaylee'ye olan nefretimi desteklemeyeceksen eve gidip Norveç *death metal* şarkıları dinlemek ve Alex'i arayıp ona yakınmaktan başka seçeneğim yok demektir."

Sırtına hafifçe vurdum. "Muhteşem bir akşam olacak desene."

Eve vardığımda yüzümü fıstık ezmesi kavanozuna gömmek ve Sosis Referans™ adaletsizliği hakkında on iki @WhatWouldMarieDo

* 80'li yıllarda ortaya çıkmış, işkenceci yaratıklar, okült kavramlar ve metafizik gibi başlıca öğeleri barındıran ve şiddet, kan, gözyaşı temeli üzerine kurulu bir korku alt türü. (ç.n.)

tweet'i atmaktan başka bir isteğim yoktu ancak kendimi DM kutumu kontrol etmekle sınırladım. Ve Shmac'ten mesaj geldiğini görünce gülümsedim:

SHMAC: Durumlar nasıl?

MARIE: Garip bir şekilde çok daha iyi.

SHMAC: Senin deve siki bir patlamaya mı kurban gitti yoksa?

MARIE: Hahah, hayır. Aslında sandığım kadar berbat biri olmayabilir. Hâlâ tam bir sik, yanlış anlaşılma olmasın. Ama belki deve değil de ördek siki diyebiliriz.

SHMAC: Hiç ördek siki gördün mü?

MARIE: Hayır. Ama küçük ve şirindir, değil mi?

Bana gönderdiği fotoğraf yüklenirken çarkın dönmesini izledim. İlk başta tirbuşon fotoğrafı gönderdiğini sandım. Sonra bu şeyin küçük, tüylü bir gövdeye bağlı olduğunu fark ettim ve...

MARIE: AMAN TANRIM BU MENFUR ŞEY DE NE

SHMAC: Meslektaşın.

MARIE: Sözümü geri alıyorum! Deve siki olsun daha iyi!

MARIE: Eee, kız arkadaşından ne haber?

SHMAC: Nerede o günler...

MARIE: Aranız nasıl?

Cevap atması uzun sürünce motive olmuş bir yetişkin gibi davranmaya karar verip koşu şortumu ve *Marie Curie & İzotoplar – 1911 Avrupa Turu* tişörtümü giydim.

SHMAC: Kötü.

MARIE: Nasıl kötü?

SHMAC: Her şeyi berbat ettim.

MARIE: Onarılmayacak kadar mı?

SHMAC: Sanırım. Sorunun tarihi çok geriye dayanıyor aslında.

MARIE: Bana anlatmak ister misin?

Ekranın altındaki üç nokta sekerken ben de Couch-to-5K uygulamamı kontrol ettim. Görünüşe göre bugün beş dakika koşmam, bir dakika yürümem, sonra beş dakika daha koşmam gerekiyordu. Gayet makuldü.

Of, kimi kandırıyordum? Çok *sinir bozucuydu.*

SHMAC: Karmaşık bir durum. Aslında bunun bir sebebi de onunla ilk tanıştığımda daha genç olmam.

MARIE: Lütfen bana geçmişte gizli bir stemlordu olduğunu söyleme.

SHMAC: Geçmişte bir pisliktim.

MARIE: İnternette kaç kadını taciz ettin?

SHMAC: Sıfır. Ama ben iletişimden uzak, saldırgan bir çevrede büyüdüm. Hayatımın geri kalanını böyle geçiremeyeceğimi fark etmeden önce kimseyle iletişim kurmayan bir insandım. Bu aşırı bunaltıcı duygularla nasıl başa çıkacağımı öğrenmek için terapi aldım. Fakat yine de onunla her konuştuğumda beynim boşalıyor ve eski ben oluyorum.

MARIE: Bu çok kötü.

SHMAC: Bazı eylemlerimin yanlış anlaşılabileceğini hiç düşünmemiştim ama geriye dönüp baktığımda anlıyorum. Yine de dediği bir şey, kocasının ona durumu daha da kötüleştiren bazı yalanlar söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu.

MARIE: Onunla konuşmalısın. Ben olsam bilmek isterdim.

SHMAC: Konuşsam da konuşmasam da bir şey değişmez ki. Kocasıyla mutlu.

Derin bir nefes aldım.

MARIE: Pekâlâ, dinle. Ben de yıllar boyunca mutlu olduğumu düşündüğüm bir ilişki yaşadım. Sonra nasıl kronik bir yalancı olduğunu öğrendim. Tecrübelerime göre yalanlara dayanan ilişkiler uzun sürmez. Eğer her şeyi açıklarsan ona bir iyilik yapmış olursun.

Esasında *hiçbir* ilişkinin uzun sürmeyeceğini düşündüğümden bahsetmedim. Böyle söylediğimde insanlar savunmaya geçmeye meyilliydi çünkü. Eh, kendileri tecrübe edip görebilirlerdi.

SHMAC: Başına gelenlere üzüldüm.

MARIE: Ben de senin başına gelenlere üzüldüm.

SHMAC: Baksana şu halimize. İki üzgün bilim insanı.

MARIE: Üzgün olmayan bilim insanı var mı?

SHMAC: Bildiğim kadarıyla yok.

Spor ayakkabılarımı giyerken kalbim Shmac için acıyordu. Evli birine âşık olmanın ne kadar korkunç olduğunu hayal edemiyordum. Böyle kalp kırıklıkları, Bee A.Ş.'nin kurumsal misyonunun doğruluğunu ispatlıyordu: Bee Çiti'ni asla indirme. Asla ama *asla* âşık olma. Eğer kalbim tekrar kırılacaksa bile bunun sorumlusu sadece sinirbilim olacaktı. Hatta aptal Tim'den daha temiz iş çıkacağından emindim. Ve biliyordum ki Doktor Curie de bu kararımda bana destek olurdu.

Koltuktan fırladım ve koşu için Houston'ın nemli havasına çıktım.

UZAY MERKEZİ'NDE KOŞARSAM tanıdığım biri beni yollarda sürünürken görebilirdi. İnsanları bu manzaraya maruz bırakmak istemiyordum. Neyse ki Google hemen yardımıma koştu ve yaklaşık beş dakika uzaklıkta küçük bir mezarlık olduğunu söyledi. Dikkatimi mezar taşlarındaki Alford ya da Brockholst gibi bebek isimlerini okumaya vermek, egzersiz denen işkencenin canımı sıkmasını önleyebilirdi. AirPod'larımı taktım, bir Alanis Morissette albümü açtım ve mezarlık yönüne döndüm. Saat 18.43'tü; yani *Aşk Adası* yarışmasını izlemek için zamanında evde olup duş alabilirdim.

Bu konuda yargılanmayı kabul etmiyordum. *Aşk Adası,* değeri bilinmeyen bir programdı.

Ne yazık ki kanepede oturup egzersiz yapmayı *düşünmek* kondisyonumu hiç *geliştirmemişti.* Bunu koşumun üçüncü dakikasında, 1834-1902 yılları arasında yaşamış Noah F. Moore'un mezar taşının önüne yığıldığımda fark ettim. Terden sırılsıklam halde çimene uzanıp kalbimin kulaklarımda atışını dinledim. Gerçi bu ses Alanis'in çığlıkları da olabilirdi.

Ben kesinlikle bunun için yaratılmamıştım. "Bu" derken, atıştırmalık dolabıma –ne tesadüftü ki *tüm* mutfak dolaplarım atıştırmalık dolabıydı– uzanmaktan daha yorucu bir şey için vücudumu kullanmayı kastediyordum. Evet, Dr. Curie, bisiklet sürmeye ve doğa yürüyüşlerine olan ortak aşkları nedeniyle kocasıyla bağ kurmuştu ama hepimiz onun gibi asil, bilge *ve* atletik olamazdık.

Güneşin battığını fark ettiğimde kendimi zorla yerden kaldırdım, Noah'ya veda ettim ve eve dönmek için topallayarak mezarlıkta ilerledim. Ancak girişe yaklaştığımda, buraya gelirken gir-

diğim uzun kapıların artık kapalı olduğunu fark ettim. Sarsarak açmaya çalıştım ama boşunaydı. Etrafa bakındım. Duvarlar tırmanmam için çok yüksekti. Gerçi 1.52 boyundaki biri için *her şey* çok yüksek sayılırdı.

Derin bir nefes aldım. *Sorun yok. Her şey yolunda. Burada tutsak kalmadım.* Duvarları takip edersem, kolayca tırmanabileceğim daha kısa bir bölüm bulabileceğimden emindim.

Ya da bulamazdım. On beş dakika sonra Houston alacakaranlığa gömüldüğünde ve birkaç metre öteyi görebilmek için el feneri uygulamamı açmam gerektiğinde hâlâ mezarlığın içindeydim. Kafamda durumu özetledim: Yalnızdım –üzgünüm Noah, sen sayılmazsın– ve bir mezarlıkta mahsur kalmıştım. Güneş batmıştı ve şarjım yüzde yirmiydi. İşte şimdi yanmıştım.

Bir panik dalgasının kabardığını hissettim ama derhal bastırdım. Hayır. Sakın gelme. Seni *yaramaz.* Burada istenmiyorsun. Umutsuzluğa kapılmadan önce hedefe yönelik problem çözümüne odaklanmalıydım. Pekâlâ, seçeneklerim nelerdi?

Birilerinin beni duymasını ümit ederek bağırabilirdim ama duysalar bile ne yapacaklardı ki? Kemerleriyle geçici bir ip mi oluşturacaklardı? Bu kesinlikle travmatik beyin hasarını davet etmek olurdu. Diğer seçenek lütfen.

911'i arayabilirdim. Ama onlar da gerçekten kurtarılmayı hak eden insanlara koşmakla meşgul olmalıydılar. Gecenin bir köründe aptal gibi mezarlıkta mahsur kalanlara değil. Tanıdığım birini arayabilir, benim için bir el merdiveni getirmesini isteyebilirdim. Evet, bu daha mantıklıydı.

Şu anda rehberimde, Houston'da yaşayan iki kişinin telefon numarası vardı. İkincisini saymıyordum çünkü onu çağıracağıma Noah'nın iskeletinin yapışkan kollarına sarılarak uyumayı tercih ederdim. Ama sorun değildi çünkü ilki, bina sorumlusundan bir merdiven isteyip kiralık arabamızla buraya gelebilecek

olan Rocío'ydu. Hem zaten mezarlıklar, geceleri onun doğal yaşam alanı sayılabilirdi. Buna bayılacaktı.

Keşke bir de telefonuna cevap verme zahmetinde bulunsaydı. Onu bir, iki, yedi kez aradım. Sonra Z kuşağının telefonda konuşmaktansa ısırgan otlarının arasında yuvarlanmayı tercih edeceğini hatırladım ve ona mesaj attım. Cevap vermedi. Aptal şarjım yüzde on sekizdeydi, sivrisinekler bacaklarımdaki tüm kanı emiyordu ve Rocío muhtemelen Thorr's Hammer adlı bir grupla Skype'ta seks yapmakla meşguldü.

Başka kimi arayabilirdim? Reike'nin buraya uçması ne kadar sürerdi? Dilini burnuna değdirebilen adamın numarasını almak için çok mu geçti? Shmac'in aslında Houston'da yaşama ihtimali neydi? Guy'a e-posta mı göndermeliydim? Ama onun çocuğu vardı. Geceleri e-postasını kontrol etmeyebilirdi.

Şarj göstergem %12'deyken gözlerim gelen aramalar kısmındaki 832 alan kodlu numaraya takıldı. Kaydetmeye tenezzül bile etmemiştim. Çünkü kullanacağımı hiç sanmıyordum.

Olmaz. Olmaz. Levi'yı arayamam. Muhtemelen şu anda evde, tam bir Stepford* kadını olan karısının hazırladığı yemeği yiyor, köpeğiyle oynuyor ve kızına, yani siyah bukleli Penny'ye matematik ödevinde yardım ediyordu. *Hayır. İmkânsız.* Onu ararsam benden daha çok nefret ederdi. Ayrıca çok utanırdım çünkü beni zaten bir kere kurtarmıştı.

Şarjım yüzde dokuzdu, dünya zifiri karanlıktı ve kendimden nefret ediyordum. Başka çarem kalmamıştı. Doktora tezimin savunmasını başarıyla yapmış, depresif bir dönemin üstesinden gelmiş, yıllar boyu her ay aksatmadan bikini bölgesi ağdası yap-

* Evi ve ailesiyle abartılı sayılabilecek kadar mükemmel şekilde ilgilenen, evin tüm sorumluluklarını tek başına üstlenmeye çalışan, fazlasıyla hamarat kadınlara takılan isim. *Stepford Kadınları* adlı kitap ve filmden sonra kullanılmaya başlanmıştır. (ç.n.)

tırmıştım ama Levi'ın numarasının üzerine bir kez tıklamak hayatım boyunca yaptığım en zor şey gibi geliyordu. Belki de geceyi burada geçirmeliydim. Belki bir vaşak sürüsü beni aileye kabul ederdi. Belki...

"Evet?"

Kahretsin. Telefonu açmıştı. Neden açmıştı ki? Levi, Y kuşağındandı ve biz de telefonda konuşmaktan nefret ederdik. Yani...

"Alo?"

"Şey, kusura bakma. Ben Bee. Königswasser. Şey... Birlikte çalıştığın Bee. NASA'da yani."

Kısa bir sessizlik oldu. "Kim olduğunu biliyorum, Bee."

"Doğru. Evet. Şey..." Gözlerimi kapattım. "Küçük bir sorun yaşıyorum da. Acaba sen..."

Hiç tereddüt etmedi. "Neredesin?"

"Uzay Merkezi'nin yanındaki küçük mezarlıktayım. Adı Greenwood gibi bir şeydi."

"Greenforest. Kilitli mi kaldın?"

"Ben... Nerden biliyorsun?"

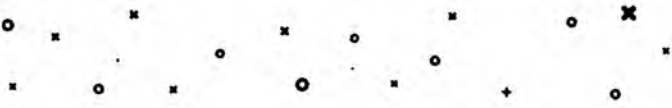
"Akşam vakti bir mezarlıktan arıyorsun. Mezarlıklar günbatımında kapanır."

Bu bilgi kırk beş dakika önce çok yararlı olurdu. "Öyle oldu, evet. Duvarlar da biraz uzun ve telefonum kapanmak üzere. Yani burada..."

"Kapının yanına gidip bekle. Telefonunun feneri açıksa kapat. Tanımadığın insanlarla konuşma. On dakikaya oradayım." Duraksadı. "Seni oradan çıkaracağım. Endişelenme, tamam mı?"

Gelirken merdiven getirmesini söyleyemeden telefonu kapattı. Aslında düşününce... Beni kurtarmaya gelmesini rica etmeme fırsat bile kalmadan harekete geçmişti.

9

MEDİAL FRONTAL KORTEKS : YANILDIM MI?

LEVI GİRİŞTE BELİRİR belirmez beni sineklerden, hayaletlerden ve hayalet sineklerden kurtardığı için onu öpmek istedim. Aynı zamanda onu öldürmek de istiyordum çünkü Bee Königswasser adlı yürüyen felaketin aşağılanmasına tanık olmuştu. Ne söyleyebilirdim ki? Şu bedenim sayısız kusur ve hataya ev sahipliği yapıyordu.

Ne yazık ki artık hakkında şikâyet edemeyeceğim, aşırı benzin yakan kamyonetinden indi, duvarı inceledi ve kapının diğer tarafında karşımda durdu. Neyse ki sırıtıyorsa bile içten içe yapıyor olmalıydı. "İyi misin?" diye sorarken yüz ifadesi nötrdü.

Utançtan yerin dibine girmek iyi olmak sayılır mıydı? Eh, yine de "Evet," demeyi seçtim.

"Güzel. Yapacağımız şey şu: Ben kapının demirleri arasından merdiveni uzatacağım, sen de onu duvara tırmanmak için kullanacaksın. Seni yakalamak için diğer tarafta olacağım."

Kaşlarımı çattım. Kulağa çok... yetkin geliyordu. Kendinden emin. Bu her zamanki haliydi tabii ama sanki bu sefer bende yeni ve farklı bir... etki oluşturmuştu. Aman Tanrım! Kurtarılmaya muhtaç bir küçükhanıma mı dönüşmüştüm yoksa?

"Merdiveni nasıl geri alacağız?"

"Yarın sabah uğrayıp alırım."

"Ya biri çalarsa?"

"Ailemde nesilden nesle aktarılmış bir mirası kaybetmiş olurum."

"Ciddi misin?"

"Hayır tabii ki. Hazır mısın?"

Değildim ama bu önemli değildi. Merdiveni tüy gibi kaldırıp kapıdan içeri kaydırdı. Ne kadar ağır olduğunu fark ettiğimde onun kolayca kaldırabilmiş olması çok daha havalı geldi. Ben zar zor dik tutabiliyordum. Levi mandalları açma ve güvenlik mekanizmasını kurma sürecinde bana sabırla rehberlik ederken kendi kendime başka yeteneklerim olduğunu hatırlattım. O da yönlendirilmeyi ne kadar sinir bozucu bulduğumu fark etmiş olmalıydı ki bana, "En azından angular girus hakkında bilgin var," dedi.

Ona hırlamak için döndüm ama yüz ifadesini gördüğümde durdum. Bana *yine* takılıyor muydu? *İkinci* defa? Hem de *bir gün* içinde.

Neyse ki merdivene adım atmak dikkatimi bu konudan uzaklaştırmaya yaradı. Çünkü tırmanmaya odaklanmam gerekiyordu. Vücudumun bayılmayı ne kadar sevdiğinden daha önce bahsetmiştim. Eh, yüksek yerler, bayılmayı daha da çok istemesine yol açardı. Merdivenin yarısındayken başım dönmeye başlamıştı bile. Kenar çubuklarını kavrayıp derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Normal kan basıncımı koruyabilir, bayılmadan buradan inebilirdim. Hem o kadar yüksekte bile değildim. Eğer aşağı bakarsam...

"Yapma," diye emretti Levi.

Ona döndüm. Şu anda ondan daha uzundum ve bu açıdan bakınca daha da yakışıklı görünüyordu. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Ve tabii kendimden. "Ne yapmayayım?"

"Aşağı bakma. Daha kötü olursun."

Bunu nereden biliyordu ki...

"Yukarı bak. Yavaş yavaş, birbiri ardına adımlar at. Evet, çok güzel." Tavsiyesi mi işe yaramıştı yoksa ne yapacağım söylenince kan basıncım doğal olarak mı normale dönüyordu bilmiyordum ama patates çuvalı gibi yığılmadan duvarın tepesine çıkmayı başardım. Fakat en kötüsünü henüz atlatmamıştım. "Şimdi kendini yavaşça aşağı bırak," dedi Levi. Tam altımda, kollarını beni yakalamak için kaldırmış halde duruyordu. Kafası, sallanan ayaklarımdan birkaç santim ötedeydi.

"Yüce İsa." Bayılmaktan kurtulmuş olabilirdim ama şimdi de kusmak üzereydim. "Ya beni yakalayamazsan? Ya çok kiloluysam? Ya ikimiz de düşersek? Ya boynunu kırarsam?"

"Yakalayabilirim, kilolu değilsin, düşmeyiz ve boynumu kırmazsın. Hadi, Bee," dedi sabırla. "Gözlerini yum ve yap."

İşte. Egzersiz yapmaya kalkarsanız kendinizi böyle durumlarda bulursunuz. Kanepenizin güvenli limanından ayrılmayın, çocuklar.

"Hazır mısın?" diye sordu cesaret verici bir şekilde. Levi Wardass'le güven düşüşü. Tanrım, hayatım ne zaman buna dönüşmüştü? Dr. Curie, lütfen beni koru.

Kendimi bıraktım. Bir anlığına havada asılı kaldım; Humpty-Dumpty gibi hantalca yuvarlanacağımdan emindim. Sonra güçlü parmaklar belime dolandı ve on gün içinde ikinci kez Levi'ın kollarındaydım. Atlarken fazla güç kullanmış olmalıydım çünkü neredeyse birbirimize yapışmıştık. Beni yere indirirken vücudumun ön kısmı ona sürtündü ve her şeyi hissettim. *Her şeyi.* Omuzlarının sert kasları ellerimin altındaydı. Teninin sıcaklığını

tişörtünün üzerinden hissedebiliyordum. Kemeri göbeğime battı ve karnımın alt kısmında tehlikeli bir karıncalanma oluştu. Bir dakika. Ne? *Hayır.*

Geri adım attım. Karşımdaki Levi Ward'du. Evli bir adam. Bir baba. Bir deve siki. Ne düşünüyordum ki?

"İyi misin?"

Telaşlı bir şekilde kafa salladım. "Buraya bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

Kafasını çevirdi. Kızarıyor muydu? "Rica ederim."

"Akşamını böldüğüm için çok üzgünüm. Rocío'yu aramaya çalıştım ama... Nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Beni aradığına sevindim."

Sevinmiş miydi? Bundan ciddi anlamda şüpheliydim. "Her neyse, çok teşekkür ederim. Bu iyiliğinin karşılığını nasıl verebilirim? Benzin parasını ödesem olur mu?"

Başını iki yana salladı. "Seni evine bırakayım."

"Hiç gerek yok. Ev sadece beş dakika uzakta."

"Etraf zifiri karanlık ve buralarda kaldırım yok." Kamyonetin yolcu kapısını açtığında binmekten başka çarem kalmadı. Her neyse. Onun yakınında bir dakika daha kalmaya katlanabilirdim herhalde.

Kamyonetin içi tertemizdi *ve* güzel kokuyordu. Bunun mümkün olabileceğine inanmazdım doğrusu. Arka koltukta, açlıktan mideme kramplar girmesine neden olan bir avuç Lärabar enerji barı ve bir yudum su için Levi'ın bakterilerini evlat edinme riskine girebileceğim yarı dolu bir su matarası vardı. Ayrıca kamyonet düz vitesti. Hıh. Gösterişçi.

"Lojmanda kalıyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak cevap verirken şortumu aşağı çekiştirdim. Oturduğumda yukarı sıyrılmasını sevmiyordum. Levi'ın bacak-

larıma gönüllü olarak bakacağını hiç sanmıyordum ama Tim, çarpık bacaklı olduğum için benimle dalga geçtiğinden dolayı bu konuda biraz özgüvensizdim. Öyle anlarda Annie beni savunur, bacaklarımın mükemmel olduğunu ve onun görüşünün gereksiz olduğunu söylerdi. Ve ben...

Kamyonetin motoru çalıştı. Aracı tanıdık bir ses doldurdu ancak Levi hızla bağımsız haber kanalına geçti. Gözlerimi kırpıştırdım. Sunucu, postayla gönderilen oy pusulalarından bahsediyordu. "Az önceki... Pearl Jam miydi?"

"Evet."

"*Vitalogy* albümü mü?"

"Aynen."

Offf. Pearl Jam favorim olmasa da iyi bir gruptu ve Levi'm iyi müzikten hoşlanmasından nefret etmiştim. Onun gibi biri Dave Matthews Band ya da Insane Clown Posse hayranı olmalıydı. Veya Nickelback dövmesi yaptırmış olmalıydı. Hak ettiğim şey buydu.

"Mezarlıkta ne yapıyordun?" diye sordu.

"Sadece... koşuyordum."

"Koşmayı sever misin?" Şaşırmış gibi görünüyordu. Olumsuz anlamda.

"Hey, pısırık gibi göründüğümü biliyorum ama..."

"Öyle görünmüyorsun," diye lafımı kesti. "Demek istediğim, lisansüstü okuldayken..."

Ona döndüm. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. "Eee?"

"Bir keresinde, egzersiz yapmak için harcanan zamanın asla geri alınamayacak zaman olduğunu söylemiştin."

Bunu söylediğime dair hiçbir anım yoktu. Özellikle Levi'ya; çünkü Pitt'teyken olsa olsa on iki kelime alışverişinde bulunmuştuk. Gerçi bu tam da benim söyleyeceğim türden bir şeydi.

"Araştırmalara göre kondisyon ne kadar yüksekse, hipokampus o kadar sağlıklı oluyor. Ayrıca DMN, yani varsayılan mod ağı* ve akson demetleriyle** egzersizin arasındaki bağ da yadsınamaz. Demem o ki..." Omuz silktim. "Ne kadar içerlesem de bilime göre egzersizin iyi bir şey olduğunu kabul ediyorum." Hafifçe güldüğünde gözlerinin kenarlarında beliren kaz ayakları, konuşmaya devam etmek istememe yol açtı. Onu güldürmek istediğimden değildi tabii. Neden güldürmek isteyecektim ki? "Couch-to-5K diye bir programı uyguluyorum ama... iğrenç."

"İğrenç mi?"

"Aynen, iğrenç."

Gülümsemesi bir milimetre genişledi. "Program ne kadar sürüyor?"

"Dört hafta."

"Ne zaman başladın?"

"Birkaç hafta oldu."

"En uzun ne kadar koştun?"

"320 metrede duvara tosladım. Üç dakika bile olmadan kendimi yerde buldum." Bana şüpheci bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim ortaokuldan beri sadece ikinci koşum."

"Buranın sıcağı berbattır. Sabahları koşmayı tercih etsen daha iyi olur. Ama sen sabah insanı değilsin, değil mi?" Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. Bunu nasıl bildiğini merak ettim ama sonra, sabah on birden önce bana bir göz atmanın bunu bilmek için yeterli olacağının farkına vardım. "Uzay Merkezi'nde kullanabileceğin bir spor salonu var."

---

* Beyinde, hayal kurarken ya da geçmiş ve geleceği düşünürken aktif olan bir bölümdür. Araştırmalara göre beyin dinlenmeye geçtiğinde bu bölüm de otomatik pilot moduna geçer ve olacakları tahmin edip rutin işlerimizi kolaylıkla yapmamızı sağlar. (ç.n.)

** Sinir liflerinin oluşturduğu demetler. (ç.n.)

"Biliyorum. Ama sözleşmeli personel için ücretli ve sinir sistemi sağlığımın ayda yetmiş dolar değerinde olduğundan emin değilim." Radyoda gazeteci Ari Shapiro, bir muhabire Facebook'la ilgili bir dava hakkında sorular soruyordu. "Sen de 5K koşuları yapar mısın?" diye sordum Levi'ya.

"Hayır."

Gözlerimi kıstım. "Sadece maratonlarda ve daha yüksek seviyelerde koştuğun için mi?"

"Ben..." Tereddüt etti. Mahcup olmuş gibiydi. "Bazen yarı maraton koşarım."

"Anladım. Eh, pekâlâ," dedim otoparka girerken muhabbet havasında, "Beni kurtardığın ve eve getirdiğin için çok teşekkür ederim. Ama şimdi yalnız kalmam gerekiyor ki senden huzur içinde nefret edebileyim."

Tekrar güldü. Gülüşü kulağa neden bu kadar güzel geliyordu? "Aslında ben de koşmakta zorlanıyorum."

Tabii tabii. Ancak elli beşinci kilometrede falan zorlanıyor olmalıydı. "Tekrar teşekkürler. Bu beni ikinci kurtarışın." *Düşman olmamıza rağmen. Ne kadar da olağanüstü, değil mi?*

"İkinci mi?"

"Evet." Emniyet kemerini çözdüm. "İlki işyerindeydi. Ben neredeyse tost olacakken."

"Ah." Çenesinde bir kas seğirdi. "Evet."

"Neyse, iyi geceler," dedim ceplerimi ararken. "Üzgünüm. Sana zahmet..." Üstümü iyice yokladım, sonra koltukta dönüp sağa sola, yerlere bakındım. Araç, bindiğim zamanki kadar temizdi. "Ah..."

"Ne oldu?"

"Ben..." Gözlerimi kapatıp yaptıklarımı hatırlamaya çalıştım. Eve gelince şortumu giymiş, anahtarlarımı cebime koymuştum.

Koşarken bacağıma çarptığını hissedebiliyordum. Ta ki... kahretsin. Mezarlıkta yere yığıldığımda cebimden düşmüş olmalıydı. "Lanet olsun sana, Noah Moore," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Sanırım anahtarlarım mezarlıkta kaldı," diye inledim. "Kahretsin. Bina sorumlusu da saat yedide çıkıyor." Tanrım, bugün niye bu kadar korkunç gidiyordu? Alt dudağımı ısırıp seçenekleri gözden geçirdim. Rocío'nun kanepesinde uyuyabilir ve sabah ilk iş anahtarlarımı almaya gidebilirdim. Ama onun nerede olduğundan ya da kapıyı açıp açmayacağından emin değildim. Telefonumun şarjı da yüzde dört kalmıştı.

Levi kamyoneti tekrar çalıştırdığında irkildim. "Ah, sağ ol ama mezarlığa geri dönmeye gerek yok. İçeri tekrar girmek nasıl mümkün olur bilemiyorum ve..."

"Seni mezarlığa götürmüyorum." Bana bakmıyordu. "Emniyet kemerini bağla."

"Ne?"

"Emniyet kemerini bağla," diye tekrarladı.

Kafam karışmıştı ama dediğini yaptım. "Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Kimin evine?"

"Benim evime."

Ağzım bir karış açık kaldı. Yanlış duymuş olmalıydım. "Ne?"

"Kalacak bir yere ihtiyacın var, değil mi?"

"Evet, ama... Rocío'nun kanepesinde yatabilirim. Ya da çilingir çağırırım. Senin evine gelemem."

"Niye?"

"Çünkü," diye başladım, on iki yaşındaki bir çocuğun tiz sesiyle. Neden birdenbire bana bu kadar iyi davranmaya başlamıştı?

Bana NASA sorunundan bahsetmediği için suçlu mu hissediyordu? Hissetmeliydi gerçi. Ama onun evine gidip mükemmel aile hayatını görmektense köprünün altında yatıp plankton yemeyi tercih ederdim. Kişisel bir şey değildi; sadece kıskançlığın beni mahvedeceğini düşünüyordum. Ayrıca kirli çorap ve mezarlık gibi kokarken karısıyla tanışmak istemiyordum. Levi'ın ona benim hakkımda neler söylediğini kim bilirdi? "Muhtemelen akşam için planların vardır."

"Yok."

"Sana zahmet veririm."

"Vermezsin."

"Hem benden nefret ediyorsun."

Gözlerini kısa bir süre için bıkkınlıkla yumarak endişelenmeme neden oldu. Sonuçta araba kullanıyordu. "Evimde kalmak istememenin hayali olmayan bir nedeni var mı Bee?" diye sordu iç geçirerek.

"Ben... Beni davet etmen çok hoş ama bu konuda rahat hissetmiyorum."

Bu söylediğim onu etkilemiş olmalıydı ki direksiyondaki ellerini sıktı ve sakince, "Benim yanımda güvende hissetmiyorsan buna kesinlikle saygı duyarım," dedi. "Seni evine geri götüreceğim. Ama güvenli bir yere geçtiğinden emin olana kadar yanından ayrılma..."

"Ne? Hayır. Senin yanında güvende hissediyorum." Daha bunu söylerken ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Bu benim için çok nadir bir durumdu. Çok iyi tanımadığım erkeklerle yalnız kaldığımda genellikle tehdit altında hissederdim. Geçen akşam, Guy sohbet etmek için ofisime geldiğinde, bana karşı nezaketten başka bir şey göstermemiş olmasına rağmen kapıya bakıp durmuştum. Fakat Levi farklıydı. Ve bu çok tuhaftı; özellikle de şimdiye dek tüm etkileşimlerimizin zıt kutuplar olduğumuzu

gösterdiği ve onun, Victoria dönemi malikâneleri kadar devasa olduğu düşünülürse. "Konu o değil."

"O zaman..."

Gözlerimi kapattım ve kafamın koltuk başlığına düşmesine izin verdim. Bundan kaçmamın bir yolu yoktu, değil mi? Denize düşen yılana sarılırdı.

"O zaman... teşekkür ederim," dedim, sesimin hissettiğim kadar karamsar çıkmaması için uğraşarak. "Eğer zahmet olmayacaksa bu gece evinde kalmayı isterim."

LEVI'IN EVİNİ GÖRÜR görmez bir alev makinesiyle yakıp kül etmek istedim. Çünkü mükemmeldi.

Dürüst olmak gerekirse tamamen normal bir evdi. Ve yine dürüst olmak gerekirse, fazla iddialı olmayan idealimdeki evle mükemmel şekilde eşleşiyordu. Hayatım boyunca, banliyöde güzel bir tuğla eve, iki buçuk çocuklu bir aileye ve kelebek dostu bitkiler yetiştirecek bir bahçeye sahip olmanın hayalini kurmuştum. Bir psikanalistin, bunun gelişim yıllarımdaki göçebe yaşam tarzımla alakalı olduğunu söyleyeceğinden emindim. Eh, istikrarı seviyordum, ne yapabilirdim?

Tabii "hayatım boyunca" derken iki yıl öncesine kadarki zamandan bahsediyordum. İnsanların, başkalarının yaşamını altüst edecek kadar acımasız olabileceğini anladıktan sonra aile kısmını hayalimden çıkarmıştım. Yine de Levi garaj yoluna girerken kalbimde beliren sancıya bakılırsa evle alakalı hayalim hâlâ olduğu yerde duruyordu. Fark ettiğim ilk şey, bahçesinde zufaotu yetiştirdiği oldu. Nane ailesinden olan bu kokulu çalı, sinekkuşları için doğal gıdaydı ve benim en sevdiğim bitkiydi. *Offff!* Dikkatimi çeken ikinci şeyse garaj yolunda araç olmamasıydı. *Garip.* Ama evdeki bazı ışıklar açıktı, yani karısının aracı garajda olabilirdi. Evet, muhtemelen öyleydi.

Ağrıyan kaslarım ve kaşınan bacaklarımla aşırı uzun kamyonetten atladım. "Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

Bana, *bunu zaten yedi kez konuşmamış mıydık?* der gibi bir bakış attı, sonra çok sayıda güzel ateşböceğiyle çevrili garaj yolunda beni yönlendirdi. Mekânını *inanılmaz derecede* kıskanmıştım. Üstüne üstlük, hayat arkadaşıyla tanışmak üzereydim. Kadın muhtemelen kocasının çirkin laboratuvar arkadaşına, yani bana bir lakap takmıştı. FrankenBee mesela. Ya da Beezilla. Bir dakika, bu lakaplar çok sevimliydi aslında. Umarım bunları harcamayıp daha kötü bir lakap bulmuşlardır.

Evin içinin sessiz olduğunu görünce ailesinin çoktan uyuyup uyumadığını merak ettim. "Sessiz olmalı mıyım?" diye fısıldadım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Nasıl istersen," dedi normal ses tonuyla. Belki de duvarlar ses geçirmezdi.

Ya Levi katı bir babaydı ya da o ve karısı, çocuklarının arkasını toplama konusunda profesyoneldi. Ev bal dök yala kıvamındaydı. Mobilya sayısı azdı ve görünürde oyuncak ya da dağınıklık yoktu. Etrafı incelediğimde mühendislik dergileri, duvarlarda birkaç bilimkurgu posteri ve orta sehpada açık bir Asimov kitabı gördüm. Asimov, en sevdiğim yazarlardandı. Nefret ettiğim bu adamın evi nasıl oluyordu da âşık olduğum şeylerle dolu olabiliyordu? Beynim cidden allak bullaktı.

"Üst katta kullanılmayan üç yatak odası var. En beğendiğini seçebilirsin." Tam *üç tane* kullanılmayan yatak odası mı? Bu ev ne kadar büyüktü ki? "Biri teknik olarak benim ofisim ama kanepe açılıyor. Önce bir duş almak ister misin?"

"Duş mu?"

"Kastettiğim..." Telaşlanmıştı. "Yani, eğer istersen duş alabilirsin. Koştuğun için. Ama zorunda değilsin. Bir şey ima etmeye çalışmıyordum."

"Bir alabalığın terli kasıkları gibi koktuğumu mu mesela?"

"Şey..."

"Ya da benzin istasyonu tuvaleti kadar kirli olduğumu?"

Bayağı bayağı kızarmıştı. Gülmeye başladım. Yanaklarının renklenmesi onu çok sevimli gösteriyordu. "Merak etme. İğrenç kokuyorum ve duş almayı çok isterim."

Yutkunup başını salladı. "Benim odamdaki banyoyu kullanman gerekecek. Sabun ve havlular orada duruyor."

Ama karısı...

"İstersen çamaşırlarını yıkayıp kurutabilirim. O sırada da sana benim dolabımdan bir şeyler veririm. Gerçi sana uygun giysim yok. Sen bayağı..." Boğazını temizledi. "Küçüksün."

Bir dakika. Acaba boşanmış mıydı? O yüzden mi yüzük takmıyordu? Ama o zaman ofisinde karısının fotoğrafları olmazdı, değil mi? Aman Tanrım, kadın ölmüş müydü yoksa? Ama hayır, öyle olsa Guy bana söylerdi. Değil mi?

"iPhone kullanıyorsun, değil mi?" Oturma odasından çıktı, sonra elinde bir şarj aletiyle geri geldi. "Al bakalım."

Şarj aletini almadım. Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne öylece baktım ve... Tanrım, bu beni *deli* ediyordu. "Dinle," dedim, olması gerekenden biraz daha agresif bir şekilde. "Bunu sormanın kabalık olduğunu biliyorum ama sormadan da duramayacağım; çünkü şu an fazlasıyla tuhaf bir durumdayız." Derin bir nefes aldım. "Ailen *nerede*?"

Omuz silkti. Şarj aleti hâlâ elindeydi. "Kabalık değil. Ailem Dallas'ta. En büyük ağabeyim Vegas'taki Hava Kuvvetleri üssünde yaşıyor. Diğeri ise yakın zamanda Belçika'ya göreve gönderildi..."

"*O* ailen değil. *Diğer* ailen."

Kafasını yana eğdi. "Babamın gizli bir ailesi falan olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Çocuğunu diyorum. O nerede?"

"Çocuğum mu?" Bana gözlerini kısarak baktı.

"Ofisinde fotoğrafı var," dedim zayıf bir sesle. "Guy da birlikte çocuk bakıcılığı yaptığınızı söylemişti."

"Ah." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Penny benim çocuğum değil. Ama ofisimdeki fotoğrafı bana o verdi, evet. Çerçeveyi okulda yapmış."

Penny onun kızı değildi demek. "O zaman annesiyle mi birliktesin?"

"Hayır. Lily ve ben uzun yıllar önce kısa bir süreliğine çıktık ama şimdi arkadaşız. O bir öğretmen ve son bir yıldır da bekâr bir anne. Bazen onun için Penny'ye bakıyorum. Ya da Lily işe geç kaldıysa Penny'yi okula ben bırakıyorum. Bunun gibi şeyler."

Vay canına. "Ah." Aptal gibi hissetmek vazgeçilmezim olmuştu artık. "Yani... yalnız yaşıyorsun, öyle mi?"

Kafasıyla onayladı. Sonra gözleri büyürken bir adım geriledi. "Ah. Anlıyorum."

"Neyi?"

"Neden sorduğunu. Üzgünüm, benimle yalnız kalırken güvende hissetmeyebileceğini düşünemedim. Ben..."

"Yok, hayır." Onu rahatlatmak için öne doğru bir adım attım. "Merak ettiğim için sordum. Doğrusunu söylemek gerekirse aşırı garip geldi..." Neden bahsettiğimin farkına varınca çenemi kapattım ama Levi çoktan anlamıştı.

"Birinin benimle evlenmesi mi garip geldi?" diye sordu gülümsemesini bastırarak.

Aynen. "Kesinlikle hayır! Sen akıllısın. Ve şey, uzunsun. Saçların da hâlâ yerli yerinde. Ve eminim ki nefret etmediğin kadınlara, geçmişte bana davrandığından daha iyi davranıyorsundur!"

"Bee, ben..." Derin bir nefes alıp verdi. "Kamyonete bin."

"Niye?"

"Seni mezarlığa geri götürüp çakallara vereceğim."

"*Geçmişten* bahsediyorum!" dedim aceleyle. "Bugün bana gayet iyi davrandın! Hatta beni kesinlikle bir zombi saldırısından kurtardın. Ve Fred ile Mark'tan!"

Kaşlarını çattı. "Fred ve Mark'ın ne sorunu var hiç bilmiyorum."

"Benim tahminim kadın düşmanlığı." Devam etsem mi etmesem mi bilemedim. Sonra içten içe, *siktir et*, dedim. "Ekibinin yalnızca erkeklerden ve neredeyse yalnızca beyazlardan oluşması da cabası."

Bana karşı gelmesini bekledim. Fakat bunun yerine, "Haklısın," dedi. "Bu korkunç."

"Üyeleri sen seçtin."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ekibi selefimden devraldım."

"Öyle mi?"

"Yeni işe aldığım tek kişi Kaylee," İçini çekti. "Mark'a resmi ihtar çektim. Bugünkü davranışı dosyasına işlendi. Ayrıca bu öğleden sonra bir ekip toplantısı düzenledim ve bu projede senin ortak lider olduğunu, söylediğin her şeyin geçerli sayılacağını yineledim. Bir daha bugünkü gibi bir şey yaşanırsa bana haber ver. Çaresine bakarım. Hadi gel, sana giyecek bir şeyler bulayım."

Benim için resmi bir Sosis Referans™ toplantısı düzenlediğini duyunca şoka girmiştim, bu yüzden onu sorgusuz sualsiz takip ettim. Üst kat da en az birinci kat kadar güzeldi ancak daha fazla kişiliğe sahipti. Bir pikabı ve pek çok CD'si vardı. Duvarlarda fotoğraflar asılıydı ve kendi dairemden tanıdığım bazı Pitt ürünlerini gördüm. Yatak odası ise... büyülüydü. Katalogdan çıkma gibiydi. İki büyük penceresi, ahşap mobilyaları, tavana kadar uzanan kitaplıkları ve çift kişilik yatağın üzerindeki battaniyede huzurla uyuyan bir...

"Kedilere alerjin var mı?" diye sordu çekmeceyi karıştırırken.

Başımı salladım ama bana bakmadığını hatırladım. "Yok."

"Schrödinger muhtemelen sana yaklaşmaz zaten. Yaşlı ve huysuzdur."

Schrödinger! "Kedilerden nefret ettiğini sanıyordum."

Şaşkın bir bakışla bana döndü. "O nereden çıktı?"

"Bilmem. Bugün kedime karşı biraz düşmanca göründün de."

"Var olmayan kedini mi kastediyorsun?"

"Félicette gerçek bir kere! Gözlerindeki çapakları bile sildim! Yani..."

"Félicette mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Uzaya giden ilk kedinin adı."

Tek kaşını kaldırdı. "Hayali kedine onun adını verdin. Anlıyorum."

Gözlerimi devirip konuyu kapattım. Şu anda yatağın üzerinde kıvrılmış siyah kürk yumağını okşamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama Levi elinde beyaz, V yakalı bir tişörtle yanıma geldi. Tişörtle birlikte uzattığı diğer şey...

"Bir arkadaşımın şaka olsun diye hediye ettiği *boxer* şortu sana versem yanlış anlar mısın? Bedeni çok küçük ve hiç giymedim."

"Onlar... flamingo mu?"

Yanakları kızardı. "Eh, bunu giymememin tek nedeni bedeni değildi. Giysi dışında şuna da ihtiyacın olabilir diye düşündüm." Bir tüp kaşıntı giderici krem uzattı.

"Teşekkürler. Nasıl bildin?"

Omuz silkti. Yanakları hâlâ biraz kırmızıydı. "Bacaklarını çok kaşıdın."

"Evet, böcekler bana bayılır." Gözlerimi devirdim. "Eski sevgilim beni sadece sivrisinekler için yem olarak etrafta tuttuğunu

söylerdi." Geriye dönüp Tim'in davranışlarına bakınca bu söylediğinin muhtemelen şaka olmadığını görebiliyordum.

On dakika sonra, ıslak saçlar ve çam kokan bir vücutla alt kata indim. Geçen birkaç haftada başıma gelen tüm akıl almaz olaylar arasında en acayibi, Levi ile benim aynı deodorantı kullandığımızı görmekti. Ne diyebilirdim ki? Erkek ürünleri daha ucuzdu, daha iyi kokuyordu ve kötü beden kokularını daha etkili bir şekilde bloke ediyordu. Levi'm koltuk altları ile benimkilerin benzer ihtiyaçları olduğu konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama buna fazla kafa yormayacaktım.

Rahat ve şaşırtıcı derecede iyi donanımlı mutfak, hiç tatmadığım leziz yemek kokularıyla doluydu. Ocağın başındaki Levi'ın sırtı bana dönüktü. Üstündeki tişörtün, bana verdiğinin başka rengi olduğundan emindim. Tek fark ona mükemmel uymasıydı. Benim üzerimdekiyse sirk çadırı gibi görünüyordu.

"Yemek birkaç dakika içinde..." diye başlayıp arkasını döndü ve beni karşısında görerek sustu.

Tişörtümün eteklerini kavrayıp reverans yapıyormuş gibi hafifçe eğildim. "Bana verdiğiniz bu elbise için minnettarım, efendim."

"Sen..." Sesi boğuktu. "Rica ederim. Yemek beş dakikaya hazır olur."

O tencere ve tavalarına döndüğünde yüzümü buruşturdum. Et ve süt ürünleri içermeyen bir yemek pişirmiş olma ihtimali sıfırdı. Tanrım, neden bana bu kadar iyi davranıyordu ki? "Sağ ol ama..." Ocağa yaklaştım. *Taco* yapıyordu. Uff, *taco*'ya bayılırdım. "Hiç zahmet etmeseydin."

"Nasıl olsa kendime yemek yapacaktım."

"Beni de düşünmen çok ince bir davranış ama yiyebileceğimden şüpheliyim..." Gözlerim iç malzemeye takılınca cümlemi yarıda kestim. Et değil, kestane mantarıydı. Yanında da süt içermeyen bir kavanoz ekşi krema ve bir torba rendelenmiş, bitki kökenli çedar peyniri vardı.

Gözlerimi kıstım. Sonra ani bir içgüdüyle parmak uçlarımda yükselip bana en yakın dolabı açtım. İçinde kinoa, agar tozu ve akçaağaç şurubu vardı. Bir diğerindeyse çeşitli tohumlar, fındık ve bir paket hurma buldum. Kaşlarımı çatıp buzdolabına gittiğimdeyse benimkinin daha zengin, daha iyi bir versiyonuyla karşılaştım. Badem sütü, tofu, meyve ve sebzeler, hindistancevizi bazlı yoğurtlar, miso ezmesi... Aman Tanrım.

Aman. Tanrım.

"O da vegan," diye mırıldandım kendi kendime.

"Evet, o da vegan."

Kafamı kaldırdım. Levi şaşkın ama sabırlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona, bunun *onuncu* ortak noktamız olduğunu nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bilimkurgu, kediler, bilim, erkek deodorantları ve kim bilir daha başka neler vardı. Bu, *beni bile* fazlasıyla üzerken *Levi* bilse bundan ne kadar nefret ederdi hayal dahi edemiyordum. Ona söylesem mi söylemesem mi diye düşündüm ama gününün mahvolmasını hak etmiyordu. Hem bugün bana karşı çok nazikti. Bu yüzden boğazımı temizleyip, "Ben de veganım," demekle yetindim.

"Tahmin ettim. Beni... *donut* için azarladığında."

"Aman *Tanrım!* Onu tamamen unutmuştum." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Üzgünüm. Cidden çok üzgünüm. İster inan ister inanma ama iş arkadaşlarını korkutup bitki bazlı gıda ürünlerinden uzak durmalarını sağlayan biri değilimdir."

"Sorun değil."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Ama nereden bilebilirdim ki? Çevre dostu olmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir araç kullanıyorsun."

"Kamyonetim bir Ford F-150. Çevre dostu bir araçtır."

"Hadi ya?" Yüzümü buruşturdum. "Eee, peki... Lisansüstü okuldayken avlanmaya gitmiyor muydun?"

Omuzları belli belirsiz gerildi. "Tüm ailem avlanır. Ben de gençken isteyeceğimden daha fazla av gezisine çıktım. Onlara hayır diyemediğim zamanlardı."

"Kulağa korkunç geliyor," dediğimde omuz silkti ama biraz zorlanmış görünüyordu. "Pekâlâ. Başka savunmam kalmadı. Pisliğin tekiyim."

Tebessüm etti. "Ben de senin vegan olduğunu bilmiyordum. Pitt'teyken Tim'in sana et yemekleri getirdiğini hatırlıyorum."

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Tim, inatçılık ettiğimi ve etin tadına bir kez bakmanın beni normal diyete döndüreceğini düşünüyordu." Levi'ın dehşete düşmüş ifadesine güldüm. "Vegan olmayan şeyleri yemeklerime gizlice ekleyip dururdu. *Çok* kötü zamanlardı. Her neyse, ne zamandır vegansın?"

"Aşağı yukarı yirmi yıldır."

"Ooo, çok olmuş. Hangi hayvan sebep oldu?"

Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. "Keçi. Bir peynir reklammdaydı. Çok... ikna edici görünüyordu."

Ciddiyetle kafa salladım. "Çok duygusal bir an olmalı."

"Ailem için kesinlikle öyleydi. Neredeyse on yıl boyunca beyaz etin gerçekten et sayılıp sayılmayacağı konusunda kavga ettik." Bana bir tabak uzatıp doldurmamı işaret etti. "Senin için hangi hayvandı?"

"Tavuk. Çok sevimliydi. Bazen yanıma oturup bana yaslanırdı. Ama sonra... neyse."

İçini çekti. "Anlıyorum."

Beş dakika sonra, sahip olmak için serçe parmağımı feda edebileceğim kahvaltı köşesinde, önümüzde lezzetli yemeklerle dolu tabaklar ve ithal biralarla oturduğumuzda aklıma birden bir şey geldi: Bir saattir buradaydım ve hiç tedirgin hissetmemiştim. Bir anlığına bile. Geceyi hayalimdeki yerde, Dr. Curie ile Nara,

Japonya'da çiçek açan bir kiraz ağacının altındaymış gibi yaparak geçirmeye hazırdım ama garipti ki Levi benim için her şeyi... kolaylaştırmıştı.

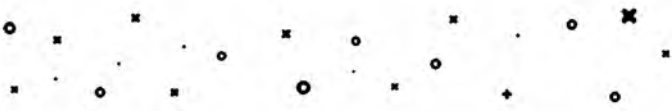
"Hey," dedim, o daha *taco*'dan bir ısırık alamadan. "Bugün için teşekkür ederim. Pek iyi anlaşamadığın, hatta sevmediğin birine bu kadar sıcakkanlı davranmak veya onu evinde misafir etmek kolay değildir eminim."

Aramızdaki husumetten bahsettiğim her seferinde olduğu gibi gözlerini yumdu. Şaşırtıcı bir şekilde gerçeklerden nefret ediyordu. Sonra gözlerini açtı ve benimkilere dikti. "Haklısın. Kolay değil. Ama nedeni kesinlikle düşündüğün şey değil."

Kaşlarımı çattım. Tam olarak ne demek istediğini sormak istedim ama konuşmama fırsat vermedi. "Yemeğini ye, Bee," diye nazikçe emretti.

Açlıktan ölüyordum, bu yüzden dediğini ikiletmeden yemeğime döndüm.

10

DORSOLATERAL PREFRONTAL KORTEKS: ASILSIZ ŞEYLER

"ŞİMDİ KONUŞMA MERKEZİNİ kapatacağım."

Guy bitkin bir iç çekişle kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tanrım, beynime bunun yapılmasından nefret ediyorum."

Güldüm. Guy, bu sabah test ettiğim üçüncü astronottu. BLINK'e dahil olduğu için başlangıçta beyin haritasını çıkarmayı planlamıyorduk ancak pilot gruptaki biri son anda ayrılmıştı. Beyin stimülasyonu öyle kolay olmuyordu. Nöronların nasıl tepki vereceğini tahmin etmek komplike bir işti ve epilepsi ya da kalp teklemesi öyküsü olan kişilerde daha da zordu. Bir fincan sade kahve içmek bile beynin kimyasını bozabilir, mükemmel ayarlanmış dahi olsa stimülasyon protokolünü tehlikeli hale getirebilirdi. Bu nedenle, seçtiğimiz astronotlardan birinin nöbet öyküsü olduğunu öğrendiğimizde yerini Guy'a vermeye karar vermiştik. Guy da *acayip mutlu* olmuştu.

"Broca alanını hedef alacağım," dedim.

"Ah evet. Şu ünlü Broca alanı." Çok iyi biliyormuş gibi kafa salladı.

Güldüm. "Sol arka-alt ön girusun yani. Şimdi bu alanı yirmi beş hertz'e kadar stimüle edeceğim."

"Önce bana yemek ısmarlamadan mı?" Diliyle *cık-cık* yaptı.

"İşe yarayıp yaramadığını görmek için konuşmana ihtiyacım var. Şiir okuyabilir ya da kendi istediğin bir şeyler söyleyebilirsin, fark etmez." Bugün test ettiğim diğer astronotlardan biri bir Shakespeare sonesini, diğeri de Bağlılık Yemini'ni seçmişti.

"Canım ne isterse mi?"

Stimülasyon bobinini kulağından iki santim uzakta tuttum. "Evet."

"Pekâlâ o zaman." Boğazını temizledi. "*My loneliness is killing me and I, I must confess I still believe...*"*

Bir kahkaha attım. Odadaki diğer herkes de gülüyordu. Guy'la oldukça yakın görünen Levi bile.

Bu onun ne kadar övgüye değer biri olduğunu gösteriyordu (Levi'ın değil, Guy'ın. Levi'dan övgüyle bahsetmeyi reddediyordum). BLINK'in lideri o olmalıydı. Ama kendisi bunu pek de takıyormuş gibi değildi; en azından ben ekipmanımı kurarken bir maçın kadrosu hakkında Levi'la yaptıkları samimi sohbete bakılırsa.

"... *my loneliness is killing me and I, I must c...*" Guy kaşlarını çattı. "Pardon, *I must c...*" Kaşlarını daha da çattı. "*Must c...*" diye uğraştı son bir çabayla, hızla gözlerini kırpıştırarak. Not almakta olan Rocío'ya döndüm. "MNI sistemine göre konuşmanın durduğu anın koordinatları eksi otuz sekiz, on altı, elli."

Ardından gelen alkış gereksiz olsa da memnuniyetle karşıladım. Mühendislik ekibinin tüm üyeleri, sabahın erken saatlerin-

* ...*Baby One More Time* – Britney Spears. (ç.n.)

deki ilk beyin haritalama seansımı gözlemlemek için ayak sürüyerek nörostimülasyon laboratuvarına geldiklerinde buradan başka bir yerde olmayı tercih ettikleri çok açıktı. Levi'ın onlara ilgisizlikleri hakkında çenelerini açmamaları talimatını verdiği de aynı derecede açıktı.

Ama iyi adamlardı ki ne kadar belli olsa da rol yapmaya *çalışmışlardı*. Eh, mühendislerin lisedeyken drama kulübü yerine robot atölyesine yönelmelerinin bir nedeni vardı.

Neyse ki sinirbilim her zaman kendi onurunu koruyabilirdi. Benim sadece bobinimi alıp birkaç numara göstermem gerekiyordu, o kadar. Doğru noktaya, doğru sıklıkla yapılan stimülasyon, üç basamaklı IQ'lara sahip olan, çekmeceleri yüksek lisans diplomalarıyla dolu astronotlara bile pek çok şeyi unutturabilirdi. Mesela sayı saymayı ("Oha! Harbiden mi?"), parmaklarını hareket ettirmeyi ("Vay anasını!"), her gün birlikte çalıştıkları insanların yüzlerini ("Bee, bunu nasıl yapıyorsun?") ve elbette nasıl konuşulduğunu ("Tüm lanet hayatım boyunca gördüğüm en havalı şey bu!"). Beyin stimülasyonu dünyadaki en müthiş şeylerden biriydi ve aksini iddia edenin kıçını tekmelemeyi iyi bilirdi. İşte tam da bu yüzden laboratuvar şu an hâlâ doluydu. Mühendislerin ilk demonstrasyondan sonra gitmeleri planlanmıştı ama görünüşe göre... süresiz olarak burada kalmaya karar vermişlerdi.

Bir grup şüpheciyi, sinirbilimin harikalarına inandırmak güzel bir histi. Acaba Dr. Curie de iyonlaştırıcı radyasyona duyduğu sevgiyi paylaştığında aynı şeyi hissetmiş miydi? Gerçi onun durumunda, radyoizotoplara uzun süre korunmasız maruz kalmak, sonunda kronik aplastik anemiye ve bir sanatoryumda ölüme yol açmıştı ama... ne demek istediğim anlaşılıyordu işte. "Guy'dan almam gerekenleri aldım. Bugünlük bu kadar," dediğimde de bu nedenle odada hayal kırıklığı dolu inlemeler yükseldi. Levi ile bakışıp güldük.

Arkadaş falan olduğumuzdan değildi tabii. Birlikte bir akşam yemeği yemek, en sevdiğim kitapların dörtte üçünün bulunduğu bir odada bir gece uyumak ve Noah Moore'un mezarına esneyerek yapılan bir araba yolculuğu esnasında, sabah insanı olmamama saygı duyduğunu ve mutluluk verici bir şekilde sessiz kaldığını görmek ikimizi hemen arkadaş yapmazdı. Hâlâ birbirimizden hoşlanmıyor, tanıştığımız günü esefle anıyor, birbirimize lanetler okuyorduk ama geçen hafta yaşananların ve vegan *taco*'ların ardından huzursuz, basit bir ittifak kurmayı başarmıştık. Ben onun işine yardımcı oluyordum, o da benimkine.

Çılgıncaydı ama neredeyse gerçekten işbirliği yapıyormuş gibiydik.

Öğle yemeği için acınası Lean Cuisine yemeğimi ısıttım, okumayı düşündüğüm bir yığın akademik makaleyi aldım ve binanın arkasındaki piknik masalarına yollandım. Tanıdık bir ses duyduğumda yaklaşık beş dakikadır nohut kemiriyordum.

"Bee!" Guy ve Levi ellerinde kâğıt bardaklar ve sandviç poşetleriyle bana doğru yürüyorlardı. "Sana katılmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu Guy.

Aslında vardı; çünkü elektroterapi hakkındaki bu makale kendi kendini okumayacaktı. Yine de başımı iki yana sallayıp Levi'ya özür diler gibi bir bakış attım –*üzgünüm, Guy başdüşman olduğumuzu bilmediği için benimle yemek yemek zorunda kaldın*– ama o anlamamış gibi görünüyordu. Hatta hiç sorun değilmiş gibi hafifçe gülümseyerek karşıma oturdu. Tişörtünün altındaki kasların hareketini izlerken bir sıcaklık dalgası omurgamı yalayıp geçti.

Hmm. Garip.

Guy sırıtarak yanıma oturduğunda tanıştığımızdan beri bilmem kaçıncı kez onun ahlaklı, çekici ve gerçek bir Sevimli Tip™ olduğunu düşündüm.

Bu, karşıdaki kişiyi nesnelleştirmek ve hatta basit göstermek sayılabilirdi, evet. Ve eğer biri duysa erkeklerden böyle bahsettiğimi kesinlikle reddederdim. Ama lisansüstü okuldayken Annie bana üç tip çekici erkek olduğunu söylemişti. Bu sınıflandırmayı kendi mi yapmıştı, *Teen Vogue* dergisinden mi çalmıştı ya da Afrodit rüyasına mı gelip söylemişti bilmiyordum ama bahsi geçen üç tip şunlardı:

İlk grup, tehdit edici olmayan, erişilebilir bir çekiciliğe sahip, güzel görünümün yanında büyüleyici kişilikleri de olan sevimli erkeklerden oluşuyordu. Tim bu gruba giriyordu. Guy ve çoğu erkek bilim insanı da öyle. Muhtemelen Pierre Curie de bu gruptan sayılırdı. Aslında düşününce, bana kur yapan tüm erkekler bu tipti. Belki de minyon olduğum, değişik giyindiğim ve dostça tavırlar sergilediğim içindi. Eğer bir erkek olsaydım ben de Sevimli Tip™ olurdum. Bence Sevimli Tipler™ bunu bilinçaltı düzeyde hissettikleri için bana yaklaşıyorlardı.

İkinci kategori yakışıklılardan oluşuyordu ve bunlar Annie'ye göre harcanan gruptu. Yakışıklı Tipler™, film fragmanlarında ve parfüm reklamlarında görülen, geometrik olarak mükemmel ve nesnel açıdan harika yüzlere sahip erkeklerdi ama onlarda hep ulaşılmaz bir şeyler olurdu. Rüya gibiydiler; hatta neredeyse soyut sayılırlardı. Onları gerçekliğe bağlayacak bir şeylere ihtiyaçları olurdu; bir kişilik sorunu, bir kusur ya da sınırlı ilgi gibi. Aksi takdirde bir can sıkıntısı baloncuğunun içinde savrulup giderlerdi. Tabii toplum onları muhteşem kişilikler geliştirmeye teşvik etmiyordu, bu nedenle ben de Annie'nin fikrine katılıyordum. Yakışıklı Tip™ işe yaramazdı.

Sonuncu fakat en kayda değeri Seksi Tip™ kategorisiydi. Eğer Annie, Levi'yı görse Seksi Tip™'in yürüyen timsali olduğunu söyler, ben de buna resmi itirazda bulunurdum. Aslında bu kategorinin varlığını bile kabul etmiyordum. Elinizde olmadan çekiciliklerine kapılacağınız erkekler olduğu fikri akıl almazdı bence.

İçinizi kıpır kıpır eden, hakkında düşünmeyi bırakamadığınız, oksipital korteksin stimülasyonu sonrası beyinde beliren flaşlar gibi gözünüzün önüne gelip duran erkekler nasıl gerçek olabilirdi ki? Fiziksel, doğal ve ilkel yanları ağır basan, sağlam karakterli, eril erkekler kulağa aşırı sahte geliyordu. Öyle değil mi?

"Acı gerçekleri açıkla hadi," dedi Guy, Sevimli Tip™ gülümsemesiyle. "Beynimde ne var?"

"Gördüğüm kadarıyla bir şey yok."

"Harika haber. Eski karımı kesinlikle aklı başında olduğuma ikna etmeme yardım eder misin?"

"Senin için bir not yazarım."

"Güzel." Göz kırptı. Bana sık sık göz kırptığı dikkatimden kaçmıyordu. "Ee, Houston'ı nasıl buldun?"

"Uzay Merkezi'nin dışında pek bir şey görmedim ki henüz."

"Ve bir de mezarlık," diye araya girdi Levi. Ona pis bir bakış atıp intikam için tabağındaki üzüm salkımını çaldım. Küçük bir gülümsemeyle bana izin verdi.

Guy, "Sana yardım edebilirim," diye teklifte bulundu.

"Olur tabii," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde. Levi'ya dik dik bakıp abartılı hareketlerle üzümlerini yemekle meşguldüm.

"Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Levi tek kaşını kaldırıp sandviçini ısırdı. Bu bir meydan okumayı andırdığı için tabağından bir de çilek çaldım.

"Belki akşam yemeğine gidebiliriz," dedi Guy. "Yarın akşam müsait misin?"

Levi ve ben anında ona döndük. Konuşmayı zihnimde geri sarıp neyi onayladığımı hatırlamaya çalıştım. Randevuya çıkmayı mı kabul etmiştim? Houston'ı keşfetmeyi mi? *Evlenmeyi* mi?

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*. Biriyle randevuya çıkmaya ilgim yoktu, Guy'a ilgim yoktu. Guy'la randevuya çıkmaya ise hiç ama hiç ilgim yoktu. Peki, neyim vardı? Zihnimi işgal eden tuhaf düşüncelerim. Örneğin şu anda, Levi'ın ellerinin, beni vücuduna değdirerek duvardan aşağı indirirken belimde nasıl hissettirdiğini düşünüyordum. "Şey, ben..."

"Hafta sonu da olabilir."

"Ah." Panikle Levi'ya bir bakış attım. *Yardım. Lütfen yardım et.* "Teşekkürler ama şey... Aslında ben..."

"Zamanı sen belirle. Ben esnek olabilirim ve..."

"Guy," dedi Levi, kalın ve kısık bir sesle. "Bee'nin sol eline bir bak istersen."

Ben de aşağı baktım; kafam karışmıştı. Çilek hâlâ elimdeydi. Levi ne demek is... Ah. Anneannemin alyansı. Bu sabah takmıştım. Beyin haritalama seansları için iyi şans getirsin diye.

"Kahretsin, çok üzgünüm," diye özür diledi Guy hemen. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Ah, sorun değil. Ben aslında..." *Evli değilim*, demek istemiştim ama bu Levi'ın bana sağladığı muhteşem çıkış yolunu israf etmek olurdu. Öksürdüm. "Rahatsız olmadım."

"Peki. Tekrar özür dilerim." Levi'ya doğru eğilip şüpheci bir tonla, "Sırf meraktan soruyorum, kocası ne kadar iri? Ve şiddete ne kadar eğilimli?" diye sordu.

"Ah, hayır." Kafamı iki yana salladım. "Esasında..." *Bir kocam yok.*

"Endişelenme," dedi Levi, Guy'a. "Tim yumuşak huyludur."

İçten içe avucumu alnıma vurdum. Levi'ın, Tim'le evli olduğumu söylediğine inanamıyordum. Bu şimdiye dek söylenmiş en kötü, en kolay çürütülebilir yalandı. Rasgele bir erkek adı veremez miydi?

"Yine de kasık koruyucu almalı mıyım?" dedi Guy.

Levi omuz silkti. "Her ihtimale karşı alabilirsin."

Kafamı eğip tabağımdaki nohutlara bakarak onların yerinde Levi'ın öğle yemeği menüsünün olmasını diledim. Meyve her zaman daha iyi bir seçenekti. *İnanılır yalanlar* da öyle.

"Kızgın olmadığına emin misin Bee?" diye sordu Guy hafif endişeli bir şekilde. "Cidden seni rahatsız etme niyetinde değildim."

Wardass'ten yardım istersem böyle olurdu işte. Levi'ya pis pis bakıp bir çileğini daha çaldım ve içimi çektim. "Hayır. Hiç kızgın değilim."

REIKE: Ne demek Levi, Tim'le evli olduğun yalanını söyledi???

BEE: Ne kadar telaşlandığımı gördü ve bana yardım etmeye çalıştı.

REIKE: Birincisi: Guy Fieri'nin seni öyle bir duruma sokmaya hakkı yoktu.

BEE: Adı Fieri DEĞİL!

BEE: Ama diğer konuda haklısın.

REIKE: İkincisi: Guy Fieri sizi tanıyan herhangi biriyle konuşursa kolayca çürütülebilecek korkunç bir yalan bu. Başın dertte.

BEE: Farkındayım.

REIKE: Üçüncüsü: Levi, Tim'le evli olmadığını biliyor, değil mi?

BEE: Evet. O ve Tim arkadaşlar, işbirliği yapıyorlar. Lisansüstü eğitimdeyken Tim'e benden daha iyi birini bulmasını söyleyen Levi'ın ta kendisiydi.

REIKE: Aslında Guy Fieri'ye direkt hayır demeliydin. Kendi kendini batırmışsın.

BEE: Biliyorum ama sen benim kardeşimsin ve ben de insanım, YARGILANMAYA DEĞİL, SEVGİ VE ŞEFKATE İHTİYACIM VAR

REIKE: Bence psikiyatrik değerlendirmeye ihtiyacın var.

REIKE: Ama ❤❤❤

Yabanmersinli *smoothie*'mi yudumladım ve Rocío'nun ilk GRE özel dersimize gelmesini beklediğim kalabalık kafede etrafıma bakındım.

Muhtemelen bir sorun yaşamayacaktım, Evlilik hayatımla –daha doğrusu olmayan evliliğimle– alakalı bir şeyin Guy'ın kulağına gideceğini sanmıyordum. Ayrıca şu sıralar kafamı başka şeylere yormam lazımdı. Geliştirdiğim stimülasyon protokolleri gibi. Veya gelir eşitsizliği. Ya da Félicette'i bir süredir görmemiş olmam. Gerçi onun için ofisime bıraktığım ödül mamalarım yediğini düşünüyordum. Her neyse, düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı yani.

O sırada kafeye girip karşımdaki sandalyeye oturan Rocío, "Biliyor musun," diye selamladı beni. "Kan, yumurtaya mükemmel bir alternatiftir." Gözlerimi kırpıştırmamı, devam etmek için işaret olarak kabul etti. "Yumurta başına altmış beş gram kan. Protein bileşimi fazlasıyla benzer."

"... İlginç." *Değil.*

"Kanlı pasta yenebilir mesela. Kanlı dondurma. Kanlı beze. Kanlı makarna. Kanlı kek. Kanlı omlet veya tercihe göre çırpılmış kan. Kanlı tiramisu. Kanlı kiş ve..."

"Sanırım ana fikri anladım."

"Güzel." Gülümsedi. "Bilmeni istedim. Hani belki kan vegansa diye..."

Birkaç şeye işaret etmek için ağzımı açtım ama bunun yerine, "Sağ ol, Ro. Çok düşüncelisin," demekte karar kıldım. "Saçların neden ıslak? Lütfen 'kan' deme."

"Spor salonuna gittim. Ophelia'yı* taklit etmeyi seviyorum. Üstünde oturduğum zayıf söğüt dalı kırılmış da bir Danimarka deresinde boğuluyormuş gibi yapıyorum."

* Shakespeare'in *Hamlet* adlı eserinde, ağabeyiyle babasının baskıları ve Hamlet'e olan aşkı nedeniyle intihara sürüklenen kadın karakter. (ç.n.)

"Ophelia söğüdün tepesinde ne arıyormuş ki?"

"Çünkü *aklını yitirmiş. Aşk* uğruna." Rocío bana dik dik baktı. "Bir de kadın kalbinin hercai olduğunu söylerler."

Evet. "Havuz güzel sanırım."

"Sir John Everett Millais tablosu gibi. Ama bone takmak zorunlu ve ortaçağ kıyafetleri yasak. Faşistler."

"Hmm. Belki ben de paraya kıyıp üye olmalıyım."

"Gerek yok, salon NASA çalışanları için ücretsiz."

"Ama sözleşmeli çalışanlar için değil, değil mi?"

"Benden ödeme istemediler." Omuz silkip sırt çantasından bir GRE hazırlık kitabı çıkardı. "Niceliksel akıl yürütmeyle başlayabilir miyiz? Gerçi paralelkenarlar kendimi Danimarka'daki bir derede boğmak istememe neden oluyor. Tekrar."

Yarım saat sonra, benim matematik meraklısı, zeki, açık sözlü asistanımın neden GRE'de o kadar düşük puan aldığı açık bir şekilde ortaya çıkmıştı: Bu test onun için fazla aptalca kalıyordu. Buna ilave olarak... birbirimizi öldürmek üzereydik.

"Doğru cevap B," diye tekrar ettim, kitaptan bir sayfa koparıp onun ağzına tıkmayı ciddi ciddi düşünürken. "Diğer seçenekler için çözüm aramana gerek yok. *X*, *y* karenin çarpanıdır..."

"*X*'in bir tam sayı olduğunu varsayıyorsun. Ama ya rasyonel bir sayıysa? Ya da reel sayı, hatta daha da kötüsü, irrasyonel sayıysa?"

"*X*'in irrasyonel bir sayı olmadığını garanti ederim," diye tısladım.

O da, "Nereden biliyorsun?" diye hırladı.

"Sağduyum sayesinde!"

"Sağduyu, pi'yi hesaplayacak kadar akıllı olmayan insanlar içindir."

"Sen şu anda neyi ima ediy..."

"Selam kızlar!"

"*Ne*?" diye kükredik ikimiz aynı anda.

Kaylee, elindeki pespembe içeceğin arkasında gözlerini kırpıştırdı. "Bölmek istememiştim, kusura bakmayın..."

"Hayır hayır." Güvence verir gibi gülümsedim. "Kusura bakma, dalmışız. Birtakım... sorunlar yaşıyoruz da." Bugün mor bir tulum giyip kalp şekilli güneş gözlüğü takmıştı ve örgü yaptığı saçları omzunun ön kısmından göğüs kafesine kadar uzanıyordu. El çantası karpuz şeklindeydi ve pembe çiçek kolyesinin tam ortasında *K* harfi vardı.

Büyüyünce o olmak istiyordum.

"Ay kıyamam." Kafasını yana eğdi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Gerçekten umursuyormuş gibi samimi bir şekilde sormuştu.

Rocío'nun masanın altından attığı tekmeleri görmezden gelerek Kaylee'ye, "GRE hegemonyasıyla savaşmak için bize katılmak ister misin?" diye sordum.

Nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama Kaylee'nin homurdanıp gözlerini devirmesini ve masamıza bir sandalye çekmesini kesinlikle *beklemiyordum*. "Büyük rezalet. GRE, SAT ve diğer tüm sınavlar kurumsallaştırılmış bekçilerdir. Lisansüstü programların öğrenci kabulü için bunlara ne ölçüde güvendiği belli bile değil. Hepsi yozlaşmış. Yirmi birinci yüzyılın ilk yirmi yılını geride bıraktık ama hâlâ geçmişi Triyas dönemine dayanan, zekânın kavramsallaştırılması üzerine kurulu sınav sistemini kullanıyoruz. Lisansüstü eğitim başarısının, GRE tarafından ölçülmeyen niteliklere bağlı olduğunu hepimiz biliyoruz. Lisansüstü kabul için neden bütünsel bir yaklaşıma doğru ilerleyemiyoruz ki? Her GRE'ye *yüzlerce* dolar akıtılıyor! Buna herkesin gücü yeter mi? Ya da hazırlık kurslarına, materyallere, özel derslere herkes o kadar para ayırabilir mi? *Zengin olmayanlar* ne yapacak peki?" Parmağını vahşi bir zarafetle bana doğru salladı.

Ona bakarken büyülenmiştim adeta. "Ayrıca standartlaştırılmış sınavlarda kimler sürekli başarısız oluyor? Kadınlar ve marjinal bireyler. Kehanet kendi kendini gerçekleştiriyor: Toplum tarafından devamlı daha az akıllı oldukları söylenen gruplar, aşırı kaygı verici bir sınava giriyor ve tabii ki de düşük performans gösteriyorlar. Buna Stereotip Tehdidi deniyor ve hakkında tonlarca literatür var. Tıpkı GRE'nin, kimin lisansüstü eğitimi bitireceğini tahmin etme konusunda yetersiz olduğunu gösteren sayısız literatür olduğu gibi. Fakat ülkenin her köşesindeki lisansüstü eğitim kabul kurulu başkanları hâlâ bunu umursamamaya ve zengin, beyaz erkekleri yüceltmek için tasarlanmış bir aracı kullanmakta ısrar etmeye devam ediyor." Saçını savurdu. "Ben derim ki... yakalım gitsin."

"Neyi... yakalım?"

"*Her şeyi*," dedi Kaylee hiddetle tizleşmiş sesiyle. Sonra narin bir tavırla pipetinden bir yudum aldı. *Gerçekten* o olmak istiyordum.

Rocío'ya baktım, sonra bir daha baktım. Gözlerini Kaylee'ye dikmiş, hızlı hızlı nefes alıyordu. Dudakları aralıktı ve yanakları kızarmıştı. GRE kitabının sırtını, bir hendeğin kenarına tutunuyormuş gibi sıkmıştı. "İyi misin Ro?" diye sordum. Bakışlarını Kaylee'den ayırmadan başını salladı.

"Her neyse," dedi Kaylee omuz silkerek. "Neden GRE'den bahsediyoruz?"

"Rocío'ya GRE için yardım ediyorum. Gerçi..." Boğazımı temizledim. "... ortalık karıştı. Sen geldiğinde irrasyonel sayılar yüzünden birbirimizi şişlemek üzereydik."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Rocío.

"Aa!" Kaylee elini salladı. "İrrasyonel sayıları falan takmanıza gerek yok aslında. GRE'ye gireceksen ne kadar az şey bilirsen o kadar iyidir." Rocío'ya *'bak, sana dememiş miydim,'* der gibi baktığımda bana bir tekme daha attı. "Hazırlık kurslarında testi geç-

mek için faydalı küçük numaralar öğretirler mesela. Matematiği gerçekten bilmenin lüzumu yok."

"Sen GRE'ye girdin mi?" diye sordu Rocío.

"Evet. Bu proje yöneticiliği işi geçici bir şey. Güz döneminde doktora eğitimime başlıyorum. Johns Hopkins'te."

Rocío kaşlarını çattı. "Sen... Johns Hopkins'te mi okuyacaksın?"

"Evet!" Kaylee mutlu bir şekilde kafa salladı. "Ailem beni GRE hazırlık kursuna gönderdi. Orada tonlarca not tuttum. Zaten öğrendiklerimin çoğunu da hatırlıyorum. İstersen sana ben yardım edeyim, olur mu?"

Asistanım büyük bir dehşetle bana baktığında neredeyse gülecektim. *Neredeyse.* Bunun yerine, *smoothie*'mi alıp masadan kalktım. "Bunu teklif etmen çok hoş, Kaylee." Rocío beni tekrar tekmelemeye çalıştı ama ondan kurtuldum. "Ben de gidip Uzay Merkezi'ndeki spor salonuna bir bakayım. Rocío ücretsiz olabileceğini söyledi."

"Evet, ücretsiz. Levi geçen gün pozisyonunuzu değiştirmemi istedi."

"Kimin pozisyonunu?"

"Seninkini. Ve Rocío'nunkini." Göz kırptı. "Buradaki avantajlardan yararlanabilmeniz için sizi sistemde ekip üyesi olarak gösterdim."

"Ah, teşekkür ederim. Bu çok..." *Beklenmedikti. Levi'ın karakterine aykırıydı. Kulağa uydurulmuş gibi geliyordu çünkü neden böyle bir şey yapsındı ki?* "... cömertçe bir davranış."

"Levi harika biridir. Şimdiye dek sahip olduğum en iyi patron. Bana sağlık sigortası yapmaları için NASA'ya baskı bile yaptı!" Gülümsedi ve bakışlarını, kendini bir Danimarka deresinde *tekrar* boğmaya hazır görünen Rocío'ya çevirdi. "Nereden başlamak istersin?"

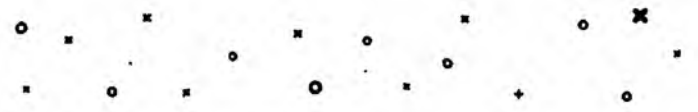
Onlara el sallayıp yanlarından ayrılırken Rocío gözleriyle bana alev okları gönderiyordu. Ama bunu hak etmese bile mükemmel ellerde olduğunu biliyordum. Kaldırıma çıkınca telefonumun kilidini açtım ve hızlıca bir *tweet* yazdım:

> **@WhatWouldMarieDo** Lisansüstü eğitime erişimi engelleyen en büyük engellerden biri, 1) pahalı 2) genel okul başarısını kötü tahmin eden ve 3) düşük gelirli, BIPOC ve trans bireylere karşı önyargılı bir test olan GRE olsaydı Marie ne yapardı?

Telefonumu cebime koyarken düşüncelerim spor salonuna gitti. Levi, beni her hafta farklı bir mezarlıktan almak zorunda kalmamak için spor salonuna erişimim olmasını istemişti muhtemelen. Haklıydı da.

Evet. Kesinlikle öyle düşünmüş olmalıydı.

11

NÜKLEUS AKKUMBENS: KUMAR

"LEVI, BANA EN yeni..."

"Şablonlar sunucuda," diye mırıldandı, minyatür bir tornavida tuttuğu dişlerinin arasından. Üzerinde çalıştığı kablolar ve levhalardan kafasını kaldırmamıştı.

Cuma akşamıydı ve saat dokuzu geçmiş, herkes evine gitmişti. Levi ve bense, bu hafta çoğu akşam olduğu gibi mühendislik laboratuvarında yalnızdık. Aramızdaki şeyi artık Muhalif Barışçıl Sessizlik™ olarak adlandırıyordum. Bu da diğer sessizlik türlerine çok benziyordu ancak ben, Levi'ın benden hoşlanmadığını biliyordum, Levi da onun benden hoşlanmadığını bildiğimi ve karşılığında benim de ondan hoşlanmadığımı biliyordu. Ama o bunu gündeme getirmiyordu, ben de pek fazla düşünmüyordum. Çünkü irdelemek için bir nedenimiz yoktu.

Yani evet. Muhalif Barışçıl Sessizlik™ temelde huzurlu bir sessizlik sayılabilirdi. Farklı tezgâhlarda karşılıklı oturuyor, dı-

şarıdaki ağaçların şekillerini görmek için ışıkları kısıyor ve kendi işlerimize odaklanıyorduk. Arada bir BLINK hakkında yorum, düşünce ve şüphe alışverişinde bulunuyorduk. Bunu kendi ofislerimizden de yapabilirdik ama dizüstü bilgisayarımdan kafamı kaldırıp soru sormak, e-posta göndermekten daha iyiydi. Her seferinde '*Selam Levi*' ve '*İyi Dileklerimle, Bee*' yazmak zahmetli oluyordu.

Ayrıca Levi, işe atıştırmalık getiriyordu. Elbette onları kendi için hazırlıyordu ama porsiyonları ölçme konusunda berbat olduğundan dolayı kapları her seferinde dolu dolu oluyordu. Şimdiye dek onun sayesinde ev yapımı çerez karışımı, *guacamole* ile tuzlu kraker, pirinç keki, patlamış mısır, pita cipsi ile fasulye sosu ve yaklaşık dört çeşit enerji topu yemiştim.

Evet; Levi, benim hiç olamayacağım kadar iyi bir aşçıydı.

Hayır; hazırladığı yemekleri kabul edemeyecek kadar gururlu değildim. *Kimsenin* hazırladığı yemeği reddedecek kadar gururlu olmamıştım.

Ayrıca bir aydır Houston'daydım ve şimdiden prototipin çalışan bir versiyonuna çok yaklaşmıştık. Yani tıka basa yiyerek kutlamayı hak ediyordum.

"Sunucuda *eski* şablon var, yenisi değil."

Tornavidayı ağzından çıkardı. "Yenisi de vardı. Kendim yükledim."

"Doğru dosyayı yüklememiş olmalısın."

Kafasını kaldırdı. "Tekrar kontrol eder misin lütfen?"

Gözlerimi devirip derin bir iç çeksem de dediğini yaptım. Çünkü bugün bitter çikolatalı-fıstık ezmeli enerji topları hazırlamıştı ve sarsıcı şekilde lezizdiler. "Kontrol ettim. Hâlâ yok."

"Emin misin?"

"Evet."

"Orada olmalı." Onu ülkenin nükleer kodlarını güvence altına almak gibi çok önemli bir görevden uzaklaştırdığımı düşünürcesine sabırsız bir bakış attı.

"Yok işte. Bahse girmek ister misin?"

"Neyine?"

"Bir düşünelim." Haklı olduğumu anladığında yüzünün aldığı ifade seksten çok daha keyif verici olacaktı. En azından Tim'le seksten. "Bir milyon dolarına."

"Benim bir milyon dolarım yok. Senin var mı?"

"Olmaz olur mu? Ben genç bir bilim insanıyım." Kıkırdadığında içimde bir şeyler uçuştu ama bunu görmezden geldim. "Schrödinger'i alırım o zaman."

"Kedim üzerine bahse girmem."

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun."

"Hayır, çünkü kedim on yedi yaşında ve anal salgı bezlerinin düzenli olarak elle muayene edilmesi gerekiyor. Ama hâlâ onu istiyorsan..."

Yüzümü buruşturdum. "Yok, almayayım." Başka ne isteyebileceğimi düşünerek parmaklarımı kollarıma vurdum. Bir ay boyunca her gün benim için yemek yapmasını sağlayabilirdim ama o bunu zaten farkında olmadan yapıyordu. Neden işleyen bir düzeni bozacaktım ki? "Ben kazanırsam bir dövme yaptıracaksın."

"Ne dövmesi?"

"Keçi. Canlı bir keçi," dedim cömert kalplilikle.

"Olmaz."

"Neden?"

"Zaten keçi dövmem var."

Güldüm. "Aa, buldum! Üstünde *Yoda En İyi Mühendis* yazan kupan var ya?"

"Eee?"

"Ben de aynısından istiyorum. Ama tabii ki üstünde *sinirbilimci* yazacak."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu, bir işverenin kendine *Dünyanın En İyi Patronu* kupası almasıyla eşdeğer. Tebrikler, resmen NASA'nın Michael Scott'ı oldun."

"Ve bununla gurur duyuyorum. Pekâlâ," dedim, görmesi için bilgisayarımı çevirerek. "Anlaştık. Şimdi gel, sunucuda olmayan şablonu bul bakalım."

"Bekle. Ya ben?"

"Sen ne?"

"*Ben* kazanırsam *sen* ne yapacaksın?"

"Ah." Omuz silktim. "Ne istersen. Zaten ben haklıyım. Zor kazanılmış bir milyon dolarımı ister misin?"

"Hayır." Kafasını iki yana sallayıp düşüncelere daldı.

"Houston'da kaldığım süre boyunca zavallı Schrödinger'in anal bezlerini sıkayım mı?"

"Çekici bir öneri ama Schrödinger anüsünü herkese göstermez." Parmağını keskin hatlı, erkeksi çenesine vurdu. Bir dakika. Ben neden onun fiziksel özelliklerini fark ediyordum ki? "Eğer kazanırsam burada, Houston'da bir 5K koşusu için kaydolacaksın."

Omuz silktim. "Tabii kaydoluru..."

"Ve koşacaksın."

Bir kahkaha patlattım. "İmkânı yok."

"Neden?"

"Çünkü indirdiği koşu programının dördüncü adımında olmasına rağmen yere yığılmadan bir kilometre bile koşamayan biriyim. 5 kilometre koşmak şu anda bana ancak sülüklerin kanımı emmesi kadar zevk verebilir."

"Ben de seninle koşarım."

"*Yüz kilometre uzunluğundaki bacaklarımla yanında yürürüm*, demek istedin herhalde."

"Sana antrenman yaptırırım."

"Ah Levi, Levi. Seni tatlı yaz çocuğu." Parmağımı kendime doğrulttum. Bugün bir hızma takmış ve beyaz, askılı bir tişörtle galaksi desenli tayt giymiştim. Mor saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Sırt dövmelerimden birinin görünür olduğundan da emindim. Benimle ilgili her şey *Levi'in kriptonitiyim* diye haykırıyordu. "Şu sıska, bodur, kassız vücudu görüyor musun? Bir kanepeye parazit gibi yapışmak ve onunla ortakyaşam sürdürmek için yaratılmış. Egzersiz yapmamak için milyonlarca ohm'luk direnç gösteriyor."

Levi uzunca bir süre vücuduma baktı, sonra kızararak bakışlarını kaçırdı. Zavallıcık. Onun için bana bakmak çok zor olmalıydı. "Bu o kadar da önemli değil, değil mi? Sonuçta kazanacağından eminsin."

"Doğru." Omuz silktim. "Anlaştık o zaman. Gel de yenilginin acı tadını tat."

Yerinden kalkıp o yüz kilometrelik bacaklarla birkaç adımda tezgâhıma geldi. Ancak bakabilsin diye ona çevirdiğim dizüstü bilgisayarımın önünde durmak yerine tezgâhın etrafında döndü, arkamda durdu ve ekranı bize doğru çevirdi. Yaklaşan hezimetini daha yakından seyredebilmem için böyle yapmıştı herhalde. "Yeni kupamdan gözyaşlarını yudumlamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

"Göreceğiz." Sol elini tezgâha yaslayıp diğeriyle fareyi tuttu. Yüksek tabureme rağmen benden birkaç santim daha uzundu ve oturduğum yerde beni kafese almıştı. Bu normalde benim için huzursuzluk verici ve boğucu olurdu ama Levi aldırmayacağım kadar alan bırakmıştı. Ayrıca bunun bir anlamı olmadığını bili-

yordum. Çünkü o Levi'dı. Ben de Bee. Aslında klimanın soğuğundan sonra onun bedeninin yaydığı ısı neredeyse hoş gelmişti. Ağırlıklı bir battaniye olarak başarılı bir ikinci kariyere sahip olabilirdi.

"Çok garip." Sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordum. "Dosya kayıp."

"Kupam yarım litrelik olabilir mi?"

"Dosya burada bir yerde olmalı." Öne doğru eğildiğinde çenesi saçlarımın üst kısmına değdi. Ve bu hiç de berbat bir his değildi. Hatta aksine... "Kaydettiğimi biliyorum."

"Belki hayal etmişsindir. Ben de bazen sabahları hâlâ yatakta olmama rağmen kalkıp dişlerimi fırçaladığımı sanıyorum. Ama şimdi yeni kupamı alınca erken kalkıp sabah kahvemi içmek için ekstra motive olacağım."

"Garip." Ne yazık ki konuşmama dikkatini vermiyordu. Oysa ben şeytani bir haz alıyordum. "Bak." Dirseklerinin iç kısımlarını üst kollarıma sürterek klavyede hızlıca bir şeyler yazıp bir arayüz açtı. "Gördün mü? Biri -ben- dosyayı 13.16'da kaydetmiş. 16.23'te ise başka biri onu kaldırmış..."

Bununla nereye varacağını hemen anladım. Ona bakmak için boynumu geriye yatırdığımda iki santim yukarıdan bana bakıyordu. Tanrım, *o gözleri*... Yeni bir yeşil renk icat etmişti sanki. "Ben değildim!" dedim hemen.

"Kedimi ne kadar istiyorsun?"

"Artık kolorektal sorunlarını bildiğim için o kadar fazla istediğimi söyleyemem."

"Ya kupamı?"

"Çok istiyorum ama yemin ederim ki ben değildim!"

Şüpheyle mırıldandı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Nane ve biraz fıstık ezmesi kokuyordu. "Sana inanıyorum ama sırf bu ilk defa olmadığı için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün bana e-postayla gönderdiğin ve *ayrıca* sunucuya yüklediğin paryetal elektrot frekans listesi orada değildi."

Kaşlarımı çattım. "Ama kaydetmiştim."

"Biliyorum. Son zamanlarda birkaç mühendis de eksik ve yanlış yerleştirilmiş ya da bozulmuş dosyalardan yakınıyordu. Bir sürü küçük sorun."

"Muhtemelen sunucu hatasıdır."

"Ya da işini düzgün yapmayan insanların hatası."

"Dosyayı kimin taşıdığını görebiliyor musun?"

Birkaç şey daha yazdı. "Sistem bu şekilde kodlanmadığı için bunu gösteremez. Ama ne *yapabilir* biliyor musun?" Kafamı iki yana sallayınca göğsündeki bir noktaya çarptım. "Dosyanın nereye taşındığını veya hâlâ sunucuda, ancak farklı bir klasörde olup olmadığını söyleyebilir. Bu durumda bizim şablonlar da..." Boşluk tuşuna bastı ve ekranda bir görüntü belirdi. "... tam buradalar."

"Ah, mükemmel. Aradığım tam olarak..." Ağzımı kapatırken dişlerim birbirine çarptı. "Bir dakika."

"Hangi 5K için kaydolalım?" Dilini yanağının içinde gezdirdi. "Haziran ayında genelde uzay temalı bir koşu düzenlenir."

"Ama olmaz ki." Arkamı döndüm. "Dosya olması gerektiği yerde değildi."

"Bahis şartları, dosyanın sunucuda olmasını gerektiriyordu." Bana kendinden memnun bir tebessüm attı. "Bahse girerim anal temizlik teklifini kabul etmediğime seviniyorsundur."

"*Belirli bir klasörde* demek istediğimi biliyorsun."

"Bunu belirtmemiş olman ne büyük talihsizlik." Sahte bir güvence vermek için elini omzuma koyduğunda içimden onu ısırmak geçti. Vücudunun her parçasının, benim her parçamı minicik göstermesi çok saçmaydı. Diğer bir saçma şeyse burada ilk

karşılaştığımızda benimkine bastırdığı vücuduyla alakalı aptalca düşüncelerin bir türlü zihnimi işgal etmeyi kesmemesiydi. Şimdi bu kadar yakınımda olması, taş gibi uyluğunun bacaklarımın arasına ısrarcı bir şekilde nasıl battığını hatırlatıyor ve...

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Boris laboratuvarın girişinde duruyordu. İlk içgüdüm, derhal Levi'dan uzaklaşıp '*hiçbir şey olmadı, hiçbir şey olmadı, sadece çalışıyorduk*' diye bağırma isteği oldu. Ama aramızdaki mesafe gayet uygundu. Öyle *değilmiş* gibi gelmesinin sebebi Levi'ın çok iri olmasıydı. Ve sıcak. Çünkü o Levi'dı.

"Tam 5K için kaydolmak üzereydik," dedi Levi. "Nasılsın Boris?"

"5K, ha?" Kapı eşiğinde durup her zamanki yorgun ifadesiyle bizi inceledi. "Aslında size bazı haberlerim var."

"Kötü haber mi?"

"İyi sayılmaz."

"Kötü o zaman."

Boris, elinde bir çıktıyla bize yaklaştı. "İnsan Beyni Görüntüleme'ye gitmeyi planlıyor musunuz?"

İBG, sinirbilim alanındaki birçok akademik konferanstan biriydi. Prestijli sayılmazdı ama yıllar içinde bir tür "parti"ye dönüşmüştü. Endüstriyel sponsorluklar sayesinde, eğlencenin bol olduğu şehirlerde gerçekleştiriliyor ve pek çok yan etkinliği oluyordu. Genç, havalı sinirbilimciler çevre yapıp birlikte sarhoş oluyorlardı.

Ama ben havalı değildim. Levi da sinirbilimci değildi. "Hayır," dedim Boris'e. "Bu yıl nerede düzenleniyormuş?"

"New Orleans'ta. Önümüzdeki hafta sonu."

"Eğlenceli olacak gibi. Gitmeyi mi planlıyorsun?"

Kafasını iki yana sallayıp çıktıyı gösterdi. "Hayır. Fakat birileri gidiyor."

"MagTech mi?" dedi Levi, omzumun üstünden kâğıdı okuyarak.

"Bir süredir onları izliyorduk. İBG'de kendi kasklarının bir versiyonunun sunumunu yapacaklar."

"Patent başvurusunda bulunmuşlar mı?"

"Henüz değil."

"O zaman halka açılmak pek..."

"Akıllıca görünmüyor mu? Sanırım yeni yatırımcılar çekmek için görünür olmaya çalışıyorlar. Bu hangi noktada olduklarını öğrenmemiz için harika bir fırsat."

"New Orleans'a birini göndermemizi ve bizimle karşılaştırıldığında MagTech'in ne kadar ilerleme kaydettiği hakkında rapor vermesini istememizi mi öneriyorsun?"

"Hayır." Boris odaya girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. "İkinize bunu yapmanızı *emrediyorum*."

"MÜFETTİŞ GADGETÇILIK OYNAMAK için New Orleans'a gitmek boşa zaman harcamak olacak," dedim yanımda bisikletini iterek ilerleyen Levi'ya. Bu gece bana eve kadar eşlik etmekte ısrar etmişti (*"Houston geceleri tehlikelidir", "Etrafta kimin pusuya yattığını asla bilemezsin", "Ya seni eve bırakmama izin verirsin ya da on adım arkandan takip ederim. Senin seçimin"*). Görünüşe göre işe gelirken çoğunlukla bisiklet kullanıyordu. *Hıh. Al, üstün başarı ödülü.* Kemerine bağlı kaskı birkaç adımda bir uyluğuna çarpıyordu ve bu yatıştırıcı ritim, dırdırıma iyi bir arka plan müziği oluyordu.

"O zaman Komiser Columbo oluruz."

"Gadget, Columbo'dan daha kıdemli," diye belirttim. "Beni yanlış anlama, rakiplerimizi takip etmenin önemli olduğunu biliyorum ama başka birini göndermek daha iyi olmaz mı?"

"Hiç kimse BLINK'e bizim kadar aşina değil ve aramızda sinirbilimi bilen tek kişi sensin."

"Fred üniversitede ders *almış* ya."

Levi gülümsedi. "En azından hafta sonu olacak. İş günlerini kaçırmayacağız."

Tek kaşımı kaldırdım. İkimiz de hafta sonları çalışıyorduk. "Sen nasıl bu kadar uysalca karşılıyorsun?"

Omuz silkti. "Boris'le olan savaşlarımı dikkatle seçiyorum da ondan."

"Bunun için savaşmaya değmez mi? Dünya tarihinde en nefret ettiğin kişiyle dip dibe geçireceğin iki koca günden bahsediyoruz."

"Elon Musk da mı geliyormuş?"

"Hayır. *Kendimden* bahsediyorum."

Derin bir iç geçirip alnını ovuşturdu. "Bunu aşmıştık, Bee. Ayrıca ekip üyeleri, dosya yedekleme gibi temel şeyleri bile beceremiyor," dedi alaycı bir şekilde. "Konu... casusluk olunca onlara güvenemem." *Casusluk* derken gülümsediğinde kalbim hopladı. Açıklanamaz bir şekilde ondan Sevimli Tip™ havası alıyordum. Belki de bir şeyi komik bulduğunda aşırı sevimli göründüğü içindi.

"Ben hâlâ insan hatası olmadığını düşünüyorum," dedim sevimlilik gibi şeyleri düşünmemeye çalışarak.

"Ne olursa olsun. Ben yine de mühendislerle bir toplantı ayarlayacağım ve onları daha dikkatli olmaları için korkutacağım."

"Bekle." Apartmanımın altında durdum. "Ekipten biri olduğundan emin değilsen bunu yapamazsın."

"*Eminim*."

"Ama kanıtın yok," dediğimde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ekibini yapmamış olabilecekleri bir şeyle suçlamak istemezsin, değil mi?"

"Biri yaptı ama."

Kızgınlıkla ofladım. "Ya tuhaf bir rastlantıysa?"

"Değil."

"Ama sen..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Dinle, biz ortak liderleriz. Disiplin kararlarını birlikte almalıyız. Yani benden onay almadan kimseyi suçlayamazsın. Ben de ekipten birinin bunu yaptığına dair gerçek bir kanıt görene dek onay vermeyeceğim." Sinirlenmemi özellikle sevimli buluyormuş gibi yumuşak bir ifadeyle bana baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. *Sadist herif.* "Tamam mı?" diye baskı yaptım.

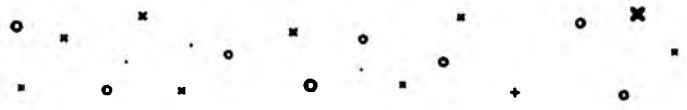
Başını salladı. "Tamam." Kaskının kilidini açıp kafasına geçirdi ve çenesinin altında bağladı. Bu esnada pazılarının esnekliğini kesinlikle *fark etmedim.* "Bu arada..."

"Evet?"

Bisikletine binip sürmeye başladı. "Hangi 5K'de karar kıldığımı sana sonra bildireceğim."

Levi bana sırtını dönüp giderken arkasından hareket çektim.

12

VENTRAL STRIATUM: HASRET

SHMAC: GRE *tweet*'i birazcık popüler oldu, ha?

KESİNLİKLE.

Tabii 'birazcık' yerine 'bayağı', 'popüler oldu' yerine de 'patladı' demek daha doğruydu.

Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. *Tweet*'i attığım gün, testle ilgili olumsuz deneyimlerinden bahseden insanların yorumlarını okuduktan sonra yatmıştım. Sabah uyandığımdaysa bir *hashtag* oluşturulduğunu (#AdilÖğrenciKabulü) ve STEM'deki düzinelerce kadın ve azınlık derneğinin, öğrencileri lisansüstü başvurularını GRE olmadan teslim etmeye teşvik eden bir grev ilan ettiğini görmüştüm.

@OliviaWeiBio Eğer herkes bunu yapmaya devam ederse, lisansüstü programların bizi deneyimlerimize, geçmiş başarıla-

rımıza, becerilerimize ve CV'lerimize göre değerlendirmekten başka seçeneği kalmayacak. Temelde zaten yapmaları gereken şeyi yapmış olacaklar.

STEM'deki kadınları ne kadar sevdiğimden bahsetmiş miydim? Çünkü STEM'deki kadınları gerçekten *çooook seviyordum.*

İki saat sonra *The Atlantic*'ten bir gazeteci bana mesaj atıp röportaj yapmak istediğini söylemişti. Sonra da CNN'den, *Chronicle of Higher Ed*'den ve Fox Haber'den –sanki kabul ederdim de!– röportaj teklifi gelmişti. Böyle olunca, daha da geniş bir kitleye ulaşabilmek için Shmac'le bir araya gelerek GRE'nin lisansüstü eğitime giriş için bir araç olarak kullanılmasını destekleyen herhangi bir bilimsel kanıt bulunmadığından bahseden bin kelimelik bir makale yayımlamıştık. Ayrıca haber kuruluşlarını, *hashtag*'i oluşturan kadınlarla röportaj yapmaları için teşvik etmiştim (Tabii görüldü atmakla yetindiğim Fox Haber hariç). Birkaç kişi öne çıkmış, asgari ücret alan birinin testin ücretini karşılamak için kaç saat çalışması gerektiğinden, özel ders alabilen varlıklı öğrenciler daha iyi performans gösterdiğinde diğer öğrencilerin nasıl bir hüsran yaşadığından, mükemmel not ortalaması ve edinilen tecrübelere rağmen GRE puanının keyfi bir kesintiye uymaması yüzünden hayal edilen eğitim kurumuna kabul edilmemenin nasıl yıkıcı bir düş kırıklığına neden olduğundan bahsetmişlerdi. Röportajlar hâlâ devam ediyor, gün geçtikçe daha fazla kişi konuşmak için öne çıkıyordu.

Artık bir harekete dönüşen #AdilÖğrenciKabulü, belki de bu adil olmayan, aptalca sınavdan kurtulabilmek için bize gerçekten bir şans verecekti. Bunu düşünmek bile içimin heyecanla dolmasına neden oluyordu.

Fazlasıyla heyecanlı olan başka biri daha vardı: Rocío. *Tweet*'i atmamın ertesinde ofise dalıp, "Artık kardeşlerimle dayanışma

içindeyim; GRE'ye hazırlanmayacağım. Johns Hopkins, ne kadar havalı ve başarılı biri olduğumu diğer başvuru materyallerim aracılığıyla görmek zorunda kalacak," demişti.

Kafamı dizüstü bilgisayarımdan kaldırıp sallamıştım. "Seni destekliyorum."

"Bunun neden gerçekleştiğini biliyorsun, değil mi?" Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi masamın üzerine eğilmişti. "GRE'nin ne kadar boktan bir test olduğundan daha geçen bahsetmiştik, şimdi Marie konuyu ortaya attı ve insanlar ayaklandı. Bu bir tesadüf olamaz."

"Ah," diye kekelemiştim. "Belki de gerçekten tesadüf..."

"Tesadüf falan değil," demişti, güzel kara gözlerini benimkilere dikerek. "Bee, bunu kime borçlu olduğumu ikimiz de biliyoruz."

"Ah... Eminim ki..."

"La Llorona." Cebinden telefonunu çıkarıp bana birkaç güzel dere fotoğrafı gösterirken gözleri parlıyordu. "Yakınlarda görüldüğü yerleri ziyaret edip birkaç küçük minnettarlık işareti bıraktım."

"İşaret mi?"

"Evet. Tarot kartları, ürkütücü güzelliğini öven şiirler, dallardan yapılmış pentagramlar. Olağan şeyler."

"Olağan şeyler... Anladım."

"Sanırım bu onun, 'Rocío, senin bana ne kadar benzediğini görüyor, hatta seni halefim olarak düşünüyorum' deme şekli." Çantasını masasının üstüne koyarken bana gülümsemişti. "Çok mutluyum, Bee."

Ben de gülümseyip işime geri dönmüştüm. Rocío'nun, WWMD'nin arkasındaki kişiden şüphelenmediğini görmek içimi rahatlatmıştı. Bazen Dr. Curie'nin de asla ifşa etmediği gizli bir kimliği olup olmadığını merak ediyordum. Yaşadığı dönem düşünülürse Karındeşen Jack olabilirdi mesela. Asla, asla dememek gerekirdi, değil mi?

MARIE: Sence GRE'den gerçekten kurtulur muyuz?

SHMAC: Şansımızın her zamankinden daha yüksek olduğu kesin.

MARIE: Katılıyorum. Bu arada, yardımların için teşekkür ederim.

Shmac ve ben aynı sayıda takipçiye sahiptik ama hesaplarımızın ulaştığı kişiler tamamen farklıydı. Sosis Referans™ için erkeklere teşekkür etmekten nefret ediyordum ama gerçek şuydu ki WWMD ile herhangi bir ilişkileri bulunmasındansa kesilmiş süt içmeyi tercih edecek bir sürü akademisyen vardı. Eh, sorun değildi. Ben de galonlarca sütü onların boğazlarından aşağı dökmekten başka bir şey istemezdim zaten. Yine de #AdilÖğrenciKabulü için alabileceğimiz her türlü desteği kabul edecektim.

MARIE: Senin kız nasıl?

SHMAC: Deve Siki nasıl?

MARIE: Çok şaşırtıcı ama neredeyse iyi geçiniyoruz. Çekişmeler olmadan işbirliğinin tadı çıkmaz zaten, değil mi? Bu arada, konuyu saptırdığın gözümden kaçmadı. Bana kızdan bahset.

SHMAC: Her şey iyi gidiyor.

MARIE: 'İyi'nin değişken tanımları vardır. Detay lütfen.

SHMAC: Ne kadar detay istiyorsun?

MARIE: Çok.

SHMAC: Peki. Şöyle söyleyeyim: Her şey harika ama olabilecek en kötü şekilde. Sık sık birlikte çalışıyoruz çünkü proje bunu gerektiriyor. Şu anda perşembe akşamı olmasına rağmen dördüncü biramı içmemin nedeni de bu olabilir.

MARIE: Birlikte çalışmak neden kötü ki?

SHMAC: Çünkü... Onun hakkında çok şey biliyorum.

MARIE: Nasıl şeyler?

SHMAC: Neler yemeyi sevdiğini, neler izlediğini, onu nelerin güldürdüğünü biliyorum. Evcil hayvanlar hakkındaki düşüncelerini biliyorum. Sevmediği şeyleri –benim dışımda– biliyorum. Kafamda katalogladığım milyonlarca küçük tuhaflığı var ve hepsi büyüleyici. O büyüleyici. Akıllı, komik ve inanılmaz bir bilim insanı. Ayrıca... başka konular da var. Aklımdan geçen düşünceler. Ama şu anda sarhoşum ve bunları konuşmak uygunsuz.

MARIE: Uygunsuz şeyleri severim.

SHMAC: Hadi ya?

MARIE: Bazen. Anlat hadi.

SHMAC: Ama onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmeni istiyorum.

MARIE: Shmac, zaten biliyorum. Ama eğer yapacak olursan sikini paslı bir neşterle keserim.

SHMAC: Anlaştık.

MARIE: Dinliyorum.

Mutfaktaki saat tik tak ilerler, geç saatte yola çıkmış arabaların uzaktan gelen sesleri pencereden içeri girerken telefonumun ekranı kararır. Shmac'in devam edeceğini sanmıyordum. Bana açılacağını düşünmüyordum ve bu beni üzüyordu. Hayatı hakkında hiçbir şey bilmesem de, eğer benimle dertleşmezse başkasıyla asla dertleşemeyeceği izlenimini edinmiştim. Gözlerim karanlığa alışarak kapanıyordu ki ekranım yeniden aydınlandı.

Ve ciğerlerimdeki tüm hava dışarı fırladı.

SHMAC: Kokusunu biliyorum. Saçlarını topladığında ensesindeki minik çilin ortaya çıktığını, üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olduğunu, kalem tutarken bileğinin kıvrımının nasıl göründüğünü biliyorum. Bu yanlış, gerçekten çok yanlış ama vücudunun şeklini biliyorum. Bunu düşünerek uyuyorum,

sonra uyanıp işe gidiyorum ve o orada oluyor. Ve imkânsız olduğumuzu biliyorum. Ona onaylayacağını bildiğim şeyleri söylüyorum; sırf cevap olarak hımlamasını duymak için. Sesi lanet omurgama çarpan kaynar su gibi. O evli. O mükemmel. Bana güveniyor ama benim tek düşündüğüm onu ofisime götürmek, giysilerini tek tek çıkarmak ve ona ağza alınmayacak şeyler yapmak. Ona nasıl ışıldadığını söylemek istiyorum; zihnimde o kadar parlak ki bazen odaklanamıyorum. Onun olduğu bir yere girdiğimde oraya neden geldiğimi unutuyorum. Dikkatim dağılıyor. Onu duvara yaslamak ve kendini bana bastırmasını hissetmek istiyorum. Zamanda geriye gidip tanıştığımız gün aptal kocasını yumruklamak, sonra geleceğe gidip tekrar yumruklamak istiyorum. Ona çiçek ve kitap almak, yemek ısmarlamak istiyorum. Elini tutmak ve onu yatak odama kilitlemek istiyorum. O şimdiye dek istediğim her şey. Onu damarlarıma enjekte etmek ama aynı zamanda bir daha asla görmemek istiyorum. Çünkü onun gibisi yok. Ve bu kahrolası hisler dayanılacak gibi değil. Yokluğunda yarı uykudaydılar ama şimdi o burada ve vücudum lanet olası bir ergen olduğunu zannediyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Yapabileceğim bir şey de yok zaten. Bu yüzden... hiçbir şey yapmayacağım.

Nefes alamadım. Hareket edemedim. Boğazımdaki düğümü bile yutamadım. Ağlamak üzereydim. Shmac için. Birinin bu devasa arzuyu içinde tuttuğunu asla bilemeyecek olan o kız için. Ve belki de bu tür şeyleri bir daha asla hissetmemeyi seçtiğimden dolayı kendim için. Bu kararı verdiğimden beri ilk kez, ne kadar korkunç bir bedel ödeyeceğimin farkına varıyordum. Benim için büyük kayıp olacaktı.

MARIE: Ah, Shmac.

Başka ne diyebilirdim ki? Onu sevmeyen, hatta evli olan birine âşıktı. Bu hikâyenin mutlu sonu yoktu ne yazık ki. O da bunu biliyor olmalıydı ki sadece şöyle cevap verdi:

SHMAC: Aynen.

"Selam, Bee."

Okuduğum makaleyi bir kenara bırakıp Lamar'a gülümsedim. "N'aber?"

"İyilik. Sunucudaki kayıt sistemini güncellediğimi bildirmek istemiştim."

"Öyle mi?"

"Evet. Sizin tarafınızda hiçbir şey değişmiyor, ancak artık dosyaları kaldıran, yerini değiştiren veya bozan kullanıcılar otomatik olarak tespit edilecek. Şüpheli bir durum olursa kimin sorumlu olduğunu anlayacağız."

"Harika." Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yaptın peki?"

"Çıkan sorunlar yüzünden."

"Sorunlar mı?"

"Evet. Dosyaların kaybolması veya yer değiştirmesi sorunları. Levi mühendislerle bir toplantı ayarlayıp hepimizi bir güzel payladı. Ardından sunucu şifresini değiştirmemi istedi." Mahcubiyetle omuz silkti. "Karışıklık için üzgünüm." Ofisimin kapısından kayarak çıktığında makaleme bakakalmıştım. Üç dakika sonra biri kapı çerçevesini tıklattığında hâlâ boş boş önüme bakıyordum.

"Havalandırma boşluğunun ızgarası neden yok?" dedi Levi. Lamar'ın aksine girişi dolduruyordu. "Bakım personelini arayayım."

"Hayır!" Hızlıca ona döndüm. "Félicette ona bıraktığım ikramları yemek için geceleri oradan giriyor!"

Tek kaşını kaldırdı. "Hayali kedin yemek yesin diye havalandırma boşluğunun kapağını takmıyorsun yani?"

"O hayal ürünü değil. Geçen gün bilgisayarımın yanında bir pati izi buldum. Sana da fotoğrafını attım ya." Gerçi mesajımı, Lean Cuisine lekesine benziyor, diye yanıtlamıştı. Ondan nefret ediyordum.

"Doğru. Her neyse, yarın hakkında konuşmaya gelmiştim. New Orleans beş saatten fazla uzaklıkta olduğu için erkenden yola çıkmalıyız. Kiralık aracı alma işini de şoförlüğü de ben yapabilirim. İstersen arabada uyuyabilirsin ama ben altı gibi çıkmak istiyorum..."

"Toplantı yapmışsın."

Kafasını eğdiğinde alnına bir tutam siyah saç düştü. "Pardon?"

"Mühendislere eksik dosyalardan bahsetmişsin."

"Ah." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet."

Nedenini bilmeden ayağa kalktım. Ve yine nedenini bilmeden ellerimi kalçama dayadım. "Sana yapmamanı söylemiştim."

"Bee. Bunun yapılması gerekiyordu."

"Kanıtımız olana kadar kimseyle konuşmama konusunda anlaşmıştık."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Omuzlarında inatçı bir gerilim vardı. "Anlaşmadık. Bana bu konuda detaylı bir toplantı yapmak istemediğini söyledin, ben de yapmadım. Ancak mühendislik bölümünün lideri olarak *kendi* ekibime konuyu anlatmaya karar verdim."

Alaycı bir nefes verdim. "Ekibin ben ve Rocío dışındaki herkesi içeriyor zaten. Güzel boşluk bulmuşsun."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"İşte."

"Biraz daha açık konuşabilirsin."

"Çünkü arkamdan iş çevirdin," dedim sinirle. "Tıpkı bir ay önce NASA'nın, BLINK'i iptal etmeye çalıştığından bahsetmemen gibi."

"Aynı şey değil."

"Teoride öyle. Ayrıca bu bir prensip meselesi." Yanağımın içini ısırdım. "Eğer ortak lidersek, disiplin kararları almadan önce fikir birliğinde bulunmamız gerekiyor."

"Herhangi bir disiplin cezası uygulanmış değil. Beş dakikalık bir toplantıydı sadece; ekibime önemli dosyalarla uğraşmayı bırakmalarını söyledim. Ben disiplinli bir yöneticiyimdir ve ekibim de bunun farkında. Senden başka kimse sorun çıkarmadı."

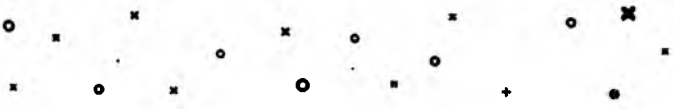
"Peki, neden bana haber vermeden yaptın?"

Gözleri sertleşti. Sıcak, karanlık ve sinirli bakıyorlardı şimdi. Levi sessizlik içinde yüzümü incelerken odadaki gerginliğin arttığını hissettim. Mesele uzayacaktı. Ve kesin kavgaya dönüşecekti. Levi kendi işime bakmam için bana bağıracaktı. Ben de Lean Cuisine paketimi ona fırlatacaktım. Yumruklar havada uçuşacak, insanlar bizi ayırmak için koşturacaktı. Olay çıkacaktı.

Ama Levi sadece, "Seni altıda alırım," dedi. Sesi çelik gibiydi. Katı. Soğuk. Son beş haftadır benimle konuşurken kullandığından çok farklı...

Aslında... Neden son zamanlarda benimle daha ılımlı konuştuğunu merak ediyordum. Benden hâlâ nefret ediyor muydu? *Ben*, ondan nefret ediyor muydum? Kendimi meraklı düşüncelere o kadar kaptırmıştım ki ona sormayı unuttum. Fakat zaten önemli değildi. Çünkü o çoktan gitmişti.

13

SUPERİOR KOLLİKULUS: BAK ŞU İŞE!

BİR SAAT, YİRMİ dört dakika, on yedi saniye.

On sekiz.

On dokuz.

Yirmi.

Hafif bir limon, suni deri ve Levi'ın enfes, erkeksi kokusuyla dolu Nissan Altima'ya binmemin üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Ve bu kadar zamandır sessizdik. Hem de *dolu dolu*, derin bir sessizlikti bu.

Mükemmel bir hafta sonu olacaktı. Birbirimizle zar zor konuşurken ajancılık oynayacaktık. Kusursuz bir plandı gerçekten.

Bu benim hatam mıydı? Belki. Bu sabah bana, "Merhaba," dediğinde karşılık vermeyerek –kabul etmeliydim ki çocukçaydı– bu soğuk savaşı ben başlatmıştım belki de. Suçlu olabilirdim. Ancak kızgın olduğum için bunu götüme bile takmıyor, hatta Levi'la alakalı tüm şikâyetlerimi içimde biriktirip onları devasa,

yıkıcı, akkor halindeki bir süpernovaya dönüştürerek daha da sessizleşiyordum.

Onun bunu fark ettiğinden bile emin değildim, orası ayrı.

Bebek Bakıcıları Kulübü'nü okumayı henüz bitirmiş on bir yaşındaki bir çocuğun en huysuz haliyle "Merhaba" demeyi reddettiğimde tek kaşını kaldırmıştı ama bunu çabuk unutup müzik çalara bir CD takmış –A Perfect Circle'dan *Mer de Noms* albümüydü; muhteşem müzik zevki, yumurtalıklarıma saplanan bir hançer gibiydi– ve hissizce, kaygısızca arabayı sürmeye başlamıştı.

Sessizliğin nedenine kafa yormadığına bahse girebilirdim. Hatta umurunda bile olmadığına. Ben *Judith* şarkısının ritmine kendimi bırakıp somurtarak anneannemin yüzüğüyle oynarken o muhtemelen termodinamik yasalarını düşünüyor ya da No-Poo akımına* katılsa mı katılmasa mı diye karar vermeye çalışıyordu. Erkekler sürekli ne düşünürdü ki? Dow Jones Borsası'nı. Orta yaşlı, büyük göğüslü kadınların başrolünde olduğu pornoları. Bir sonraki randevularını.

Acaba Levi kadınlarla randevuya çıkıyor muydu? Onu Seksi Tip™ olarak düşünen kişilerin sayısı göz önüne alındığında mutlaka çıkıyor olmalıydı. Evli değildi belki ama uzun süreli bir ilişkisi olabilirdi. Belki de Shmac gibi derinden âşık olduğu biri vardı. Ah, zavallı Shmac.

Geçen anlattıkları aklımdan geçtiğinde, Levi'ın da bir kadına karşı benzer şekilde yoğun, korkutucu, güçlü duygular hissediyor olabileceğini, hatta belki de Shmac'in detaylandırdığı şeylerin aynısını o kadına *yapıyor* olabileceğini düşünüyordum ve göğsüm kafa karıştırıcı bir şekilde sızlıyordu.

Titredim. Levi'ın beni duvara dayadığı günün başıboş anılarının neden *hâlâ* gözümde canlandığını merak ediyordum. Sahip

* Kimyasal atık oluşturmamak ve saçın sağlığını korumak amacıyla uygulanan şampuansız saç yıkama rutini. (ç.n.)

olup olmadığını bile bilmediğim kız arkadaşının aşırı şanslı biri mi yoksa bunun tam tersi mi olduğunu merak ediyordum. Bunları *neden* merak ettiğimi bilmiyordum ama...

"Özür dilerim."

O kadar hızlı döndüm ki boyun kaslarım acıdı. "Ne?"

"Özür dilerim."

"Ne için?" Boynumu ovaladım.

Yola bakarken tek kaşını kaldırdı. "Bir eğitim tekniği falan mı uyguluyorsun? 'Aptallar İçin Özür Dileme Yöntemleri' mi?"

"Hayır. Cidden anlamadım."

"Pekâlâ. Senden onay istemeden toplantı düzenlediğim için özür dilerim."

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi?"

"Ne gerçekten mi?"

"Şu anda... gerçekten özür mü diliyorsun?"

"Evet."

"Ah." Başımı salladım. "O zaman şunu netleştirelim, benden onay *istedin*. Ben de onay *vermediğimi* net bir şekilde belirttim."

"Doğru." Gülümsememek için yanağının içini ısırıyordu sanki. "*Net* tavsiyene uymadım. Ama senin otoriteni sarsmaya veya fikrin önemsizmiş gibi davranmaya çalışmıyordum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendimi BLINK'e fazlasıyla adamış durumdayım. Bu da kontrolcü ve buyurgan olmama yol açıyor. Haklısın, geldiğinden beri ikinci kez önemli bir konuyu seninle tartışmadım." Sonunda bana döndü. "Özür dilerim, Bee."

Gözlerimi kırpıştırdım. Birkaç defa. "Vay canına."

"Vay canına mı?"

"Bu müthiş bir özürdü." Kafamı düş kırıklığıyla sağa sola salladım. "Hiç de çocuksu olmayan sessizliğimi üç buçuk saat boyunca korumaya nasıl devam edeceğim şimdi?"

"New Orleans'a varınca susmayı bırakacak mıydın?"

"Hayır ama gerçekçi olalım, soğuk tavrı devam ettirmek dikkat ve itina gerektirir. Bense fazlasıyla tembel biriyim."

Hafifçe güldü. "Albümü değiştirelim mi o zaman?"

"Neden?"

"Doksanlar *grunge* müziği bugünkü ruh haline uyar diye düşünmüştüm ama eğer öfken sona erdiyse..."

"Gazap dozu düşük şarkılar dinleyebiliriz."

"Aynen."

"Seçeneklerimiz neler?"

Levi Ward'un bana telefonunun şifresini –338338– söylemesi ve müzik klasörünü karıştırmama izin vermesi son derece tuhaftı doğrusu. Ayrıca müzik koleksiyonunda tek bir utanç verici Nickelback şarkısı yoktu ve bu ondan daha da nefret etmeme neden olmuştu. Klasör, doksanlar gruplarının bir karışımından –ben de bu dönemin müziğini seviyordum– oluşuyordu. Fakat hepsi de...

'Karışık Çal'a bastım, güzel manzarayı izlemek için koltuğumda arkama yaslandım ve aklıma gelen tek eleştiriyi yaptım: "Kadınların da müzik yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç." Omuz silktim. "Müzik klasöründeki sanatçıların tamamı kızgın, beyaz çocuklardan oluşuyor."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil."

"Tabii. Bu yüzden telefonunda kadın şarkıcılar tarafından söylenen tam olarak..." Ekranı birkaç saniye boyunca aşağı kaydırdım. Biraz daha kaydırdım. Biraz daha. Tam bir dakika geçti. "... sıfır şarkı var."

"Mümkün değil."

"Eh, delil elimde."

Kaş çatışı derinleşti. "Bu sadece bir tesadüf."

"Hmm."

"Tamam, bununla gurur duymuyorum ama gelişim yıllarımda ben de kızgın, beyaz bir çocuk olduğum için müzik zevkim etkilenmiş herhalde."

Alaycı bir nefes verdim. "Eminim öyledir. Eh, eğer bu öfkeyi verimli bir şekilde atlatmak istersen sana birkaç şarkıcı-söz yazarı önerebilirim..." Yolun kenarında bir şey vardı. Daha iyi görmek için boynumu uzattım. "Aman *Tanrım*."

Bana endişeli bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben sadece..." Gözlerimi sildim. "Bir şey yok."

"Bee? Sen... ağlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Kötü bir yalandı.

"Kadın şarkıcılarla mı ilgili?" dedi panikle. "Hemen bir albüm satın alacağım. Hangisinin en iyi olduğunu söyle yeter. Dürüst olmak gerekirse onlar hakkında yeterince bilgim yok..."

"Hayır. Hayır, şey... Yol kenarında ölü bir keseli sıçan vardı."

"Ah."

"Benim... sorunlarım var. Yolda ölen hayvanlarla alakalı."

"Sorunlar mı?"

"Mesele şu ki... hayvanları çok seviyorum. Örümcekler hariç tabii. Ama örümcekler hayvan *sayılmaz* zaten."

"Aslında... hayvan sayılırlar."

"Ayrıca sıçancık kim bilir nereye gidiyordu? Belki bir ailesi vardı. Belki de şimdi annelerinin nerede olduğunu merak eden çocuklarına yemek götürmek için çıkmıştı." Bunları düşünmek daha da çok ağlamama neden oldu. Yanağımı silip burnumu çektim.

"Yaban hayatının, geleneksel çekirdek aile yapısına göre ilerlediğini sanmıyorum..." Levi bakışlarımı fark edip anında sustu. Ensesini kaşıyıp, "Ama üzücü bir durum tabii," diye ekledi.

"Sorun değil. İyiyim. Duygusal olarak stabilim."

Dudakları kıvrıldı. "Emin misin?"

"Bu ne ki? Tim bana aptalca bir oyun oynatırdı. *Sıradaki Ölüyü Tahmin Et.* Güya bu oyun beni güçlendirecekti. Bir keresinde *kelimenin tam anlamıyla* gözyaşlarım tükenmişti." Levi'ın çenesi gözle görülür şekilde sertleşti. "On iki yaşımdayken de Belçika'da bir otoyola saçılmış kirpi ailesi görmüştük. O kadar çok ağlamıştım ki benzin almak için durduğumuzda bir *Federale Politie* memuru, çocuklara kötü muamele şüphesiyle amcamı sorgulamıştı."

"Anlaşıldı. New Orleans'a kadar durmak yok o zaman."

"Hayır, söz veriyorum ağlamam bitti. Artık kalbi buruşmuş ve katılaşmış olan bir yetişkinim."

Bana şüpheci bir bakış attıktan sonra, "Belçika, ha?" dedi, sesinde merakla.

"Evet ama çok heyecanlanma, Flaman Bölgesi'ydi."

"Fransa'dan geldiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben dünyanın her yerindenim aslında." Sandaletlerimi çıkarıp bacaklarımı gösterge panelinin üst kısmına uzattım, Levi'm parlak sarı ojeme ve inanılmaz derecede çirkin serçe parmaklarıma –onlara Quasimodo parmaklar diyordum– aldırmamasını umdum. "Biz Almanya'da doğduk. Babam Alman ve Lehti. Annem ise yarı İtalyan, yarı Amerikalıydı. Göçebe bir yaşam sürüyorlardı. Babam bir teknik yazar olduğu için her yerde çalışabiliyordu. Bir yere yerleşir, birkaç ay kalır, sonra taşınırlardı. Akrabalarımız pek çok ülkeye dağılmış olduğu için onlar ölünce..."

"Öldüler mi?" Levi gözlerini kocaman açarak bana döndü.

"Evet. Elim bir araba kazası sonucu. Hava yastıkları çalışmamış. Arabanın üreticisi bu sorun için onları çağırmış ama..." Omuz silktim. "Biz o sırada daha yeni dört yaşımıza basmıştık."

"*Biz* mi?" Hayat hikâyemi beklediğimden daha fazla merak ediyor gibiydi. Ben de sadece sessizliği doldurmak istediğini sanmıştım.

"İkiz kız kardeşim ve ben. Ebeveynlerimize dair pek anımız yok. Her neyse. Onların ölümünden sonra akrabadan akrabaya gönderildik. İtalya, Almanya, yine Almanya, İsviçre, ABD, Polonya, İspanya, Fransa, Belçika, İngiltere, yine Almanya, sonra kısa bir süre Japonya ve yine ABD. Böyle devam etti."

"Gittiğin yerlerin dilini de öğrendin mi?"

"Az çok. Yerel okullara gidiyorduk. Gerçi bu *tam* bir işkenceydi çünkü birkaç ayda bir yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalıyorduk. Bazı zamanlar, henüz konuşamadığım o kadar çok dilde düşünüyordum ki kendi kafamın içini dahi anlayamıyordum. Ayrıca her zaman aksanlı konuşan ve kültürü gerçekten anlamamış çocuklar olurduk, bu yüzden asla tam olarak uyum sağlayamazdık ve... Beni izlemek yerine yola bakman gerekmiyor mu senin?"

Şoktan kurtulmuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve kafasını yola çevirdi. "Pardon," diye mırıldandı.

"Neyse. Bir sürü ülke, bir sürü akraba gördük. Lisenin son iki yılında nihayet teyzemle ABD'ye yerleştik." Omuz silktim. "O günden bu yana buradayım."

"Ya kız kardeşin?"

"Reike annemle babama benziyor. Göçebe ruhlu. Yasal olarak mümkün olduğu anda buradan ayrıldı ve son on yıldır oradan oraya geziyor, ufak tefek işler yapıyor, günübirlik yaşıyor. Sadece... Var olmak istiyor." Güldüm. "Eminim ki ebeveynlerim hayatta olsaydı onlar gibi seyahat etmeyi sevmediğim için Reike ile birlik olup bana kızarlardı. Ama ben gerçekten dolaşıp dur-

mayı sevmiyorum. Reike yeni yerler görmek ve yeni anılar biriktirmekle ilgileniyor ama ben sürekli yeni şeylerin peşinden gidilirse hiçbir şeyin *yeterli* gelmeyeceğini düşünüyorum." Elimi mor saçlarımın arasından geçirip uçlarıyla oynadım. "Bilmiyorum. Belki de sadece tembelimdir."

Levi, "Değilsin," dediğinde kafamı kaldırdım. "Sadece istikrar ve kalıcılık istiyorsun." Bir yapbozun eksik parçasını bulmuş da ortaya çıkan resim aniden anlam kazanmış gibi başını salladı. "Bir yerde, aidiyet duygusu oluşturacak kadar uzun süre kalmayı arzu ediyorsun."

"Hey, Freud," dedim kibarca. "Teklifsiz terapiyi bitirdin mi?"

Kızardı. "Üç yüz dolarınızı alayım."

"Eh, makul fiyat."

"Kardeşinle tek yumurta ikizi misiniz?"

"Evet. Gerçi o daha güzel olduğu konusunda ısrarcı. Şapşal şey." Gözlerimi sevgiyle devirdim.

"Sık görüşüyor musunuz?"

Kafamı iki yana salladım. "Neredeyse iki yıldır yüz yüze görüşmedik." Son görüşmemiz, o Alaska'ya giderken New York'tan aktarma yapacağı zaman gerçekleşmiş ve sadece iki gün sürmüştü. Ondan önce neredeydi hiç bilmiyordum. Takip etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. "Ama telefonda çok konuşuyoruz." Sırıttım. "Ona sık sık senden yakınıyorum."

"Gurur duydum." Gülümsedi. "Kardeşinle yakın olmak güzeldir herhalde."

"Sen yakın değil misin? Arkadan iş çevirme huyun yüzünden onlarla da mı aran açık?"

Başını olumsuz anlamda sallarken hâlâ gülümsüyordu. "Açık değil. Durum şu ki... Açıklığın karşıtı nedir?"

"Kapalılık?"

"Evet. Öyle işte."

Ağabeyleriyle arasında ne varsa bu konuda mutlu görünmüyordu. İçimde bir suçluluk sancısı belirdi. "Kusura bakma. Kontrol manyağı olduğun için ailenin senden nefret ettiğini ima etmek istemedim."

Gülümsedi. "Sen de benim kadar kontrol manyağısın, Bee. Onlarla aramdaki sorun, geniş ailemizde meslek olarak askerliği seçmeyen tek kişi olmamdan kaynaklı diyebilirim sanırım."

"Cidden mi?"

"Aynen."

Bacaklarımı büküp ona döndüm. "Bu ailendeki dillendirilmemiş bir kural mı? Silahlı kuvvetlerde olmazsan fiyasko mu sayılırsın?"

"Dillendirilmemiş bir şey değil. Aksine bolca konuşuluyor. Ailenin resmi hayal kırıklığı benim. Yedi kuzen içinde sivil olan tek kişiyim. Çevre baskısı çok yoğun."

"Şaka gibi."

"Geçtiğimiz Şükran Günü'nde amcam, aileye utanç getirmemek için soyadımı değiştirmemi istedi. Herkesin önünde. Ve bu, bir kasa birayı tüketmeden *önce* oldu."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen *Nature* yayınları olan bir NASA mühendisisin."

"Yayınlarımı mı takip ediyordun?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Sam ne kadar harika olduğun hakkında gevezelik etmeye bayılıyordu."

"Belki de onu bir sonraki Şükran Günü'nde bize götürmeliyim."

"Hey." İşaretparmağımla pazısını dürttüm. Teninin sertliği ve sıcaklığı, tişörtünün üzerinden hissedilebiliyordu. "Seninle düşman olabiliriz ama ailen bunu bilmiyor, değil mi? Ben genelde Şükran Günü'nü ağzıma kaç vegan marşmelov tıkabileceğimi

görmeye çalışarak geçiririm. Demem o ki eğer gelecek yıl işinde ne kadar harika olduğunu ailene açıklayacak ya da okkalı bir tokatla onları kendilerine getirecek birine ihtiyacın olursa beni götürebilirsin." Gülümsedim. Birkaç saniye sonra o da hafifçe gülümsedi.

Nedense bu çok rahatlatıcıydı. *Burada* olmak, böyle bir an yaşamak... Belki de sebebi Levi'ın da benim de birbirimiz hakkındaki düşüncelerimizi açık ve net bir şekilde bilmemizdi. Veya ikimiz için de şu anda dünyadaki en önemli şeyin BLINK olmasıydı. Belki de aramızda son derece garip ve karmaşık bir bağ vardı.

Koltuğumda arkama yaslandım. "Sanırım..." dedim düşünceli bir şekilde. "Öksüz olmanın bir avantajı var."

"Nedir?"

"Hayal kırıklığına uğratacak ebeveynlerinin olmaması."

O da bir süre düşündü. "Aslında çok mantıklı."

Bunun ardından Muhalif Barışçıl Sessizlik™'e geri döndük. Ve bir süre sonra Tom Yorke'un kısık, yatıştırıcı sesiyle uykuya daldım.

İBG'NİN DÜZENLENDİĞİ MEKÂNA adım atalı üç buçuk dakika olmuştu ki Sam'in laboratuvarındaki eski bir araştırma asistanı, şimdiyse –yaka kartına baktım– Stony Brook'ta doktora öğrencisi olan bir tanıdığımla karşılaştım. Sarılıp bir süre muhabbet ettik ve hafta sonu birlikte bir şeyler içmek için sözleştik (tabii gerçekleşmeyecekti). Arkamı döndüğümde Levi da tanıdığı biriyle –bir bel çantası ve "ben mühendisim" diye ta Büyük Kanyon'un zirvesinden bas bas bağıran bir gözlük zinciri takmış yaşlıca bir adam– konuşuyordu. Bu döngü yirmi dakika kadar devam etti.

"Yüce İsa," diye mırıldandım yalnız kaldığımızda. Ünlü falan değildik ama beyin görüntüleme dünyası çok kalabalık sayıl-

mazdı. Bu da gereksiz bir yakınlık oluştururdu. Burada kimseden kaçılmazdı.

"Son yirmi dakikada, son on ayda girmediğim kadar sosyal etkileşime girdim," diye mırıldandı Levi.

"En az dört kez gülümsediğini gördüm." Teselli edercesine koluna vurdum. "Hiç kolay olmamıştır."

"Biraz uzanmak zorunda kalabilirim."

"Yanaklarına koymak için buz torbası bulayım hemen." Kalabalık salonda etrafa bakınırken birdenbire akademik konferanslardan neden nefret ettiğimi hatırladım. "Biz buraya neden bugün geldik ki? MagTech'in sunumu yarın."

"Boris'in emri. Buraya birilerini gözetlemeye *gelmemişiz* gibi görünmek için beyhude bir çaba."

Sırıttım. "Biz süper ajanlarız, o da istihbarat subayı sanki. Sana da böyle geliyor mu?"

Levi bana yarı eğlenmiş, yarı eleştirel bir bakış attı. "Hayır."

"Hadi ama! Ben James Bond olsam Boris de kesinlikle Bond'un amiri M olur."

"Sen James Bond oluyorsan ben kimim?"

"Sen, şablonları almak için baştan çıkaracağım ve martinimi yudumlarken hançerleyeceğim Bond kızısın." Levi'ya göz kırptım, sonra kızardığını fark ettim. Çok mu ileri gitmiştim? "Kusura bakma. Ben..."

"Benim katılmak istediğim birkaç mühendislik konuşması var," dedi aniden, konferans programını göstererek. Sesi fazlasıyla normal çıkıyordu. Kızardığını hayal etmiş olmalıydım. "Sen ne yapacaksın?"

"Saat dörtte bir panel varmış. İlginç görünüyor. Ayrıca içki içmek için dışarı çıkmak benim kutsal görevim. Ne de olsa rahatlıklar şehrindeyiz."

"Ah. İstersen..."

Kafamı yana eğdim. "Ne istersem?"

Boğazını temizledi. "Sana eşlik etmemi ister miydin? Yoksa arkadaşınla gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Arkadaşım mı?"

"Okuldan arkadaşın."

"Kim?"

"Adını unuttum. Sam'in laboratuvarındaki kızdan bahsediyorum. Koyu renkli saçları olan, fNIRS araştırması yapan ve..." Gözlerini kıstı. "Bu kadarını hatırlıyorum."

"Annie Johansson mı?"

Tekrar programa baktı. "Sanırım öyle."

Levi'ın, asırlarca amansız bir şekilde peşinden koşan kızın adını unuttuğuna inanamıyordum. Annie onun kahrolası kan grubunu bile biliyordu! Hatta büyük ihtimalle sosyal güvenlik numarasını bile. "Neden onunla içmeye gideyim ki?"

"Öyle varsaydım," dedi dalgınca. "Siz ikiniz hiç ayrılmazdınız."

Kalp atışlarım, muhtemelen sebepsiz yere hızlandı. "Ama o burada değil."

Levi hâlâ programı okuyor, bana pek dikkat etmiyordu. "Onu bir dakika önce gördüm sanki."

Hızla arkama döndüm. Evet, avuçlarım terlemeye başlamıştı ama sadece bazen terledikleri için. Herkesin avuç içleri bazen terlerdi, değil mi? Çılgınca etrafa bakındım ama Annie'nin burada olmadığına emindim. Olamazdı. Levi onun adını bile hatırlamıyordu, onu gördüğü konusunda haklı olamazdı. Muhtemelen koyu renk saçlı tüm kadınların aynı göründüğünü düşünüyor ve...

Annie.

Daha kısa saç kesimi, güzel dudaklarında kocaman bir gülümseme ve leylak rengi, güzel bir elbiseyle buradaydı. Yaka kartı alma standının önünde sıraya girmiş, biriyle sohbet ediyordu. Az önce yanıma gelmiş ve ona bir bardak kahve uzatmış biriyle...

Tim.

Tim. Tim'i gördüm ama sadece bir saniyeliğine. Sonra görüşüm bulanıklaştı ve büyük siyah noktalar dünyayı yuttu. Sıcak basıyordu. Üşüyordum. Terliyordum. Cılız bir yaprak gibi titriyordum, kalbim çarpıyordu ve uçup gitmek üzereydim.

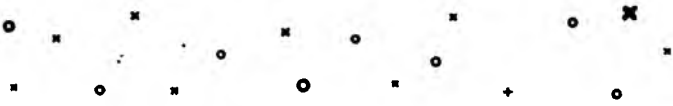
"Bee." Levi'm sıcak, endişeli ve sağlam sesi beni bir anlığına dünyaya döndürdü. Tanrı'ya şükür ki o buradaydı yoksa enkaza dönüşürdüm ve parçalarım rüzgârda savrulurdu. "Bee, iyi misin?"

Değildim. Ölüyordum. Bayılıyordum. Panik atak geçiriyordum. Kalbim ve kafam patlıyordu.

"Bee?"

Levi beni tuttu. Beni bir kez daha kurtarıyordu. Kollarının arasındaydım ve güvende olduğumu hissediyordum. Nasıl oluyordu da o yanımdayken, sadece o yanımdayken, kendimi gerçekten güv...

14

PERIAQUEDUCTAL GRİ MADDE & HİPOKAMPUS: ACI HATIRALAR

BURASI BENİM OTEL odam değildi.

Her şeyden önce, çok daha iyi bir manzaraya sahipti. Üst üste yığılmış bahçe mobilyalarıyla dolu dağınık bir avluya değil, New Orleans'ın tabloyu andıran, kalabalık caddelerinden birine bakıyordu. Ayrıca içeride hafif bir çam ve sabun kokusu vardı. Son ve en önemli sebep de derli toplu olmasıydı. Bu dünyada bir yeteneğim varsa, o da kaldığım otel odasında üç dakika içinde kaos oluşturmaktı. Tabii mobilyalara zarar vermeden.

Bee Königswasser düzen bozma ve dağınıklık oluşturma denince de rakip tanımazdı.

Benim olmadığını düşündüğüm yatakta doğrulduğumda ilk gördüğüm şey yeşil oldu. Sıradan bir yeşil değil, bir dünya markası olan Levi Yeşili™.

Ona aptalca, "Hey," dedikten sonra yeniden yastığa yığıldım. Tükenmiş hissediyordum. Yorgundum. Midem bulanıyordu. Sersemlemiştim. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum.

Levi gelip yanıma, yatağın kenarına oturdu. "Nasılsın?" Kalın ve zengin sesi bir şeyleri anımsattı. Sesini son duymamın üzerinden çok geçmemişti. Nefes alamamama neden olan bir şey olduğunu hatırlıyordum. Ama neydi...

"Bilincimi mi kaybettim?"

Başını salladı. "Hemen değil. Benimle asansöre kadar yürüdün. Sonra seni buraya taşıdım."

Her şey bir anda geri geldi. Tim. Annie. Tim *ve* Annie. Burada konferanstaydılar. Konuşuyorlardı. Sohbet ediyorlardı. Ben de şu anda Levi'ın yatağındaydım ve kafamın içi çürümüş gibiydi. Yine kendimi kaybediyordum ve...

"Derin derin nefes al," diye emretti Levi. "Al, ver. Başka bir şey düşünme, tamam mı? Sadece istikrarlı nefesler al." Sesi otoriterdi. Mükemmel miktarda buyurgandı. Bu şekilde, patlamaya çok yakın olduğumda dik durmaya, beynimin ön lobunu çalıştırmaya ihtiyaç duyardım. Sakinleşip bunu yapana kadar da yanımda benim için düşünecek biri olursa çok iyi olurdu. Şimdi neyin daha üzücü olduğunu bilmiyordum; Levi'ın bunu benim için yapması mı yoksa benim buna hiç şaşırmamam mı?

"Teşekkür ederim," dedim kendimi biraz toplayınca. Yan tarafa dönüp sağ yanağımı yastığa dayadım. "Bu... Teşekkür ederim."

Yüzümü incelerken ikna olmamış gibi görünüyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz daha iyiyim. Korkmadığın için teşekkür ederim."

O, gözlerini gözlerimden ayırmadan başını sallarken ben de derin nefesler alıp verdim. Gerçekten de iyi fikirdi. "Konuşmak ister misin?"

"Yok, istemiyorum."

Kafa salladı ve birkaç hafta önce beni neredeyse pankek olmaktan kurtardıktan sonra yaptığı şeyi yaptı: Sıcak elini alnıma

koyup saçlarımı geriye itti. Bu, aylardır hissettiğim en iyi şey olabilirdi. Hatta yıllardır. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Tekrar kafa sallayıp ayağa kalktı. O anda dehşet hissi, karın boşluğuma yeniden şiddetli bir yumruk geçirdi. "Acaba..." Parmağımı kot pantolonunun kemer halkalarından birine geçirdiğimi fark ettiğim anda kızarıp elimi geri çektim. Ama bu, dünyadaki en utanç verici sözcükleri dillendirmemi engellemeye yetmedi. "Burada kalabilir misin? Lütfen. Biliyorum, muhtemelen başka bir yerde..."

"Yok," dedi hiç tereddüt etmeden. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Sonra BLINK, fıstık ezmeli enerji topları ve Félicette'in varlığını tartışmak gibi, ilişkimizin bir parçası olan Muhalif Barışçıl Sessizlik™ içerisinde öylece kaldık. Bir dakika, belki yarım saat sonra Levi, "Ne oldu Bee?" diye sordu. Sesi baskıcı, suçlayıcı ya da utanmış çıksaydı cevap vermeyi reddetmek kolay olurdu. Ama gözlerinde öyle saf bir endişe vardı ki olan biteni ona anlatmak *istedim*. Hatta buna *ihtiyaç* duydum.

"Lisansüstü eğitimin son yılında Annie'yle aramız bozuldu. O zamandan beri konuşmadık."

Gözlerini kapattı. "Ben lanet olası bir pisliğim."

"Hayır." Parmaklarımı bileğine doladım. "Levi, sen..."

"Kahretsin, onu resmen gözüne soktum."

"Bilemezdin ki." Burnunu çektim. "Yani, *evet* bir pisliksin ama başka nedenlerden dolayı." Gülümsedim. Ter, gözyaşları ve rimelle lekelenmiş yanaklarımla gülünç görünüyor olmalıydım. Ama Levi bunu umursuyormuş gibi değildi. En azından yüzümü kavrayışına ve sıcak başparmağını tenime bastırışına bakılırsa. İki düşman için fazla dokunaklı bir sahneydi ama yine de bozmayacaktım. Hatta hoş bile karşılıyor olabilirdim.

"Annie, Vanderbilt'te," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Schreiber'la çalışıyor."

"O zaman onu hatırlıyorsun."

"Seni böyle görmek hafızamı sarstı. Başka şeyleri de." Elini yanağımdan çekmedi ki bu benim için hiç sorun değildi. "Bu yüzden mi Schreiber'la çalışmak yerine o salak Trevor Slate'le çalışıyorsun?"

"Trevor salak *değil*," diye düzelttim. "O cinsiyetçi, embesil bir sikkafa. Ama evet. Doktora sonrası dönemde Annie'yle birlikte olacaktık. Mezuniyetlerimizin zamanını bile ayarlamıştık; böylece aynı anda Nashville'e taşınabilecektik. Ama sonra..." Yapabildiğim kadar omuz silktim. "Sonra o karışıklık oldu ve ben oraya gidemedim. Onunla ve Tim'le aynı yerde olamazdım."

Kaşlarını çattı. "Tim mi?"

"Üçümüz de Schreiber'la çalışacaktık."

"Ama Tim'in bununla ne ilgisi var?"

En zor kısmı buydu. Şimdiye dek sadece iki kez anlatmıştım. Bir kez Reike'ye, bir kez de terapistime. Kendime nefes alıp vermeyi hatırlattım. *Derin derin. Al, ver.* "Annie'yle aramız, Tim yüzünden bozuldu."

Levi gerildi. Eli boynumun arkasını kavramak için aşağı kaydı. Her nasılsa bu tam da ihtiyacım olan şeydi. "Bee."

"Tim'in nasıl biri olduğunu biliyorsundur. Çünkü herkes Tim'in nasıl biri olduğunu biliyordu." Gülümsedim. Sessiz, durdurulamaz gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. "Yani ben hariç. Ben... Onunla üniversitenin ilk yılında tanışmıştım, biliyor musun? Benden hoşlanmıştı. O kış gidecek hiçbir yerim olmadığı için tatili ailesiyle geçirmek isteyip istemediğimi sormuştu. Tabii ki kabul etmiştim. Muhteşem zamanlardı. Tanrım, ailesini çok özlüyorum. Annesi bana çorap örerdi. Bu çok tatlı bir şey değil

mi sence de? Birini sıcak tutması için bir şeyler örmek? Havalar soğuk olunca hâlâ giyiyorum onları." Bileklerimle yanaklarımı sildim. "Terapistim, görmek *istemediğimi* söyledi. İlişkimize çok emek verdiğim için Tim'in gerçek yüzünü kabullenmek istememişim. Çünkü onun şerefsizin teki olduğunu kabul etseydim ailesinden de vazgeçmek zorunda kalacaktım. Belki de terapist haklıydı, bilmiyorum. Ama ben sadece ona güvenmek istemiştim. Yıllardır birlikteydik. Bana evlenme teklifi bile etmişti. Kimse yapmazken beni hayatına davet etmişti. Böyle bir insana güvenilmez mi?"

"Bee." Levi bana anlayamadığım bir şekilde bakıyordu. Anlayamıyordum çünkü daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

"Başka kadınlar vardı. Onları asla suçlamadım; benim ilişkimi düşünmek onların işi değildi. Sadece Tim'i suçladım." Dudaklarımda tuz ve çok fazla su tadı vardı. "Öğrendiğimde üç yıldır nişanlıydık. Onunla yüzleşip nişan yüzüğümü attım. Bana ihanet ettiği için aramızdaki her şeyin bittiğini söyledim. *Umarım belsoğukluğu kaparsın ve penisin düşer*, dedim. Başka neler dediğimi hatırlamıyorum. O kadar kızgındım ki ağlamıyordum bile. Ama Tim, o kadınların bir anlamı olmadığını, benim üzüleceğimi düşünmediğini, bir daha öyle şeyler yapmayacağını söyledi. Dedi ki eğer ben onun için..." Her şeyi benim suçummuş gibi göstermek için çarpıttığı o sözcükleri dile getiremeyecektim. *Benim için daha iyi olabilsen, benimle daha sık sikişsen, seksten keyif alsan ve benim için de keyifli hale getirsen, en azından biraz çaba göstersen...* Böyle şeyler söylemişti. "Yedi yıldır birlikteydik. Daha önce kimseyle bu kadar uzun ilişkim olmamıştı. Ben de onu geri kabul ettim. Daha çok denedim. İlişkimiz için, onu mutlu etmek için daha çok çaba sarf ettim. Kurban değildim; bu benim bilinçli seçimimdi. Eğer evleneceksem, eğer *istikrar* istiyorsam o zaman Tim'den öyle kolay vazgeçmemem gerektiğine karar vermiştim. Sonuçta ne ekersen onu biçerdin." Titrek bir

iç geçirdim. "Sonra o ve Annie..." Sesim çatladı ama Levi gerisini hayal edebilirdi. Her şeyi anlamış olmalıydı. Gerçeği dile getirmesine gerek yoktu; ben zaten aldatan nişanlısını geri kabul eden, yetmezmiş gibi onun aldatmayı *sürdürdüğünü*, hem de bunu her gün çalıştığı laboratuvarda, en yakın arkadaşıyla yaptığını asla fark etmeyen acınası bir enayiden başka bir şey olmadığımı biliyordum. Annie'yi fazla düşünmüyordum çünkü *onu* kaybetmenin acısıyla nasıl başa çıkacağımı hiçbir zaman tam olarak öğrenememiştim. "Annie bunu neden yaptı bilmiyorum. Ama onlarla Vanderbilt'e gidemezdim. Kariyerim için intihar olduğunu bilsem de yapamazdım."

"Sen..." Levi'ın eli ensemi hafifçe sıktı. "Sen onunla evli *değilsin*. Hiç evlenmedin."

Acı acı gülümsedim. "En kötüsü şu ki bir süre onu affetmeye çalıştım. Ama yapamadım. Ben..." Kafamı iki yana salladım.

Levi yüzünde şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırıyordu. "Evli *değilsin*," diye tekrarladı. Beynim, onun nasıl büyük bir şoktaymış gibi göründüğünü sonunda idrak edebildiğinde doğruldum.

"Sen... Evli olduğumu mu sanıyordun?" Başıyla onayladığında gözyaşlarım arasında kahkaha attım. "Tim'le işbirliği yaptığın için durumu bildiğinden emindim. Guy'ın evli olduğuma inanmasına izin verdim, çünkü senin beni o durumdan kurtarmaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama..." Sol elimi kaldırdım. "Bu anneannemin yüzüğü. Evli değilim. Tim ve ben yıllardır konuşmuyoruz."

Levi ağzını hareket ettirip ne olduğunu anlayamadığım bir şey söyledi ve tenim birden onu kavurmuş gibi elini geri çekti. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve elini saçlarından geçirerek dışarıyı seyretmeye başladı. Kızgın mıydı?

"Levi?"

Cevap vermedi. Deprem etkisi oluşturan bir olayla yüzleşirken derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarıyla ağzını ovuşturuyordu.

"Levi, Tim'le işbirliği yaptığınızı biliyorum. Eğer bu seni tuhaf bir duruma sokacaksa..."

"Yapmıyoruz." Sonunda bana döndü. Kendi içinde her ne yaşadıysa artık toparlanmış gibi görünüyordu. Yine de gözlerinin yeşili öncekinden daha parlaktı. Hiç olmadığı kadar parlak. "İşbirliği yapmıyoruz."

Doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Sen ve Tim artık işbirliği yapmıyor musunuz?"

"Hayır."

"Ne zamandır?"

"Şu andan itibaren."

"Ne? Ama..."

"Canım konferansa gitmek istemiyor," diye lafımı kesti. "Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

"Dinlenmeye mi?"

"Şey yüzünden..." Beni ve yatağı işaret etti. "Bayıldığın için."

"Ah, ben iyiyim. Her bayıldığımda dinlenmeye ihtiyacım olsaydı... *bir hayli* dinlenmem gerekirdi."

"O halde... yapmak istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Cevap vermedi. "Bana katılmak ister misin?"

Ne kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama uymak zorunda olduğum yoğun bir programım olduğu söylenemezdi. "Olur."

Ukala gülümsemesini gördüğümde aklımda korkunç bir düşünce belirdi: Birazdan olacaklar yüzünden, onunla gitmeyi kabul ettiğime pişman olacaktım.

"BUNDAN *NEFRET* EDİYORUM."

"Biliyorum."

"Nereden anladın?" Alnıma düşen terli, mor bir tutam saçımı geri ittim. Ellerim titriyordu. Bacaklarım balçıktan yapılmış incecik dallar gibiydi. Boğazımda belirgin bir demir tadı vardı. Bu öldüğüme dair bir işaret miydi? Muhtemelen. Durmak istiyordum ama yapamıyordum çünkü koşu bandı hâlâ çalışıyordu. Eğer yere yığılırsam bant beni rutubetli, karanlık girdabına çekerdi. "Hırıltılarımdan mı? Kusmak üzereymiş gibi görünmemden mi?"

"Daha çok, koşmaya başladığından beri bunu sekizinci kez söylemenden anladım. Başlayalı daha altmış saniye oldu." Kendi koşu bandından benimkine doğru eğilip hız düğmesine basarak bandı yavaşlattı. "Harikaydın. Şimdi biraz yürü." Doğruldu ve bir kurtçuk sürüsü tarafından takip edilsem bile koşamayacağım bir hızda koşmaya devam etti. "Üç dakika sonra altmış saniye daha koşacaksın." Nefes nefese bile değildi. Akciğerleri biyonik miydi bu adamın? "Sonra üç dakika daha yürüyecek, ardından dinleneceksin."

"Bir dakika." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Paraya kıyıp bir saç bandı almam gerekiyordu. "Bu kadar mı?"

"Aynen."

"Sadece iki dakika mı koşacağım? Antrenmanım bu mu?"

"Evet."

"Bunları nereden biliyorsun? Hiç Couch-to-5K yaptın mı? Sen hiç *oturur* musun ki?" Onu şüpheci bir şekilde süzdüm. Uyluklarının ortasına gelen şortu ve Pitt tişörtü içinde sinir bozucu şekilde iyi görünüyordu. Sırtına yayılan ter, pamuk kumaşın tenine yapışmasına neden olmuştu. Koşarken seksi görünmeyi başaran insanlar olduğuna inanamıyordum. Kahrolasılar.

"Biraz araştırma yaptım."

Güldüm. "Araştırma mı?"

"Tabii." Bana alaycı bir bakış attı. "Sana 5K için antrenman yaptıracağımı söylemiştim ve bunu yapacağım."

"Ya da bahsi mahsi boş verebilirsin."

"İyi denemeydi."

Gülerek kafamı sağa sola salladım. "Araştırma yaptığına inanamıyorum. Bu ya inanılmaz derecede hoş bir şey ya da şimdiye dek duyduğum en sadistçe itiraf." Bir süre düşündüm. "İkinciye doğru eğiliyorum doğrusu."

"Sus, yoksa seni et severler koşusuna yazdırırım."

Sustum ve yürümeye devam ettim.

Üç saat sonra kendimizi Fransız Bölgesi'nde bir barda bulduk.

Birlikte.

Yani ben ve Levi Ward. Beraber bir şeyler içmeye gelmiştik. Aynı masada oturmuş, Sazerac yudumluyorduk. Ve garson kız bana kalp şekilli pipet verdi diye gülüşüyorduk.

Bunun nasıl geliştiğini bilmiyordum. Sanırım kısa bir Google araştırması ve Drinking NOLA adlı bir internet sitesine yoğun bir şekilde göz gezdirme sonrası, Levi'ın bir adımının benim iki adımıma denk geldiğini keşfettiğim beş dakikalık bir yürüyüş yaparak buraya gelmiştik. Ama birlikte gezmeye çıkmanın iyi bir fikir olacağı kanısına nasıl vardığımızı gerçekten hiç hatırlamıyordum.

Her neyse, en iyisi Sazerac'a odaklanmaktı.

"Eee," dedim boğazımı tatlı tatlı yakan viskiden uzun bir yudum aldıktan sonra. "Bu hafta sonu Schrödinger'in anüsüyle kim ilgileniyor?"

Levi gülümseyip kehribar rengi sıvıyı bardağında döndürdü. Duştan sonra saçını kurutmadığı için nemli bir tutamı kulaklarına yapışmıştı. "Guy."

"Zavallı Guy." Öne eğildim. Dünyanın köşeleri keyif verici bir şekilde bulanıklaştı. Mmm, alkol. "Zor bir iş mi? Sana kim öğretti? Araç falan gerektiriyor mu? Schrödinger hoşlanıyor mu? Nasıl kokuyor?"

"Hayır. Veteriner öğretti. Sadece eldiven ve birkaç ödül maması. Hoşlanıyorsa da iyi saklıyor. Ve *korkunç* kokuyor."

İçkimden bir yudum daha aldım. Çok eğleniyordum. "Anal kesesi sorunlu olan bir kedi... nerede karşına çıktı ki?"

"On yedi yıl önce ilk karşılaştığımızda böyle bir sorunu yoktu. Birlikteliğimizin ilk on beş yılında ne yapıp ne edip kalbimi çalmayı başardı. Şimdi de buradayız işte." Omuz silkti. "Haftada bir kez anal kese sıkıyoruz."

Olması gerekenden daha sesli bir kahkaha attım. Mmm, alkol. "İlk karşılaşmanızda yavru muydu? Onu barınaktan mı evlat edindin?"

"Bahçedeki kulübenin altında buldum. Mahvolmuş bir güvercin kanadını çiğniyordu. Bana ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"Hayatınızın çoğunu birlikte geçirdiniz yani."

Kafasıyla onayladı. "Ebeveynlerim evcil hayvan seven tipler sayılmazlar, bu yüzden ya onu gittiğim her yere götürecek ya da kendi başının çaresine baksın diye bırakacaktım. Sonunda benimle üniversiteye geldi. Ardından da lisansüstü okula. Ders çalışmadığımı gördüğünde masamın üstüne atlar ve suçlayıcı şaşı gözleriyle bana bakardı. Küçük pislik."

"Demek akademik başarının gerçek sırrı o!"

"*O kadar* da değ..."

"Zekânın kaynağı o!"

"Bu biraz abartı sayı..."

"Bir işe sahip olmanın tek nedeni o!" Tek kaşını kaldırdığında biraz daha güldüm. Acayip komik biriydim. Mmm, alkol. "Guy'ın bunu senin için yapması çok güzel."

"Açık olmak gerekirse ben yokken sadece Schrödinger'e mama vermeye gidiyor. Anüsünü temizleme işini evden ayrılmadan önce kendim yaptım. Ama evet, Guy harika biridir."

"Şimdi sana biraz uygunsuz kaçacak bir soru soracağım. Guy'ın işini mi çaldın?"

Düşünceli bir şekilde aşağı yukarı kafa salladı. "Hem evet hem hayır. Ben Houston'a tayin edilmeseydim muhtemelen BLINK'in lideri o olacaktı. Ama benim takım liderliği ve sinirbilim deneyimim daha fazla."

"Bunu gayet zarif bir şekilde karşılamış."

"Aynen."

"Ben olsam seni tırnak törpümle şişlerdim."

Tebessüm etti. "Bundan şüphem yok."

"Sanırım Guy yine de senden daha havalı olduğunu biliyor." Levi'ın kaş çatışını inceledim. "Yani, o bir *astronot*."

"Eee?"

"Eh, durum şu ki, eğer NASA bir lise olsaydı ve her bölümü bir gruba benzetseydik astronotlar, futbolcular olurdu."

"Futbolcular lisede *hâlâ* popüler mi? Onca beyin hasarına rağmen?"

"Evet! Çılgınca, değil mi? Her neyse, mühendisler de inek grubu sayılırdı."

"Yani ben inek miyim?"

Arkama yaslanıp onu dikkatlice inceledim. Bir savunma oyuncusunun vücuduna sahipti.

"Aslında ben uç oyuncusuydum," diye belirtti.

Kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söylemiştim? "Evet. Sen bir ineksin."

"Pekâlâ. Sinirbilimciler hangi grup olurdu peki?"

"Hmm. Sinirbilimciler entel çocuklar olurdu. Ya da değişim öğrencileri. Tabiatları gereği havalı ama sonsuza kadar yanlış anlaşılan grup yani. Özet olarak şunu demek istiyorum: Guy uzaya gitti, bu yüzden daha havalı bir grubun parçası."

"Mantığını anlıyorum ama Guy hiç uzaya gitmedi ve asla da gitmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "İlk uzay görevinde seninle birlikte çalıştığını söylemişti."

"Yer mürettebatındaydı. Uluslararası Uzay İstasyonu'na gidecekti ancak son anda psikolojik taramada başarısız oldu. Tabii bu onun sorunlu biri olduğunu göstermiyor. Bu tür testler gülünç derecede seçici olduğu için böyle bir sonuç aldı. Her neyse, tanıştığım astronotların çoğu ayakları yere basan kişilerdir ve..."

"*Ayakları yere basan!*" Öyle yüksek sesle kahkaha attım ki insanlar dönüp baktı. Levi ise şefkatle başını salladı.

"Ve astronot olmak için STEM derecesine sahip olmak gerekiyor. Yani bu onların da inek olduğu anlamına gelir; ek eğitim almaya karar veren inekler."

"Bir dakika." Tekrar öne eğildim. "O zaman sen de astronot olabilirsin. Bunu ister miydin?"

Düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana bir hikâye anlatayım."

"Ooo, hikâye, ha?"

"Ama aramızda kalacak."

"Utanç verici olduğu için mi?"

"Birazcık."

Somurttum. "O zaman gizli tutamam. Benim başdüşmanımsın; sana kara çalmak *zorundayım*. Bu sözleşmede var."

"Hikâye falan yok madem."

"Ah, hadi ama!" Gözlerimi devirdim. "Tamam, kimseye söylemeyeceğim. Ama bilgin olsun, dilimi tutmak muhtemelen beni öldürecek."

Başını salladı. "Eh, risk almaya hazırım. Geçen sana ailemin benden memnun olmadığını anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

"Şükran Günü'nde hepsinin kıçını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

"Bu arzunu takdir ediyorum. Neyse, NASA için çalışmaya başladığımda annem beni bir kenara çekti ve Astronot Kolordusu'na başvurursam babamın gözüne girebileceğimi söyledi."

Gözlerimi kocaman açtım. "Yaptın mı peki?"

"Evet."

"Sonra?" Ona iyice yaklaştım. Fazlasıyla *sürükleyici* bir hikâyeydi. "Kolorduya kabul edildin mi?"

"Hayır. Eleme turunu bile geçemedim."

"Tüh be! Neden?"

"Boyum çok uzun olduğu için. Son zamanlarda boy sınırını değiştirdiler; 1.88'den uzun ve 1.55'ten kısa olanları almıyorlar."

Demek oluyordu ki Levi gibi ben de boy sınırına uymuyordum, fakat tamamen farklı bir sebeple. Ne çılgıncaydı ama. "Kalbin kırıldı mı?"

"Ailemin kalbi kırıldı." Gözlerimin içine baktı. "Ben o kadar rahatladım ki o akşam arkadaşımla bayılana kadar içtim."

"*Ne?*"

Kafasını geriye atarak içkisini fondip yaptı. *Âdemelmasına bakmıyorum, kesinlikle bakmıyorum.* "Uzay boşluğu acayip *korkutucu* bir yer. Ayın yerçekimi kuvveti ve ozon tabakası gibi şeylerin varlığına minnettarım ama oraya gitmek için beni domuz çevirme yapar gibi bir yere bağlamalarına izin veremem. Kâinat her gün genişlemeye ve soğumaya devam ediyor, galaksimizin

parçaları emiliyor, kara delikler saatte milyonlarca kilometre hızla uzayda dolanıyor ve ansızın şiddetli güneş fırtınaları çıkabiliyor. Bu esnada NASA astronotları, bence yetersiz olan giysiler içinde orada geziniyor, kendi geri dönüştürülmüş idrarlarını içiyor, lastiğe benzer dışkılarıyla göz göze gelebiliyor ve ayaklarının üzeri timsah derisi gibi oluyor. Bunların dışında bir de beyin omurilik sıvıları yayılıp göz kürelerine baskı yaparak görme bozukluğu oluşturabiliyor, bağırsak bakterileri mahvoluyor ve bir saniyeden daha kısa sürede *tamamen* toz haline gelmelerine neden olabilecek gama ışınlarına maruz kalma tehlikesiyle yaşıyorlar. Ayrıca uzay, çürük yumurtayla dolu bir tuvalet gibi kokuyor ve istesen de kaçabilecek bir yerin olmuyor. Houston eve dönmene izin verene dek orada sıkışıp kalıyorsun. Demem o ki birkaç santim uzun olduğum için her kahrolası gün şükrediyorum."

Ona baktım. Biraz daha baktım. Ağzım şaşkınlıkla açılmıştı. 90 kiloluk kastan oluşan 1.95 boyundaki bir bedene sahip bu adam, beş dakika boyunca uzayın nasıl korkunç bir yer olduğunu mu anlatmıştı gerçekten?

Tanrım. Ah *Tanrım*. Sanırım ondan hoşlanıyordum.

"Uzay boşluğunun tolere edilebildiği tek format var," dedi.

"Nedir?"

"Star Wars filmleri."

Ah *Tanrım*.

Oturduğum yerden fırladım, Levi'ın elinden tuttum ve onu bardan çıkardım.

Direnmeden peşinden geldi. "Bee? Nereye..."

Arkama bakma zahmetine girmedim. "Otel odama. *İmparatorun Dönüşü*'nü izlemeye."

***

"Bence Yoda biraz sinir bozucu." Levi'ın kucağından bir avuç dolusu patlamış mısır çaldım. Kendi mısırım ne yazık ki çoktan bitmişti. Yerken kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Bütün Jedi'lar* sinir bozucudur." Levi omuz silkti. "Zorunlu bekâret yüzünden kesin."

Levi Ward'la aynı yatakta olduğuma inanamıyordum. Ve Levi Ward'la film seyrettiğime. Ve bunun hiç garip gelmemesine. Biraz daha mısır çalmak için uzanınca yanlışlıkla başparmağını kavradım. "Ay, kusura bakma!"

"Parmağım vegan değil," dedi sesinde tuhaf bir tınıyla. Ona bakarken televizyon ışığının yüzünde oluşturduğu gölgelerle büyülendim. Zarif burnunu, dudaklarının umulmadık dolgunluğunu, karanlıkta laciverte çalan siyah saçlarını inceledim.

"Ne?" diye sordu gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Ne ne?"

"Gözlerini suratıma diktin."

"Ah." Bakışlarımı başka yöne çevirmeliydim ama biraz sarhoştum. Ve ona bakmayı seviyordum. "Bir şey yok. Sadece..."

Sonunda bana döndü. "Sadece ne?"

"Yani... bize bir baksana." Gülümsedim. "Birbirimizden nefret ediyormuş gibi değiliz hiç."

"Çünkü birbirimizden nefret etmiyoruz."

"Vay." Başımı yana eğdim. "Benden nefret etmeyi bıraktın mı?"

"Yeni kural." Bedenini tamamen bana döndürdüğünde gülünç şekilde uzun bacakları benimkilere sürtündü. Ekranda Yoda, Dagobah'ın bataklık ormanlarında eğitim bahanesiyle zavallı Luke'a işkence ediyordu. "Senden nefret ettiğimi her söylediğinde, gelip Schrödinger'in anal kesesini sıkmak zorundasın."

---

* Star Wars evreninde yer alan, Galaktik Cumhuriyet'te barışın koruyucuları olarak adlandırılan grup. (ç.n.)

"Bu hiç zevkli olmayacakmış gibi söylüyorsun."

"Eh, o zaman açıkça bir fetişin olduğu için, hissettiğimi düşündüğün ama aslında var olmayan düşmanlıktan her bahsettiğinde, bana borçlu olduğun koşuya bir kilometre daha ekleyeceğim."

"*Yok artık.*"

"Buna engel olmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun." Ağzına bir mısır attı.

"Hmm. Peki *ben*, *senden* nefret ettiğimi söyleyebilir miyim?"

Gözlerini uzaklara dikti. "Bilmem. Benden nefret ediyor musun?"

Ondan nefret ediyor muydum? Hayır. Evet. Hayır. Lisansüstü okulda nasıl bir öküz olduğunu, Houston'daki ilk iş günümde *kıyafetim* hakkında beni nasıl fırçaladığını ya da bana karşı kaba davranışlarını unutmamıştım ama bugün beni feci bir patlamadan kurtardıktan sonra tüm o yaşananlar çok uzakta kalmış gibiydi.

O zaman cevap belliydi. Ondan nefret etmiyordum. Hatta ondan biraz hoşlanıyordum. Ama bunu kabul etmek istemiyordum, bu yüzden ekranda Han ve Leia birbirlerini ne kadar sevdiklerini söylerken konuşacak başka bir şey uyduruverdim.

"Yarın ne giyeceksin?"

Levi bana şaşkın bir bakış attı. "Bilmem. Bir önemi var mı?"

"Tabii ki! Casusluk yapıyoruz burada."

Aşırı saçmaladığımı düşündüğünü belli eden bir şekilde kafa salladı. "Öyleyse göze çarpmayan bir şeyler giyerim. Trençkot mesela. Güneş gözlüğü de takarım. Sahte bıyığım getirdin, değil mi?"

Koluna vurdum. "Herkesin senin gibi uzun bir casusluk geçmişi yok. Aa bu arada, MagTech fotoğraflarının arkasındaki hikâye ne?"

"Bu bir sır."

"Boris'in dediği gibi gerçekten kariyerini riske attın mı?"

"Yorum yok."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Eğer yaptıysan... teşekkür ederim." Sırtımı tekrar yastığıma dayayıp filme odaklandım.

"Hey, Bee."

Wookiee'leri* çok seviyordum. Gelmiş geçmiş en iyi uzaylılardı. "Efendim?"

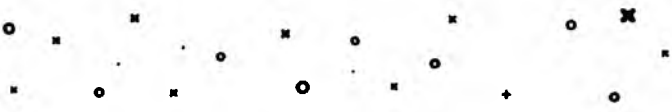
"Yarın Annie ile Tim'i görür ve... bugün hissettiğin gibi hissedersen sadece elimi tut, olur mu?"

Bunun ne işe yarayacağını sormalı ya da elinin hızlı salınımlı bir sakinleştirici ilaç olmadığını belirtmeliydim. Ama sonra haklılık payı olabileceğini düşündüm. Belki işe yarayabilirdi. Bu yüzden kafamla onayladım ve kucağındaki patlamış mısır paketinin tamamını çaldım.

Bir konuda haklı olduğunu kabul etmeliydim. Uzay *sahiden* biraz ürkütücüydü.

* Star Wars evreninde yer alan, vücutları tüylü, kahverengi ve uzun olan cesur, sadık insansı yaratıklar. (ç.n.)

15

FUSİFORM ALANI: TANIDIK YÜZLER

"İŞE BİR SİNİRBİLİMCİ almışlar," dedi Levi. Bakışları, ağır Hollanda aksanlı mühendislerin stimülasyon başlıklarını tartıştıkları podyuma kilitlenmişti.

Kafa sallardım ama midem bulanıyordu. MagTech'in kaskları bizimkilerle aynı aşamada, hatta belki biraz daha ilerideydi. Fark *minicikti* ama yine de... Kahvaltı olarak yediğim muz midemi ekşitti. "Aynen."

"Çıkış konumu sorununu farklı bir şekilde çözmüşler," diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyordu. Bir eli kol dayanağına kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Kesinlikle çözmüşlerdi. Ve bu kötü haberdi.

Hey, Doktor Curie. Şu anda gökyüzünde Pierre'le çıplak dolaşmakla meşgul olduğunu ve senden bunu istememin adil olmayacağını biliyorum; ama sen ya da Hertha bana bir güzellik yapsanız ve MagTech'in kaskını radyoaktif bir şimşekle çarpsanız gerçekten

çok hoş olurdu. Zira bu teknolojinin patentini bizden önce almaları halinde en çok hangi milis kuvveti ödeme yaparsa ona satacaklar ve bildiğin gibi, iş birbirlerini öldürmeye gelince insanlar bilişsel gelişime falan bakmazlar. Tşkrlröptmhşçkl.

"Donanım-yazılım birleştirme kısmında takılmışlar," dedi Levi.

"Evet. Tıpkı bizim gibi." Sandalyemde kıvrandım. Buraya gelmemizin anlamsız olduğunu biliyordum. Şimdi daha da emin olmuştum. Houston'a derhal geri dönüp beş, on hatta yirmi saat çalışmak, topladığımız her bir veri parçasını gözden geçirmek ve ilerlememize yardımcı olacak herhangi bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmek istiyordum.

Bu bir yarıştı. En başından beri öyleydi ama BLINK'te boş geçen ilk haftamın ardından bu proje üzerinde çalışma fırsatını elde edeceğim için o kadar heyecanlı ve minnettardım ki neredeyse bu gerçeği unutmuştum. Elimizden gelenin en iyisini yapmak ve ilerleme kaydetmek yeterli görünmüştü. Ne yazık ki yeterli değildi. Haftalardır ilk kez NIH'teki işim hakkında düşündüm. *Ciddi ciddi* düşündüm. Trevor'a ve enstitü şefine haftalık raporlar gönderiyordum ama "İyi iş çıkarıyorsun" veya "Aferin, böyle devam et" gibi geri dönüşler haricinde pek bir tepki almamıştım. Acaba yazdıklarımı okuyorlar mıydı? Yoksa yalnızca yaygın olarak kullanılan kelimelere şöyle bir göz mü gezdiriyorlardı? *Nöral ağlar, manyetik darbeler, nöroplastisite* gibi ifadeler her zaman popülerdi.

Onlara MagTech'in bizden önce bitiş çizgisine ulaşabileceğini söylesem ne derlerdi acaba? *Beni* suçlarlar mıydı? İşim güvende olur mu? İstediğim terfiyi alabilir miydim? Büyük ihtimalle ya kovulurdum ya da ebediyen Trevor için çalışmak zorunda kalırdım. Kariyerim için kurduğum onca tutkulu hayalden sonra, kulağa daha az kötü gelen seçeneği seçmek zorunda kalacağım noktaya da mı gelecektim Tanrım?

Bilim insanı ol, demişlerdi. *Eğlenceli olacak*, demişlerdi.

"Hadi gidelim." Sunum biter bitmez Levi sandalyesinden fırladı. "Şimdi yola çıkarsak, öğleden sonra Houston'da olabiliriz."

Klimalı bir odadan çıkmak için hiç bu kadar hevesli olmamıştım. "Laboratuvara kapanıp bayılana kadar çalışmak mı istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi 'aynen'in *y*'sine vurgu yaparak.

Bu konuda daha fazla hemfikir olamazdık. "Biliyor musun?" dedim düşünceli bir şekilde, kalabalığın içinden geçerek ilerlerken. "Gradyan alan sorununu nasıl çözebileceğimize dair bir fikrim var sanırım. Ve..."

"*Gözlerime inanamıyorum*! Levi ve Bee!"

Olduğumuz yerde kalakaldık. Konuşanın kim olduğunu anlamak için arkamıza dönmemize gerek yoktu. Sesler de yüzler gibiydi sonuçta; eğer önemli birine aitlerse insanın hafızasından silinmezlerdi. Ebeveynler gibi. Kardeşler gibi. Kankalar, hayat arkadaşları, ilk aşklar gibi.

Ya da doktora danışmanları gibi.

"*Burada olduğunuza* ve benim bundan *haberim olmadığına* inanamıyorum!"

Levi'la göz göze geldik. Bakışları, *sıçtık*, diyordu. Ben de telepatik olarak, *kesinlikle*, diye cevap verdim. İfadesi karardı.

Sam'i seviyordum. İkimiz de seviyorduk. Onun hakkında Levi'la hiç konuşmamıştım ama Sam'in, benimle olduğu gibi onunla da özel bir bağı olduğunu biliyordum. Sam zeki, destekleyici ve öğrencisini gerçekten önemseyen olağanüstü bir danışmandı. Tim ve Annie'yle aram bozulduktan sonra ona gerçekte neler olduğunu anlatmaya cesaret edememiş, dostça bir ayrılık olduğunu ve var olmayan akrabalarımla Baltimore'da olmam gerektiği yalanını söylemiştim. Trevor'ın yanındaki işi bulmama yardım eden Sam'di ve Vanderbilt'teki daha iyi pozisyonu red-

dettiğim için beni asla eleştirmemişti. Onunla konuşmayı, hangi projeler üzerinde çalıştığını öğrenmeyi ve birlikte kahve içmeyi hep çok sevmiştim. Hep.

Şu an hariç.

Beni kendine çekip sıkı sıkı kucakladığında gülümsedim; pekâlâ, bu gerçekten iyi hissettirmişti. Sam uzun ve gürbüz bir kadındı. Bir sarıldı mı iyice sıkmadan bırakmazdı. Ben de kollarımı ona iyice dolayıp kahkaha attım. "Seni görmek çok güzel, Sam."

"Seni görmek de öyle. Ve sen Levi, şu haline bir bak. Boyun daha da mı uzadı ne?" Kucaklaşmaları bizimkine göre sönüktü. Yine de Levi'ın birilerine sarılabildiğini ve hatta sevgiyle gülümseyebildiğini görmek beni şoke etti.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Seni gördüğüme sevindim, Sam."

"İkinizin burada olduğunu neden bilmiyorum?"

"Çünkü biz programda yokuz. Sadece belirli bir sunum için uğradık."

"Biz mi?" Sam'in gözleri büyüdü. Yüzünde sebebini hiç anlayamadığım kocaman, memnun bir sırıtış belirirken bakışları birkaç kez ikimiz arasında gidip geldi. Sonra Levi'ya odaklanıp elini tuttu. "*Biz* olduğunuzu bilmiyordum, Levi. Senin adına çok mutlu oldum. Uzun zamandır gerçekleşmesini umduğum şeyin sonunda..."

"Bee ve ben, bir NASA projesinde birlikte çalışıyoruz. *Geçici* olarak," dedi Levi. Bunu, hâlâ pelüş bir dinozorla yattığını ortaya çıkarmak üzere olan annesini susturmaya çalışan bir ergen gibi alelacele söylemişti.

Sam keskin bir nefes alıp eliyle ağzını kapattı. "Elbette. Elbette, NASA projesi. Aklımdan çıktığına inanamıyorum. Yine de ikiniz *brunch*'ıma gelmelisiniz." Telefonuna baktı. "On dakika sonra başlayacak. Bütün mezunlarım geliyor. Hesap benden tabii."

Eyvah.

Sıçtıksıçtıksıçtıksıçtık.

Kafamı kaldırıp Levi'ya baktım; beni, *huevos rancheros** yiyen Tim ile Annie'yi otuz dakika boyunca izlemek zorunda bırakmasın diye yalvarmaya hazırdım. Ama o çoktan kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Sağ ol ama gelemeyiz. Acilen yola çıkmamız gerek."

"Saçmalık. Bir saatten az sürecek. Sadece bir görünün, herkese merhaba deyin, benden bir kahvaltı edin. İkiniz de çok sıskasınız."

Ben, Levi'ın göğsüne, pazılarına, bacaklarına veya... Herhangi bir yerine bakıp da ona "sıska" kelimesini yakıştırmanın ne kadar komik olduğunu düşünürken o, "Cidden gitmemiz gerek," dedi.

"Olmaz," diye ısrar etti eski danışmanımız. Çok buyurgan olduğundan bahsetmiş miydim? Sanırım onlarca yıl bir laboratuvarın başında olmak bunu gerektiriyordu. "Siz benim en sevdiğim mezunlarımsınız. Siz ikiniz yoksanız, laboratuvar *brunch*'ı yapmanın ne anlamı var? İptal edelim gitsin madem!"

Levi sabırla, "Üç dakika öncesine kadar burada olduğumuzu bile bilmiyordun," diye belirtti.

"Ama şimdi biliyorum. Ve..." Öne eğilip omuzlarımıza ellerini koydu. "Bugün önemli bir duyuru yapacağım. Dönem sonunda emekli oluyorum. Ve işi bırakınca o konferans senin bu konferans benim dolaşmayı bırakacağım. Yani bir dahaki sefer olmayabilir."

Levi başını salladı. "Anlıyorum Sam. Ama biz gerçekten..."

"Geleceğiz," diye araya girdim. "Bize yerini söyle yeter." Sam'in heyecanla ellerini çırpması karşısında kıkırdadım.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Levi sakince, Sam duyma mesafesinden çıkınca.

---

* Çeşitli sebzeler ve yumurtayla yapılan bir tür Meksika kahvaltılığı. (ç.n.)

"Bunu yapmak *istemediğimden* eminim." Bu *brunch*'a katılmak yerine yapmayı tercih edeceğim şeylerin kapsamlı bir listesini yazmam gerekseydi, birkaç gigabaytlık bulut alanına ihtiyacım olurdu. "Ama Sam emekliliğini açıklayacaksa ve bu onun için önemliyse, bizim için yaptığı onca şeyden sonra davetine icabet etmemek ayıp olur." Yanımda ağrı kesici olsa diye düşünerek şakaklarıma masaj yaptım. "Ayrıca, eski terapistim görse benimle gurur duyardı."

Beni uzun uzun inceledi. Sonra tek bir kez kafa salladı. Bu durumdan hoşlanmadığını görebiliyordum. "İyi. Ama kendini iyi hissetmezsen hemen bana söyle, seni oradan çıkarırım." Otoriter konuşması sinirlerimi bozmalıydı ama nedense tam tersi etki oluşturdu. Ne büyük gizemdi ama. "Ve elimi tutabileceğini unutma."

"Peki babacığım." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yaptığım gafın farkına vardım. Geri alamayacağım için derhal arkamı döndüm ve kızarmış suratımla konferans merkezini terk ettim. Kahretsin.

Felaket gibi bir gündü. Ve saat henüz onu yedi geçiyordu.

ŞUNU GÖZÜNÜZDE CANLANDIRIN: Bir restorana giriyorsunuz ve görevli, sizi katılacağınız davetin masasına yönlendiriyor. Yuvarlak masa dolu, ancak oraya vardığınızda siz ve kavalyeniz için iki sandalye çekiliyor, insanlarla dirsek dirseğe oturmak zorunda kalacağınızı görüyorsunuz. Yaşasın! Kocaman açılan gözler, şaşkın iç çekişler ve "Tanrım, görüşmeyeli ne kadar uzun zaman oldu!" sözleriyle karşılanıyorsunuz. Bazıları sizinle, bazıları kavalyenizle, bazıları da her ikinizle konuşuyor. Sonra sizi buraya davet eden kişi dışında kimsenin geleceğinizden haberi olmadığını fark ediyorsunuz. Çifte yaşasın!

Arayı kapatmaya odaklanmak, eski arkadaşlarınıza hayatlarının nasıl gittiğini sormak istiyorsunuz ama canınızı sıkan bir şey

var. Kafatasınızın arka kısmında sürünen küçük bir solucan. İlk başta bunun, sizi selamlamak için henüz kalkmamış olan iki kişiyle ve bir zamanlar bunlardan biriyle nişanlı olmanız, diğerini de kardeş gibi sevmeniz gerçeğiyle alakalı olduğunu düşünüyorsunuz. Eh, bu gayet doğal. Böyle bir şey herkesin canını sıkar, değil mi?

Ama sonra gerilimi daha da artıran *başka bir şey* kafanıza dank ediyor: Masadaki hemen hemen herkes, eski nişanlınız ve lafta kardeşiniz gibi olan kızla aranızda *tam olarak* neler geçtiğinin farkında. Nasıl ortada bırakıldığınızı, nasıl başka bir iş bulmak zorunda kaldığınızı, nasıl sefil bir hale düştüğünüzü biliyorlar. Esasında kötü insanlar olmasalar da bir gösteri beklediklerini hissediyorsunuz. Sizin başrolünde olduğunuz bir gösteri.

Konuyu kavradınız mı? Güzel. Çünkü bu soğanın bir katmanı daha var. Bu *brunch*'ı daha da kaotik hale getirebilecek bir gerçek. Kavalyenizin varlığı. Bu insanlarla en son takıldığınızda kendisi pek de hayranınız sayılmazdı ve bu davete onunla geldiğinizi görmek eski arkadaşlarınızın *beyin patlaması* yaşamasına yol açıyor. Anlayamıyorlar. Gösterinin iyi olacağını zaten biliyorlardı ama şimdi? Şimdi lanet *Hamilton* müzikalinden bir eksiği olmayacağından eminler!

Hayal edebiliyor musunuz? Durumun yoğun tatsızlığını iliklerinizde hissediyor musunuz? Masanın altına girip kendi kendinizi sallayarak uyutmak istiyor musunuz? Pekâlâ. Güzel. Çünkü Timothy William Carson karşıma geçip, "Merhaba Bee," dediğinde ben de *tam olarak* bu vaziyetteydim.

Hayalarına bir tekme geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Ama bir sürü gözün üzerimde olduğunun farkındaydım ve Louisiana kanunları hakkında pek bilgim olmasa da birinin hayalarına tekme atmanın bu harika eyalette fiili saldırı sayılacağından korkuyordum. Bu yüzden suratıma en iyi sahte te-

bessümümü yerleştirip karın boşluğumdaki rahatsız edici hissi görmezden geldim ve, "Selam Tim. Çok iyi görünüyorsun," diye cevap verdim.

Çok iyi görünmüyordu. İyiydi. Fena değildi. Kokuşmuş kişiliği kendini göstermeye başladığı için Dorian Gray'inki gibi bir portreye ihtiyacı olan bir Sevimli Tip™'e benziyordu. Kabul edilebilir bir görünüşe sahipti ama yanımda duran adama kıyasla hiçbir şeydi. Bu arada bahsi geçen adam, "Tim," diye lafa girmişti.

"Levi! N'aber?"

"İyilik."

"İşbirliklerimiz üzerinde yeniden çalışmaya başlamalıyız." Tim, içindeki puştu gözler önüne seren bir tavırla dudak büzdü. "Son zamanlarda *işim başımdan aşkındı.*"

Levi gülümsemeye devam etti ve Tim ona kardeşçe sarılmak için uzandığında onu reddetmedi.

Kaşlarımı çattım. Ne yapıyordu bu böyle? *Benim* tarafımda olması gerekmiyor muydu? Gerçi bu yüksek sesle söylense kulağa aptalca gelecek bir şeydi ve gerçek olmasını beklemem adil değildi. Sonuçta Levi'la arkadaş bile sayılmazdık ve benim savaşlarım onu ilgilendirmezdi. Kime istiyorsa ona sarılabilir ve...

Ama Levi'ın, Tim'e *sarılmakla kalmadığını* fark ettiğimde bu düşünceler yok oluverdi. Onun omuzlarını sıkmış, parmaklarını acı verici bir şekilde etine batırmıştı. Ve kulağına bir şey fısıldıyordu. Sözcükleri çıkaramadım ama Levi doğrulduğunda Tim'in ağzı incecik, dümdüz bir çizgi haline gelmişti ve yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde süt beyazıydı. Sanki... korkmuştu.

Tim *korkmuş* muydu?

"Ben... sen... benim niyetim..." diye kekelemeye başladı ama Levi onun sözünü kesti.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi buyurgan, küçümseyen bir tonla. Tim mesajı almış gibi hızla uzaklaştı.

"Az önce ne oldu?" diye fısıldadım, Levi 1963 yılındaymışız gibi sandalyemi çekerken.

"Bak." Sam'in yemeğini işaret etti. "Kinoa salatası var."

"Tim neden *dehşete düşmüş* görünüyordu?"

Levi bana masum bir bakış attı. "Öyle mi görünüyordu?"

"Levi. Ona ne dedin?"

Levi beni duymazdan geldi. "Sam, o salatanın içinde yumurta var mı?"

İlk yirmi dakika o kadar da kötü geçmedi. Yuvarlak masalarla ilgili sorun şuydu ki, kimsenin varlığını tamamen görmezden gelemiyordunuz. Ama neyse ki Tim ve Annie, başkalarıyla çok garip hissetmeden sohbet edebileceğim kadar uzaktaydılar. Ayrıca bu *brunch*'ın hoş yanları da vardı; Sam'le vakit geçirmek, eski tanıdıkların evlenip çocuk sahibi olduklarını, akademik işler bulduklarını, ev satın aldıklarını duymak gibi. Hem arada bir Levi'ın dirseği benimkine değiyor ve bana tamamen yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Arkamda biri vardı. Star Wars seven, uzaya sığmayacak kadar uzun boylu olan ve hayatının yarısını, sokakta bulduğu yavru kediye adayan bir adam.

Sonra sohbette bir durgunluk oldu ve masanın karşısındaki biri, "Eee, siz ikiniz nasıl oldu da aynı projede çalışmaya başladınız?" diye sordu.

Ve herkes kulak kabarttı. Bütün gözler Levi ve bana döndü. Ne yazık ki Levi bir patates dilimini çiğnemekle meşgul olduğundan cevap vermek bana düştü: "NIH ve NASA işbirliği yaptı, Mike."

Mike, "Ah, evet, doğru," derken kafası bayağı iyi görünse de kokteylinden bir yudum daha aldı. Ben laboratuvara katıldığımda o üçüncü yılındaydı. Ayrıca dangalağın tekiydi. "Peki, bunun-

la nasıl başa çıkıyorsunuz? Levi, her toplantıdan sonra beynini çamaşır suyuyla falan mı yıkıyorsun?"

Yanaklarım yanmaya başladı. Birkaç kişi kıkırdarken iki kişi hiç saklamadan kahkaha attı. Diğerleri de açıkça utanarak başka tarafa baktılar. Sam kaşlarını çattı. Gözucuyla Tim'in sırıttığını gördüm. Keşke sivri bir cevap verebilseydim ama Levi'ın beni iğrenç bulmasının, laboratuvar arkadaşlarımız arasında hâlâ dalga konusu olması beni çok utandırıyordu. Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açtım ve...

Levi, "Harika ilerliyoruz," dedi Mike'a, onu her zamanki gibi sakin ama taşaklı gösteren ve *bir plaj topuyla bile adam öldürebilirim* diyen ses tonuyla. Kolunu rahatça sandalyemin arkasına koydu ve tabağımdan bir üzüm aldı. Masaya sağır edici bir sessizlik çöktü. Herkes bize bakıyordu. *Herkes*. "Senden ne haber, Mike?" diye sordu Levi, tabağımdan kafasını kaldırma zahmetine girmeden. "Daimi kadroya geçiş dilekçenle alakalı birtakım sorunlar olduğunu duydum. Nasıl gidiyor, anlat bakalım."

"Ah, şey..."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Oha. Oha. *Oha!* Görünüşe göre Levi patatesini çiğnemeyi bitirmişti.

"Sırf meraktan soruyorum," diye fısıldadı kulağıma, diğerleri başka konulara döner, haddi bildirilmiş Mike ise kendi tabağına bakarken. "Laboratuvardaki *herkes* senden nefret ettiğimi mi düşünüyordu? Bu sadece *senin* kuruntun değil miydi?"

"Yaygın olarak bilinen bir gerçekti."

Omzumun arkasındaki kolu da en az çenesi kadar gerildi.

Birkaç dakika sonra tuvalete gitmek için müsaade isteyip kalktım. Gözlerimde makyaj vardı ama "siktir et" deyip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Akan *eyeliner*'ıma kim bakacaktı ki zaten? Levi mı? Sulugöz Bee daha önce görmediği bir şey değildi.

Sonra onu fark ettim. Annie'nin yansıması aynadan bana bakıyordu. Tam arkamda, lavabodaki işimi bitirmemi bekliyordu. Gerçi benimkinin yanında üç lavabo daha olduğu ve tuvalette bizden başka kimsenin bulunmadığı düşünülürse belki de beklediği bendim.

Başım ağrıyordu. Annie tarafından iki yıl önce kırılan kalbim de. Onunla konuşamazdım. Yapamazdım. *Yapamazdım.* Kollarımla yüzümü kurutmakla oyalanmaya çalıştım. Sonra kendimi toplayıp doğruldum, arkamı döndüm ve onunla yüzleştim.

Çok güzeldi. Her zamanki gibi nefes kesiciydi. Annie'de tarif edilemez bir şey vardı; sadece yanında olmakla bile mutlu olmamı sağlayan bir tür büyü. Ne tuhaftı ki bu his hâlâ yok olmamıştı. Yüzüne baktığımda beni derinden yaralayan bir aşinalık, sevgi ve hayranlık karışımı yine içimde belirmişti. Tim'i tekrar görmek acı vericiydi ama Annie'nin hemen karşımda durmasıyla kıyaslandığında o *hiçbir şey* sayılırdı.

Bir anlığına dehşete kapıldım. Sadece birkaç kelimeyle beni çok ama *çok* incitebilirdi. Ama sonra, "Bee," dedi ve ağladığını fark ettim. Gözlerimdeki yanmaya bakılırsa ben de ağlıyordum.

"Merhaba Annie." Gülümsemeye çalıştım. "Epeydir görüşemedik."

"Evet. Ben... Evet." Kafasını sallarken dudakları titriyordu. "Saçına bayıldım. Mor favorim oldu."

"Teşekkürler." Duraksadım. "Geçen yıl turuncuya boyamayı denedim ama trafik konisi gibi oldum." Sustum. Özlem dolu sessizlik uzadı ve bana her saniyeyi gevezelikle doldurduğumuz zamanları hatırlattı. "Neyse, benim artık..." Kapıya doğru ilerledim ama elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Hayır... *Lütfen.* Lütfen, Bee. Biraz..." Gülümsedi. "Seni özledim."

Ben de onu özlemiştim. Onu her zaman özlüyordum ama bunu söylemeyecektim. Çünkü ondan nefret ediyordum. Tüm zerrelerimle.

"Bana verdiğin o albümü sık sık dinliyorum. Sevip sevmediğimden hâlâ emin olmasam da. Geçen yıl Disneyland'e gittiğimde yeni bir Star Wars parkı açıldığını gördüm ve aklıma sen geldin. Schreiber'ın laboratuvarında hiç arkadaş edinemedim çünkü çoğu erkek. Anlayacağın tam bir SosisFestivali™. İki kız var ama onlar zaten kankalar ve benden pek hoşlandıklarını sanmıyorum..." Şimdi daha çok ağlıyor ama aynı zamanda kendini küçümseyen bir şekilde gülüyordu. Bu *tam da* onun yapacağı bir şeydi. "Demek sen ve Levi, ha? Pitt'teki halinden daha yakışıklı olmuş."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Öyle bir şey yok."

"Onun tüm hayallerini gerçekleştirmiş olmalısın. Hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Gerçi onu *hiç* mutlu gördüğümü sanmıyorum. Yani bugünden önce."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Aslında Levi benden nefret ediyordu," dedim inatla.

"Bundan şüpheliyim. Öyle görünmüyor. O sadece..." Kafasını sertçe iki yana salladı. "Konuşmak istediğim şey bu değildi. Niye zırvalıyorum bilmiyorum..." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim."

Ne için özür dilediğini bilmiyormuş gibi davranabilirdim. Ya da son iki yıldır her gün onu düşünmemiş gibi. Karnımız ağrıyana kadar birbirimizi güldürmemizi özlemiyormuş gibi yapabilirdim ama bu çok yorucu olurdu. Zaten saat henüz on biri çeyrek geçiyor olmasına rağmen aşırı yorgun hissediyordum.

"Neden?" diye sordum. Annie söz konusu olduğunda kendime bu soruyu sorma iznini pek vermezdim. "Neden yaptın?"

"Bilmiyorum." Gözleri kapandı. "Bilmiyorum Bee. Yıllardır anlamaya çalışıyorum. Ben sadece... bilmiyorum."

Kafamı salladım çünkü ona inanıyordum. Annie'nin bana olan sevgisinden asla şüphe duymamıştım.

"Belki de kıskanmıştım."

"Kıskanmak mı?"

Omuz silkti. "Sen güzeldin. Laboratuvarın en iyisiydin. Göz alıcı dünya turu geçmişin vardı. Her zaman her şeyde iyiydin. Her zaman çok... çok mutlu, havalı ve eğlenceli biriydin. Ve böyle olmanın zahmetsiz görünmesini sağlıyordun."

Ben hiçbir zaman tarif ettiği gibi biri olmamıştım. Ama sonra Levi'yı düşündüm. Akıl sır ermez, soğuk, kibirli Levi'ın esasında akıl sır ermez, soğuk ve kibirli olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu kadar dramatik bir şekilde yanlış anlaşılmak mümkündü yani.

"Ve senle Tim... Sen ve ben her zaman birlikteydik ama günün sonunda sen eve, Tim'in yanına giderdin. Bense yalnız kalırdım ve bu... benim hiçbir zaman parçası olmadığım bir şeydi."

"Yani beni... cezalandırmak için mi yaptın?"

"Hayır! Hayır, sadece... daha çok senin gibi hissetmeye çalışıyordum." Gözlerini devirdi. "Tam bir aptal olduğumdan dolayı da bunu yapmak için senin en kötü yanını seçtim. Tim'le yatmayı." Gözyaşları arasında bir kahkaha attı. "Biz asla... Aramızdaki şey bir hafta sürdü. Ve ben... ondan *hiç* hoşlanmadım, biliyorsun. Ondan *iğreniyordum*. Sen ondan birkaç gömlek üstündün ve bunu herkes biliyordu. Ben biliyordum. Tim de biliyordu. *O anlarda*... hep seni düşündüm. Sebebi sadece Tim'in rezil biri olması değildi. Öyle ağza alınmayacak bir şeyin beni bir şekilde... yüceltip yüceltmeyeceğini düşünüyordum. Sana benzememi sağlayıp sağlamayacağını. Tanrım, kafayı yemiştim. Hâlâ da öyleyim." İki parmağıyla gözyaşlarını sildi ama gerisi geliyordu. "Özür dilemek istedim ama numaramı engellemiştin. Ben de sana biraz zaman tanıyayım, nasıl olsa Vanderbilt'te görüşürüz diye düşündüm. Sonra yaz geçti ve sen oraya gelmedin..." Başını

iki yana salladı. "Çok üzgünüm. *Çok* özür dilerim. Olanları her gün düşünüyorum ve..."

"Ben de özür dilerim."

Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Senin özür dilemeni gerektiren bir şey yok."

"Nişanlını becermemiş olabilirim ama yeterince iyi olmadığını düşündüğünde yanında bulunmadığım için özür dilerim. Sen benim en iyi arkadaşımdın. Ve ben senin hep... yenilmez olduğunu düşünmüştüm."

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Annie, "Kendimi herhangi bir şekilde yüceltmek için söylemiyorum ama Tim'le evlenmediğinize sevindim," dedi. "Levi'la birlikte olduğun için mutluyum. Sen onun gibi birini hak ediyorsun."

Onunla tartışmaya kalkmadım çünkü bir anlamı yoktu. Bazıları doğru olmasa da söylediklerine katılıyordum. Bu yüzden kafamı sallayıp tuvaletten ayrılmak için adım attım.

"Bee?"

Ona döndüm.

"Arada bir sana mesaj atmamın sakıncası var mı?"

Muhtemelen affedici olma, kötülük yapanları cezalandırma ve kendini koruma hususlarına biraz kafa yormalıydım. Aynı soruyu ona yöneltmeli ve *yerimde* olsa mesaj atmama izin verip vermeyeceğini sormalıydım. Ya da bunu düşünmeyi, beynimin duygusallık yüzünden pelteye dönmemiş olduğu bir zamana bırakmalıydım. Fakat o anda "olması gerekenleri" bir kenara bıraktım ve kalbimden geçen ilk şeyi söyledim: "Deneyebiliriz."

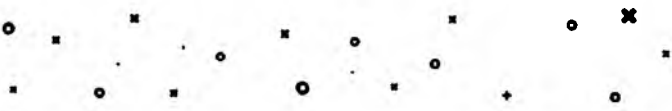
Rahatlamış şekilde başını salladı.

Levi tuvaletin hemen dışında, duvara yaslanmış devasa bir dağ gibi bekliyordu. Annie'nin peşimden geldiğini görüp ona

ihtiyacım olursa diye buraya kadar gelmeye karar vermişti her-halde. Yanaklarımı silerken iyi olduğuma dair yalan söylemem ya da ona güvence vermem gerekmiyordu. Hiçbir şey açıklamak zorunda değildim.

Gitmeye hazır olup olmadığımı sorduğunda sadece başımı salladım ve bana uzattığı elini tuttum.

16

SUBTALAMİK ÇEKİRDEK: SEKTE

LEVI, YOLCULUĞUN SON ayağı olan eyaletler arası otoyola girerken dört saatlik stres uykumdan uyandım. Ve aklım doğrudan BLINK'e gitti. "Frekans konusunu düşünüyordum da, acaba manyetotermikten faydalanabilir miyiz diye..." Yol kenarına yayılmış bir şey dikkatimi çekti. "*O* neydi?"

"Vay canına." Levi'ın sesinde zorlama bir neşe vardı. "Sağ taraftaki şu çiftliğe bir baksana!"

"Ama yoldaki şey... Of, *hayır*."

"Ben bir şey görmedim."

"Ölü bir rakun muydu?"

"Hayır."

"Evet, öyleydi!" Ağlamaya başladım. Yine. Kırk sekiz saat içinde yedinci kez. İnsan bu kadar ağlamayla gözyaşı kanallarının kuruyacağını zannederdi ama hayır, bende durum öyle değildi. "Zavallıcık."

"Evet, *doğru*. Bir rakundu ama kesinlikle yaşlılıktan öldü."

"Ne?"

"Hemen oracıkta, uykusunda huzur içinde öldü. Sonra biri üstünden geçti. Üzülecek bir şey yok." Ona bakakalmıştım. En azından artık ağlamıyordum. "Eee, manyetotermikten faydalanmak hakkında ne diyordun?"

"Saçmalıyorsun." Bacaklarımı kaldırdım, koluna bir tekme savurdum, ardından ayağımı torpido gözüne dayadım. Her hareketimi takip eden bakışları kısacık bir süre için çıplak dizlerimde oyalandı. "Yine de teşekkür ederim. Bu hafta sonu duygularıma bebek bakıcılığı yaptığın, ümitsizlik çukuruna serbest dalış yapmama izin vermediğin için. Söz veriyorum, şu andan itibaren yetişkin statüsüne geri döneceğim."

"Nihayet," dedi duygusuzca.

Güldüm. "Her neyse. Şimdi doğruyu söyle... Tim'e ne dedin?"

"Selam verdim ve nasıl olduğunu sordum."

"Hadi ama. Kulağına bir şeyler söyledin."

"Sevgi sözcükleri fısıldaşıyorduk."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Bu hiç şaşırtıcı olmazdı biliyor musun? Benimle sevgiliyken laboratuvarda birlikte olmadığı bir sen kalmıştın herhalde." Uzun parmakları direksiyonu sıkınca sözlerimden anında pişman oldum. "Hey, şaka yapıyordum sadece. Aslında artık pek umursamıyorum. Tim'i şiddetli bir basur kriziyle iki büklüm görsem üzülür müyüm? Sanmam. Ama onu kendi elimle de bıçaklamam. Bu hafta sonundan önce bunun farkında değildim ama farkına varmak beni... özgürleştirdi." Bu neredeyse kayıtsız olma hali kötü duygulardan azat olmuş gibi hissettiriyordu cidden. Yıllarca içimde tuttuğum güvenikliğin yok olması mutluluk vericiydi. Ve Annie'yle konuşmamı henüz tam olarak sindirememiştim ama belki de bu hafta sonu

düşündüğüm gibi zaman israfı olmamıştı. İşim konusunda panik hissetmeme yol açması dışında. "Tim'e her ne dediysen... teşekkür ederim. Altına sıçacakmış gibi görünmesini izlemek güzeldi."

Başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etmemelisin. Sebebi sırf bencillikti çünkü."

"Sana ne yaptı ki? Sandviçine gizlice pastırma mı ekledi? Çünkü bu onun imzasıdır."

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırarak yola baktı. "Bana yalan söyledi."

"Ah, anlaşıldı." Ona hak verir gibi kafa salladım. "Bu da bir diğer imza hareketi."

Yerel haber kanalı sessizliği doldurdu. Rahmaninov'la ilgili bir şey konuşuluyordu. Sonra Levi lafa girdi: "Bee, ben... Bunu sana söylemem doğru mu bilmiyorum ama senden bir şeyler saklamanın ikimizin de lehine sonuçlanmadığını gördüm. Ayrıca benden dürüst olmamı istemiştin."

"Evet, istedim." Onu inceledim; nereye varacağından emin değildim.

"Seninle ilk tanıştığımızda..." diye başladı yavaşça. Sözlerini dikkatle tartıyordu. "Konuşurken sorunlar yaşıyordum. Bazı konularda."

"Afazi* gibi bir şey miydi?"

Gülümseyip başını olumsuz anlamda salladı. "Değildi."

Tanıştığımız zaman doktorasının beşinci yılında olan Levi'yı düşünmeye çalıştım. Herkesten farklı, boyun eğmez ve fazlasıyla zekiydi. Gerçi Annie de dışarıdan yenilmez görünüyordu ve söylediğine göre ben de zahmetsiz bir rahatlığa sahiptim. Lisansüstü

* Beyinde dilden sorumlu bölümlerin hasar görmesi sebebiyle oluşan, şiddetli veya hafif etkileri olabilen bir bozukluktur. Sözlü ve yazılı iletişimi veya her ikisini birden etkiler. (ç.n.)

eğitim bizi gerçekten mahvetmiş olmalıydı. "Bunu hiç fark etmedim açıkçası. Yetenekli ve özgüvenli görünüyordun. Çoğu insanla da iyi anlaşıyordun." Biraz düşündüm. "Ben hariç tabii."

"Kendimi iyi açıklayamadım sanırım. Normal insanlarla konuşurken sorun yaşamıyordum. Sorun yaşadığım bir kişi vardı... o da sendin."

Kaşlarımı çattım. "*Normal* olmadığımı mı söylüyorsun?"

Sessizce güldü. "Normal değilsin. Yani benim gözümde."

"Bu ne anlama geliyor?" Yüzüne bakmak için koltuğumda döndüm. İki gün boyunca inanılmaz iyi davrandıktan sonra neden tekrar hakaretlere başladığından emin değildim. Eski haline geri mi dönüyordu? "Çirkin ya da sevimsiz olduğumu düşünmen *normal* olmadığım anlamına gelmiy..."

"Seni hiç çirkin bulmadım." Elleri direksiyonu iyice sıktı. "Asla."

"Hadi ama. Bana karşı davranışların..."

"Aslında tam tersi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demeye getiriyorsun? Anlamıyo..." Ah.

Ah.

Vay canına.

Demek istediği... Hayır. İmkânsızdı. Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi? Öyle olsa bile... Yok, hayır, *aklımdan geçeni* ima ediyor olamazdı. Değil mi?

"Ben..." Zihnim bir an için tamamen boşaldı sanki. Bembeyaz bir boşluktan ibaretti. Tenim aniden donunca klimayı kapatmak için öne eğildim. Ona ne cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. Göğüs kafesime çarpan kalbimi nasıl durduracağımı da. "Demek istediğin..."

Kafa salladı.

"Ama... ama cümlemi bitirmeme bile izin vermedin."

"Şu anda ne hayal ediyorsan, en masumundan en... uygunsuzuna kadar, muhtemelen aklımdan geçenlerle aynı." Sertçe yutkunduğunda boğazının hareketini izledim. "Sen hep aklımdaydın. Hiç çıkmıyordun."

Kıpkırmızı kesilen yüzümü cama çevirdim. Söylediklerini doğru anlıyor olamazdım, bu mümkün değildi. Bir yanlış anlaşılma olmalıydı. Nörolojik bir olay yaşıyordum kesin. *Peki ya şimdi?* diye sormak istiyordum. *Hâlâ aklında mıyım?* "Ama bana her zaman tiksinç bir canavarmışım gibi bakıyordun."

"Sana bakmamaya çalışıyordum ama... Hiç kolay değildi."

"Hayır. Hayır, sen... Elbisem. Elbisemden nefret ediyordun. Üzerinde puantiyeler olan mavi elbisem..."

"O elbiseyi biliyorum, Bee."

"Biliyorsun çünkü ondan *nefret ediyordun*," dedim panikle.

"Nefret etmiyordum." Alçak sesle konuşuyordu. "Sadece beni gafil avlamıştı."

"Target'tan aldığım *basit bir elbise* mi seni gafil avladı?"

"Hayır Bee. *Seni* onun içinde görmek buna neden oldu."

Kafamı sağa sola salladım. Bu doğru olamazdı. "Asla yanıma *oturmazdın*."

"Yakınındayken düşünmek zor oluyordu." Sesi boğuktu.

"Hayır. Hayır! Benimle işbirliği yapmayı reddettin. Tim'e daha iyi biriyle evlenmesi gerektiğini söyledin, benden hıyarcıklı veba taşıyormuşum gibi kaçtın..."

"Tim beni uyarmıştı çünkü."

Ona döndüm. "Ne?"

"Seni rahat bırakmamı söylemişti."

"O..." Elimle ağzımı kapatıp *ortalama* boydaki Tim'in, yetişkin bir bizon boyutundaki Levi'ya kafa tutmasını gözümde canlandırdım. "Nasıl..."

"Senin... ilgimden haberdar olduğunu ve bunun seni rahatsız ettiğini, beni antipatik bulduğunu söyledi." Tekrar yutkundu. "Senden olabildiğince uzak durmamı istedi. Ben de yaptım. Benim için bir bakıma çok daha kolay oldu aslında."

"Kolay mı?"

Mütevazı bir tebessümle omuz silkti. "Bir şeyi... istemek ama ona sahip olmamak bir noktadan sonra hızla dayanılmaz hale gelebilir." Dudaklarını ıslattı. "Zaten ne diyeceğimi de bilemiyordum. Şöyle söyleyeyim, benim geldiğim yerde insanlar hissettikleri şeyler hakkında konuşmazlar. Sen yanımdayken dilim tutuluyordu. Görünüşe bakılırsa bu hem seni hem de diğerlerini senden nefret ettiğime inandırmış. Bunu hiç bilmiyordum gerçekten. Sana bir özür borçluyum."

Söylediklerine inanamıyordum. Kendi kulaklarıma inanamıyordum. Pitt'te önüne gelenle yatan Tim'in bunu bildiğine ve Levi'yı manipüle edip benden uzaklaştırdığına inanamıyordum.

"Bunları bana neden anlatıyorsun? Neden şimdi?"

Bana sadece Levi Ward'un olabileceği kadar ciddi ve samimi bir şekilde baktığında içimde bir şeyler kabardı. Aynı zamanda hem acı verici hem hoş hem de kafa karıştırıcıydı. Nefes kesici ve büyüleyici, zengin ve korkutucuydu. Tam olarak olgunlaşmış bir his değildi ama ilk taslağı sayılabilirdi. Gırtlağımdan dilimin tam ucuna kadar yükselmişti. Yok olmadan önce tadına bakmak istedim. Uzandım, uzandım. Levi, "Bee, ben..." dediğinde neredeyse ulaşıyordum.

Sonra telefonum çaldı. Hayal kırıklığı ve rahatlamayla inleyip telaşlı parmaklarla telefonu çıkardım. "Efendim?"

"Bee, ben Boris Covington." *Ne?* "Sen ve Levi döndünüz mü?"

Google Haritalar'a göz attım. "Yaklaşık on dakikamız kaldı."

"İkiniz de en kısa sürede Keşif Binası'na gelebilir misiniz?"

"Elbette." Kaşlarımı çatarak hoparlörü açtım. "BLINK'le mi ilgili?"

"Hayır. Aslında evet ama sadece dolaylı olarak." Boris'in sesi yorgun ve... utanmış geliyordu. Levi'la uzun uzun bakıştık.

"Ne oluyor?"

Boris içini çekti. "Bayan Jackson ve Bayan Cortoreal hakkında. Lütfen en kısa sürede gelin."

Levi anında gazı kökledi.

BORIS'İN OFİSİNDE ETRAFIMA bakınıp en az dört kez gözümü kırptım ve, "Çalışma *alanlarında cinsel ilişki yasak* derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Masasına gömülmüş oturan Boris'in teni her zamankinden daha da kırmızıydı. "Ne duyuyorsan onu demek istiyorum."

Misafir koltuklarından birinde oturan Rocío, "Bee benim annem değil ve ben çoktan reşit oldum," dedi. "Bu konuşma bir HIPAA* ihlalidir."

Boris burun kemerini sıktı. Belli ki bir süredir bu konuyu tartışıyorlardı. "HIPAA kuralları, ofisinizde seks yaparken yakalanmanız durumunda değil, tıbbi hususlarda geçerlidir. Bu arada bahsi geçen ofis, *tıpkı binadaki diğer tüm alanlar gibi*, barındırdığı yüksek güvenlikli projeler nedeniyle yedi yirmi dört video gözetimi altındadır. Her neyse, bunun için endişelenmenize gerek yok; zira güvenlik yöneticisi olan Guy, tüm görüntüleri silmeyi kabul etti. Ancak Bee senin amirin. Levi da Kaylee'nin amiri. Ve işyerinde... ilişkiye girmek gibi faaliyetlerde bulunan NASA çalışanlarına disiplin cezası uygulandığı için ikisinin de durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu."

Levi'ya baktım. Yüzü tamamen ifadesizdi. Ama içten içe çamurdaki domuzlar gibi yuvarlanarak kahkahalar attığından emindim. *Yüzde yüz emindim.*

---

* ABD Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası. (ç.n.)

"Pardon ama..." Ensemi kaşıdım. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Siz ikiniz kiminle..."

Rocío gururla, "Birbirimizle," dedi.

Başımı salladım. Rocío'nun yanındaki Kaylee pembe ojeli tırnaklarını incelemekle meşguldü. Geldiğimizden beri başını kaldırıp bakmamıştı.

"Şeyy..." Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç. Sıfır. Belki Dr. Curie benzer durumlarla başa çıkmak için yararlı ipuçları bırakmış olabilirdi. Keşke yazdığı notlar, 3500 yılından önce dokunulamayacak kadar radyoaktif olmasaydı. Tehlikeli maddelere karşı koruyucu elbise giyip Bibliothèque Nationale'e girsem...

"Şikâyet dilekçesi yazmayacağım," dedi Boris. "Bee ile Levi'ın bu konuyla ilgileneceğine inanıyorum." Bir anlık nemfomaniye kapıldığını düşündüğüm, tanıştığım en zeki iki kadına belli belirsiz işaret etti. "Fakat size yalvarıyorum. Lütfen *bir daha asla* böyle bir şey yapmayın."

"Teşekkürler Boris," dedim, hissettiğim minnettarlığı sesime yansıtmaya çalışarak.

Binanın dışına yaptığımız yürüyüş son derece sessizdi. Sonra bir daire oluşturup birbirimize baktık. Herkesin yüzünde farklı duygular vardı. Rocío'nun yüzündeki ifade kin olarak tarif edilebilirdi. Kaylee çok utanmış görünüyordu. Levi ise aşırı eğlendiğini saklamaya çalışıyordu. Bense nötr görünmeye çalışıyordum ama büyük ihtimalle başarılı değildim.

"Demek böyle bir şey yaşandı..." diye başladım.

Rocío başını salladı. "Yaşandı."

"Boris sizi nasıl... buldu?"

"Guy bir şey aramak için ofise gelip bizi senin masanın üstündeyken bastı ve hemen koşup ispiyonladı."

"*Benim* masam mı? Neden *benim* masamın üzerinde..." Durdum. Derin bir nefes aldım. "Bir şeyi netliğe kavuşturalım." İkisine baktım. "Karşılıklı rıza dahilinde miydi?"

"Kesinlikle," diye aynı anda cevap verdiler, gözleri birbirine kilitlendi ve aptal gibi sırıttılar.

Boğazımı temizledim. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum Levi'ya. *Lütfen yardım et,* demek istemiştim ama kafasını iki yana sallayıp gülmemek için dudağını ısırdı. Tabii ki başaramadı.

"Eh. Pekâlâ. Sizin ne yaptığınız bizi ilgilendirmez."

Rocío, "Hayatımda ilk kez sana katılıyorum," dedi.

"Hadi canım? *İlk kez* mi?" Kafasıyla onayladı. Nankör küçük cüce. "Siz mutluysanız biz de mutluyuz. Ama lütfen bir daha... şey... kameraların önünde ilişkiye girmeyin. Tabii seks kaseti çekmiyorsanız." Aceleyle ekledim: "Bu durumda da... halka açık yerlerde olmadığınıza dikkat edin."

Kaylee utancın bir kısmını atmış görünerek sessizce başını salladı. Rocío ise gözlerini devirdi. "Neyse ne." Kaylee'nin elini tutup kızı sürükledi. "*Sen benim gerçek annem değilsin, Bee!*" diye bağırdı arkasını dönmeden.

Levi ve ben, ikisinin akşamüstü güneşinin altında uzaklaşmalarını izledik. Küçük birer nokta olduklarında, "Kendi kızlarımızı yetiştireceğimiz günler için iyi pratik oldu," dedi Levi.

Kalbim tekledi. *Birlikte çocuk sahibi olacağınızı ima etmiyor, salak.* "Daha çok gençler. Ön lobları henüz tam olarak gelişmemiş durumda."

Cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıp yüzümün önünde salladı. "Hadi seni eve bırakayım. Yirmi üç yaşındaki çocuklarımızın, masandaki Marie Curie fare altlığının üstünde işi pişirmelerinin travmasını yoldayken atlatmaya çalışırsın."

"Umarım Kaylee'nin evine gidiyorlardır."

"Neden?"

"Benim dairem ile Rocío'nun dairesi arasındaki duvarlar çok ince."

"Gürültü önleyici kulaklıklara yatırım yapmalısın o zaman," dedi beni araca doğru çekiştirerek. "Ben araba kullanırken internetten sipariş verebilirsin."

YOLCU KOLTUĞUNA YERLEŞTİĞİMDE, "Hiç ihtimal vermezdim," dedim. "Öncelikle, Rocío'nun bir ilişkisi var. Ah... acaba çok eşliliği sorun etmiyorlar mı?"

"Asistanlarımızın aşk hayatlarını tartışmamız doğru mu sence?"

"Normalde hayır derdim ama masamda mercimeği fırına vermeleri bize otomatik olarak konuşma hakkı tanıdı."

Bir süre düşündü. "Öyle olsun."

"O ikisi birbirinden çok farklı."

"Bunun bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sorun olmayabilirdi aslında. Hem rakun tarzı eyeliner çeken *hem de* parıltılı şeyleri seven çok yönlü çocuklar yetiştirebilirlerdi. "Peki, tamam, sorun değil. Ama Rocío, Kaylee'den hiç *hoşlanmıyordu*. Kaylee ne zaman yakınlarında olsa put kesiliyordu. Hatta onda nefret ettiği şeylerin bir listesini bile yapmıştı."

Levi bana yarım bir tebessüm attı. "Bundan emin misin?"

"Evet. Bana dedi ki..." Levi'ın bir saatten kısa bir süre önce anlattıklarını hatırlayınca ağzımı kapatıverdim. Boris'in aramasıyla acil durum moduna geçince o konuyu tamamen unutmuştum ama şimdi söylediklerinin hepsi geri dönmüş, beynimin ön kısmında helezonlar çizerek dolaşıyorlardı. Yüreğim yine ağzıma geldi ve karın boşluğuma sıvı bir sıcaklık doldu. Uçurumdan düşüyordum sanki. Aslında... gerçekten düşebilirdim. Kendime izin verip ileri doğru bir adım atsam hızla ve sert bir şekilde *düşeceğimi* hissediyordum.

Tam o anda bir şey kafama dank etti. Yük treni gibi çarparak nefesimi kesti. "Buldum."

Levi arabayı apartmanımın önündeki garaj yoluna çekti. "Efendim?"

"Buldum!"

"Ne buldun?"

"Kask. BLINK. Uyum sorununu nasıl çözebileceğimizi buldum. Kâğıdın var mı? Aptal arabanda neden hiç kâğıt yok ki?"

"Bu araç kiralı..."

"Dairemde var! Kâğıdım var!" Araba tam olarak durmamıştı ama yine de inip hızlıca yukarı koştum. Kapımı açtım, acınacak kadar nefes nefese kalmış halde etrafta koşuşturarak bir kalemle defter buldum ve parmaklarımın izin verdiği kadar hızlı karalamaya başladım. Bir dakika sonra arkamda adım sesleri duydum. Levi içeri girip açık bıraktığım kapıyı kapattı.

"Peşinden gelmemi istediğini varsaydım ama eğer istemezsen..."

"Bak." Defteri burnuna soktum. "Bu şekilde yapacağız. Bak şuna."

Birkaç kez göz kırptı. "Bee, bu yazdıkların... İngilizce değil."

Defteri kendime çevirdim. Kahretsin, Almanca yazmıştım. "Tamam... bakmana *gerek yok*. Sadece beni dinle. Ve korkma. Elektrik paneliyle ilgili sorun yaşıyoruz, değil mi? Düzeltmeye çalıştık ama olmadı. Peki... ya onu es geçersek?"

"Ama farklı frekanslar..."

"Kesinlikle. Seni korkutacağım kısım orası."

"Korkutmak mı?"

"Evet." Masada yer açıp bir şema çizmeye başladım. "Ama korkma."

"Korkmuyorum."

"Güzel. Korkmamaya devam et."

"Ben... Neden korkayım ki?"

"Sana göstereceğim şey yüzünden. Korkutucu bulabilirsin." Kalemin arkasıyla çizimime vurdum. "Pekâlâ. Elektrik panelini kaldırıyoruz." Üzerine bir çarpı çizdim. "Ayrı elektrik devreleri oluşturuyoruz. Sonra her birinin manyetotermik özelliklerinden faydalanarak..."

"... hız kazanıyoruz." Levi'ın gözleri kocaman oldu. "Hem devreler ayrı olursa..."

"... uzaktan kumanda kullanabiliriz." Ona gülümsedim. "İşe yarar mı dersin?"

Alt dudağını ısırarak şemaya baktı. "Kablolama kısmı zor olacak. Her devreyi izole etmek de. Ama biraz çalışırsak..." Geniş, heyecanlı bir sırıtışla bana döndü. "İşe yarayabilir. Gerçekten yarayabilir."

"Ve MagTech'in yaptığından çok daha iyi olur."

"Birkaç hafta... hatta birkaç gün içinde nihai prototipi tamamlayabiliriz." Ağzını ovuşturdu. "Bu muhteşem bir fikir."

Heyecanla zıpladım. Korkunç görünüyor olmalıydım ama kendimi durduramıyordum. Koşmaya çalıştığımda tüm bu enerji nereye gidiyordu acaba? "Dâhi miyim neyim?"

"*Öylesin*," derken kafasını iki yana sallıyordu.

"Laboratuvara gidip hemen çalışmaya başlayalım mı?"

"Temizlik ekibi masanı dezenfekte etmeden mi?"

"İyi noktaya değindin. Ama bir şeyler *yapmam* gerekiyor."

Sevgiyle gülümsedi. "Belki zıplamaya devam edebilirsin?"

"Aslında yorulmaya başladım."

"Peki o zaman..." Omuz silkti ve ne olduğunu anlamadan kendimi onun kollarında buldum. Ellerini kalçalarıma bastırarak beni döndürmeye başladı. Ben de bacaklarımı beline sardım.

Kahkahalar atıyordum. Çok mutluymuş gibi gülüyordum. Ne *hafta sonuydu* ama. Ben bir tüydüm. Ben yenilmezdim. Bilim yapıyordum. *Eğleniyordum*. Bir şeyler inşa ediyordum; faydalı, önemli şeyler. Geçmişimden gelen iblislerle yüzleşiyordum. Ve kendim yapamayacak kadar yorgun olduğumda başkası tarafından döndürülüyordum. Fıkır fıkır hissediyordum. Heyecan doluydum. Cesurdum. Fazlasıyla kendimdim ve hiç kendim değildim.

Levi'ın boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırdım ve yavaşladığında, "Beni öpecek misin?" diye sordum.

Bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama söylediğim için üzgün değildim.

Gülümsemesi solmadı ama kafasını olumsuz anlamda salladı. "Sanmıyorum," dedi sessizce. Mor saç tellerim alnına, yanaklarına değiyordu. Yakındık, *çok* yakındık. *Çok* güzel kokuyordu.

"Niye?"

"Çünkü seni öpmemi istediğinden emin değilim."

"Ah." Başımı salladım. Saçlarım burnunu gıdıklayınca yüzünü kırıştırdı. Güldüm. "Ya sana istediğimi söylersem? O zaman beni öper misin?"

"Sanmıyorum," diye tekrar etti sakince. Ciddiydi.

Gülümsemem silindi. Of, kahretsin. *Kahretsin*, ortalığı karıştırmıştım. "İstemiyor musun?" Sesim incecik, güvensizdi. Başını iki yana salladı.

"Mesele o değil."

O değilse başka ne olabilirdi ki? "Peki." Bir süredir kollarındaydım ama aniden özgüvensiz hissetmeye başladım. Bu durumdan *hoşlanmamıştı*. *Eskiden* bana ilgi duyuyor olabilirdi ama artık duymuyordu. Haddimi aşmıştım. "Üzgünüm. Fazla ileri gittim sanırım."

"Anlamıyorsun Bee." Hafifçe gülümsedi. Alınlarımız birbirine değdiğinde teni sıcacıktı. Bu adamdan gerçekten ama *gerçekten* bir öpücük istiyordum. O kadar çok istiyordum ki cayır cayır yanıyordum. "İleri gitmedin."

"O zaman neden..."

Göz kapakları titreşerek kapandı. Dudakları bana yakınlaştı. "Yeterince ileri gitmeyeceğinden korkuyorum."

Tim onu ilk kez öptüğünde –*2001: Bir Uzay Destanı*'nın gösteriminden sonraydı ve daha sonra, film boyunca uyuduğunu öğrenmiştim– on sekiz yaşındaki Bee hemen ikizini arayıp dünyadaki en tatlı öpücüğü deneyimlediğini söylemişti. Ama on sekiz yaşındaki Bee bir aptaldı. On sekiz yaşındaki Bee'nin gerçek öpücük hakkında hiçbir fikri yoktu. On sekiz yaşındaki Bee, Tim'in fazla acemi olmamasına ve dişlerini fırçalayıp da gelmesine şükretmekle yetinmişti. Yirmi sekiz yaşındaki Bee, kafasına bir şaplak atarak onu kendine getirmek için zamanda geriye gitmek isterdi ama şu anda içten, gerçek, samimi, hakiki bir öpücükle meşguldü.

Dünyadaki en mükemmel öpücükle.

Sebebi ağır ağır başlamış olmasıydı belki de. Levi ve ben bir an için birbirimize bakıp nefes almış ve aramızdaki havanın tadına bakmıştık. Bu normalde çok saçma gelmeliydi ama yarı kapalı gözleriyle ağzıma bakışında benzersiz bir şey vardı. Vücudum ona sarılmış halde olduğu için kalp atışlarını, derisinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ve artık korkmuyordum. Levi bunu istiyordu. *Beni* istiyordu. Bunu karın boşluğumdaki sıcaklıkta, elmacık kemiklerine yayılan kırmızılıkta, benimkilerden bile daha hızlı ve gürültülü olan nefes alıp verişlerinde hissedebiliyordum.

"Bee."

Gerilim o kadar uzadı ki dünyanın farklı taraflarındaydık sanki. Bu yüzden mesafeyi kapattım ve artık yavaş değildik.

Ağızlarımızı açıp sertçe öpüşmeye başladık. Islaktı, hızlıydı. Birbirimizin dudaklarını minik minik ısırıyorduk. Hayatımın en pürüzsüz öpücüğü sayılmazdı ama belki de bu bir öpücük değildi. Birbirimize mümkün olduğunca yakın olmaya çalışıyorduk sadece. Levi'ın elleri kıçımdan yukarı kayarken ben de tırnaklarımı onun kafa derisine batırdım. Kesik kesik inledi ve boğazıma doğru şaşkınca, "Evet, *evet*," diyerek köprücük kemiğimi yaladı. Yanıyordum. Başlayalı henüz yarım dakika olmuştu ama alev almıştım. Tüm bedenim arzu ve ihtiyaçla *zonkluyordu*. Frenlerim tutmaz olmuştu: Kendimi çaresizce ona bastırıyordum. Karın kasları sürtünmek için mükemmeldi. Göğsüne değen meme uçlarım sertleşmişti.

"Sen çok..." Aklını kaçırmak üzereymiş gibi derinden inledi. Ona sürtünmekle o kadar meşguldüm ki öpücüğün kendime düşen kısmına yetişemiyordum ama Levi beni idare ediyordu. İri avucu sırtımda kayıp ensemi kavradı. Sonra kafamı keskin bir hareketle yana yatırarak dilini ağzıma sokup benimkine bastırdı.

Bu edepsizceydi. Bu bir öpücük değildi... bu çok *müstehcen* bir şeydi. Beni duvara yasladığında, aramızda hava bile kalmasın diye kendimi ona bastırdıkça bastırdım. Tişörtümün altına kayan eli sahiplenici, kendinden emin ve o kadar büyüktü ki göğüs kafesimi tamamen kaplıyordu. Sırtımı yay gibi gerip iniltimi yuttum. Başım dönüyordu. Vücudum eriyordu. Çanları duyuyordum...

Hayır, çan sesi değildi. Bir telefon çalıyordu. Levi memelerimi ağzına alıp tişörtümü sırılsıklam yaparken beynimin etrafında oluşan sisin arasında duyuyordum. Tanrım, *ah Tanrım*. "Telefonun," diye fısıldadım, kalçalarımı durdurmaya çalışarak. Sesimi daha fazla yükseltemiyordum. Sonra bir eli külotumun arkasından içeri kayarak beni karın kaslarına sürtmeye başladı ve ne diyeceğimi unutturdu. Deminden beri ulaşmaya çalıştığım ritim *tam da* buydu işte. *Tam da* doğru noktaya baskı yapıyordu.

Bunu anlamıştı ve parmaklarını kıçıma bastırarak devam etmeme yardım ediyordu. Mükemmel itişleri arasında hırladı. Bense karnımı dolduran zevkle inlemeye başladım. Gözlerim kafamın arkasına kaydı ve... Evet. Tam orası... *Evet.*

Tam orası.

"Levi," dedim soluk soluğa. "Telefonun... çalıyor... *ahh*... açmak ister misin?" Ya da içimdeki bu sancı geçene kadar devam edebilirdik. Evet, devam etmek çok güzel olurdu. Durmayı hiç istemiyordum çünkü bu *dayanılmaz* olurdu. Bir dakika, şu anda kıçıma sürtünen şey aleti miydi? Hayır. İmkânsız. Kimse bu kadar büyük olamazdı, değil mi?

Telefon hâlâ çalıyordu. Sesi duymazdan gelmeyi düşündüm ama sonra Levi'ın duymazdan gelmediğini fark ettim. Duymazdan gelmeyi bırak, elini şortumun altında kaydırıp kulağımın altındaki noktayı emerken telefonun sesini *duymuyordu* bile.

"*Levi.*" Hâlâ transta gibiydi. Geri çekilmedi, ağzını tenimden ayırmadı ama durdu. Tutuşu daha da sıkılaştı. En sevdiği oyuncağı bırakmak istemeyen bir çocuktu sanki. "Telefonun çalıyor. Açmak ister misin?"

Gözleri cam gibiydi. Beni temkinli bir şekilde, istemeyerek bırakırken elleri titriyordu. Telefonu açmadan önce uzun bir süre kendini toplamaya çalışmasını izledim. "Ward."

Soluksuz kalmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Canı acıyormuş gibi elini ereksiyonuna bastırdı. Ve bunu bana, sadece *bana* bakarken yaptı. Sonra bakışlarını kaçırdı ve tavrı aniden değişti. "Tekrar söyler misin lütfen?" Hattın diğer ucundaki ses bir kadına aitti. Ne dediğini anlayamıyordum ama sesin sahibinin, ofisinde fotoğrafı olan kadın olduğunu biliyordum. "Evet, elbette," dedi Levi güvence vermek ister gibi. Sesi hâlâ boğuk ama yumuşaktı. İlgili, samimiydi. Ardından, artık orada değilmişim gibi bana arkasını döndü. *Onunla eskiden çıkıyordu*, dedi

zihnimdeki dırdırcı ses. *Levi az önce seninle yaptığı şeyi eskiden onunla yapıyordu. Hatta daha fazlasını.*

"Hemen geliyorum."

Gerçeklik birden zihnime hücum etti. Ben... *bunu* gerçekten yapmıştım. Yıllardır bir insanla bu kadar yakınlaşmamışken şimdi Levi'la... öpüşmüştüm. Ve bundan hoşlanmıştım. Kendimi ve tüm görgü kurallarını unutmuştum. Ama belki de onun için durum aynı değildi. Sonuçta tam ortasında yanımdan ayrılıyordu. Bir arkadaşından gelen telefon yüzünden. Eskiden çıktığı bir arkadaşından. Kahretsin. *Kahretsin.*

"Bee?" Kafamı kaldırdığımda alev alev gözleriyle karşılaştım. Kot pantolonunun önü kabarmıştı. Pekâlâ... cidden *o kadar* büyüktü. "Gitmem gerek." Bunu söylemeden önce ve sonra güçlükle yutkunmuştu. Kendini tam olarak kontrol edebiliyormuş gibi görünmüyordu. Denesem onu kalmaya ikna edebilir miydim?

Muhtemelen hayır. Zaten denemeyecektim de. "Tabii."

"Acaba..."

"Sorun değil."

"Ben sonra..."

"Evet, olur."

"Evet."

Ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun da benim ne demek istediğimi anladığından ciddi olarak şüpheliydim. Çünkü *ben de* ne dediğimi bilmiyordum. Laflarımız birbirleriyle çakışıyordu. Tıpkı *az önce* bedenlerimizin çakıştığı gibi. *Bateri sesi lütfen.*

Bana son bir bakış atıp evden çıktı. O merdivenlerin yarısındayken masaya bakınca çizdiğim şemanın üstünde araba anahtarını fark ettim ve hemen alıp peşinden koştum. "Hey, anahtarını unuttun!"

Merdiven sahanlığında durup elini uzattı, ben de yanına gidip anahtarı avucunun içine bıraktım. Hemen gitmesini bekliyordum ama bir adım yaklaşarak beni şaşırttı. Sonra bir adım daha attı.

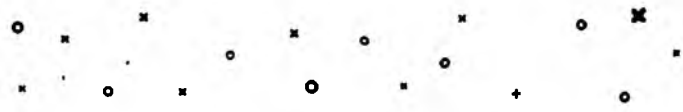
Uzun saniyeler boyunca bana öylece baktı. Bakışları göz alıcı, anlaşılmaz yeşil şeylerle doluydu. Boğazım düğümlendi, midem bulandı ve ona üzgün olduğumu, herhangi bir sorun olmadığını, yaşananların hata olduğunu bildiğimi, bu konuyu bir daha konuşmamıza gerek olmadığını söylemek istedim. Ama ben bir şey diyemeden yanağımı kavradı ve beni bir kez daha öpmek için eğildi.

Bu sefer tatlı, yavaş ve lezizdi. Sabırlıydı. Bu sefer kalıcı ve nazikti; diğer öpücüğümüze hiç benzemiyordu.

Her çeşidini denemek istiyordum. Levi Ward'un sunabileceği tüm öpücükleri, kaliteli şarap gibi tatmayı arzuluyordum.

Dudaklarıma dokunup geride bıraktığı sıcaklığını hissettim ve gözden kaybolana dek bakışlarımı sırtmdan ayırmadım.

17

PULVİNAR: UZANMAK & TUTMAK

Gönderici: Levi-ward@nasa.gov

Alıcı: BLINK-CORE-ENGINEERING@MAILSERV,

Bee-Koenigswasser@nasa.gov

Konu: BLINK – Pazartesi

Bugün (pazartesi) şahsi işlerim nedeniyle tüm gün ofis dışında olacağım. Bu e-postayla, üzerinde çalışabileceğiniz üç model gönderiyorum. Bee, donanım/yazılım uyum sorunu için mükemmel bir çözüm buldu ve ben de çalışmaları bir an önce neticelendirmek istiyorum. Herhangi bir sorunuz olursa bana kısa mesajla ulaşabilirsiniz.

LW

E-postayı yedinci kez okudum ve yedinci kez, fikrin bana ait olduğu belirtilerek hakkımın teslim edilmesine hayret ettim. STEM'deki çoğu erkek ancak kırmızı kar yağarsa böyle bir şey yapabilirdi çünkü. Bu sefer de hakkımın yenmesine izin vermediğiniz için teşekkürler, Ey Penisli Yüceler!

Bu fikri Levi ortaya attığı için minnettardım çünkü astlarının beni ciddiye alacağını sanmıyordum. Bunu düşününce aklıma 1903 Haziran ayında Kraliyet Enstitüsü'nün, Dr. Curie'yi ders vermesi için davet ettiği, ancak daha sonra erkeklere göre daha aşağı derecedeki kadın beyni nedeniyle ders anlatmasına izin vermediği gerçeği geldi. Marie seyirciler arasında otururken onun adına konuşma yapan Pierre olmuştu.

Her neyse, demek istediğim şuydu ki bir şeyler ne kadar çok değişirse, o kadar aynı kalıyorlardı. Sosis Referans™ hâlâ mevcudiyetini sürdürüyordu ve bazen bunu kabul ettiğim için kendime çok kızıyordum.

Kendime kızdığım başka konular da vardı. Yapmam gereken çalışmalar varken Levi mesaj attı mı diye telefonumu kontrol edip durduğum için kızgındım mesela. Ya da mesaj atmamasına üzüldüğüm için. Ya da aniden, her günün her dakikasının her saniyesinde ne yaptığından haberdar olma isteği duymaya başladığım için...

Ne yaptığı beni ilgilendirmezdi ki. İşleri olabilirdi. Eski sevgilisiyle. Belki Tim bir elin parmaklarıyla sayılamayacak kadar uzun yıllar beni aldatmamış olsaydı, bu konuya bu kadar takmazdım. Ama Levi'ın açıklama yapmaması, bir şey saklayıp saklamadığını merak etmeme neden oluyordu. Yanlış anlaşılma olmasın, öpüşmemizin onun için hiçbir şey ifade etmediğinin farkındaydım. Lisansüstü okulda benden hoşlandığını söylediyse ne olmuştu? O zamanın üzerinden altı yıl geçmişti. Son altı yılda dramatik bir şekilde değişen pek çok şey olmuştu. Mesela

Game of Thrones'un senaryosu. El dezenfektanına verilen değer. Ördek penisi hakkındaki düşüncelerim. Ama Levi'la paylaştığımız şey yine de bir *öpücüktü*. Eğer başkasıyla ilişkisi varsa... ıyyy. Yoksa Levi, Tim'in başka bir versiyonu mu çıkacaktı? Hayır, o kadar da tiksindirici biri değildi. Olamazdı. Ama tüm erkekler aynı değil miydi?

Kafam mı patlıyordu?

"Kay ve beni işi pişirirken mi hayal ediyorsun?"

Ürktüm. Rocío masasında oturuyordu. Siyah Dr. Martens botlarını klavyesinin yanına dayamıştı ve ağzında pembe bir lolipop vardı. "Ne zamandır buradasın?"

"Beş dakika falan oldu. Far görüp şaşırmış geyik gibi uzaklara bakıyordun. Eee?" Yüksek bir şapırtı sesiyle lolipopu ağzından çıkardı. "Düşündüğün Kay ve ben miydik? Masanın üzerinde..."

"Bu cinsel taciz sayılır."

"Umurumda değil."

"Hayır, *sen beni* taciz ediyorsun..." İç çekip başımı iki yana salladım. Bu kız imkânsızdı. Onu evlat edinmek ve sonsuza dek hayatımda tutmak istiyordum. "Her şey yolunda mı?"

Lolipopu ağzına geri sokarak kafa salladı.

"O... çilekli mi?"

"Sakız aromalı. Kay verdi."

"Kay, ha?"

"Aynen."

Boğazımı temizledim. "Daha birkaç gün önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum da, bana *Kay*'den hiç hoşlanmadığını ve..."

Rocío'nun botları yere çarptı. Sertçe. "Onu seviyorum," dedi. "O mükemmel biri. Günün birinde, saçı pembe kurdelelerle süslü, güzel Kaliforniya Gelinim olmasını istiyorum. Ona pamuk

şeker gibi kokan köpük banyoları yaptırmak istiyorum. İçinde küçük şemsiyeler olan meyve kokteylleri ısmarlamak istiyorum." Öne eğilip bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. "Onun için parıltılı giyineceğim, Bee. Siyah parıltılı."

Sözlerinin yoğunluğu nefesimi kesti. "Alex biliyor mu?"

"Ondan ayrıldım. Yeterince pembe değilsin, dedim." Omuz silkti. "Umursamadı bile."

Sırıttım. "Senin için *çok* mutlu oldum."

Birden ayıldı. "Olma. Hayat acıdır. Sonra da ölüm gelir."

"Ah evet. Unuttum."

"Neyse. Johns Hopkins'in nöroloji bölümüne girmem her zamankinden daha önemli. Çünkü Kay orada okuyacak. Bu nedenle, GRE hazırlığı için harcadığımız zaman ve çabayı, GRE'nin yıkımına yönlendirmeye karar verdik."

"Yıkım mı?"

"Artık bir harekete dönüşmüş olan #AdilÖğrenciKabulü'ne katılıyoruz. İnsanlar bağış topluyor, farkındalık oluşturmak için çabalıyor, yüksek lisans programlarına testi önemsemekten vazgeçmeleri için baskı yapıyor. Biz de örgütlenmeye yardımcı olacağız." Gözlerinde vahşi bir ışıltı vardı. "Bu test için yüzlerce dolar ve saat harcadım, Bee. *Yüzlerce*. Şimdi intikamımı alacağım; özellikle de *Chronicle of Higher Ed* dergisinde yayımlanan o aptal yazıdan sonra."

Hangi yazıdan bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kolayca buldum. Benjamin Green tarafından yazılmış, kişisel görüş bildiren bir makaleydi. Hızlı bir Google aramasıyla bu adamın, GRE'yi satan şirket STC'nin müdür yardımcısı olduğunu öğrendim.

MEYDAN OKUYANLARA MEYDAN OKUMA: #AdilÖğrenciKabulü'nün yanlışları

On yıllardır lisansüstü kabul komiteleri tarafından yaygın olarak kullanılan GRE'yi ortadan kaldırma hevesi yeni trend oldu. @WhatWouldMarieDo, testin "adaletsizliğine" dikkat çekmek için platformunu kullanan ilk kişiydi ve @Shmacademics, testin geçerliliğini çürüten literatürleri yayımlayarak olayı daha da büyütmesine yardımcı oldu. İki hesabın toplamda neredeyse iki milyon takipçisi var. Ama kim bu fenomenler? Arkalarında ne gibi büyük parasal işlemler var? STC'nin rakipleriyle mali bağları mı bulunuyor? Dahası bu fenomenler, GRE yerine kullanılabilecek faydalı alternatifler bile önermiyorlar. Bütünsel kabul protokollerinden bahsediyorlar, ancak binlerce başvuruyu baştan sona okumak, kabul komiteleri için fazla zaman alan bir...

Gözlerim kafatasımın arkasına kaydı. Komitelerin, başvuruları inceleyip öğrencilere adil bir şekilde fırsat sunması gerekiyordu zaten! Hem bu herif kendini ne sanıyordu? Çok bildiğini zanneden geri kafalı! Bir de kalkmış "büyük parasal işlemler" diyordu! Evine zorla girmek ve maaşımın, muhtemelen evine havuz temizliğine gelen çocuğa verdiği bahşiş kadar olduğunu, Twitter'dan tek sent kazanmadığımı gözüne sokmak istiyordum. Ama Bay Green'in nerede yaşadığını bilmiyordum. Bu yüzden bağlantıyı Shmac'e DM olarak göndermekle yetindim.

MARIE: Şu aptal yazıyı gördün mü? Benjamin Green bundan böyle resmi olarak Deve Siki 2.0'dır.

Gözüm, son konuşmamızda bana kızdan bahsettiği mesajlara takıldı. Göğsüm sıkıştı ve nedense Levi'yı düşündüm. Gitmiş olmasını. GRE hakkındaki görüşünün ne olduğunu. Galiba deliriyordum.

Shmac'in yanıtını beklemedim. Uygulamadan çıkış yaptım ve kendimi işe geri dönmeye zorladım.

"NE?"

"Dinle..."

"Ne?!"

"Bu..."

"*Ne*?"

"Ben..."

"*Ne?!*"

Derin bir iç geçirdim. "Pekâlâ Reike. İşin bittiğinde bana haber ver."

Kardeşim sekiz kere daha, "Ne?!" diye bağırdı. Ardından, "Tamam, sistemimden attım," dedi. "Devam edelim. Demek sen ve Wardass yiyiştiniz..."

"Bunun için daha iyi bir kelime olmalı sanki."

"Birbirinizin yüzünü vakumladınız. Mikroplarınızı takas ettiniz. Birbirinizin ağzına yumuldunuz. Tükürük değiş tokuşu yaptınız."

"Geçen gün bana o Ukraynalı adamdan ayrıntılı olarak bahsettiğinde ben bu kadar abartmamıştım."

"Bu farklı ama."

"Neden?"

"Çünkü ben bu mevzularda görmüş geçirmiş biriyim. Sense bunu *asla* yapmazsın. 'Nöroloji artık benim karım, bekâret ke-

merimi sıkıca bağlayıp Bee Çiti'nin çevresine bir hendek kazacağım' diye diye dolanıyordun. Şimdi kalkmış, görünüşe göre senden hoşlanan başdüşmanınla öpüşüyorsun."

"*Bir zamanlar hoşlanan.* Ayrıca sadece bir öpücüktü." Bunu yeterince söylersem belki mutfak zeminimde Levi'la çıplak kalmaya ne kadar yaklaştığımı ve bugün bütün gün nerede olduğunu kafama nasıl taktığımı unuturdum.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, düğününüz için Amerika'ya döneceğim. Ama geçenlerde internette tırlatmış gelinlerle alakalı hikâyeler gördüm ve düğün töreninin renk düzenine uyması için saçımı *asla* sarıya boyatmayacağımı önceden söyleyeyim."

"Öyle bir şey olmayacağı için sorun yok."

"Doğru, sen muhtemelen deniz mavisi istersin. Yine de kocaman bir hayır."

"Reike, sadece bir öpücüktü. Onun için önemli bile değildi. *Benim de* umursamak gibi bir niyetim yok. Düğün hediyelerini bir kez geri göndermek benim için yeterliydi."

"Benimki geri gelmedi!"

"Yollamamıştın çünkü. Her neyse, sadece bir öpücüktü. Tamamıyla..." Fizikseldi. Yakıcıydı. Güzeldi. Nefes kesiciydi. Müstehcendi. Yoğundu. Tehlikeliydi. Güzeldi. Vahşiydi. Güzeldi, güzeldi, *güzeldi*. Hayatımın en erotik anıydı. Ama artık kafamın içi soğuduğuna ve cinsel gerilimden oluşan azgın bir kara delik olmadığıma göre yaptığımızın ne kadar ahmakça olduğunu görebiliyordum. Aptalca bir fikirdi. On kişiden üçünün bir daha asla *yapmayacağı* bir şeydi. Ayrıca benim başka endişelerim vardı. BLINK. İşim. Ben gittiğimde Félicette'i kimin besleyeceği. "... boştu. Bomboş."

"Anlaşıldı. Birileri için duygular hâlâ korkutucu demek. Sınır güvenliği artırılmış. Bee Çiti işbaşında. Peki, yarın işyerinde onu gördüğünde..."

"Dünyanın görüp görebileceği en iyi kaskı yapmakla ve kendime Trevor'dan uzakta, ömür boyu sürecek profesyonel istikrar sağlamakla fazlasıyla meşgul olacağım."

"Anlıyorum. Tabii Wardass de hiçbir şey olmamış gibi dav..."

Kapım tıklatıldı. Saate baktığımda 22.28'di. "Kapatmam lazım. Muhtemelen Rocío, onun gerçek annesi olmadığımı yinelemeye gelmiştir. Ya da öldükten sonra sindirim sistemimizdeki enzimlerin vücudumuzu içeriden yutacağını söylemeye."

"Tüm iş arkadaşların arasında bu kız kesinlikle favorim."

"Çok sevdiğin o kız geçen gün *aşna fişne yaparken* yakalandı. Hem de benim *masamda*."

"Her defasında kendini aşmayı nasıl başarıyor?"

Gözlerimi devirdim. "Hoşça kal, Reike."

"Saygılarımı sunarım, Beetch."

Kapıdaki Rocío değildi. Çünkü kafasının olması gereken yerde geniş bir göğüs, birkaç santim üstündeyse Levi'ın yüzü vardı. "Bunu kiralık araçta unutmuşsun." Sol elini kaldırdığında parmağında sallanan sırt çantamı gördüm.

"Ah, sağ ol." Çantayı alıp gövdeme bastırdım. Üstümde, ortaokuldan beri sahip olduğum kolsuz bir tişört ve iç çamaşırı sayılabilecek bir pijama altı vardı. Gelenin gerçekten Rocío olduğunu sanmıştım. Tüm vücudumun kıpkırmızı kesildiğinden emindim. "İçeri gelmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sadece çantanı vermek istemiştim."

Kafa salladım. O da kafa salladı. Bir süre birbirimize sessiz, garip bir şekilde kafa salladık, sonra Levi, "Ben artık gideyim," dedi.

"Peki. Tamam. İyi geceler."

Sırtını mükemmel gösteren açık mavi bir Henley giymişti. Çok yakın bir zamanda o sırta dokunmuştum. Samimi bir biçimde hem de. Ne kadar geniş, ne kadar sağlam ve sert göründüğünü

hayranlıkla düşünürken arkasından bakakalmıştım. Merdivene ulaşıp da arkasını döndüğünde hâlâ kapıdaydım. Gözlerim hâlâ üstündeydi.

Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Sıcak ve dürüst gülümsemeler yüzlerimizi süslerken kendi sesimin, "İçeri girmek istemediğinden emin misin?" diye sorduğunu duydum.

"İstemediğimden değil..." Yutkundu. "Buraya bunun için gelmedim."

"Ben de bunun için geldiğini düşünmedim zaten." Geçmesi için kenara çekildiğimde birkaç tereddütlü, hantal adımla içeri girdi. Daireyi dev ama zarif bedeniyle doldururken elini saçlarının arasından geçirerek etrafına bakındı. Yirmi dört saat önce burada olanları mı düşünüyordu? Daha doğrusu, yirmi sekiz buçuk saat olmuştu ama manyak mıydım da kalkıp saatleri sayacaktım?

"Oradaki bir sinekkuşu yemliği mi?" diye sordu.

"Evet."

"Hiç sinekkuşu geldi mi?"

"Henüz gelmedi."

"Bana da gelmedi. Bahçeme yani."

"Bahçende zufaotu yetiştirdiğini fark ettim." Bir gülümseme daha paylaştık. "Balkonda oturmak ister misin? Dolabımda havalı Alman birası var."

Balkona yerleştirdiğim rahat sandalyeler Levi'm yanında çocuk mobilyası gibi duruyordu. Avucu bira şişesini yutmuştu. Karşımızdaki Houston siluetine düşünceli bir şekilde bakarken profili dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Burayla neredeyse uyumsuzdu hatta. Şu anda ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Öpüşmemizden pişman olup olmadığını sormak istiyordum. Ona tekrar dokunmak istiyordum.

"Geçen akşam için üzgünüm. Ve kritik bir noktada olmamıza rağmen işe gelemediğim için. Acil bir durumdu."

Ah. "Hmm... Karın olmayan kadınla ilgili bir şey miydi? Hani şu fotoğraftaki?"

Güldü. "O fotoğrafın bize çıkardığı sohbet malzemesine inanamıyorum."

"Şaşkınlık verici, değil mi?"

Gülümsemesi soldu. "Penny hasta. Epilepsi. Hastalık kontrol altında ama kız hızla büyüdüğü için ilaçlarının sık sık ayarlanması gerekiyor. Doğru dozu bulmak zor oluyor."

"Çok üzüldüm."

"Üzülme. Garip ama Penny bunu çok sakin ve normal karşılıyor. Her işin altından kalkabilen becerikli bir çocuk." Biradan bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Tabii alışkın değildi. "Onun aksine Lily –yani annesi– bir hayli zorlanıyor. Ve bu anlaşılır bir şey. Ben de işler kötüye gittiğinde yanında olmaya çalışıyorum."

Ben de şehre doğru baktım. Tabii yanında olurdu. Çünkü o böyle bir insandı. "Sana sahip olmalarına sevindim."

"Fazla işe yarar biri değilim aslında. Çoğunlukla Penny'le UNO oynuyorum ya da ona *slime* alıyorum. Zehir içerikli olması..."

"Boraks, değil mi?"

"... Lily'yi deli etse de. Evet, boraks. Sen nereden biliyorsun?"

"Çocuğu olan arkadaşlarım var. Onlar da aynı şeyden yakınıyorlar," dedim omuz silkerek. "Babası nerede?"

"Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öldü." Sonra tereddütle, "Kaya tırmanışı kazası," diye ekledi. Bir an buna kafa yormadım. Sonra ofisindeki fotoğrafı hatırladım. Yanında uzun boylu, siyah saçlı bir adamın olduğu fotoğraf.

"Akraba mıydınız?"

"Hayır." Yüzü karardı. "Ama onu kendimi bildim bileli tanıyordum. Anaokulundan beri. İlkokulda soyadına göre dizilişte hep ikimiz yan yana olurduk. Peter Sullivan ve Levi Ward. Okulda soyadı T, U ve V harfleriyle başlayan pek fazla kişi yoktu herhalde."

Şişemi masaya koyup yüzünü inceledim. Sullivan. Yine o isim. Yaygın olduğu için bu kadar sık duyuyor olmalıydım. Ama...

"Prototipin adıyla aynı," diye mırıldandım. "Keşif Enstitüsü'nün adıyla da."

Keşke bana baksaydı. Ama gözleri hâlâ şehirdeydi. "Mühendis olmak bile istemiyordum aslında," dedi. "Veterinerlik biliminde ihtisas yapmak istiyordum. Hatta okula başlamıştım ama Peter beni seçmeli mühendislik dersi almaya ikna etti. Birlikte bir proje yaptık; bir koku alma korteksiydi. Kokuları doğru şekilde tanımlayabilen bir donanım parçası inşa ettik. İşin çoğunu o yaptı ve bana her şeyi öğretmek zorunda kaldı. Ama mükemmel bir deneyimdi. Böyle bir şeyin, bir gün hastalar için kullanılabileceğini düşünmek mükemmeldi."

"Çok etkileyici."

"*Her zaman* doğru sonuç vermiyordu ama." Yanağının içini ısırdı. "Son sunumumuzda öğretim görevlisinin incelemesi esnasında korteks, dışkı kokusu aldığını duyurdu." Kahkahalara boğuldum. "Belki birkaç ince ayar gerektiriyordu. Ama Peter yüzünden beyin-bilgisayar ilişkisine âşık oldum. Tanıdığım en zeki mühendisti." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Düştüğünde kafatasının ikiye bölündüğünü gözlerimle gördüm. On metre uzağında, tırmanışımın yarısındaydım. O ses... duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Lily'ye nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Penny de bir türlü odadan çıkmıyordu..."

Sesi yanıltıcı bir şekilde ifadesiz, acı verici derecede nötrdü. Onu dinlerken yanaklarımın ıslandığını fark ettiğimde şoke

oldum. Levi'ya uzanmak istiyordum. Uzanmaya *ihtiyacım vardı*. Ama kafamın içinde kilitli kalmıştım, adeta felç olmuştum. Çünkü bağlantıları kurup bir şeyleri anlamıştım.

"Enstitüye sonradan onun adını verdiler. Prototip fikrini o bulmuştu." Ölmeden önce. Bu yüzden Levi'ın BLINK'te olması gerekiyordu. Bu yüzden projenin başında olmak zorundaydı. Bunun için bu kadar uğraşıyordu.

Levi. *Ah, Levi.*

"O kaskları yapacağım." Hâlâ uzaklara bakıyordu. Şişeyi tutan eli mengene gibiydi. "Onun hayal ettiği gibi. Ve onun adını taşıyacaklar. Penny de bir gün onların babasına ait olduğunu öğrenecek ve..." Devam ederse sesinin çatlayacağını düşünüyormuş gibi sustu.

Birdenbire, artık korkmadığımı hissettim. Ne yapacağımı ya da en azından ne yapmak *istediğimi* biliyordum.

Ayağa kalktım, birayı Levi'ın elinden aldım ve bir tıkırtıyla metal parmaklığın üzerine koydum. Sonra bacaklarımı belinin iki yanına atıp kollarımı boynuna sararak kucağına oturdum. Ve elleri belime dolanana, gözleri karanlıkta parlayana kadar bekledim. "O kaskları yapacağız. Birlikte başaracağız," dedim, dudaklarına karşı hevesle gülümseyerek. "Peter bilecek. Penny ile Lily bilecek. Ve sen bileceksin."

Öpüşmemiz çarpıcı ama tanıdık bir uyuşturucu gibiydi. Son seferimizden beri başka hiçbir şey düşünmemiştim. Dilinin her vuruşunda, parmaklarının belime her dokunuşunda, çeneme vuran huşu dolu her nefesinde içim hazla doluyordu. Beni kendine çekti ve tenime doğru inledi. Yarım yamalak cümleleri aklımı kaçırmama neden oluyordu.

Dişlerimi boğazında gezdirdiğimde, "Sen çok... *Siktir*, Bee," dedi. Parmak uçlarım göbek deliğinin altındaki ince tüylere değdiğinde, "Sen her zaman hayallerimdeydin," diye ekledi. Ona

sürtünerek üzerinde sallanmaya başladığımdaysa tek diyebildiği, "Yavaşlamamız... gerekiyor... yoksa... boşalacağım," oldu. Ereksiyonunun klitorisime sürtünmesi bile şimdiye dek yaptığım en iyi seksti. Titredim, titredim, zevkten patlamak üzereydim. İç çamaşırım sırılsıklam olmuştu ve ona daha yakın olmak istiyordum. *Çok daha yakın.*

Ama kıyafetlerimiz hâlâ üstümüzdeydi. Beni mutfağın ışığıyla aydınlanan yatağa götürdüğünde bile sinir bozucu, çıldırtıcı bir şekilde giyiniktik. Levi'ın nefes alıp verişleri keskin, kalçamı tutuşu neredeyse morartacak kadar sertti. Vücudum adeta canlanmış, şiddetli bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Bana baktı ve köprücük kemiğimi hafifçe ısırarak, "Seni becermek istiyorum," dedi. Dişlerini kullanmayı sevdiği belliydi. Isırmayı, emmeyi seviyordu. Ve biraz beceriksiz fakat bir hayli hevesli bu hali beni bitiriyordu. Genelde çok sabırlı ve özenliydi ama şu anda daha fazla bekleyebilecek gibi görünmüyordu. Bana doyamıyormuş gibiydi. "Seni becerebilir miyim?"

Başımla onayladım ve tişörtümü, şortumu, *her şeyimi* çıkarmasına izin verdim. Bana, bedenim dini bir deneyimmiş gibi, tüm sorularının cevabını aniden bulmuş gibi bakışı, temas için kıvranmama neden oldu.

"Bu..." dedi nefes nefese, başparmağını meme ucumdaki *piercing*'in üzerinde huşuyla gezdirerek.

"Eğer beğenmediysen..."

Beni susturdu. Beni istediği kadar susturabilirdi. Küçük göğüslerime dünya harikalarıymış gibi bakması, dudakları şişene kadar onları öpmesi hiç sorun değildi. İyice ıslandığımı, hatta sıvının uyluklarıma doğru aktığını hissedip saçlarını çekiştirmeye başlayana dek beni öpebilirdi. Bana saçma sapan şeyler söylemesinde de sorun yoktu. İyi bir kız olduğumu, mükemmel olduğumu, onu deli ettiğimi, beni ilk gördüğünde beyninin kimyasını değiştirdiğimi söyleyebilirdi.

Yatakta yuvarlanıp onu altıma aldığımda dirseklerinin sert duvara çarptığını duyup küçük bir kahkaha attım. Birkaç küfür savurdu ama onu tekrar öpmek için eğildiğimde her şeyi unuttu. "Yatak için fazla büyüksün," dedim kıkırdamalar arasında, tişörtünü teninden ayırırken. Altılı karın kası ve belirgin göğüs kasları vardı. Böyle bir kas yapısının efsane olduğuna dair inancımı sarsan türdendiler.

"Yatağın benim için çok küçük. Bir dahaki sefere bunu benimkinde yapacağız," dedi kalçasını kaldırıp fermuarını indirmeme izin vererek. Nefesinin her kesilişi odada yankılanıyordu. Böyle bir şey bu kadar erotik olmamalıydı. Ama şu anda onun üzerinde çırılçıplaktım ve ereksiyonu merkezime sürtünüyordu. Fazlasıyla leziz, fazlasıyla hevesli, fazlasıyla istekli bir şekilde büyük olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Bunu bir süredir yapmadım," dedi.

Gözlerimdeki pusun arasından ona baktım. "Ben de," dedim kendime engel olamadan. Ereksiyonunun nemli ucuna dokundum. Sadece parmağımın ucunu değdirmiştim ama kabaca inleyip dudağını ısırdı. Kalçası seğirdi. Ata binmiş gibi hissediyordum. Daha doğrusu... boğaya.

"Prezervatife ihtiyacımız var mı?" diye sordu. Başımı iki yana sallayıp ses çıkarmadan dudaklarımı oynatarak "hap kullanıyorum" dedim, devam etme hevesiyle. Boğuklaşan sesiyle, "Çok çabuk biteceğini hissediyorum," dedi ve ben onu girişimde konumlandırırken elleriyle kalçalarımı kavradı. "Ama bunu telafi edeceğim. Ağzımla. Ya da parmaklarımla. Eğer... Bee. *Bee.*"

Levi'ın içimde olmasından ne beklediğimi bilmiyordum. Muhtemelen Tim'le deneyimlediğim şeye benzeyeceğini, belli belirsiz hoş bir his vereceğini sanmıştım. En iyi ihtimalle seks beni ona yakın hissettirirdi. En kötü ihtimalle de birkaç dakikayı sıkılarak geçirirdim, sonra da yakında ödenmesi gereken

vergileri düşünmeye başlardım. Fakat Levi'la birlikteyken durum kesinlikle böyle değildi; kontrol bendeydi. O içime girmedi, ben aletini yavaşça içime aldım. Kendi kararlarımı veriyor, adeta adım adım ilerleyip uyumu yakalamaya çalışıyordum. Gözlerimi yumdum ve yüzümün yarı zevk, yarı acıyla buruştuğunu hissettim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İkimizin de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu daha da derine almak için kendimi iyice aşağı bastırdım. Kendimi onunla doldurmaya çalışırken uyluklarım ve ellerim titremeye başladı. Ve...

Yapamadım.

Yer yoktu. Tekrar denedim, onu derinlerime çekmeye çalıştım. Tenimde boncuk boncuk terler birikmişti. Dolgunluk hissi büyüdü ve sancıya dönüştü. Yine de kendimi zorlayıp...

"Yavaşla", diye emretti Levi, homurtudan biraz daha yüksek bir sesle. Hareket etmemem için kalçalarımı tuttu.

Gözlerimi açıp başımı iki yana salladım. "Benim biraz..."

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi kararlı bir şekilde. Sesi tartışmaya açık değildi. İkimiz de titriyorduk, nefes nefeseydik, ter içinde kalmıştık. Hareket etmeyi kestiğimde memnuniyetle kafa salladı. "Aferin sana."

Gözlerini nereye yerleştireceğini bilmiyormuş gibi bakıyordu bana. Sonra birleştiğimiz yeri buldu ve orada bana dokunmaya başladı. Başparmağının klitorisime yavaş, ıslak dokunuşları beni yumuşattı ve onu dibine kadar içime almama yardım etti. Kalça kemiklerinin uyluklarımın arka tarafına yaslandığını hissettim. İç duvarlarım onu sıkıştırıp iyice kavradı. İniltisine bakılırsa bunu o da hissetmişti. Artık tamamen içimdeydi.

Üstüne yığıldım. "Levi," dedim ağzına doğru. "Sen *gerçekten çok* büyüksün."

Aramızda bir şey titreşti. Fiziksel değildi; bir histi. Vücudumda, beynimde yankılanan bir his.

"Zamanla bana alışırsın," dedi şakağıma doğru. Kesik kesik nefes alırken titreyen elleriyle saçımı alnımdan geriye itti. Artık o kadar doluydum ki daha fazla hareketsiz kalamayacaktım. Suları test etmek için kalçalarımı hafifçe döndürdüm ve acı ne kadar (çok az), haz ne kadar (çok fazla) diye ölçtüm. Sonunda ne istediğimi, hangi açıyla, hangi ritimle hareket edeceğimi çözdüm. Bu esnada Levi'ın ellerinin vücudumda istedikleri yerde gezinmelerine izin verdim. Dokunuşu *her yerimdeydi.* Islak, müstehcen, utanç verici sesler çıkarıyorduk ama umurumda değildi. Yatak başlığına tutunup içimdeki o noktayı tatmin etmekle o kadar meşguldüm ki... Evet. *Evet.* Bu adam muazzamdı. Beni sınırlarıma, hatta biraz ötesine kadar zorluyordu. Göğsüne tutunarak dengemi sağladım. Kalbi avucumda davul gibi gümbürderken hareket etmeye devam ettim. Basınç lezizdi. Zevk karnımın derinliklerinde nabız gibi atıyordu. "Böyle mi?" diye sordum.

Cevap vermedi. Ya da verdi ama sadece bir mırıltıydı. Tutarsız küçük şeyler söylüyordu. *Lütfen, sakin ol, kıpırdama, çok sıkısın, boşalmak üzereyim... Ah, kahretsin.* Sırf nasıl hissettireceğini görmek için kasten aletini sıktığımda iş daha da kötüleşti. İçimde fazladan yer kalmamıştı resmen. Gözlerimin önünde noktalar belirdi. Nabzım fırladı. Kafamın içi tamamen boşaldı, ciğerlerim havasız kaldı ve vücudum ritmik olarak kasılmaya başladı. Kör edici bir zevk çığ gibi üzerime düştü. Orgazmım boyunca köprücük kemiğine doğru hafif hafif inledim.

Tekrar düşünebildiğimde Levi'ın hâlâ üstümde olduğunu gördüm. Boynuma doğru hızlı hızlı nefes veriyor, parmakları kalçalarımı sıkıyordu. Bir şeyler sayıklayıp inledi ve içimden çıkıp aletini çaresizce mideme sürttü. Acı verici bir şekilde boş kalmıştım. İçimdeki kanallar boşluğu sıkmaya çalışıyordu.

"Sen neden..." Sesim çatallanmıştı.

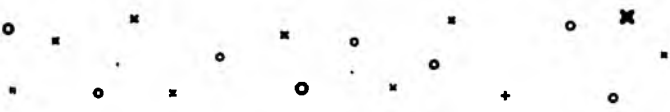
"Uzun sürsün diye uğraşıyorum," dedi soluk soluğa. "Bitmesini istemiyorum." Onu bir kez daha kendime doğru çekmeye çalıştım ama bileklerimi başımın üzerine sabitledi ve kendini zapt etmeye falan uğraşmadan bana uzun, derin bir öpücük verdi. Ve yumuşak iniltilerimi yutarken tekrar içime kaydı. Ayarladığı pozisyonda daha da derinlere ulaşabiliyor, daha sert olabiliyordu. Her santimimi, her zerremi kapladı ve az önce yapmama izin verdiği şeyi yapmasına, bedenimde hazzı bulmasına izin verdim. İtişleri önce sığ olsa da sonra yavaş yavaş hızlandı. En sonunda kontrolünü tamamen kaybetti ve tüm sinir uçlarıma leziz bir his dağıtan iki uzun sürtünmeyle kendini bıraktı. Ağırlığını üzerimde hissetmeye, gırtlaktan gelen seslerini dinlemeye, gözlerinin buğulu yeşiline bakmaya bayılıyordum. Yeniden uçurumun kenarındaydım. Düşmeye çok yakındım.

Aşırı iyi hissettiriyordu. Levi çok iyiydi. Bu şekilde bir aradayken çok iyiydik.

"Bee," dedi yanağıma doğru. "Bee. Sen benim hayal ettiğim her şeysin..."

Ellerimi terden kayganlaşmış sırtına kaydırdım ve kollarımın arasında bir milyon parçaya ayrılırken onu sımsıkı kavradım.

18

RAPHE ÇEKİRDEKLERİ: MUTLULUK

"HARİKA." GUY'IN SESİ hayranlık ve biraz da korkuyla hafifçe titriyordu. Bu duyguya... huşu deniyordu sanırım. Gerçi şu anda bu önemli değildi. Önemli olan tek şey, diğer herkesin konuşması için önlerini açmış olmasıydı.

"İnanılmaz."

"... çalışan bir prototipimiz var..."

"... bu kadar basit bir çözüm olduğuna inanamıyorum..."

"... BLINK bitti sayılır o zaman..."

"... acayip zarif bir birleşim oldu..."

Rocío odadaki en yüksek sesle, "*Siktir*, bu muhteşem," deyince herkes ona baktı ve o andan sonra hayranlık dolu fısıltılar, bir birlik evi partisindeki gürültüye dönüştü. İnsanlar birbirleriyle beşlik çakıyor, kucaklaşıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Birileri bir yerden fıçı bira çıkarsa hiç şaşırmazdım.

Levi, üstünde dün geceki Henley'siyle, odanın karşı tarafındaki bir tezgâha yaslanmış dikiliyordu. Bu sabah ona esnek kumaşlı batik tişörtümü teklif ettiğimde bana dik dik bakmıştı. Nankör. Onu izlediğimi fark ettiğinde ikimiz de yakalandığımız için utanarak gözlerimizi kaçırdık, sonra bakışlarımız yeniden kilitlendi. Bu kez birbirimize gülümsedik.

"Bunu kutlamalıyız!" diye bağırdı biri. Onu duymazdan gelip gülümsemeye devam ettik.

Tim'le ilk kez seks yaptıktan sonra, bundan hoşlanmamış olmasından çok korkmuştum. Beni iki gün boyunca aramamıştı ve bu süreyi, onun beş para etmez olduğuna odaklanmak yerine yatakta beceriksiz miyim merak ederek geçirmiştim. Nişanımızı sonlandıran kavgada, seks sırasında "tam bir denizyıldızı" olduğum için onu başka kadınlarla yatmaya ittiğimi söyleyerek beni suçlamıştı (o gittikten sonra bunun ne anlama geldiğini Google'da araştırmak zorunda kalmıştım). Geriye bakınca Tim'in, ilişkimiz başlarken de biterken de bana kendimi berbat hissettirdiğini açıkça görüyordum. Ne kadar şiirseldi.

Erkeklerin, hakkımda ne düşündüklerini kafama fazla takmamayı artık öğrenmiş olmalıydım ki son yirmi dört saatte, Levi'ın yatakta beceriksiz olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederek geçirdiğim saniye sayısı sıfırdı. Ama tek sebep bu olmayabilirdi. Belki de bu sabah, "mobilya olarak yeniden tasarlanmış bir işkence aleti" olmakla suçladığı tek kişilik yatağımda onun üstünde uyandığımda bana bakış şekliyle ya da benim doğum kontrol hapı kullandığım ve ikimizin de yeterince uzun süredir münzevi keşişler gibi yaşadığımız için temiz olduğumuz hakkında yaptığımız sessiz, tatlı, utangaç konuşmayla alakalıydı. Belki de şekersiz soya sütümü direkt kutudan içtiğimi gördüğünde yüzünde beliren dehşet ifadesiyle veya tüm gün bana attığı gizli bakışlarla ilgili bir şeydi.

Pek konuşmamıştık aslında. Yani çok konuşmuştuk ama devreler, yüksek frekanslı stimülasyon uygulamaları ve Brodmann alanları gibi olağan şeyler hakkında.

Tabii bugün hiç olağan bir gün değildi, o başka.

"Başardın, ha?" Boris gelip yanımda durdu ve kutlama amaçlı birbirlerinin iç çamaşırlarını çekiştiren mühendislerine hafif bir kınamayla baktı.

"Henüz bitmedi. Nöro yazılımında ince ayarlar yapmamız gerekiyor. Ardından modeli ilk astronot üzerinde test edeceğiz. Guy gönüllü oldu." Daha doğrusu, Guy bir numaralı denek olmak için yalvarmıştı. BLINK'e benim kadar değer veren insanların olduğunu görmek çok güzeldi.

"Ne zaman?"

"Gelecek hafta."

Başını salladı. "Bir sonraki hafta sonu için bir tanıtım gösterimi ayarlayayım o halde."

"Gösterim mi?"

"Benim patronlarımla senin patronlarını davet edeceğim. Onlar da daha yukarıdakileri davet edecekler."

Korkmuş bir şekilde ona baktım. "Ama daha çok erken. Teslim tarihi haftalar sonra! Ayrıca giderilecek küçük sorunlar var. İşin içinde insan denekler bulunuyor; pek çok şey ters gidebilir."

"Evet." Bana düz bir bakış attı. "Ancak riskleri biliyorsun; özellikle MagTech'in kaydettiği ilerleme düşünülürse. Bu projeye karşı tepkiyi de biliyorsun. Üzerimizde çok fazla göz var. Bilim hakkında çok az şey bilen ve buna rağmen BLINK'le fazlaca ilgilenen çok insan var."

Tereddüt ettim. On gün çok az bir süreydi ve hiç rahat hissetmiyordum açıkçası. Öte yandan, Boris'in üzerindeki baskıyı da anlıyordum. Ne de olsa başlamamız için onay alan kişi oydu.

"Peki. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Tezgâhta dayandığım yerden ayrıldım. "Levi'la konuşayım."

"Bekle. Bu iş bitince ne yapmayı planlıyorsun, Bee?"

"Nasıl yani?"

"Trevor için çalışmaya devam etmek istiyor musun?" Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ama Boris aptal değildi. "Onunla birkaç kez görüştüm. Uzay giysisi yaptığımız izlenimine kapılmışa benziyordu."

"Trevor... öyledir." İçimi çektim. "Evet."

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Prototip başarılı olursa, NIH muhtemelen seni terfi ettirir, hatta belki sana kendi laboratuvarını tahsis eder. Birkaç seçeneğin olacaktır. Eğer hiçbirinden hoşlanmazsan... Gel beni gör lütfen."

Ona kocaman gözlerle baktım. "Ne?"

"Bir süredir özel bir sinirbilim ekibi kurmak istiyordum. Bu..." Kaskı işaret etti. "... yapabileceğimiz *birçok* şeyden biri. Dağınık ve yetersiz olan sinirbilim birimimizi gerçekten yönetebilecek birine ihtiyacım var." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Her neyse, gidip Levi'la gösterim hakkında konuşacağım. Ona kötü haber verdiğimde kaşlarını çatmasına bayılıyorum."

Karşısında aptal gibi dikilip gözlerimi kırpıştırdım. Az önce iş teklifi mi almıştım? Hem de NASA'da? Bir laboratuvarı mı *yönetmem* istenmişti? Halüsinasyon mu görmüştüm? Binada karbon monoksit sızıntısı mı vardı?

Guy yanıma gelip, "Kutlamaya geliyor musun?" diye sorunca irkildim.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Kutlama yapmak için henüz erkendi. "Ama size iyi eğlenceler."

"Sağ ol." Gözleri başımın üstünde bir noktaya kaydı. "Ya sen?"

Döndüm. Levi hemen arkamdaydı. "Bir dahaki sefere."

"Planların mı var?" diye sordum ona, Guy gittikten sonra. Gizli elmalı turta tarifini istiyormuşum gibi, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma baktım. Saçmalıyordum cidden.

"Kedimle kaliteli zaman geçirecektim."

"Anal kese sıkma gecesi mi?"

"Schrödinger ve benim, rektumunu içermeyen etkileşimlerimiz de oluyor," diye belirtti. "Ama hayır. Bir restoran var. Tabii vegan." Sormaya utanıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Uzun zamandır gitmek istiyordum. Birlikte..."

Güldüm. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana meraklı bir şekilde baktı. "Ne yapmak?"

"Beni randevuya çıkarmak zorunda değilsin."

Kaşlarını çattı. "Zorunda olmadığımı biliyorum."

"Her şeyin farkındayım. Bu..." Aramızdaki şeyin ciddi olmadığını bildiğimi, beni yemeğe götürmesine gerek olmadığını, onunla seksin harika olduğunu ve bedenim sızlasa, gözlerime uyku çökse ve tüm orgazmlarımı tüketmiş olsam da eğer o da isterse daha fazlasına hayır demeyeceğimi söylemek için ağzımı açmıştım. Duyguları işin içine katmadan sadece cinsellik üzerine kurulu ilişki konseptine yabancı değildim. Yatak arkadaşı, seks arkadaşı, artık nasıl adlandırmak istiyorsa öyle olabilirdik. Ama sonra geçen hafta sonunu hatırladım. Birlikte Sazerac içmemizi, Star Wars izlememizi. Arkadaş olmuştuk ve birkaç saatliğine de olsa onunla *muhabbet etmeyi* çok isterdim. Ayrıca vegan restoranları birlikte deneyecek başka kimsesi yoktu muhtemelen. Ben de Bethesda'dayken öyleydim. Evet, kesin bu nedenle bana çıkma teklif ediyordu. "Aslında kulağa harika geliyor. Rezervasyon yaptırmamız gerekiyor mu?"

Tek kaşını kaldırdı. "Teksas'ta bir vegan restoranından bahsediyoruz. Zaten bomboştur."

Bunun nasıl ilerleyeceğini biliyordum: *Levi*, bana karşı yıllardır sürdürdüğü beğenisinden geriye ne kaldıysa onu sisteminden atacaktı, *ben* de sonunda, bir süreliğine de olsa doğru düzgün seks yapabilecektim. *İkimiz de* bunu, bir ilişki içinde olmanın baskısı ile birini çok fazla önemsediğinde ortaya çıkan ve felaketle sonuçlanan yapışkanlık olmadan başaracaktık. Bu akşamki bir randevu değil, sadece aynı beslenme felsefesini benimsemiş iki azgın arkadaşın çıktığı bir yemek olacaktı. Yine de kendimi, görünüşüme her zamankinden daha fazla özen gösterirken buldum. İncecik, *rose* rengi bir septum halkasıyla favori *piercing*'lerimi taktım ve dudaklarıma klasik kırmızı ruj sürdüm. Saçlarımı dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı düşmeleri için kıvırdım. Levi'ın beni almaya geleceği saatten çok önce hazırlandığım için beklerken balkona çıktım.

Shmac sonunda mesajıma dönmüş, bir süredir çevrimdışı olduğu için cevap yazamadığından dolayı özür dilemişti. Dediğine göre *hayatının en iyi, sonra en kötü, sonra yeniden en iyi hafta sonunu* geçirmişti.

SHMAC: STC'ninki doyumsuzluktan başka bir şey değil. Bu işten finansal çıkarın olmadığını herkes biliyor. #AdilÖğrenciKabulü'ne yürekten inandığının farkında oldukları için seni destekliyorlar.

MARIE: Öğrencileri adil bir yöntemle kabul etmenin pratik olmadığını söylemeleri hiç hoşuma gitmiyor. Pratik değilse ne olmuş? Daha iyisini yapabiliriz ve yapmalıyız.

SHMAC: Katlıyorum.

MARIE: ???

SHMAC: Katılıyorum.

SHMAC: Kusura bakma, yanlış oldu. Arabadayım, sesli yanıt uygulamasını kullanıyorum da.

MARIE: HEHE!

MARIE: Nereye gidiyorsun? Ve bunun 'en iyi, sonra en kötü, sonra yeniden en iyi' olan hafta sonunla ilgisi var mı? Yoksa *senin kızla* mı ilgili?

SHMAC: Bu akşam onu yemeğe çıkarıyorum.

MARIE: djhsgasgarguyfgquergqe

MARIE: (Klavyeye heyecanla rasgele bastım, sesli yanıt uygulaması algılamamış olabilir)

SHMAC: Evet. Açıklama için teşekkürler.

MARIE: Senin adına çooook mutluyum Shmac!

SHMAC: Ben de. Gerçi hâlâ biraz ürkek.

MARIE: Ürkek mi?

SHMAC: Geçerli nedenlerle. Ama bunu kendine itiraf etmeye pek hazır olduğunu sanmıyorum.

MARIE: Kendine neyi itiraf edecek?

SHMAC: Bu konuda ciddi olduğumu. Bu ilişkinin uzun vadeli olmasını istediğimi. Yani o beni istediği sürece.

Kaşlarımı çattım. Bir dakika, bu kız bir ilişki içinde değil miydi zaten? Boşanmadığı sürece başkasıyla uzun vadeli bir ilişkiye adım atamazdı, değil mi? Sormak istedim ama Shmac'in, onu evli bir kadınla birlikte olduğu için yargıladığımı düşünmesini istemiyordum. Kızın kocası, Eyfel Kulesi'nin merdivenlerinden aşağı itmekten çekinmeyeceğim biri gibi görünse de... Konuyu değiştirip benim de bu akşam Deve Siki'yle yemeğe çıkacağımı söylemeyi düşündüm ama sonra kulağıma alçak bir ses geldi.

Kırmızılı grili minik bir top, yemliğe yaklaşmıştı. Güzel kanatlarını mutlu bir ritimle çırpıyordu. Bu yıl gördüğüm ilk sinek kuşuydu bu! "Selam güzellik." İnce gagasını deliklerden birine soktu, sonra ben fotoğraf çekemeden gitti. Otoparkın üzerinden uçmasını izlerken Levi'ın kamyonetinin yaklaştığını fark ettim.

Su parkına giden on bir yaşındaki bir çocukmuşum gibi koşa koşa aşağı indim. "İlk sinekkuşum geldi!" dedim heyecanla, kamyonete binerken. Levi henüz park etmemişti bile. "Kızıl boyunluydu! Fotoğraf çekemedim ama bölgelerini sahiplenen kuşlar oldukları için geri dönecektir. Bu arada, restoranda hindistancevizli zencefilli nohut çorbası içeceğim! Kardeşim menülere internetten bakmanın saçma olduğunu söylüyor ama ben yemek takıntımı bağrıma basmış durumdayım ve..." Sustum. Levi ağzı bir karış açık halde bana bakıyordu. "Yüzümde sinekkuşu boku var, değil mi?"

Bakmaya devam etti.

"Peçeten var mı?" Etrafıma bakındım. "Kâğıt parçası da olur."

"Hayır. Hayır, yüzünde bir şey yok." Söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Sorun nedir?"

"Sen..." Yutkundu.

"... Ben?"

"Elbise. O elbiseyi... giymişsin."

Kendime baktım. Ah, evet. Target elbisemi giymiştim. "Nefret etmediğini söylememiş miydin?"

"Nefret etmiyorum." Yutkundu. "*Hiç* nefret etmiyorum."

Ona daha dikkatli baktığımda gözlerini *neden* üzerime diktiği kafama dank etti. "Ah..." Kalp atışlarım hızlandı.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu. Levi Ward'un bu tereddütlü, utangaç versiyonuna âşık olabilirdim. Aynı adam daha geçen gün sabahın üçünde, beni tekrar becermezse öleceğini söylemek için boynumu minik minik kemirerek beni uyandırmıştı. İçim heyecanla dolup taşarken ona izin vermiştim. Tıpkı şimdi öpmesine izin verdiğim gibi. Ergenler gibi hevesle öpüşmeye başladık. Parmaklarını enseme sardı, dilini dilime doladı, ağırlığıyla beni

koltuğa bastırdı. Bu konuda gerçekten çok becerikliydi. Çekici bir şekilde iddialı, enfes bir şekilde ısrarcıydı. Eli dizime, oradan da elbisemin altındaki pürüzsüz uyluğuma kaydı ve iç kısmını sıktı. Parmakları külotuma hafifçe değdiğinde ağzına doğru sızlandım. O da hırıltılı bir sesle inledi. Sanırım şimdiden sırılsıklam olmuştum. Ve Levi bunu *biliyordu* çünkü parmak uçları iç çamaşırımın lastiğini yana çekmeye odaklanmıştı. Başparmağı üzerimde kaydığında keskin bir nefes aldım ve...

Biri caddede korna çalınca irkilerek geri çekildik. Tüh.

"Muhtemelen artık..."

"Aynen."

İkimiz de isteksiz ama hemfikirdik. Fazla acele etmeden birbirimizden ayrıldık. Kontağı çevirmek için uzandığında, her gün hassas tornavida kullanan yetenekli elinin hafifçe titrediğini gördüm.

Kafamı pencereye doğru çevirdim. "Levi?"

"Efendim?"

"Kırmızı ruj..." Güldüm. "Sana çok yakıştı."

BU BİR RANDEVU değildi.

Ama öyle olsaydı -ki kesinlikle öyle değildi- hayatımın en iyi randevusu olurdu.

Tabii ki bu bir randevu *olmadığı* için bunu düşünmek mantıksızdı.

Yine de, *eğer* öyle olsaydı...

Her neyse, değildi işte.

Ama itiraf etmeliydim ki neredeyse öyleymiş gibi hissettiriyordu. Belki de sebebi, ben lavaboya gittiğimde Levi'ın hesabı ödemesiydi. (Buna bir anlığına itiraz etmiştim ama cinsiyetler arasındaki maaş eşitsizliği düzeltilene kadar bir erkeğin bana ye-

mek ısmarlamasına fazla ses çıkaracağımı düşünmüyordum.) Ya da sohbetimizin hiç ama hiç kesilmemiş olmasıydı. (Bir dakikalığına bile. Aşırı Hevesli Garson Archie, yemekleri nasıl bulduğumuzu sormak için sürekli yanımıza gelip durduğunda bile. Sorularını nazikçe kafa sallayarak yanıtlamakla yetinmiştik.) Veya sebep, travmatik doktora anılarımızı gündeme getirerek onlara farklı bir pencereden bakmak için zaman ayırmamızdı.

"Bir laboratuvar toplantısında veri sunumu yapacaktım. İlk yılımın ortalarına doğruydu. Ben konuşurken sen *tüm o süre boyunca* pencereden dışarı bakmıştın."

Gülümsedi ve ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnedi. "O gün..." Alnının ortasını işaret etti. "Saçına bir şey takmıştın."

"Muhtemelen saç bandıdır. O ara bohem şıklığa takıntılıydım." Hafifçe ürperdim. "Peki, tamam. Ama anlattıklarım *mükemmel* verilerdi."

"Biliyorum. Kulağım sendeydi. Dikkat çekerlik ağı araştırman çok ilgi çekiciydi. Ben sadece..." Omuz silkti. Bardağını tuttu ama ağzına götürüp içmedi. "Saçındaki çok tatlıydı. Aval aval bakmak istememiştim."

Kahkahalara boğuldum. "Tatlı mı?"

Kaşını meydan okurcasına kaldırdı. "Bazılarımız hâlâ bohem şıklığa olan takıntısını kaybetmedi."

"Anlıyorum. Bohem şıklık ne anlama geliyor, Levi?"

"Bir şehir mi? Fransa'da?"

Daha çok güldüm. "Pekâlâ. Başka bir güne geçelim. Mikrobiyoloji bölümünden bir arkadaşın laboratuvara gelmişti. Hani birlikte beyzbol oynadığın."

"Dan. Basketbol oynuyorduk. Hayatımda hiç beyzbol oynamadım; kurallarını bile bilmem."

"Pijamalı bir grup adamın toplaşıp sohbet ettiği bir spor işte. Her neyse, Dan seni çağırmak için laboratuvara gelmişti ve sen onu benim dışımda herkesle tanıştırmıştın."

Kafasını sallarken ekmeğinden bir parça kopardı ama yemedi. "Hatırlıyorum."

"Bunun tam pisliklere yaraşır bir hareket olduğu konusunda anlaşabiliriz."

"Veya şöyle bakabiliriz..." Arkasına yaslanarak ekmeği bıraktı. "Birkaç akşam öncesinde Dan'le içmeye çıkmıştık ve birkaç içki devirdikten sonra ona... *ilgilendiğim* bir kız olduğundan bahsetmiş, adının da Bee olduğunu söylemiştim. Sonuçta Bee yaygın bir isim değil ve eğer sizi tanıştırsaydım, Dan direkt gözlerinin içine bakıp 'Sen kankamın sarhoşken dilinden düşürmediği o hatun değil misin?' diye sorabilirdi."

Kalbim tekledi ama kendimi topladım. "Bir pislik gibi davrandığın her sefer için mazeretin olamaz."

Omuz silkti. "Dene ve gör."

"Kıyafet yönetmeliğinden bahsettiğin gün. Birkaç hafta önce."

Elini gözlerine bastırdı. "Kendim koltuk altı delinmiş bir tişört giyerken sana profesyonelliğe uygun giyinmeni söylediğim günü mü diyorsun?"

"Tişörtün cidden delik miydi?"

"Tişörtlerimin çoğunda koltuk altı delikleri var. Yani istatistiksel olarak konuşursak, evet."

"Peki. Mazeretin ne?"

İçini çekti. "O sabah Boris bana, NASA'nın NIH'ten kurtulabilmek için mümkün olan her bahaneyi kullanabileceğinden bahsetmişti. 'Kızdan saçları yüzünden kurtuldularsa hiç şaşırmam,' demişti. Muhtemelen öylesine söylediği bir şeydi ama paniklememe neden olmuştu." Ellerini kaldırdı. "Sonra sen, iş-

yerinde cinsiyet ayrımcılığını teşvik ettiğim için bana çıkıştın ve kendimi, Bond filmlerinde kıyamet günü cihazı hakkında övünen kötü adamlar gibi hissettim."

"Bana bunu *söylemediğine* inanamıyorum." Misilleme olarak tabağından bir parça brokoli çaldım.

"Özgeçmişime göre, olağanüstü bireylerarası iletişim becerilerine sahip biriyim."

"Benim özgeçmişim de akıcı Portekizce konuşabildiğimi söylüyor ama en son Coimbra'da yemek sipariş etmeye çalıştığımda garsona yanlışlıkla tuvalette bir bomba olduğunu söyledim. Pekâlâ, sonuncusu: Benimle işbirliği yapmayı reddettiğin gün. Kapının arkasındaydım ve konuşmalarını duydum. Sam'e benim yüzümden projede yer almak istemediğini söyledin."

"Beni duydun, ha?" Kuşkulu gibiydi. "Sam'in masif ahşap kapısının arkasından mı?"

Gözlerimi masumca kırpıştırdım. "Evet."

"Demek gizlice bizi dinledin."

"Olabilir. Bu konuda kendini savunmak için söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Senin yüzünden projeyi istemediğimi söylediğimi duyduktan hemen sonra ayrıldın mı peki?"

"Evet. Azılı bir ejderha sürüsünün öfkesiyle ayaklarımı vura vura ofisime döndüm."

"Öyle bir ifade mi var?"

"Olmalı."

Kafasını salladı. "Eğer adını duyduktan hemen sonra ayrıldıysan, Sam'e söylediğim her şeyi duymamışsın demektir. Yanlış anlaman tamamen kendi suçun."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi diyorsun?"

"Aynen. Buradan hepimiz bir ders çıkarabiliriz." Az önce bıraktığı ekmek parçasını aldı.

"Ne dersi? *Kimseye kulak misafiri olma* mı?"

"Hayır. *Birinin konuşmasına kulak misafiri olacaksan bile bunu yarım yamalak yapma.*" Ekmeği ağzına attı ve bana sırıtma cüretini gösterdi.

SCHRÖDINGER BENİ HATIRLAMIŞTI. Muhtemelen nefes borumda uyuyup boğulma kâbusları görmeme neden olduğu ve ağzımda siyah tutamlar halinde tüylerini bıraktığı gecedendi. Biz içeri girer girmez kanepedeki yerinden atladı ve Levi paket yaptırdığımız yemekleri buzdolabına koymaya giderken ayak bileklerime dolanmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ona. "Sen mükemmel, muhteşem bir canavarsın ve seni hayatım pahasına koruyacağım. Senin için azılı bir ejderha sürüsüne bile kafa tutarım."

"İnternetten baktım," dedi Levi kapı eşiğinden. "Öyle bir ifade yok."

"Olsun." Schrödinger'in çenesinin altını ovuşturdum, o da kedilere has memnuniyetle iki büklüm oldu. "Ama biz 'azılı ejderha sürüsü' demeyi çok seviyoruz, değil mi? Evet, evet, kesinlikle çok seviyoruz." Kafamı kaldırdım. "Bana bir anal kese sıkma seansı sözü verildiğini hatırlıyorum."

Başını iki yana salladı. "O, seni buraya çekmek içindi. Her söylenene inanma."

"Duydun mu, Schrödinger? Baban senin problemli anal salgı bezlerini yem olarak kullanıyor."

Levi gülümsedi. "Genelde böyle değildir."

"Hadi ya?"

"Schrödinger çoğu insana karşı utangaçtır. Biri gelirse hemen kanepenin altına saklanır. Bir ara çok agresifti. O zamanlar yalnız yaşamıyordum." Detay vermemesi merakımı kabarttı.

"Kiminle yaşıyordun?"

Omuz silkip bakışlarını kaçırdı. "Eski kız arkadaşımla birkaç aylığına beraber yaşamıştık."

"Ah." Kedi mırlayarak yan yatıverdi. "Lily mi?"

"Ondan önceydi."

Sanırım kendime ve beynimin yerindeki küçük porselen kurbağaya yalan söylemeyi artık bırakabilir ve Levi'ın, Seksi Tip™, Yakışıklı Tip™ ve Sevimli Tip™'in kusursuz bir birleşimi olduğunu itiraf edebilirdim. Yıllardır birine âşık olduğunuzda, o kişi chia tohumu ekilmiş, tek boynuzlu at figürlü saksınızı sulamayı unutmak veya en iyi arkadaşınızı düzmek gibi korkunç bir şey yaptığında gözünüzdeki toz pembe gözlük birden kayboluverir ve yerine, o kişinin tüm kusurlarını ve eksikliklerini gösteren, içindeki çirkinlikleri açığa çıkaran üçboyutlu gözlük gelirdi ya? Eh, ben de aynı şekilde, Levi'yı kötü görmeme neden olan gözlüğü çıkarmışım da nasıl yakışıklı, gözde bir bekâr olduğunu görmeye başlamışım gibi hissediyordum. Bir gün onunla beraber olacak kız gerçekten çok şanslıydı. Ama... bir zamanlar sevgilisiyle yaşamış olduğu düşüncesi neden midemde soğuk bir karıncalanmaya neden oluyordu ki? Daha yirmi dört saatten kısa süre önce seks arkadaşı olmuştuk, Tanrı aşkına! Onun eski sevgilisini düşünmemeliydim. İstediğim son şey korkutucu, acı verici bir sona mahkûm olan başka bir şeydi (örn. bir gönül ilişkisi).

"Schrödinger ondan hoşlanmıyor muydu?" Kedicik, başparmağımı sevgiyle kemirdi.

"Aslında o bir köpek insanıydı."

"Ne zamandı?" diye sordum meraklı komşu teyzeler gibi.

"Lisansüstü eğitim sırasında. Ama..." Cümlesini bitirmedi fakat bakışları bir an üzerimde oyalanınca acaba '*senden* önceydi' mi diyecekti diye düşünmeden edemedim.

Annie'nin komik bir teorisi vardı. Her insanın bir miladı olduğunu ve hayatlarının bunun etrafında şekillendiğini söylerdi. Kendinize özel miladi takviminiz gibi. Bir noktada birisiyle tanışırdınız ve o kişi öyle önemli, öyle metamorfik bir hale gelirdi ki on, yirmi, altmış beş yıl sonra geriye baktığınızda varlığınızı ikiye bölebileceğinizi fark ederdiniz. O kişi gelmeden önce (MÖ) ve o kişi geldikten sonra (MS).

Eskiden Tim'in, benim milattan sonram olduğunu düşünürdüm ama artık düşüncem değişmişti. Ve artık, maymun iştahlı, sebatsız birinin milattan sonram olmasını *istemiyordum*. Benim için dönüm noktası olabilecek tek şey kendi NIH laboratuvarıma sahip olmaktı. Ve ne mutlu ki buna çok yaklaşmıştım. Yeni bir işe sahip olmanın milat olarak kabul edilip edilemeyeceğini sormak için bir an Annie'ye mesaj atmak istedim ama elbette ki yapmadım. Yine de ona mesaj atabileceğimi bilmek güzeldi. Aramızdaki kapı artık hafif aralık duruyordu.

Levi 'senden önceydi' demeyecekti çünkü ben onun miladı *değildim*. Olmak da istemiyordum. Ama yakında öyle bir kızla tanışacağından emindim. Muhtemelen 1.80 boyunda, sıfırdan mikrodalga inşa etmeyi bilen ve Simone Biles'ın şaşırtıcı zarafetine sahip bir kız olacaktı. Korkunç derecede zeki beyinleri olan vahşi, atletik çocuklar üretecek ve hibe projelerinin son teslim tarihi yaklaşsa da, kayın ailelerinin misafir odasında olsalar da her gece seks yapacaklardı. Bahar aylarında bahçeleri sinekkuşlarıyla dolacak ve Levi onları sinek teliyle çevrelenmiş verandasından izleyip tarifsiz şekilde mutlu olacaktı. Tıpkı benim kendi laboratuvarıma, kendi özel araştırmalarıma, öğrencilerime ve asistanlarıma –evet, hepsi kadın olacak ve hayır, bunun adil olmadığını düşünmeniz umurumda değil– sahip olmaktan mutlu olacağım gibi.

Ama Levi'ın eskiden benden hoşlandığını öğrendiğim için memnundum. Hayatımda ilk kez mükemmel seks yaptığım için de. Bir gönül ilişkisine tüm kalbinle yatırım yapmanın getirdiği o çirkinlikler olmadan biriyle cinsel ilişki yaşamak, bir süreliğine birbirinin milattan öncesinin parçası olabilmek güzeldi. Burada, onunla olmaktan hoşnuttum. Hatta *mutlu* olduğumu bile söyleyebilirdim.

"Sen harikasın," dedim, Schrödinger'in kulaklarının çevresindeki tüyleri karıştırırken. "Ne kadar minyon bir kedi."

"Kardeşlerin en miniğiydi."

Patilerinin alt kısımlarındaki mükemmel fasulye tanecikleri ne baktım. "Mazlumları hep sevmişimdir."

"Senin gibi, kedilere bayılan birinin hiç..."

"Kedisinin olmaması garip mi?"

"Beş tane falan olması lazımdı."

Kıkırdadım. "Félicette *var* ya."

"*Gerçekten* var olan kedilerden bahsediyorum."

Ona dik dik baktım. "Hayatımı tipik bir kedili kadın olmaya adamayı çok isterdim ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Niye?"

"Çünkü..." Tereddüt ettim. Schrödinger parmaklarıma doğru mırlıyordu. Bu kediyi aşırı sevmiştim. "Başa çıkamam."

"Neyle?"

"Ölümleriyle."

Levi bana şaşkın bir bakış attı. "Ama yıllarca birlikte olacaksın. Hatta onlarca yıl. Başlangıç ve bitiş arasında çok şey yaşanır."

"Ama o son *mutlaka* gelir. Kaçınılmaz olarak. Canlılar arasındaki tüm ilişkiler bir şekilde, bir noktada biter. Bu böyledir. Bir ta-

raf ölür veya diğer biyolojik ihtiyaçlar nedeniyle gider. Duygular, doğaları gereği kısa sürelidir. Uzun süreli olması amaçlanmayan nörofizyolojik değişikliklerin neden olduğu geçici şeylerdir sadece. Sinir sistemi, özdengesini bulmalıdır. Duygusal bağ içeren tüm ilişkiler sona ermeye mahkûmdur."

İkna olmamış gibi görünüyordu. "*Tüm* ilişkiler mi?"

"Aynen. Bilim öyle diyor."

Kafa salladı. Ama sonra, "Peki ya çayır fareleri?" dedi.

"Ne olmuş çayır farelerine?"

"Onlar ömür boyu birbirlerine bağlı olurlar, değil mi?"

Gözleri sanki büyüleyici bir biyolojik olguyu gözlemliyormuş gibi parlıyordu. Galiba artık bir akvaryum balığını tuvalete atıp sifonu çekmenin verdiği üzüntüden bahsetmiyorduk. "O zaman çayır fareleri istisna diyebiliriz. Çünkü oksitosin ve vazopresin reseptörleri ödül sistemlerine dağılmış durumda."

"Peki bu, duyguların ve ilişkilerin uzun ömürlü *olabileceğinin* biyolojik kanıtı değil mi?"

"Yoo. İki sevimli kemirgen birbirlerinden ayrılmıyorlar. Evet, bu harika. Fakat bir akşam, erkek tarla faresi yerel sinemada *Ratatouille*'u izlemek için evden ayrılır ve karısını, hiçbir şeyden haberi olmayan bir üniversiteli kızla aldatmaya giden şerefsizin tekinin Ford Mustang'inin altında eziliverir. Sonuç mu? Yas tutan, dul bir tarla faresi. Korkunç. Demin de dediğim gibi, öyle ya da böyle son bulur."

"Arada yaşananlar buna değmez mi diyorsun yani?"

Hiç geride bırakıldın mı? diye sormak istedim ona. *Her şeyini kaybettiğin oldu mu? Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Çünkü biliyormuşsun gibi görünmüyor.* Ama zalim olmak istemiyordum. Ben zalim biri değildim. Sadece kendimi korumak istiyordum ve eğer Levi aynısını yapmak istemiyorsa... o benden daha güçlü demekti.

"Belki," dedim tarafsız bir şekilde, Schrödinger'in, Levi'ın durduğu yere doğru zarif bir şekilde süzülmesini izlerken. "Eee, bu gece için plan ne?"

"Ne yapmak istersin?"

Omuz silktim. "Bilmem. *Sen* ne yapmak istersin?"

Muzip bir şekilde sırıttı. "Koşuya çıkabiliriz diye düşünmüştüm."

LEVI'IN SEKS KONUSUNDA çekingen olmasını beklerdim.

Bunu fazla düşündüğümden değildi tabii ama biri kafama silah dayayıp beni tahmin etmeye zorlasaydı muhtemelen şöyle derdim: "Eminim Levi Ward yatakta sessiz ve sıkıcıdır. Çünkü yatağın *dışında* fazla ketum biri. Seks sırasında dudaklarından birkaç homurtu ve birkaç direktiften fazlasının döküldüğünü duyamazsınız. *Daha hızlı. Daha yavaş. Esasında diğer pozisyon daha iyiydi.*" Ama kesinlikle yanılmış olurdum. Çünkü bedenimden zevk alma biçiminde çekingenlikten eser yoktu. Hem de hiç.

Kendimi nasıl, yatağının ortasında karnımın üzerine yayılmış, düzenli nefes almaya çalışırken bulduğumdan emin değildim. Levi, omurgamdan aşağı doğru inen küçük dövmelerimin izini sürüyordu.

Boğuk ve biraz titrek bir sesle, "Birleşik Krallık," dedi. "Ve... buradakini bilmiyorum. Bir sonrakini de. Ama daha sonra İtalya ve Japonya geliyor."

"İtalya *-aahh-* çizme şeklinde. Çok basit." Alt dudağımı ısırarak alnımı yastığa bastırdım. Eğer şu anda içimde olmasaydı konuşmak daha kolay olurdu. BLINK'i kutlamak için aldığım –ortak liderimin Levi olduğunu öğrendiğimde aldığıma pişman olduğum, yakın bir zamanda kullanacağımı hiç düşünmediğim ve bugün ilk soyunduğumda Levi'ın tam bir dakika boyunca nutkunun tutulmasına neden olan– yeşil külotu kenara itmiş, parmağını işkence eder gibi yavaşça üzerimde kaydırıyordu.

"Çok güzel çizilmişler." Boynumu öpmek için eğildiğinde aleti içimde hareket etti ve ikimiz de inledik. Vücudum artık bana ait değilmiş gibi sırtımın yay çizmesi, kıçımın otomatik olarak onun karnına dayanması utanç vericiydi. "Bu pozisyondayken çok sıkısın. Enfes."

Seks böyle bir şey değildi. *Ben* böyle bir insan değildim. Hızlı ve kontrolsüz bir şekilde boşalan, boşalırken haykıran biri değildim. Doğrusu sık sık tatmin olduğum söylenemezdi ama Levi'ın, içimde dokunduğu bir yer vardı. Bu noktayı dün gece de bulmuştu ama şimdi, bu pozisyonda olduğumuz ya da daha yavaş hareket ettiği için çok, çok daha iyiydi.

İki kez içime girip çıktı; deneme yapar gibiydi ve derinlere inmiyordu. Yine de parmaklarımı çarşaflarına geçirmek zorunda kaldım. Ellerim tir tir titriyordu.

"O yerler..." Durmak zorundaydım. Kendimi toplamalıydım. Boğazımı temizledim. Gerginliği serbest bıraktım. "Oralar benim evlerim. Yaşadığım tüm yerler."

"Güzel." Omuz eklemime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çok güzel," diye tekrarladı neredeyse kendi kendine, konu artık dövmelerim değilmiş gibi. Sonra şilte hareket etti, kulağıma sinirli bir inilti geldi ve birdenbire üşüdüm. Artık bana dokunmuyordu. Geri çekilmişti. İçimden çıkmıştı.

"Ne yapıyorsun..." Arkamı dönmeye çalıştım ama avucunu kürek kemiklerimin arasına nazikçe bastırarak beni durdurdu.

"Kendimi yavaşlatmaya çalışıyorum." Sesi gergindi ama durumu komik bulmuş gibiydi de. Gülümsemesini göremiyor olsam da gözümde canlandırabiliyordum. Minik, sıcak ve göz alıcı olmalıydı. Derin, titrek bir nefes alıp çarşafların arasında rahatlamaya çalışırken gözlerinin vücudumda gezindiğini hissettim. Parmakları sırtımda gezindi ve ardından kalçalarımı farklı bir açıyla eğerek pozisyonumu değiştirdi.

Derin bir nefes verdi. "Yıllar önceki ilk karşılaşmamızda ve tabii sonrasında... sana yapmayı hayal ettiğim o kadar çok şey vardı ki. Ama her defasında..." Sustu. Kulağımı fazla veremiyordum ama sorun değildi. Bu süreyi, neden olduğu titremeden, muhtaçlıktan ve aşırı hararetten kurtulup sakinleşmek için kullandım. Bu yatakta biraz saygınlığım olmasını istiyorsam kendimi kontrol etmeliydim.

Avuçları bacaklarımın arasına kayıp onları ayırdı ve külotumu yana çekiştirdi. Nefesim kesildi, göbeğim sanki buzla doldu. Kendimi fazla çıplak hissediyordum. Onun için açıktım ve bu aşırı müstehcendi. "Sen o kadar..." Sesi kısıktı. Sonra fısıltıyla, "Siktir," diyerek patladı. Tam bende bir sorun mu var diye soracaktım ki kalçamı yukarı doğru çektiğini hissettim.

"Levi?"

Dilini, dudaklarını ve burnunu arkadan bana bastırdığında keskin bir nefes aldım. İlk önce narin ve dikkatli bir şekilde yaladı, dilini klitorisimde gezdirdi ve açıklığımı dürttü. Daha sonra derin öpücüklerle her yerimi işaretledi.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Tek tepkisi bacaklarımın arasında boğuk, tatmin edici bir şekilde hırlamak oldu. Sesinin neden olduğu titreşimlerden mi, dilini üzerimde coşkuyla gezdirmesinden mi yoksa onun için hazırlanmış bir ziyafetmişim gibi bacaklarımı iki yana bastırmasından mıydı bilmiyordum ama karnım acayip derecede gerildi ve uzuvlarım titredi. Yakarışlarımı içeride tutmak imkânsızdı. Bu şekilde fazla dayanabileceğimi sanmıyordum ki öyle de oldu. Beni uçurumdan aşağı itmesi bir dakikadan az sürdü.

Bu benim bedenim değildi. Ya da belki öyleydi ama bu hale gelmesinin sorumlusu Levi'dı. Zevk tüm şiddetiyle, bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü ve daha tüm etkileri geçmeden Levi bir kez daha pozisyonumu değiştirip beni yatağa bastırdı. Resmen onun insafına kalmıştım.

Parmakları tenimde kayıp açıklığı genişletti, sonra bir esneme ve anlık bir yanma hissettim. Yeniden derinlerime dalmıştı. Daha önce içimdeyken cennette gibi hissetmiştim ama şimdi daha ıslak olduğum için sürtünmeler daha da lezizdi. Duvarlarımın, aletinin etrafında sıkılaştığını ve kanat çırpar gibi kesik kesik kasıldığını hissettim.

Bu. İnanılmaz. Derecede. İyiydi.

"*Yüce İsa*," diye homurdandı Levi, titrek bir itişle içime girerek. "Hâlâ boşalıyorsun, değil mi?"

Evet. Hayır. Bilmiyordum. Boynumu çevirip ona baktım. Tepeden beni izliyordu. Gözleri kızarmış tenimde ve titreyen uzuvlarımdaydı. Yakın zamanda durmayacaktı, biliyordum. Yine feci bir hızla boşalacaktım, ya da belki tatmin anı hiç kesilmeyecekti. Ve o her saniyesinde beni izleyecekti. Gözlerinde aç, büyülenmiş bir ışıltı vardı ve kocaman, titreyen kollarıyla beni kafese kapatmıştı. "Sen bunu yapmak için şekillendirilmiş bir tür fantezisin. Benim için yaratılmışsın. Siktir, Bee." Tempoyu artırdı. İtişleri düzensiz ve dalgalıydı ama sonra toparladı.

Buna dayanamıyordum. "Yapma," diye inledim.

Anında durdu.

"Hayır," diye sızlandım. "Durma."

"Ama yapma dedin..."

"Sadece... Lütfen bana bakma."

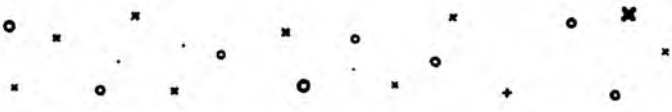
Sonunda anlamış gibiydi. "Şşş." Eğilip elmacık kemiğime bir öpücük kondurdu. Böyle bir şeyin imkânsız olması gerekiyordu ama her nasılsa gittikçe daha da iyi oluyordu. Bedenimin içini çözmüştü resmen. İtişlerinin açısını nasıl ayarlayacağını iyi biliyordu. Şimdi fazla derine inmeden, belirli bir amaca yönelik hareket ediyordu ve ben...

Saçma sapan mırıldanıp duruyordum. '*Aman Tanrım*', '*daha fazla*', '*lütfen*' ve '*lütfen daha sert*' gibi şeyler sayıklıyordum ve Levi bir şekilde ne demek istediğimi anlıyordu. Dilini boğazımda gezdirmek, omzumu ısırmak ve aldığı zevki boynuma karşı homurdanmak için bana doğru eğildi.

"Çok şaşkınım," diye mırıldandı gırtlaktan gelen bir sesle. Nefesi kulağıma çarpıyordu. "Nasıl hâlâ boşalmadım bilmiyorum."

Ben de, diye düşündüm. Ve yastığa bastırdığım dudaklarımla boğuk bir şekilde adını söyleyip kendimi ana bıraktım.

19

BAZOLATERAL AMİGDALA: ÖRÜMCEK KORKUSU

ŞİMDİYE KADAR SÖYLEDİĞİM her şeyi geri almak istiyordum.

Pekâlâ, tamam, her şeyi değil de yalnızca '*hayatımı sinirbilim arayışına adayacağım ve vegan Nutella dışında tüm bedensel zevklerden arınacağım*' kısmını. Zira arkadaşım/iş arkadaşım/seks arkadaşımla geçirdiğim dakikalar reddedilemeyecek kadar olağanüstü, leziz ve büyülüydü. Son zamanlarda gayet keyifliydim. Vücudumun gerekli kısımları nemini hiç kaybetmiyordu. Kendi yoluma bakıyordum, odağımı koruyordum ve başarılıydım. Yetişkin hayatımın en iyi haftalarını geçirdiğimi bile söyleyebilirdim. Bir Donut&Sanat Kampı danışmanı olarak geçirdiğim, görevimin tıka basa kremalı *donut* yemek ve Cézanne'ın tablolarını "sevimli ama çok turuncu" bulan on yaşındaki çocuklara göz kulak olmak şeklinde tanımlandığı haftada bile sinirlerim bozulmamıştı. Bunun sebebinin baş döndürücü seks olduğuna inanıyordum. Kesinlikle baş döndürücü seksti ama başka şeyler de vardı.

Örneğin BLINK. Tanıtım gösterimini önümüzdeki cuma yapacaktık. Boris, meclisin yarısını karşıma dizmeden önce dört haftam daha olsaydı şu ankinden daha rahat olur muydum? Elbette. Takıntılı biriydim ve aşırı hazırlıklı olmayı seviyordum. Fakat kaskın işlemesini sağlayacak keşfi yaptığımızdan bu yana gerçekleştirdiğimiz her test mükemmel sonuçlar vermişti. "Meşakkatli ve nankör hazırlık aşaması"nı geçmiş, "çığır açan bilimsel ilerleme" noktasına varmıştık. Ve sorumluluğun büyük kısmı bana aitti. Her kask, onu takacak olan astronotun beyin haritasına göre özelleştirilmeliydi. Çok fazla ince ayar yapmam gerekiyordu ama her saniyesini seviyordum. Diğer herkes de benim gibiydi. Üzerinde hiç yılmadan çalıştığımız bir şeyin sonuç verdiğini görmek moral bulmamızı sağlıyordu. Mühendisler işe erkenden gelip geç saatlere kadar çalışıyor, hiç bitmeyen sorularıyla Levi ve benim etrafımda dolaşıp duruyordu. Ve bu esnada...

Aramızdaki şeyi gizli tutuyorduk. Mühendislere söylemenin bir anlamı yoktu. Veya Rocío'ya. Veya bana var olmayan kocamla ilgili sorular sorup duran, Levi'yı da sık sık dışarı davet eden Guy'a. Çarşamba günü "Bu akşam basketbol oynayalım mı?", perşembe günü, "Bira içelim mi?" diye teklif etmişti. Cuma günü ise, "Hafta sonu ne yapacaksın?" diye sormuştu. Levi'ın standart yanıtı ("Üzgünüm dostum, aşırı yoğunum.") konusunda kendimi suçlu hissedecek gibi olsam da hemen geçiyordu. Ben gönül ilişkilerine ilgisi olmayan kadındım, Levi ise seneler önce benden hoşlanan adam. Herhangi bir şekilde bağlanmadan seks arkadaşlığı yapıyorduk sadece. Ben birkaç hafta sonra eve dönmüş olacaktım, Levi da Guy'a kalacaktı. Bu nedenle, develerin hörgüçlerinde yağ depoladığı gibi biz de zaman depoluyorduk. Ve seks. Bolca seks. Uykularım her zamankinden daha eksikti ama her nasılsa hiç yorgun hissetmiyordum. Vücudum, orgazmı dinlenmeye dönüştürebilen sofistike bir biyolojik silaha dönüşüyor olmalıydı.

Levi, cuma sabahı, "Buraya taşınsana," dediğinde benim için hazırladığı kahvenin üzerinden gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Beynim kelimeleri deşifre etmekte zorlanıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eşyalarını buraya getir." Koşudan yeni dönmüştü ve terli, darmadağınık olmasına rağmen rahatsız edici derecede iyi görünüyordu. "Kendine bir çanta hazırla. O zaman kıyafet değiştirmek için bir oraya bir buraya mekik dokuman gerekmez. Zaten orası kendi evin değil."

Kupamın üzerinden onu incelemeye devam ettim. Başına güneş falan geçmişti herhalde. "Senin yanına taşınamam." Seks arkadaşlığı kontratında bunun yeri olmadığından emindim.

"Neden?"

"İşte. Ya evinde rahat rahat..." *Porno izlemek istersen?* Gerçi muhtemelen bunu yapmazdı çünkü onun canlı pornosu olurdum. *Başka kızlarla takılmak istersen?* Bunu yapmak isteyeceğini de sanmıyordum. *Kendi başına erkeksi aktiviteler yapmak istersen?* Burası büyük bir evdi. *Çıplak dolaşmak istersen?* Eh, bu zaten hep yaptığı şeydi. Yürüyen bir altılı karın kasıyla seks yapıyordum.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Benim yatağım daha iyi. Hem kedim var. Sinekkuşlarım da var."

"Yalan. Bahçende bir tane bile sinekkuşu yok."

"Sen yokken ortaya çıkıyorlar. Onları görmek için buraya taşınman gerek."

"Rocío fark edebilir."

Sessizce açıklamamı bekledi. "Eee?"

"O zaman Kaylee de öğrenir. Ve başkalarına söyleyebilir. Örneğin ben Sam'in, Dr. Mosley'le yattığını bilseydim çenemi tutamazdım." Kaşlarımı çattım. "Sanırım ben bir canavarım. Zavallı Sam."

"Kaylee başkalarına anlatırsa anlatsın. Problem değil."

Gözlerimi ovuşturdum. "Bir meslektaşımla yattığımı tüm ekibinin bilmesini istediğimden emin değilim. Çünkü bu akıllara..."

"STEM'deki kadınlar hakkındaki haksız kazanç iddialarını mı getirir?"

"Aynen."

"Bu konuda haklısın. Ama Rocío yokluğunu fark etse bile burada olduğunu bilemez. Ayrıca geçen hafta Kaylee'yle birbirlerine sayısız kez 'bebeğim' diye hitap ettiklerini hesaba katarsak aklında çok başka şeyler olduğunu söyleyebiliriz."

"Doğru." Alt dudağımı ısırarak, taşınma teklifini kabul etsem mi diye düşündüm. Aklımı mı kaçırmıştım? Sanmıyordum. Sadece ondan... ve *onunla* zaman geçirmekten hoşlanıyordum. Levi Ward'la seks arkadaşlığı gayet iyi gidiyordu ve birazcık daha... fazlasına hayır demezdim. "Bilgin olsun, geceleri ağız plağıyla uyurum."

"Seksi."

"Ayrıca gelirsem banyon sonsuza kadar mora boyanır. Cidden. Beş duşun ardından küvetin dev bir patlıcan *emoji*sine dönüşür."

Ciddiyetle başına salladı ve beni daha da yakınına çekti. "Ben de tam bunu istiyordum."

CUMARTESİ SABAHIYDI VE birlikte yemek yapıyorduk. Yani Levi krep yapıyordu, ben de yanında durmuş, tabaktan yabanmersini aşırıyor ve ona *Denizkızı Masalı*'nı anlatıyordum. Bu genç yetişkin romanı fikri, lisansüstü okuldan beri aklımdaydı. (Genç bir kadını gerçeklerden kaçma kurgusu yazmaya teşvik etmek için nanoskopik bir ofis ve sürekli olarak yoksulluk sınırında yaşamak gibisi yoktur.)

"Bir dakika." Kaşlarını çattı. "Ondine, yarı denizkızı olduğunu yüzme takımına katılmadan önce bilmiyor mu?"

"Hayır, evlatlık olduğundan haberi yok. İlk antrenmanda onu suya attıklarında fark ediyor. Bir tur yüzmenin ne kadar sürdüğünü araştırmam gerek ama suda acayip hızlı. Tıpkı..."

"Michael Phelps gibi mi?" Levi tavadaki pankeki çevirdi.

"Kesinlikle. O kim bilmiyorum ama neyse. Ve okulun en tatlı son sınıf öğrencisi Joe Waters onu görüyor ve kendini keşfetme yolculuğunda sadık yardımcısı oluyor."

"Sonsuza dek mutlu mesut yaşıyorlar mı?"

"Hayır. Joe üniversiteye gidiyor, Ondine de nur topu gibi bir kuyruk sahibi oluyor."

"Uzun mesafe ilişkisi sürdüremezler mi?"

"Hayır. Her söylenenden kolaylıkla etkilenebilen gençlere, insan ilişkilerinin dayanıklılığı hakkında yalan söylemeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "O zaman hikâyenin sonu kötü."

"Kötü değil. Muhteşem!"

"Ayrıca uzun mesafe ilişkileri gayet sürdürülebilirdir."

"Mutlu biten uzun mesafeli ilişkiler öyledir tabii. Tıpkı diğer mutlu biten ilişkiler gibi."

Bir bakışla beni olduğum yere mıhladı. Pankekin kenarları kararmaya başlamıştı. "Bizimki de kötü mü bitecek?"

"Hayır." Elimi salladım. "Bizim için sorun olmayacak çünkü ilişkimiz ciddi değil."

Vücudu gerildi, dudakları inceldi. "Anlıyorum." Kendini rahatlatma çabası aşikârdı. Ve... Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bu surat ne?" diye sordum.

"Ne suratı?"

"Beni, Nirvana'nın Ani DiFranco'dan daha iyi olduğu konusunda ikna etmeye çalışacakmışsın gibi bakıyorsun."

"Seni ikna etmeye çalışmayacağım."

"Ah. Demek haklı olduğumu kabul ediyorsun."

"Haklı *değilsin*. İnatçısın, yanlış yönlendirilmişsin ve sıklıkla yanılıyorsun. Müzik ve diğer şeyler hakkında. Seni bir şeylere inandırmaya çalışmanın faydası yok." Yaklaştı ve beni öptü. Uzun, yumuşacık ve derindi. Kendimi birazcık kaybetmeme neden oldu. "Sana göstermem gerekecek."

"Ne göstermen gereke..."

Levi'ın telefonu çaldı. Ocağı kapatmak için döndü, sonra aramaya cevap verdi. "Efendim?"

Hattın diğer tarafındaki ses artık tanıdıktı: Lily Sullivan.

"Merhaba. Bee'yle birlikteyim." Ona meraklı bir bakış attım. Lily benim kim olduğumu nereden biliyordu? "Elbette. Tamam... ona sorayım." Telefonu omzuna dayayıp bana baktı. "Örümcek veterineri olmak isteyen ve Pokémonlar hakkında inatçı fikirleri olan altı yaşındaki bir çocukla birkaç saat takılmak ister misin?"

Bir an kafam karıştı. Sonra ne demek istediğini anladım ve yüzümde bir sırıtış belirdi. "*Çok* isterim. Ama Levi..." O telefonu kulağına götürürken fısıldadım: "Pokémon*lar* denmez. Çünkü Pokémon, sayılamayan isimdir."

LILY SULLIVAN, TAM bir Güneyli gibi sıcak, cana yakın ve tatlıydı; bu da onu anında sevmemi ve koloni dönemi stilindeki güzel evinde çok rahat hissetmemi sağladı. Penny Sullivan'a gelince... onu gördüğüm anda âşık olduğumu söyleyebilirdim.

Ya da hayır, gördüğüm anda değil de, oturma odasının kiliminde yüzüstü yattığı yerden başını kaldırıp iri, yalvaran göz-

lerle bana bakarak, "Krallığım. Bir Twinkie için tüm krallığımı veririm," diye inlediğinde âşık olmuştum.

Lily, "Ketojenik diyetinin dördüncü gününde," diye fısıldadı. "Epilepsisi için." Bana, çocuğuna neredeyse her yemekte yumurta ve avokado yedirmek zorunda kalan bir annenin kederli bakışıyla baktı. "Gerçi bugünden önce hiç Twinkie yemek istememişti."

Kuzeni Magdalena tarafından, jelibonların hayvan kemiklerinden yapıldığı konusunda acımasızca bilgilendirilen ve yıllarca vegan alternatifleri bulamayan dokuz yaşındaki Bee'nin çektiği işkenceyi hatırladım. "Diyetler insana nasıl çektirir bilirim."

Gerçi Penny, Levi geldiği için artık iyi görünüyor ve onun omzunda evin diğer tarafına doğru ilerlerken kontrolsüzce gülüyordu. "Bize katılmak istersen Penny Lane ve ben arka bahçede olacağız," diye seslenen Levi'ın direkt olarak, büyük bir ağacın dalından sarkan uzun salıncağa gitmesine ve Penny'nin bindikten sonra "Daha hızlı salla! *Daha hızlı*!" diye bağırmasına bakılırsa belirli bir rutinleri vardı. Lily verandada oturup sevgiyle gülümseyerek onları izlemeye başlayınca ben de yanındaki sandalyeye yerleştim ve bana bir bardak limonata doldurduğunda ona teşekkür ettim.

"Gelmene çok sevindim. Penny bu gece pijama partisi yapacaktı ama bu haftanın başında nöbet geçirdikten sonra ertelemiştik. Tabii ki iyi karşılamadı."

"Haklı. Ben de huysuzluk ederdim. Ve hiç sorun değil. Eviniz çok güzel, beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Gülümseyip avucunu elimin üstüne koydu. "*Tüm bunları...*" Kendini, evi, Levi'yı ve beni belli belirsiz işaret etti. "... tuhaf bulmadığın için teşekkür ederim. Çıktığın adamı devamlı arayan bir kadın olması..."

"Ah, öyle değil. Biz onunla sadece..." Gözlerim salıncağa gitti. Bir çocuğun otuz metre yakınında seks hakkında konuşabilir miydim? Buna karşı bir yasa var mıydı?

"Levi ve benim bir zamanlar... şey olduğumuz düşünülürse bu durum rahatsız edici olmalı." Bana özür dileyen bir bakış attı. Bu konuyu kapatmasını istediğimi fark ettim. Karnımda beliren minik sızıya bakılırsa, kıskanmaya hakkım olmasa da... biraz kıskanıyordum. Ama çok azıcık. Of, tam bir salaktım. "Çok uzun zaman önce bitti gerçi," diye devam etti Lily. "Zaten sadece birkaç hafta sürmüştü. Doktorasının son yılından önce, yazı Peter'la geçirmek için geldiğinde burada, Houston'da tanışmıştık. Sonra Pittsburgh'e geri döndü. Uzak mesafeyi deneyecektik ama bana başka biriyle tanıştığını söyledi..."

İçimdeki sızı, bir gümbürtüye dönüştü. Levi beşinci yılında kiminle tanışmıştı? Benimle. Ama benim için Lily gibi birinden *ayrılmış* olamazdı.

"Levi'la ayrıldığımızı Peter'a söylediğimde benden hoşlandığını itiraf edip çıkma teklif etti." Kendi hikâyesine inanamıyormuş gibi ellerini iki yana açtı. "İki ay sonra evlendik ve hemen ardından hamile kaldım. Buna inanabiliyor musun?"

Gülümsedim. "Ne kadar romantik. Peter'a olanlar için çok üzgünüm."

"Eh. Hiç... kolay değildi." Uzaklara baktı. "BLINK için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim. Projenin çok gizli olduğunu ve hakkında konuşamayacağınızı biliyorum ama sen geldiğinde Levi ne kadar değerli olabileceğinden bahsetmişti. Senin gibi birinin Peter'ın mirasını devam ettirmesi çok şey ifade ediyor. Ayrıca, Levi'yı bizimle paylaştığın için minnettarım."

Boğazımda bir yumru belirdi. "O benim değil ki paylaşayım."

"Aslında... bana öyle görünüyor. Aaa! Seni *küçük*... Penny! Şapka takman gerek! O şekilde güneşte duramazsın!"

"Levi durabileceğimi söyledi!"

Levi tek kaşını kaldırdı; böyle bir şey söylemediği belliydi. Penny somurtarak annesine doğru geldi, sonra utangaç, tereddütlü bir bakışla önümde durdu.

"Acıttı mı?" diye sordu ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

"Ne... Ah, burnumdaki *piercing*. Yıllar önce, ilk yaptırdığımda çok az acımıştı."

Şüpheyle başını salladı. "Adın gerçekten Bee* mi?"

"Evet."

"Böcek türü gibi mi?"

"Aynen."

"Neden?"

Levi ve ben güldük. Lily bir eliyle gözlerini kapattı.

"Annem bir şairdi ve arılar hakkındaki şiirlere *bayılırdı*."

Penny başını salladı. Görünüşe göre ismimin ardındaki gerekçe, Maria DeLuca-Königswasser'e mantıklı geldiği kadar ona da mantıklı gelmişti. "Annen nerede?"

"Vefat etti."

"Ah. Benim babam da vefat etti." Yetişkinlerdeki gerilimi hissedebiliyordum ama Penny gayet olağan bir şeyden bahsedermiş gibiydi. "En sevdiğin hayvan hangisi?"

"Arı demezsem hayal kırıklığına uğrayacak mısın?"

Bir süre düşündü. "Hangi hayvanı sevdiğine bağlı. Eğer iyi bir şeyse uğramayacağım."

"Peki. Kediler iyi mi?"

"Evet! Onlar Levi'ın da favorisi. Siyah bir kedisi var!"

"Doğru," diye araya girdi Levi. "Bee'nin de bir kedisi var, biliyor musun? Görünmez kedi."

Ona sert bir bakış attım.

Penny, "*Benim* en sevdiğim hayvan örümcek," diye bilgilendirdi beni.

---

* (İng.) Arı. (ç.n.)

"Ah, örümcek. Şey..." Bir titremeyi bastırdım. "Örümcek de iyidir. Kız kardeşimin en sevdiği hayvan damlabalığı. Sen hiç damlabalığı gördün mü?"

Gözleri kocaman açıldı ve telefonumdan açtığım fotoğrafa bakmak için kucağıma tırmandı. Tanrım, çocuklara bayılıyordum. *Bu* çocuğa bayılmıştım. Kafamı kaldırdığımda Levi'ın bana, gözlerinde tuhaf bir ışıkla baktığını fark ettim.

"Kız kardeşin bir çocuk mu?" diye sordu Penny, damlabalığına bakıp suratını ekşittikten sonra.

"O benim ikizim."

"Gerçekten mi? Sana benziyor mu?"

"Evet." Favorilerime girip on beş yaşımızdayken, Reike'nin "erotik vücut modifikasyonu yolculuğu" dediği şey başlamadan önce çekilmiş bir fotoğrafımıza dokundum. "Vay canına! Hangisi sensin?"

"Sağdaki."

"İyi anlaşıyor musunuz?"

"Birbirimize çok hakaret ediyoruz ama anlaşıyoruz, evet."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Aslında onu yüz yüze pek görmüyorum. Çok seyahat ediyor."

"Gittiği için kızgın mısın?"

Ah, çocuklar. Ve onların yoğun soruları. "Önceden kızıyordum. Şimdi sadece... biraz üzgünüm. Ama sorun değil. Ben belirli bir yerde yaşamayı ne kadar seviyorsam o da gezmeyi o kadar seviyor."

"Arkadaşım demişti ki, eğer ikizin varsa çocukların da ikiz olurmuş."

"Yüksek bir olasılıkla, evet."

"İkiz çocuk ister misin?"

"Penny, öğle yemeğinden önce misafirleri aile planlama hakkında sorgulamak doğru değil," diye azarladı Lily onu nazikçe.

"Ah, hiç sorun değil. İkizlerim olmasını *çok* isterim." Aslında eskiden bunun hayalini kurardım. Ama muhtemelen gerçekleşmeyecekti. Açık nedenlerle. Tabii bunları Penny'ye anlatacak değildim.

Küçük kız gülümsedi. "Bu iyi. Çünkü Levi da ikizleri olmasını istiyor."

"Ah. Ah, ben..." Kıpkırmızı kesilirken, Levi'yı da aynı derecede utanmış bulacağımı sanarak ona baktım ama o bana az önceki ifadeyle bakmaya devam ediyordu. Tek fark, ifadenin yirmi kat yoğunlaşmış olmasıydı.

Lily tuhaflığı düzeltmek için, "Şerbet isteyen?" diye sordu.

"Anne," dedi Penny kasvetli bir sesle, "Bana *işkence etmek* zorunda mısın?"

"Marketten senin için özel dondurma aldım." Gözleri kocaman açılan Penny eve koştu. Biz de peşinden içeri girerken, "Zavallı kız," diye mırıldandı Lily. "Ketojenik dondurma muhtemelen iğrençtir."

"Ne kadar çaresiz olabileceğini hafife alıyorsun," dedim ona. "Ben de vegan olduktan sonra, eskiden iğrendiğim şeyleri sırf çaresizlikten..."

"Bee! Bee! Bak sana ne göstereceğim!?"

"Ne göstereceksin?" Gülümseyip önünde çömeldim.

"Bu Shaggy. Benim..."

Gözlerim elindeki pelüş tarantulayı bulduğunda sesler birden uzaklaştı. Görüşüm buğulandı. Aynı anda hem terledim hem üşüdüm ve aniden her yer kararadı.

"BU ÇOK HAVALIYDI! Levi, kız arkadaşını çok sevdim!"

"O hissi biliyorum."

"Tanrım. 911'i aramalı mıyım?"

"Hayır, gerek yok." Her şey sisliydi ama sanırım Levi'ın kollarındaydım. Başımı sabırla kucağında tutuyordu ve sesinde endişe yoktu. Hatta konuşması, tuhaf bir şekilde büyülenmiş gibi geliyordu. "Bu ona her gün oluyor."

"İftira," diye mırıldandım, gözlerimi açmaya çalışıyordum. "Yalan."

Tepeden bana gülümsedi. Off, *çok* yakışıklıydı. Yüzüne bayılıyordum. "Bakın kimler bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş."

"Düşük kan şekeri yüzünden mi?" diye sordu Lily endişeyle. "Bir şeye ihtiyacın varsa hemen getireyim."

"Bee de benim gibi!" Penny heyecanla ellerini çırptı. "Onun da beyninde elektrik patlamaları oluyor! Nöbet geçiriyor!"

"Nöbete benziyor, evet," dedim doğrulurken.

"Bee'nin parasempatik sinir sistemi düzgün çalışmıyor. Ama bu sonsuz bir eğlence kaynağı," diye açıkladı Levi, Penny'ye.

"Affedersin ama..." Kaşlarımı çattım. "Bazılarımız sabit kan basıncı lüksüne sahip değiliz."

"Sevimli değil demedim ki," diye mırıldandı Levi, şakağıma doğru. Sesi sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti. Sakalı tenimi çiziyordu. Dudakları yumuşacıktı.

Penny buna hayran kalmış gibiydi. "İkizin de bayılıyor mu?"

"Hayır. En iyi özellikleri o almış." Sadece geğirerek Fransa milli marşını söyleme yeteneği gibi.

"Bu acayip havalı!"

"Aslında buna uyumsuz otonomik tepki deniyor."

"Tekrar yapabilir misin?"

"Hayır tatlım. İstediğim zaman yapabileceğim bir şey değil."

"Ne zaman oluyor peki?"

"Belli olmuyor. Bazen çok stresli ve şaşırtıcı durumlarda bayılıyorum. Bazen de korktuğum şeyleri görünce. Yılanlar veya örümcekler gibi."

Penny'nin gözleri büyüdü. "Yani sana Shaggy'yi tekrar gösterirsem..."

Levi ve Lily aynı anda, "Hayır!" diye bağırdılar ama çok geçti. Penny, oyuncağı hızla arkasından çıkardı ve dünya yeniden karardı.

TÜM GÜNÜ SULLIVANLARLA birlikte geçirdik ve Shaggy ulaşılmaz bir dolaba kilitlendikten sonra fazlasıyla eğlendik. Eve dönme vakti geldiğinde Pokémon hakkında hiç ummadığım kadar çok şey biliyordum ve Penny, bulduğu her kâğıt parçasına örümcekler çizerek beni yaklaşık yirmi kez tekrar bayıltmaya çalışmıştı.

Küçük canavar. Onu ölümüne seviyordum.

Ama veda etmek için kapının önünde dikilip bunu yakında tekrar yapmamız gerektiğini konuşmak, kafama bir piyanonun çarpması gibiydi.

"Houston'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu Lily.

Tek yapabildiğim Levi'ya sokulmak oldu. "Bilmiyorum. Başlangıçta, projenin yaklaşık üç ay sürmesi planlanmıştı ancak işler çok iyi gidiyor. Bu yüzden..." Omuz silktim. Levi'ın belime sardığı kolu gerildi. Levi ve benim, 'geçici' kelimesinin sözlükteki tanımı olduğumuzun tamamen farkındaydım. Ama aramızdakinden çok keyif alıyordum. Onunla ve arkadaşlarıyla vakit geçirmekten, pişirdiği yemekleri yemekten... Birkaç hafta içinde bu iş bittiğinde çok üzülecektim.

Lily, "Bu arada, ailen gelecek hafta geliyordu, değil mi?" diye sordu Levi'ya.

Levi'ın kolu bu sefer tamamen farklı bir şekilde gerildi. Az önceki sahiplenici, rahatlatıcıydı. Şimdiki ise sadece gergin. "Evet."

"Ah, üzgünüm. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Kamyonette yalnız kaldığımız anda merakla konuyu açtım. "Ailen buraya mı gelecek?"

Dosdoğru önüne bakarak motoru çalıştırdı. Ruh hallerini tanımaya başlamıştım ama buna henüz aşina değildim. "Annemle babam gelecek. Burada Hava Kuvvetleri üssünde bir etkinlik var."

"Onlarla görüşecek misin?"

"Muhtemelen akşam yemeği yeriz."

"Ne zaman?"

"Emin değilim. Babam müsait olduğunda bana haber verecek."

Kafa salladım. Sonra benimkine çok benzeyen bir sesin, "Ben de gelebilir miyim?" diye sorduğunu duydum.

Levi bir kahkaha patlattı. "Arada bir 'sarımsaklı tuzu uzat' gibi cümlelerle kesilen gergin sessizliklerin hayranı mısın?"

"O kadar da kötü olamaz. Bir araya gelip hiç muhabbet edilmez ki o zaman."

"Babamın bana hayal kırıklığının derinliğini bildirmek için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edemezsin."

"Peki ya annen?"

Sadece omuz silkti.

"Dinle... onlara BLINK'in şaşırtıcı bir şekilde mükemmel gittiğine dair ipuçları verebilirim. Çoğu sinirbilimcinin arayıp da bulamadığı mühendis olduğunu söyleyebilirim. *Nature* yayınının çıktısını alıp ana yemekten sonra nazikçe ağzımı silmek için kullanabilirim."

"Yemeğin fazla uzun sürmeyeceğini umuyorum. Bu arada Bee..." Başını iki yana salladı. "Onlarla tanışmanı istemediğimden ya da utandığımdan değil. Sadece... *gerçekten* kötü olacak."

Boktan da olsa en azından bir ailen var, diye düşündüm ama dile getirmedim. Levi'ın ebeveynlerinin söylediği kadar korkunç olmadığından neredeyse emindim. Onların sadece kötü yönlerini görüyor olmalıydı. "Baskıcı davranmak istemiyorum ama gerçekten orada olmak istiyorum. Sevgiliymiş gibi rol yapabiliriz."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Rol yapmaya gerek var mı ki?"

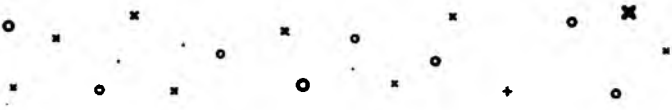
"Demek istediğim... evliliğe ramak kalmış gibi davranabiliriz. Nilüfer şeklindeki septum *piercing*'imi takıp dövmelerimi açıkta bırakırım. AOC* tişörtümü ve yırtık kot pantolonumu da giyerim. Benden ne kadar nefret edeceklerini bir düşün!"

Gülümsemek istemese de buna engel olamadığını görebiliyordum. "Kimse senden nefret edemez. Babam bile."

Ona göz kırptım. "Oyun başlasın o zaman."

* Amerikalı eğitimci, politikacı ve aktivist Alexandria Ocasio-Cortez'in takma adı. (ç.n.)

20

VENTRAL TEGMENTAL ALAN: GÖNÜL İLİŞKİSİ

LEVI'IN BABASI KESİNLİKLE benden nefret edebilecek kapasitedeydi. Annesi ve nahoş bir sürprizle akşam yemeğinde bize katılan en büyük ağabeyi de öyle.

Ama her şeyin bir sırası vardı. O Akşam Yemeği'nden önceki birkaç gün BLINK'e odaklanmamız, yaklaşan gösterim için yoğun hazırlıklar yapmamız gerekiyordu. Cıvatalar sıkıldı, uyarıcı frekanslar ayarlandı, Guy'ın kafa derisine minik şoklar verildi ve beyni stimülasyona hazırlandı. O bir askerdi. Gösterim kaskla ilgiliydi ancak bir numaralı denek olarak herkesin karşısına çıkacaktı ve bu konuda gergin olduğu açıktı. Son birkaç gündür huysuz, endişeli ve her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Moral bozmamak için korkularını kendine sakladığını düşünüyordum; bu da ona sarılmak istememe neden oluyordu. Geçen akşam onu kontrol etmek için ofisine uğradığımda bir zemberek

gibi sıçramış ve bilgisayar ekranındaki tüm sekmeleri çabucak kapatmıştı. Galiba astronotlar bile porno sitelerinde stres atıyordu.

Rocío ve Kaylee giderek daha da sıkı fıkı oluyorlardı. Dinlenme odasında, becerebildiğim tek yemekle Levi'yı etkilemek amacıyla dün yaptığım –ve ne yazık ki becerebildiğim sıfır yemek olduğunu ortaya çıkaran– sebze soteyi ısıtırken onlara kulak misafiri oldum.

Rocío, "Hareketin nasıl başladığı hakkında birkaç kelime etmeyi kabul etse harika olurdu," diyordu.

"Kimliğini gizleme konusunda hassas olduğu çok belli."

"Yüzünü bulanıklaştırabilir, bir helyum sesi uygulamasıyla sesini değiştirebiliriz."

"Bebeğim, öyle yapmak mesajın ciddiyetini azaltır."

"Guy Fawkes maskesi taksa?"

"*V for Vendetta*'yı seviyorum ama hayır."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordum, aynı anda hem yakmayı *hem de* az pişirmeyi başardığım bir havuç parçasını kabın içinden çıkarırken. Bu mükemmel bir yetenek değil de neydi?

"#AdilÖğrenciKabulü'nü biliyorsun, değil mi?" diye sordu Kaylee.

Havucu kaba geri bıraktım. "Ah... az çok biliyorum."

"Lisansüstü eğitime kabul sürecinde kapsayıcılığı garanti etmekle ilgili. Öğrenci organizasyonları, harekette bayağı aktifler. Ancak Ro ve ben teknik olarak öğrenci değiliz, bu yüzden..." Dizüstü bilgisayarmı çevirdi. "#AdilÖğrenciKabulü internet sitesini kuruyoruz! Henüz hazır değil ama yakında başlatacağız. Bilgi, kaynak ve danışmanlık fırsatları olacak. Ve Marie Curie'den bir röportaj isteyeceğiz."

Çiğnemeyi bitirip yuttum. Gerçi havucu ağzıma hiç almamıştım. Dilimi çiğniyor olmalıydım. "Marie Curie mi?"

"*Gerçek* Marie Curie değil! Bu *acayip komik* olurdu ama!" Kaylee bu yanlış anlaşılmaya yaklaşık yarım dakika kıkırdadı. Rocío da tüm bu süre boyunca ona kalp fışkıran gözlerle baktı. Ah, gençlik aşkı. "Bu hareketi başlatan kişiden bahsediyorum. İnternet sitesini onun röportajıyla açmak istiyoruz, ancak kimliğini gizliyor." Ellerini kaldırdı. Tırnakları janjanlı bir bebek mavisine boyanmıştı.

Boğazımı temizledim. "E-posta yoluyla yapmayı kabul edebilir."

"Aslında bu harika bir fikir!" Ro ve Kaylee, benden böyle bir şey beklemiyormuş gibi etkilenmiş bir şekilde bakıştılar. Sonra Kaylee başparmağını yaladı ve Rocío'nun gözünün kenarındaki bir şeyi sildi. "Dur bebeğim, makyajın biraz akmış."

Rocío'nun gözlerinin içine bakıp ses çıkarmadan dudaklarımı oynatarak, "Hoşça kal bebeğim," dedim ve odadan çıktım. İlişkilerinin gelişimini izlemeye bayılıyordum.

Cuma günü herkes o kadar heyecanlı ve telaşlıydı ki Levi'ın çalıştığım tezgâha kahve getirmeye başladığını, biraz mola verdiğimden emin olmaya çalıştığını, laboratuvara bir böcek girdiğinde bana hafifçe gülümseyip bayılacak mıyım diye sorduğunu, Félicette'e bıraktığım küçük ikramlar hakkında benimle dalga geçtiğini kimse fark etmedi.

Ama *ben* fark ettim. Sadece iyi bir arkadaş, nazik bir insan, harika bir ortak olmaya çalıştığını biliyordum ama bu biraz acıtıyordu doğrusu. Öyle *aman aman* canım yanıyor değildi fakat bana her baktığında, birlikte koşuya çıktığımızda zahmetsizce hızını benimkine uydurduğunda, sarı vegan M&M'lerin favorim olduğunu –evet, tatları kırmızılardan daha güzeldi– bildiği için hepsini bana bıraktığında kalbimde hissettiğim hafif sancılar biraz acı vermeye başlamıştı. Göğüs bölgeme minik bıçaklar batıyormuş gibi oluyordu.

Çok tuhaftı. Çok garip. Çok acayip. Çok alışılmadık. Hatırlatıcı uygulamama not almalıydım: *Bethesda'ya dönünce aile heki-*

mine muayeneye git. Zaten *check-up* zamanım gelmişti de geçiyordu bile.

Her neyse. İş harika gidiyordu, seks daha da harikaydı ve #AdilÖğrenciKabulü, ortaçağ lonca çıraklık modelinin son kalesi olan akademiyi sarsmak üzereydi. Her şey gerçekten mükemmel görünüyordu.

Ama maalesef öyle değildi. Kötü giden şeylere ilk örnek de O Akşam Yemeği'ydi.

Yemeğin *süper* iyi gitmeyebileceğine dair ilk ipucu –ya da kendi deyimimle ilk Hoppala!™ anı– Levi'ın ailesinin lüks bir et lokantasında akşam yemeği yemeyi önerdiğini öğrenmek oldu. Ve "önermek" derken karar vermekten bahsediyordum. Et yiyen insanlarla hiçbir sorunum yoktu, ancak Levi'ın beslenme tercihlerini görmezden gelmek pek de babacan bir tavır değildi.

İçeri adım attığımız anda ızgara biftek kokusu etrafımızı sardı. Levi'ya baktığımda özür dilercesine, "Sana sonra yemek hazırlarım," dedi. Ve bu içimde... bir tsunamiye neden oldu. Ciddi anlamda. O küçük sancılar vardı ya? Bunun yanında *hiçbir şeydi.* Sinir bozucu ebeveynleri tarafından bir et lokantasına davet edilen ve ilk kaygısı *benim* aç kalmam olan bu vegan adama karşı saçma derecede büyük bir sevgi dalgası kalbime hücum etmişti. Göğsümü patlatmakla tehdit eden sıcak bir histi. Bu yüzden girişte gri gömleğine elimi koyarak onu durdurdum ve bir öpücük için kendime doğru çektim.

Toplum içinde pek öpüşmezdik. Baş başayken bile, genellikle teması başlatan ben olmazdım. Bu nedenle gözleri kocaman açıldı ama anında benimle yarı yolda buluşmak için eğildi.

"Ben de... şey..." diye mırıldandım dudaklarına karşı, "... senin için birkaç şey yapacağım. Yemekten sonra." *Vay canına. Çok seksisin, Bee. Bu ne baştan çıkarıcılık böyle?*

Levi kızardı. "Öyle mi?"

Aniden utanarak başımla onayladım. Tekrar öpüşmeye başladık ama bu, ikinci Hoppala!™ anına zemin hazırladı. Çünkü tam arkamızda biri boğazını temizlemişti ve kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Tüh.

Levi'ın babası onun daha kısa, daha az yakışıklı, daha az yapılı bir versiyonuydu. Dalgalı saçlarını ve yeşil gözlerini aldığı kişi annesiydi. Ve üçüncü kişi... Yanlarında başka bir adam daha vardı ve onu görünce Levi'ın şaşırdığı açıktı. Benzerlikleri göz önüne alındığında Levi'm ağabeyi olduğunu anladım.

Aman Tanrım. Bu Levi'm ailesiydi. Levi'ın *hayatı*. Onunla ilgili her şeyi inanılmaz derecede merak ediyordum. Hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum. Tam da bu yüzden karşımdaki üç kişiyi biraz fazla dikkatli inceliyordum. Hatta öyle dalmıştım ki bizi tanıştıran Levi'ın sesini bile duymamıştım. Bu da muhtemelen üçüncü Hoppala!™ anı olarak kabul edilebilirdi.

"... ve en büyük ağabeyim Isaac. Sizi Dr. Bee Königswasser'la tanıştırayım."

En parlak gülümsememle, *tanıştığıma memnun oldum,* demeye hazırlanıyordum ki Levi'm babası beni engelledi. "Kız arkadaş, ha?"

Gerilmemeye çalıştım. "Aynen. Aynı zamanda iş arkadaşıyım."

Adam kayıtsızca başını salladı ve büyük bir kayıtsızlık dozuyla onu takip eden karısına kayıtsızca, "Sana muhtemelen eşcinsel olmadığını söylemiştim," diyerek masaya yöneldi. Isaac ikimize kısa bir tebessüm attıktan sonra, anne babasından daha az bir kayıtsızlıkla ilerledi. Şaşırtıcı olan şuydu ki Levi'ya baktığımda o da kayıtsız görünüyordu. Sadece elimi tuttu ve beni masaya götürdü.

"İstediğin zaman gidebilirsin, tamam mı?" Bunu kime söylediğini tam olarak bilmiyordum.

Levi ve benim, siparişimize –karışık salata, peynirsiz, zeytinyağı soslu– karar vermeden önce menüye yaklaşık yarım saniye bakmamız yetti. Anne babası, Isaac ile arabada başladıkları belli olan konuşmaya devam ederlerken sessiz kaldık. Hiç kimse Levi'ya "Nasılsın?" diye sormadı ama o bunu... sorun etmiyormuş gibiydi ki bu rahatsız ediciydi. Ailesinden başka her yere bakıyordu. Bir yandan da mucizevi bir anti-stres oyuncağıymışım gibi masanın altından sol elimin parmaklarıyla oynuyordu. Aile yemekleri konusunda –ya da aileler konusunda– uzman değildim ama böyle olmaması gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden bir anlık sessizlik olduğunda, Wardlara varlığımızı hatırlatmak istedim.

"Bay Ward, siz..."

"Albay," dedi. "Lütfen, bana Albay deyin." Sonra hemen Isaac'e bir şey söylemek için döndü. Buna dördüncü Hoppala!™ diyebilirdik herhalde.

İlk etkileşim yemekler geldikten sonra gerçekleşti. "Salatan nasıl, Levi?" diye sordu annesi. Levi, "Harika," demeden önce ağzındakini çiğnemeyi bitirdi. Günde dört bin kaloriye ihtiyacı olan, 1.95 boy ve 90 kilodaki bir dev değilmiş gibi içten konuşmayı başarmıştı. Onu inanmadığım için yüzünü inceledim ve bir şeyin farkına vardım: Sakin, kayıtsız veya rahat değildi. Kendini *kapatmıştı*. Kepenklerini indirmişti. Ne düşündüğü, ne hissettiği belli değildi.

"İşte her şey yolunda mı?" diye sordu Isaac.

"Evet. Birkaç yeni proje yürütüyoruz."

"Son günlerde, büyük potansiyele sahip bir şey üzerinde bir atılım gerçekleştirdik," dedim heyecanla. "Levi'ın öncülük ettiği bir proje..."

"NASA, Astronot Kolordusu başvurunu yeniden gözden geçirecek mi?" Albay beni tamamen görmezden gelmişti. Hoppala!™ beş. Bunu bir içki oyununa mı dönüştürseydim acaba?

"Sanmam. Ayaklarımı kesip atmadığım sürece."

"Ses tonunu beğenmedim, evlat."

"Yeniden gözden geçirmeyecekler." Levi'm sesi yumuşak ve ilgisizdi.

Isaac, "Hava Kuvvetleri'nin boy kısıtlaması yok," dedi ağzı yemekle doluyken. "Ve süslü diplomaları olan insanları çok seviyorlar."

"Evet Levi," dedi annesi. "Ve Hava Kuvvetleri'ne yalnızca otuz dokuz yaşına kadar başvurabilirsin. Donanmaya ise..."

"Kırk iki," dedi Isaac.

"Evet, kırk iki. Karar vermek için fazla zamanın yok."

Levi'ın ebeveynlerinin söylediği kadar korkunç olmadığını düşünmüştüm. Haklıydım. Çünkü söylediğinden on kat daha kötüydüler.

"Kara Kuvvetleri'nin yaş sınırı ise otuz beş. Sen kaç yaşındasın, Levi?"

"Otuz iki, anne."

"Eh, o halde Kara Kuvvetleri muhtemelen ilk tercihin olmayacaktır..."

"Fransız Yabancı Lejyonu olsa?" diye sordum, mor saçımın bir tutamını parmağımda döndürerek. Çatallar tıkırdamayı kesti. Üç çift göz beni güvensizlikle inceledi. Levi ise... tetikteydi. Olacakları merak ediyormuş gibi. Tanrım, bu insanlar ona ne *yapmıştı*? "Fransız Yabancı Lejyonu'nun yaş sınırı nedir?"

"Neden başka bir ülkenin ordusuna katılmak istesin ki?" diye sordu Albay soğuk bir şekilde.

"Neden ABD Ordusu'na katılmak istesin peki?" diye cevabı yapıştırdım. İçi çürümüş Tim Carson'ın sevgi dolu, mükemmel bir aileden geldiğine inanamamıştım. Şimdi de Levi kadar mükemmel ve sevgi dolu birinin böyle çürük bir ailesi olduğuna şahit oluyordum.

"Ya da Hava Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri veya İzci Birliği'ne neden katılmak istesin? Belli ki hevesi bu yönde değil. Bir uyuşturucu karteli için kara para aklayan bir muhasebeci olarak çalışmıyor sonuçta. Binlerce insan tarafından parmakla gösterilen bir NASA mühendisi. Yüksek maaşlı bir pozisyonu var." Aslında Levi ne kadar kazanıyor bilmiyordum ama tek kaşımı kaldırıp devam ettim. "Hayatını geleceği olmayan bir işte harcamıyor."

Altıncı Hoppala!™ Ah be, içki oyunu fırsatını kaçırmıştım. Uzayan sessizliği daha katlanılabilir kılacağı kesindi. Sessizlik daha da uzadı, uzadı.

Sonunda Albay tarafından bozuldu: "Bayan Königswasser, çok kabasınız ve..."

"Kaba değil," diye kesin bir dille araya girdi Levi. Sakindi. Ama zorla sakin kalıyormuş gibiydi. "Ve onun bir unvanı var. Doktor." Levi gözlerini bir an babasınınkilere dikti, ardından ağabeyine döndü. "Eee, Isaac? Senin işler nasıl?"

Sandalyemde geriye yaslanırken Albay'ın bana nasıl şüpheyle ve nefretle baktığını fark edebiliyordum. Ona sahte, parlak bir gülümseme gönderdim ve Levi'ın konuşmasına kulak verdim.

KAMYONETE BİNDİĞİMİZ ANDA Converse'lerimi çıkarıp Quasimodo parmakları serbest bıraktım, ayak tabanlarımı ön panele bastırdım ve "Buna inanamıyorum!" diye patladım.

"Hı?"

"*Akıl ermez* bir şey. Bir vaka incelemesi yapmalıyım. *Science* dergisi kesin yayımlar. Ya da *Nature*. Hatta lanet *New England Tıp Dergisi*. Bana Nobel Ödülü kazandırır. Marie Curie. Malala Yousafzai. Bee Königswasser."

"Kulağa çok güzel geliyor. Ama konu ne?"

"En azından aday olurdum! Stockholm'ü gezer, fiyortları görürdük. Ele avuca sığmaz kız kardeşimle buluşurduk."

Klimayı açtı. "Seni ne zaman istersen Stockholm'e götürürüm. Ama bu konuşmayı anlamamı istiyorsan konunun ne olduğunu söylemelisin."

"Senin bu kadar... *dengeli* olduğuna inanamıyorum! Yani tamam, sosyal etkileşimler söz konusu olduğunda... sen ve benim birtakım sorunlarımız oldu ama üyesi olduğun o aileye rağmen korkunç bir psikopat çıkmaman beni çok şaşırttı. Bu bir mucize olmalı, değil mi?"

"Ah." Bana yarım bir tebessüm attı. "Dondurma ister misin?"

"Öyle bir ailede doğmak ne şanssızlık!"

"Eee, dondurma yemiyor muyuz?"

"*Tabii ki* yiyoruz!"

Kafa sallayıp sağa döndü. "Birkaç terapi almam gerekti tabii."

"Kaç terapiden bahsediyoruz?"

"İki yıllık."

"Beyin nakli gerektirdi mi?"

"İhtiyaçlarımı işlevsel olarak iletemememin, bunu yapmama asla izin vermeyen bir aileden kaynaklandığına dair birçok konuşma içeriyordu. Hep aynı şeyler."

"*Hâlâ* izin vermiyorlar! Seni *silmeye* ve başka bir şeye dönüştürmeye çalışıyorlar resmen!" Çıldırmıştım. Öfkeliydim. Aşırı hiddetliydim. Önümüzdeki Şükran Günü'nde Beezilla'ya dönüşmek ve tüm Ward ailesini talan etmek istiyordum. Levi beni davet etse iyi olurdu.

"Onları ikna etmeye çalıştım. Bağırıp çağırdım. Kendimi sakince açıklamaya çabaladım. Denedim... Pek çok şey yaptım, inan bana." İçini çekti. "Sonunda terapistimin her zaman söylediği şeyi kabul etmek zorunda kaldım: Değiştirebileceğin tek şey olaylara verdiğin tepkidir."

"Terapistin akıllıymış."

"Öyleydi."

"Ama yine de baba katili olmak istiyorum."

"Kendi baban değilse baba katili olmazsın."

İçimden öfkeli bir çığlık koptu ve "Onlarla bir daha asla konuşmamalısın," dedim.

Gülümsedi. "Bu güçlü bir mesaj gönderirdi."

"Ciddiyim ben. Seni hak etmiyorlar."

"Pek... iyi insanlar değiller. Orası kesin. Onları hayatımdan çıkarmayı defalarca düşündüm ama babam etrafta olmadığında ağabeylerim ve annem çok daha iyi davranıyorlar. Hem..." Tereddüt etti. "Bugün o kadar da fena değildi. Hatta uzun zamandır onlarla yediğim en iyi akşam yemeğiydi diyebilirim. Lafı babamın ağzına tıkıp onu şoke ederek geçici bir suskunluğa sürüklediğin için bir bakıma senin sayende oldu."

Eğer o akşam yemeği fena değilse o zaman ben de K-pop idolüydüm. Bakışlarımı loş Houston ışıklarına diktim. Ailesinin ona davranış biçiminin, gözümde onu küçültmesi gerekirdi belki ama gerçek tam tersiydi. Sessiz bir şekilde kendini savunması da başkalarına *bakış* biçimi de aslında ne kadar sabırlı olduğunu gösteriyordu.

Kalbimin civarında, neden olduğunu bilmediğim bir sızı daha hissettim. Ben sadece... "Levi?"

"Hımm?"

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Sana söyledim: 5K antrenmanı yaptığın için ciğerlerin büzüşmüyor."

"Ciğerlerim *kesinlikle* büzüşüyor ama söylemek istediğim bu değildi."

"Neydi?"

Derin bir nefes alırken hâlâ pencereden dışarı bakıyordum. "Ben senden gerçekten, gerçekten, *gerçekten* hoşlanıyorum."

Uzunca bir süre cevap vermedi. Sonra, "Ben senden çok daha fazla hoşlanıyorum," dedi.

"Bundan şüpheliyim. Sadece bilmeni istiyorum ki herkes senin ailen gibi değil. Ve sen... benim yanımdayken *kendin* olabilirsin. İstediğini söyleyebilir, istediğini yapabilirsin. Ben seni asla onlar gibi incitmeyeceğim." Ona bakıp gülümsedim. Artık çok daha kolaydı. "Söz veriyorum, ısırmayacağım."

Elimi tutmak için uzandı. Teni sıcak ve sertti. O da bana gülümsedi. Hafifçe.

"İstersen beni parçalara ayırabilirsin, Bee."

Yolun geri kalanında sessizdik.

SCHRÖDINGER SIRT ÇANTAMDAKİ lahana cipsi paketini yırttı, sonra hoşuna gitmediğine karar verdi ve kafasını yarı boş pakete yaslayarak şekerleme yapmaya başladı. Bir kahkaha attım ve Reike'ye göndermek için milyonlarca fotoğraf çekmeden Levi'm onu uyandırmasını yasakladım. Bütün gün başına gelen en iyi şey buydu; Levi'ın gerçek ailesi bok gibi olabilirdi ama seçtiği aile muhteşemdi.

Kürkünü okşarken Schrödinger'e, "Çok etkilendim," diye mırıldandım.

"Onu okşayıp durma, kendini ödüllendirilmiş hissedecek," diye uyardı Levi beni.

"Ödüllendirildiğini hissediyor musun minnoşum?"

Schrödinger mırladı. Levi iç geçirdi.

"Bee ne yaparsa yapsın seni okşadığını düşünme. Cezalandırıyor sadece," dedi muhtemelen sert olmasını amaçladığı bir tonla. Ama aşırı tatlı bir çaresizlik içindeydi. Bu da kalbimin *ve*

yumurtalıklarımın sızlamasına neden oldu. Umarım bir gün çocukları olurdu. Harika bir baba olacağından emindim.

"O cips paketi günlerdir masamda duruyordu ve Félicette asla açmayı başaramadı."

"Çünkü Félicette gerçek değil," diye bağırdı Levi mutfaktan.

"Félicette'e kendi yöntemlerini öğretmelisin," diye fısıldadım Schrödinger'e. Sonra mutfakta Levi'ya katılmak için kalktım ve onu, gereksiz şekilde pahalı Whole Foods cipsimden kalanları çöpe atarken yakaladım.

"Hâlâ aç mısın? Sana yemek yapayım mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Emin misin? İstersen hemen bir şeyler..."

Önünde dizlerimin üstüne çöktüğümde sustu. Benim gülümsemem büyürken onun gözleri kocaman açıldı.

"Bee," dedi. Gerçi tam olarak *söylemiş* sayılmazdı. Ona her dokunduğumda olduğu gibi nefes verirken adım ağzından dökülmüştü. Şimdi de parmaklarım kemerindeydi. Bu da dokunma olarak nitelendirilirdi, değil mi? "Bee," diye tekrarladı, bu sefer gırtlaktan gelen bir sesle.

"Bir şeyler yapacağımı söylemiştim," dedim gülümseyerek. Kemer tokasının şıngırtısı mutfakta yankılandı. Parmakları saçlarıma dolandı.

"Benimle... maç izlemeyi falan kastettiğini sanmıştım. Ya da yanık *-ahh-* yemeklerinden birini yapacağını."

Aletini *boxer* şortundan çıkardım ve küçük elimi etrafına sardım. Çoktan tamamen sertleşmişti. Kocamandı. Şoke edici derecede sıcaktı. Kendine has kokusu ve kullandığı sabunun kokusu birleşmişti. Bu enfes kokuyu şişeleyip her zaman yanımda taşımak istiyordum. "Yemek konusunda pek iyi değilim." Nefesim tenine çarpınca aleti seğirdi. "Umarım bunda iyiyimdir."

Pek özgüvenli olduğum söylenemezdi, biraz da beceriksizdim belki ama ucunu hafifçe yaladığımda tepemden kısık, şaşkın bir inilti geldi. İyi gidiyor olmalıydım. Dudaklarımı etrafına kapadığımda parmaklarının kafa derime battığını hissettim ve tüm güvensizliklerim eridi.

Bunu daha önce neden yapmadığımızı bilmiyordum. Gerçi Levi genellikle çok sabırsız oluyordu, ben de onu bir an önce üzerimde ve... içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. İkimiz de fiziksel olarak mümkün olduğu kadar yakın ve hızlı olmayı istiyor, buna ihtiyaç duyuyor, bunu hak ediyorduk. Bu da doğal olarak... oyalanmak için fazla zaman bırakmıyordu.

Fakat Levi bunu istiyordu. Belki asla dile getirmezdi ama şu anda yüzündeki zevk ifadesini görebiliyor, kesik nefes alışlarını duyabiliyordum. Aletinin alt kısmını emdiğimde şaşkın, yoğun bir zevk inlemesi çıkardı. Sonra parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp beni yönlendirmeye başladı. Fazla bir şey yapamayacağım kadar kalındı ama gevşemeye ve bunun tadını çıkarmaya çalışarak kendimi tadına, dolgunluğuna ve yumuşacık, derin inlemelerine kaptırdım. Ona ne kadar iyi hissettirdiğimi, ağzımı ne kadar çok sevdiğini, *bunu* yapmama bayıldığını söylüyordu.

"Siktir." Başparmağıyla usulca aletinin çıkıntısını takip edip yanağıma ulaştı. Dudaklarım müstehcen bir şekilde onun etrafında gerildi. "Sen *gerçekten* istediğim her şeysin," diye mırıldandı nazik, saygılı, boğuk bir sesle. Sonra tekrar kafamı yönlendirdi. Ben de hızlı bir ritim tutturup çenemi onun zevki için çalıştırdım. Beni kendine bastırıp, "Ağzına boşalacağım," dediğinde bu kaçınılmazmış gibi, buna ikimizin de çok fazla ihtiyacı varmış gibi inledim. Onun için bunu istiyordum.

Boşalırken kontrolünü biraz kaybetti. Homurdanmaları derin ve hiç olmadığı kadar sert, tutuşu mengene gibiydi. Orgazmının benimmiş gibi içimde ilerlediğini hissederken onu sonuna kadar yavaşça emdim. Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken aşırı ıslanmış-

tım. Titreyen bir yığın halinde yerde oturuyor, onun yokluğunda boş hissediyordum.

"Ağzını aç," dedi pürüzlü bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırdım; kafam karışmıştı. Avucunu yanağıma dayadı.

"Ağzını açıp bana göstermeni istiyorum."

Dediğini yaptım. Çıkardığı sahiplenici, aç ve tatmin olmuş ses bir dalga gibi içimde dolaştı. Ben yutkunurken o boynuma masaj yaptı, başparmağıyla çenemi okşadı ve ona gülümsediğimde ilahi bir şey hediye etmişim gibi bana baktı.

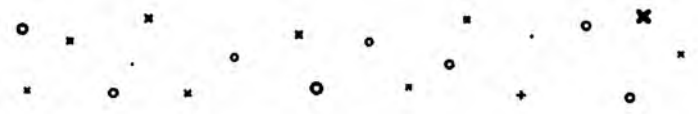
Şimdiden belliydi. Bu, diğerlerinden farklı ve uzun bir gece olacaktı.

Levi beni soymak için hiç acele etmedi. Sık sık duraksıyor, belirli yerlerde oyalanıyor, sanki tenim, kıvrımlarım ve çıkardığım sesler dikkatini dağıtıyormuşçasma durup bekliyordu. Bense inliyor, kıvranıyor, yalvarıyordum ama yine de içime girmiyordu. Göğüslerimi okşamak, dilini klitorisimin yumrusuna bastırmak ve burnunu boğazıma sürtmekle çok meşguldü. Uçurumun kenarında çok uzun süre sallandım. Levi bir an hareketsiz kaldı, sonra tüm kalınlığıyla çok yavaş, çok leziz bir şekilde içime kayıp geri çıktı. Uyuşturucu niteliğindeki uzun öpücükler aramızdaki zevki uzatıyor, vücudumun onunki için seğirmesine neden oluyordu. Sonra bana baktı. Elleri ellerime kenetlenmiş, gözleri gözlerime dikilmiş, nefesi nefesimle dolmuştu.

"Bee." Adım dudaklarında hararetli bir yakarıştı. Ona sahipmişim gibi bakıyordu bana. Sanki geleceğini ellerimde tutuyordum. Sanki istediği her şey bendeydi. Göğsüm sancıdı ve kalbim tehlikeli, gök gürültülü bir neşeyle zıpladı.

Onu görmemek için gözlerimi yumdum ve sıvı ısının tüm gece boyunca içimde gelgit gibi yükselip alçalmasına izin verdim.

21

SAĞ ALT FRONTAL GİRUS: HURAFE

FELAKETLER HER ZAMAN üst üste gelir derler ancak bu doğru değildir. Bu, kaosu anlamlandırmak için rasgele istatistiksel gözlemler yapan ve bunları kalıplara sokan insan zihninin bir tuhaflığıdır.

Örneğin, 1911 dolaylarında Dr. Marie Skłodowska-Curie olduğunuzu varsayalım. On yıllarınızı polonyum havuzlarında oynayarak geçirdikten sonra sağlığınız bozuluyor. Her şey acı verici hale geliyor. Görmeniz, yürümeniz, uyumanız, polonyumla oynamanız güçleşiyor. Berbat, değil mi?

Eh, yakın gelecekte sizi bundan daha beteri bekliyor. Bir süredir ertelediğiniz şeyi yapmaya karar veriyorsunuz: Fransız Bilimler Akademisi üyeliğine başvurmak. İki Nobel Ödülünüz var, bu yüzden en kuvvetli aday olmalısınız, değil mi? *Non.** Akademi sizi reddediyor ve yerinize, penis gibi birçok harika

* (Fr.) Hayır. (ç.n.)

özelliği olduğundan emin olduğum Édouard Branly denen adamı kabul ediyor. (Muhtemelen "Édouard kim? Bu adamı hiç duymadım!" diye düşünüyor olmalısınız. Ben de *tam olarak* bunu diyorum işte. Aferin sana, Fransız Bilimler Akademisi! Tarihin Kaybedenleri listesinde, Krakow Üniversitesi'nin hemen yanında yerin hazır.)

Çetelenizde iki büyük hüsran var ve muhtemelen 'Bok pastasına güzelce krema da eklendi. Bir süre başka bir felaket olmayacak' diye düşünüyorsunuz. Ama pastanın üstüne konacak kirazı unutuyorsunuz: Biri, genç sevgilinizin dairesine gizlice giriyor, aşk mektuplarınızı çalıyor ve onları, on dokuzuncu yüzyıl Fransa'sının Fox Haber'i olan bir gazeteye satıyor. Jean Hannity* bayram ediyor.

Dr. Curie olduğunuzu, Paris'teki minicik dairenizde oturduğunuzu ve insanlar bir *göçmen* olmaya cüret ettiğiniz –yok artık!– STEM dünyasında bir *kadın* olduğunuz ve gönlünüzün arzuladığı adamla *yattığınız* için pencerenizin önünde öfkeyle bağırıp dururken peynir ekmek yemeye çalıştığınızı hayal edin! Kendinize, tüm bu felaketlerin başınıza gelmesinin bir sebebi olduğunu söylemez miydiniz? *Bu hafta Satürn, Yay burcunda yükseldi. Spagetti Canavarı'na yeterli sayıda kuzu kurban edilmemiş olmalı. Felaketler hep üst üste gelir zaten.* Sadece insansınız sonuçta, değil mi? "Nedenler" içinde boğulan, "nedenler"le dolu bir insan. Arada bir, biraz "çünkü"ye ihtiyacı olan ve eğer mevcut değilse yerine bir şeyler uyduran bir insan.

Uzun lafın kısası: Yaygın inanışın aksine, deyimler sadece deyimdir ve felaketler art arda *gelmez*.

Ama bazen de geleceği tutar.

İlki perşembe gecesi, cuma gününün başarılı kostüm provasından hemen sonra geldi. Yarın Trevor'ı görmeyi bile dört gözle bekliyordum. Daha doğrusu *onu* değil de, zavallı kadın beynimin

* Fox Haber'in muhafazakâr siyasi yorumcusu Sean Hannity'nin adı, Fransızca bir isim olan Jean ile değiştirilip espri yapılmış. (ç.n.)

neler başardığını fark ettiğinde yüzünün alacağı hali görmek istiyordum. Telefonumu kontrol ederken dalgınca Lamar'la beşlik çaktım. Ve ekrandaki Twitter bildirimlerine o kadar şaşırdım ki elimi havada unuttum.

Twitter'ım patlamıştı. Kötü bir şekilde. Sık sık olduğu gibi. Ancak bu seferki kaotik hakaretler, istemsiz bekârlardan, stemlordlarından ya da erkek hakları aktivistlerinden değil, STEM'deki diğer kadınlardan gelmişti.

"Öyle mi duracaksın?" diye sordu Lamar, kolumu işaret ederek. Zayıf bir şekilde gülümseyip yanından uzaklaştım.

@SabineMarch Bize böyle ihanet ettiğine inanamıyorum.

@AstroLena Umarım STC, aleyhinde dava açar, seni kaltak. #WhatWouldMarieDoBitti

@Sarah_08980 STEM'deki yüzlerce kadın #AdilÖğrenciKabulü için yorulmadan çalışıyordu ama sen başından beri müttefik gibi rol yapıp sadece kendi kazancını düşünüyormuşsun. Utan.

Son *tweet*, daha dün sohbet ettiğim birindendi. Düzenlediği etkinlikler hakkında konuşmuştuk ve benden tavsiye isteyip hesabımı çok sevdiğini söylemişti. Gözlerimi kırpıştırarak ekranıma baktım ve bu karmaşanın kaynağını aramaya başladım.

Çok geçmeden buldum. Her şey Benjamin Green adındaki bir hesapta başlamıştı. Önce kim olduğunu anımsayamadım ama Twitter biyografisinde STC Müd. Yrd. yazdığını görünce kafama dank etti. Kaşlarımı çattım ve sonra *tweet*'i gördüm.

Bir ekran görüntüsüydü. Daha doğrusu birden fazla. Bay Green ile bir başkası arasında özel bir Twitter sohbetinde gerçekleşen bir konuşmanın görüntüleri. Profil fotoğrafı güneş gözlüğü

takan Marie Curie'ye çok benzeyen biri. Kullanıcı adını okudum: @WhatWouldMarieDo. Ben.

Bu imkânsızdı. Bu adamla hiç sohbet etmemiştim. Bir sahtekârlığa işaret edecek yazım hataları veya eksik harfler arayarak kullanıcı adını bir, iki, üç kez inceledim. Hiç hata yoktu. Kaşlarımı çatarak konuşmayı okumaya başladım. Tarih ve saat dün geceyi gösteriyordu.

@WHATWOULDMARIEDO Merhaba Jonathan. Bunun biraz alışılmışın dışında olduğunun farkındayım ama söyleyeceklerimin ikimizin de faydasına olmasını umuyorum. STC'nin bir süredir #AdilÖğrenciKabulü'nün neden olduğu olumsuz tanıtımla mücadele ettiğini ve hareketin daha da ivme kazanmasından endişe ettiğini biliyorum. Bildiğin gibi ben hareketin en önde gelen aktivistlerinden biriyim ve başlangıcında önemli bir rolüm var. Büyük ihtimalle beni düşman olarak görüyorsun ama bu böyle olmak zorunda değil.

@WHATWOULDMARIEDO Sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum. Durumu STC lehine döndürmeye ve takipçilerimle işbirlikçilerime, #AdilÖğrenciKabulü'nün taleplerinin aşırıya kaçmaya başladığını söylemeye açığım. Bir reform yapılması gerekli olsa da aslında standart testlere ihtiyacımız olduğunu, bu nedenle de halihazırda yaygın olarak kullanılan araçları geliştirmek için şirketlerle çalışmanın bizim yararımıza olacağını açıklayabilirim. Elbette ki bunu yapmamın bir karşılığı olacaktır. İletişime geçmek için kimlik bilgime ihtiyacınız olursa, gerçek adım [redacted] Tekliflerinizi duymaya açığım.

Ağzım açık halde telefonuma bakakalmıştım. Ardından, Green'in bu ekran görüntüleri hakkında yaptığı yorumu okumak için ekranı aşağı kaydırdım.

@JgreenSTC #AdilÖğrenciKabulü aktivistleri ile onları ciddiye alan üniversiteler ve kurumlar, liderlerinden biri olan @WhatWouldMarieDo'nun benden ne istediğine bir bakmalı. Bu hareketin gerçek amacı işte budur: Gasp.

@JgreenSTC STC olarak, bu kişinin kimliğini herkese ilan etmemeye karar verdik (şimdilik.) Avukatlarımıza danışıyor ve seçeneklerimizi açık tutuyoruz. Bu arada, #AdilÖğrenciKabulü'ne sesleniyoruz: Nerede olduğunuzu yeniden gözden geçirme zamanı geldi.

Başım dönüyordu. Çünkü bir süredir nefes alamıyordum. Kendimi biraz hava solumaya zorladım. Al, ver, tekrar al. Bunun Photoshop'la yapılmış olması gerekiyordu. Evet. Başka bir açıklaması yoktu. Gerçekten çok iyi yapılmıştı. Lisansüstü okuldayken Annie de Photoshop'la poposundan çıkan bir dokunaç yapmıştı. Her şey mümkündü, değil mi?

Masama oturup hesabımı kontrol ederken son zamanlarda konuştuğum birçok insanın beni engellediğini fark ettim. Bu saçmalığa inanıyorlar mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beni *tanıyorlardı*. Değil mi?

MARIE: Shmac, STC'nin başlattığı bok şovunu şimdi gördüm. Senin haberin var mı?

Bacağımı gerginlikle sallayarak cevabını bekledim. Dakikalar sonra Rocío içeri girdi ve sırt çantasına bir şeyler koymaya başladı. "Koymak" derken, "yaklaşan bir insan taşlama olayına hazırlanıyormuşçasına agresif bir şekilde çantanın içine fırlatmak" demek istiyordum.

"İyi misin?" diye sordum ama daha o anda pişman oldum. Kötü olduğunu söylerse ona yardım edemeyecek kadar endişeliydim çünkü.

"Hayır."

Kahretsin. "Kaylee iyi mi?"

"Hayır. Kendini *bok* gibi hissediyor." Sırt çantasının fermuarını çekti ve askıyı bir hışım koluna taktı. "#AdilÖğrenciKabulü için yaptığımız tüm işler, liderlerden biri lanet olası bir sahtekâr çıktığı için boşa gitti."

Dondum. Bundan daha rahatsız edici, daha zamansız, daha tatsız bir konuşma hayal edemiyordum.

"Ben... ben de gördüm," diye kekeledim. Ağzım kupkuruydu. "Fakat... doğru olduğu ne malum? Muhtemelen uydurulmuş bir şeyd..."

"Uydurulmuş değil. İnsanlar STC'nin ekran görüntülerinin sahte olduğunu söyleyip duruyordu. Bu yüzden Green, bazı #AdilÖğrenciKabülü liderlerine kanıt sundu. Marie gerçekten de bu adama DM atıp para istemiş. Bizi mahvetti. Hareketi başlatan onun gibi biri olduğu için bundan böyle kimse bizi ciddiye almayacak. Bu pek çok iyi insan, hatta bazı kötü insanlar için korkunç şeyler olacağı anlamına geliyor. Mesela ben. Sahip olmadığım binlerce doları, lisansüstü eğitimde başarılı olup olamayacağımı ancak mumyalanmış akreplerim kadar öngörebilecek bir sınava yatırmam gerekecek." Son kelimelerinde sesinin çatlaması kalbimi kırdı. Yüzünü başka yöne çevirdi ama gözünden akan bir damla yaşı çoktan görmüştüm. "Johns Hopkins'e giremeyeceğim. Kaylee lisansüstü okula gidip beni unutacak, ben de işsiz güçsüz bir fiyasko olacağım."

Ayağa kalktım. "Hayır. Hayır, öyle bir şey olmayacak..."

"Çok büyük hayal kırıklığına uğradım." Derin, titrek ve umutsuz bir nefes aldı. "Kimseye güvenilmiyor. Dünya gerçekten bir vampir." Omuz silktiğinde sırt çantası ince omzunda zıpladı. "Bu arada, şunu yapmayı bırakmalısın."

"Neyi?" Bakışlarını takip ettiğimde anneannemin yüzüğünü telaşla çevirdiğim elime baktığını gördüm.

"Dün senin evli olup olmadığın konusunda on beş dakika boyunca Guy'la tartıştım. Başkalarının alyansını takarsan böyle olur, Bee."

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.* Guy öğrenmiş miydi? Bugün biraz mesafeli görünüyordu ama yarınki gösterim nedeniyle gergin olduğunu düşünmüştüm. Açıklamak için onu bulmalı mıydım?

"Eve gidecek misin?" diye sordu Rocío.

"Hayır, ben..." Her zamanki gibi Levi'la gitmeyi planlıyordum. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi sanmıyordum ve ona bu karışıklığı anlatmak... eh, bunu yapabilirdim sanırım. WWMD konusunda güvenebileceğim biri varsa o da Levi'dı. Fakat sonra düşündüm ve sosyal medya kimliğimle ilgili sorunlarla boğuşurken gireceğim korkunç ruh halinin muhtemelen umduğundan çok fazla olduğuna karar verdim. "Evet. Beraber yürüyelim hadi."

Levi'ya plan değişikliğiyle alakalı kısa bir mesaj atıp Rocío'nun peşine düştüm. Levi'm cevabı ancak eve vardığımda geldi. Her şeyin yolunda olup olmadığını, beni almasını isteyip istemediğimi, uğraması gerekip gerekmediğini soruyordu. Birkaç saniye sonra da Shmac sonunda cevap gönderdi.

SHMAC: Evet. Ben de gördüm.

MARIE: Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben Green'e mesaj falan atmadım.

SHMAC: Sorun şu ki, #AdilÖğrenciKabulü tarafındaki insanlar sen olduğuna dair kanıtları olduğunu söylüyor.

MARIE: Lütfen onlara inanmadığını söyle.

SHMAC: İnanmıyorum.

Gözlerimi kapattım. *Tanrı'ya şükür.*

SHMAC: Bu konuda biraz düşüneyim, tamam mı? Birkaç kişiyle konuşayım. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Ayrıca hesabına yapılan girişleri kontrol et. Belki *hack*'lenmişsindir.

Hayır, *hack*'lenmemiştim. Herhangi bir tuhaflık yoktu; hesabıma her erişim Houston'dandı. Çok gergindim, telaşlıydım ve korkuyordum. Dairemin içinde, muhtemelen antrenman sayılacak kadar uzun ve agresif bir şekilde volta attım. Levi'm indirmemi istediği şu aptal egzersiz uygulamasına giriş yapsam bayağı ilerleme kaydederdim. ("İlerlemeni takip edeceksin. Bu teşvik edici olacak." "Başka neyin teşvik edici olacağını biliyor musun?" "Sakın 'Antrenman yapmamak,' deme Bee." "...Güzel.") Aslında kafamı boşaltmak için koşuya çıkmanın mantıklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki –vücudum uzaylılar tarafından ele mi geçirilmişti?– bir e-posta bildirimi aldım.

Adres bir hukuk firmasına aitti. Muhtemelen ofis duvarında sekiz isim yazan ve klozet kapakları altın varakla kaplı olan havalı bir firma. Mesaj yeterince masumdu ama ekte bir PDF dosyası vardı. İçeriği gözden geçirince midem bulanmaya, etrafımdaki dünya dönmeye başladı.

Dr. Königswasser,

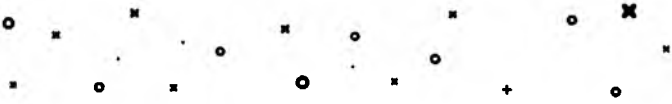
Bu mektup, yakın zamanda yaptığınız mesnetsiz taciz eylemleri hakkında bir ihbarname olarak sunulmaktadır. Aşağıdakiler dahil, ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tüm taciz eylemlerinize son vermeniz gerekmektedir:

- "@WhatWouldMarieDo" rumuzu altında tweet'ler üretmek
- STC ve ürünlerinin imajına zarar vermeyi amaçlayan, kamuya açık içerikler yayımlamak
- Teklifsiz halkla ilişkiler hizmetleri (veya diğer hizmetler) karşılığında STC'den finansal veya başka türlü menfaatler elde etmeye çalışmak

İçtenlikle,

J. F. Timberworth, STC Avukatı

22

ANTERİOR SİNGULAT KORTEKS: SIÇTIK

MEKTUBU OKUDUKTAN SONRA geceyi nasıl geçirdiğimi hiç bilmiyordum. Her şey bir bulanıklık halindeydi. Saatlerce ağladım, nefes almaya ve bu karmaşanın nasıl çıktığını çözmeye çalıştım. Öfkeliydim, afallamıştım, yalnız, yenilmiş ve bitik hissediyordum.

Levi beni iki kez aradı ama Rocío'nun yanağında parıldayan tek gözyaşı gözümün önüne geliyor ve kendimi, telefonu açamayacak kadar kirli ve lekeli hissetmeme neden oluyordu. Levi bilseydi ne derdi? Bana inanır mıydı? STC'nin elinde gerçek adım varken kim bana inanırdı ki? Artık ben bile kendime inanacağımdan emin değildim.

Ertesi gün duygularımı ve düşüncelerimi zihnimin farklı bölümlerine ayırma becerimi kullanarak işe odaklanmaya çalıştım. Gerçi bu konuda fazla becerikli olduğum söylenemezdi. Bir şeyleri kafamdan atmak en iyi yeteneklerimden biri değildi

ama orta derecede sayılabilecek bir performans sergiledim. Levi sabah tekrar aradı ama yine açmadım ve BLINK'le çok meşgul olduğumu -bu berbat bir bahaneydi çünkü birlikte çalışıyorduk- ve Trevor'ı havalimanından almam gerektiğini -bu bahane değildi ama aynı derecede berbattı- söylediğim bir mesaj attım.

Trevor, bir merhaba demeden, nasıl olduğumu sormadan ya da normal, düzgün insanların muhabbet açmak için kullandığı herhangi bir sözcüğü kullanmadan direkt olarak, "Kramer gelemedi, bir WHO sempozyumuna falan katılması gerekiyordu. Ama *çok* mutlu," diye konuya girdi. "Peki, Kramer mutlu olduğunda ne olur biliyor musun?"

Bana senden uzakta bir laboratuvar verir. En azından koridorun diğer ucunda, hatta farklı bir katta, ideal olarak başka bir binada. Tabii iğrenç, ikiyüzlü bir şantajcı olarak yaftalanmaktan kurtulup akademide bir geleceğe sahip olursam. "Hayır."

"Laboratuvarımıza fon yağdırır. Uzay elbiseleri ne zaman hazır olacak?"

Gözlerimi devirerek İç Hatlar Geliş Terminali'nden çıktım. "Uzay elbisesi değil, kask. Ve teorik olarak prototipimiz hazır. Her bir astronot için ayrı kask üretilmesi ve özel bazı ayarlamalar yapılması gerekecek."

"Doğru, raporlardan birinde bundan bahsetmiştin." *Tüm* raporlarımda bundan bahsediyordum ama okuduğunu anlamak hiçbir zaman Trevor'ın yeteneği olmamıştı. "NASA'nın belirlediği şu lider. Adı Ward muydu? Bu işi bu kadar çabuk halletmek için kahrolası bir dâhi olmalı."

Yavaşça nefes verdim. Zaten yeterince boktan bir gün geçiriyordum. Bir de patronuma iğrenç bir pisuar tableti olduğunu söyleyip işleri daha da karmaşıklaştırmayacaktım. Gerçi... boktan bir gün geçirdiğim için, patronuma iğrenç bir pisuar tableti olduğunu söylemekten kendimi alamayabilirdim. Büyük ikilemdeydim. "Dr. Ward ve ben ortak lideriz," dedim, onunla konu-

şurken hiç kullanmadığım kadar sert bir sesle. Bunu fark etmiş olmalıydı ki bana sinirli bir bakış attı.

"Evet ama..."

"Ama ne?"

Azarı yiyince pencereden dışarı baktı. "Hiçbir şey."

Aferin, insan ol.

Pisuar Tableti Trevor, gösterime katılacak kodamanların arasında en küçüğüydü. Teksaslı iki meclis üyesi, Boris'in patronlarından en az üçü ve BLINK'e doğrudan dahil olmayan çok sayıda Uzay Merkezi çalışanı gelmişti. Herkesle tanıştım ama kimsenin adı aklımda kalmadı. İnsanlar "*etkileyici proje*", "*kaskı çalışırken görmek için sabırsızlanıyorum*", "*bugün burada tarih yazılacak*" gibi şeyler söylüyordu. Tüm bunlar aşırı gerilmeme ve telaş yapmama neden oluyordu ama kendime hiçbir sorun çıkmayacağını söyleyip durdum. Şu anda kontrolüm altında olan tek şey işimdi ve bunun için Dr. Curie'ye müteşekkirdim.

Tanıtım gösteriminin amacı, kaskın bir uçuş simülasyonu sırasında Guy'ın dikkatini nasıl geliştirdiğini göstermekti. Konuklar bunu yan taraftaki konferans odasında bulunan büyük ekranda izlerken, çekirdek mühendislik ekibi, Levi ve ben her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için kontrol odasında olacaktık. Guy'la beş dakika yalnız kalıp evlilik meselesini açıklasam mı diye düşündüm ama kalabalık ve kaos bunu imkânsız kılıyordu.

Protokollerimi ikinci kez kontrol ediyordum ki Levi içeri girip doğruca yanıma geldi. "Selam." Gözleri ciddiydi. Koyu yeşildi. Orman çalıları gibi güzeldi. Benimkinin yanına bir sandalye çekti; aramızdaki mesafe meslektaşlar arasındaki sınırı bulanıklaştırıyordu. Geri çekilmeliydim ama kimse bize bakmıyordu. Zaten Levi'yı görmek başka bir şey düşünemeyecek kadar yoğun duygularla dolmama yol açmıştı. Sanki göğsümdeki gizemli sancılar onuncu seviyeye yükselmişti. Dün gecenin, o zamandan beri...

aramızda başlayan şeyden beri ayrı geçirdiğimiz ilk gece olduğunun farkındaydım. Ve şimdi tekrar onun yanında olmak...

Hayır. Evdeymişim gibi *hissettirmiyordu.* Ev başka bir şeydi. Ev, bu işin bana getireceği yeni laboratuvardı. Ev, bugünle ilgili yazacağım yayınlardı. Ev, kendim için oluşturduğum ve şimdi uğruna savaşmam gereken STEM Kadınları topluluğuydu. Benim evim *bunlardı.* Levi değil.

"Selam," dedim gözlerimi kaçırarak.

"İyi misin?"

"Gerginim. Sen?"

"İyiyim." İyi görünmüyordu. Bunu hissettiğimi fark ettirmiş olmalıydım ki, "Bir sorun var. İşle alakalı değil. Sana daha sonra açıklarım," diye ekledi.

Başımla onayladım ve çılgınca, pervasızca bir an için ona *kendi* sorunumu anlatmak gibi tuhaf bir dürtüye kapıldım. Anlatmalıydım, değil mi? Kimliğim er ya da geç açığa çıkacaktı. Ona şimdi söylersem...

Marie'nin –dolayısıyla benim– bir dolandırıcı olduğuna inanırdı. Shmac hariç herkes gibi. Hayır, ona söyleyemezdim. Umurunda olacağını da sanmıyordum zaten.

"Sana bir şey göstereceğim," dedi dudağının köşesinde küçük bir gülümsemeyle. Elinin tersi benimkine dokundu ve kalbim sıkıştı. Dışarıdan tesadüfi bir temas gibi görünse de hissettirdiği şey kesinlikle tesadüfi değildi.

"Öyle mi?"

"Ama sonra. Hayali kedinle alakalı."

Zayıf bir şekilde gülümsedim. "Félicette'in klavyene kusacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Omuz silkti. "Hayali kusmuk severim." Dizini benimkine dayadı, sonra oturduğu yerden kalktı. Yarı yolda durup kulağıma, "Dün gece seni özledim," diye fısıldadı.

Ürperdim. Ona cevap veremeden gitti.

"... *LONELINESS IS KILLING me, and I must confess...*"

Kontrol odasındaki herkes, Guy'ın haykırdığı şarkıyla bir kez daha kahkahalara boğuldu. Konferans odasındaki durumun da muhtemelen aynı olduğunu düşünüyordum.

"Bu çok iyiydi. Teşekkürler Britney," diye mırıldandı Levi, mikrofona eğlenerek. Kısa bir an için bakıştığımızda kalbim pır pır etti. Tüm yıl provasını yaptığım bir okul gösterisi için sahneye çıkacakmışım gibi hissediyordum. Ama ben bir yetişkindim ve tehlikede olan, profesyonel umutlarım ve hayallerimdi. *Ki bunlar sahip olabileceğin tek umutlar ve hayaller,* diye hatırlattım kendime. "Başlamaya hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum, bebeğim," dedi Guy, kaskın siperliğinin altından tek kaşını kaldırarak. "Tabii... annemin sık sık hayatının en yürek parçalayıcı kırk üç saati olarak adlandırdığı bir doğumun ardından."

"Zavallı kadın." Levi gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Ne yapacağını biliyorsun ama yine de bir üstünden geçelim. Ekranda bir dikkat görevi başlatacağız."

"Video oyunları oynamak için maaş alıyorum. Harika."

"Ardından, hazır olduğumuzda kaskı çalıştıracağız ve her iki koşulda da tepki süresi ve kesinlik açısından performansını ölçeceğiz."

"Anlaşıldı."

"O halde birkaç saniye içinde başlıyoruz." Levi mikrofonu kapattı. O ve ben bir kez daha bakıştık; bu seferki biraz daha uzun sürdü.

İşte bu.

Yaptık.

Sen ve ben.

Beraber.

Sonra Levi döndü ve rutini başlatmak için Lamar'a başıyla işaret verdi. Protokoller önceden programlanıp yüklendiği için

benim yapmam gereken pek bir şey yoktu. Arkama yaslandım, gözlerimi monitöre diktim ve koltukta oturan Guy'a odaklandım.

Sanırım ona bir hediye almam gerekecek. Pahalı bir şişe içki mesela. Ya da Britney konserine bilet. Beyninde teta patlamaları oluşturduğumda sabırlı olduğu için. Fazlasıyla kibar olduğu için. Ona yalan söylediğim için. Sonra görev yüklendi ve başka hiçbir şey düşünmeden gözlemlemeye odaklandım.

Süreç her zamanki gibi başladı. Guy'ın işi, uyaranları ekranda göründükleri anda algılamaktı. O bir astronottu ve başlangıç seviyesinde, benim gibi sıradan bir pısırığın yapabileceğinden on milyon kat daha iyi bir performans sergiliyordu. Birkaç dakika sonra Levi bir sinyal daha verdi ve benim yazdığım beyin stimülasyon protokolü devreye girdi.

On saniye geçti. Yirmi. Otuz. Performans ölçümü için tahminlere baktım; hiçbir şey olmuyordu. Kesinlik ve tepki süreleri, stimülasyondan öncekiyle aynı değerler etrafında geziniyordu.

Kahretsin. Ne oluyordu? Koltuğumda gergin bir şekilde kıvrandım. Stimülasyonun başlangıcı ile performanstaki iyileşme arasındaki gecikme genellikle şimdiye kadar sona ererdi. Levi'ya endişeli bir ifadeyle baktım ama o sakindi; kollarını göğsünde kavuşturmuş, koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Bir Guy'a, bir de değerlere bakıyordu. Sabırsızlığının tek belirtisi, pazısının üzerinde davul çalan parmaklarıydı. Odaklandığında hep bunu yapardı. *Levi. Benim Levi'im.*

Guy'ın dorsal premotor korteksini uyarıyordum, neden performansı hâlâ *iyileşmiyordu?*

Sonra birden rakamlar değişmeye başladı. Kesinlik oranı yüzde 83'ten 94'e fırladı. Medyan tepki süreleri onlarca milisaniye düştü. Yeni değerler bir an dalgalandı, ardından sabit kaldı. Tüm kontrol odasının bir ağızdan rahatlayarak iç çektiğine yemin edebilirdim.

"Güzel," diye mırıldandı biri.

"Güzel mi?" dedi Lamar. "Bu efsanevi."

Levi'ya sırıtmak için döndüm ama çoktan mutluluk ve anlaşılmaz bir başka ifadeyle bana bakıyordu. Eh, en azından *bu* harika gidiyordu. Hayatımın geri kalanı boka sarmış olabilirdi ama *burada* her şey yolundaydı. İnsanlık adına iyi, faydalı ve acayip havalı bir şey yapmıştık.

Daha önce de söylemiştim, değil mi? Güveninizi asla boşa çıkarmayacak olan, Dr. Curie'yi onca yıl boyunca *asla* terk etmeyen şey neydi? Bilim. Bilim, ayakları asıl yere basan şeydi.

Ta ki protokolde bir problem çıkana dek.

Bir şeylerin yanlış gittiğini ilk fark eden ben oldum. Mühendislerin çoğu aralarında konuşuyordu ve Levi'ın gözleri hâlâ o acayip, ciddi ifadeyle üzerimdeydi. Ancak hem değerler hem de monitörler tam görüş alanımda olduğu için sayıların daha önce hiç görmediğimiz değerlere dönüştüğünü... ve Guy'ın dirseğinin seğirdiğini fark etmem uzun sürmedi.

"Bu da ne..." diyerek işaret ettiğimde Levi hemen ekrana döndü. "O iyi mi?"

"Koluna ne oluyor?" Levi'ın kaşları çatıldı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Motor korteksini stimüle edersek olabilecek bir şeye benziyor ama kesinlikle o bölgeyi uyarmıyoruz. Biz... *ne oluyor ya!*" Seğirmeler önemli ölçüde artmıştı. Guy'ın tüm vücudu sarsılmaya başladı.

Levi mikrofonu açtı. "Guy. Orada her şey yolunda mı?"

Cevap gelmedi.

"Guy? Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlik karşısında Levi kaşlarını iyice çattı.

"Guy, sen..."

Guy yüksek bir gümbürtüyle sandalyesinden düştü; vücudu aynı anda hem katı hem de gevşekti. Kontrol odası kaosa dönüştü. Herkes ayağa fırlarken yarım düzine sandalye yere devrildi.

Levi, "Protokolü durdurun!" diye bağırdı ve derhal odadan çıkıp laboratuvara girdi. Bir saniye sonra monitörde belirdiğini ve Guy'ın kasılan vücudunun yanında diz çöküp onu kollarına aldığını gördüm. Onu yan çevirdi ve zemini yakındaki nesnelerden temizledi.

Nöbet. Guy nöbet geçiriyor.

Diğer insanlar –NASA doktorları, mühendisler– odaya dalıp stimülasyon protokolü hakkında sorular sormaya başladılar. Levi yapabildiğince cevap veriyor, bir yandan da doktorlar etraflarında çalışırken Guy'ı kollarında tutmaya devam ediyordu.

Levi, Penny sayesinde ne yapacağını biliyor.

Her yerde kargaşa vardı. Koridorlarda koşanlar, kontrol odasına girip çıkanlar, çığlık atanlar, küfürler savuranlar, cevapsız sorular soranlar... Bazı sorular bana yöneltiliyordu ama hiçbirine cevap veremiyordum. Guy'ın yüzüne, Levi'ın onu kucağında tutuşuna bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Sandalyeme geri çöktüm. Bir dakika ya da bir saat sonra gözlerim kaydı.

Kask yere düştü, odanın en uzak köşesine yuvarlandı.

"... KOWALSKY NASILMIŞ?"

"Hastaneye kaldırılmış."

"... iyi olacak mıymış?"

"Evet, bilinci yerine gelmiş. Sadece yüzeysel bir *check-up* yapılmış ama..."

"... sikeyim. Resmen nöbet geçirmesine neden oldular..."

"Ne büyük felaket..."

"... BLINK'in sonunun geldiği kesin. Tanrım, *beceriksizler*."

Ben bir kaleyim. Aşılmazım. Burada bile değilim. Hiç kimseyi görmüyorum. Boris tıslayarak *derhal* ofisinde olmamı söyledikten sonra koridorda ilerlerken insanları dinlememek için elimden geleni yapıyordum. Dört buçuk dakika önce çağırılmıştım. Acele etmeliydim.

Ofise vardığımda kapıyı tıklattım ama davet edilmeyi beklemeden içeri girdim. Levi çoktan gelmişti. Kare pencereden, Uzay Merkezi'nin güzel yeşilliklerini izliyordu. Onu görmezden geldim. Karşılık bekleyen bakışlarını üzerimde hissetsem de anlamamış gibi yaptım.

Ne düşündüğünü merak ediyordum. Sonra merak etmeyi bıraktım; zaten muhtemelen katlanılamaz bir şeydi.

"Hata neredeydi?" diye sordu Boris masanın arkasından. Her zaman yorgun ve darmadağınık görünürdü ama şu anda bana bir kamyon tarafından ezildiğini söylese ona inanırdım. Bugünkü olayların yansımalarını tahmin bile edemiyordum. Onun için. NASA için. Levi için.

"Henüz belirsiz," dedi Levi onun gözlerine bakarak. "Araştırıyoruz."

"Bir donanım arızası mı oldu?"

"Öyle olup olmadığını araştırıyoruz..."

"Zırva."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bizim öğrendiğimiz anda sen de öğreneceksin," dedi.

"Levi, beni bir bürokrat olarak görüyorsun, muhtemelen haklısın çünkü zamanla öyle oldum. Ama unuttuysan hatırlatayım, *benim de* mühendislik diplomam var. Ayrıca senden yirmi yıl daha tecrübeliyim. Senin gibi bir dâhi olmasam da donanımda bir arıza olup olmadığını anlamak için üç hafta sürecek sistem analizine gerek olmadığını biliyorum. Veya..."

"Donanımsal değil," diye araya girdim. İkisi de bana döndü ama ben sadece Boris'e bakıyordum. "Donanımda bir problem olduğunu sanmıyorum. Herhangi bir analiz yapmadım ama hatanın stimülasyon protokolünde olduğundan eminim." Yutkundum. "Yani benim tarafımda."

Dudaklarını birbirine bastırarak onayladı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Tahminimce stimülasyon çok yoğun ya da çok yüksek frekanslı olduğu için veya yanlış bölgeye uygulandığı için oldu. Yanlış nöronal ateşleme gerçekleşti."

"Peki." Tekrar kafa salladı. "*Nasıl* oldu?"

"Onu da bilmiyorum. Guy'ın beyin haritasını çıkarmak için haftalar harcadık ve daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Protokol sırf Guy'a göre ayarlanmıştı." Başımı eğip ellerime baktım ve *nonna*'mın yüzüğünü çevirdim. Her zamanki gibi. "Bir daha olmayacak. Üzgünüm."

"Olmayacağı doğru." Tek eliyle yüzünü ovuşturdu. "BLINK bitti çünkü."

Keskin bir nefes alma sesi geldi. Levi. Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Bu, tolere edebileceğim bir hata değil. Yıllarca astronot eğitimi almış birini yerde sarsılan bir yığına çevirdin. Guy iyi, ama ya sıradaki astronotun başına bir şey gelirse?"

Başımı iki yana salladım. "Bir sonraki astronotun başına..."

"*Hiçbir astronotun* başına bir şey gelmemeliydi! Özellikle NASA'nın yarısının önünde!"

"Boris." Levi hemen arkamda duruyordu. Muhtemelen biraz fazla yakındı. "Bu protokolü on defadan fazla test ettik. Ve hiçbirinde benzer bir sorunla karşılaşmadık. Önümüzde haftalar varken gösterimi aceleye getiren sensin ve..."

"NIH onu buraya gönderdiğinde Bee'ye kefil olan da *sensin*! O da gidip astronotlarımdan birine nöbet geçirtti!" Boris çenesini sıkarak sakinleşmeye çalıştı. "Levi, burada seni suçlamıyorum..."

Kapı gürültüyle tıklatıldı, sonra aralandı ve işler daha da kötüleşti.

Hayır. Trevor *olmaz, lütfen. Ben en dipteyken değil.*

Boris içeri girmesi için işaret etti. "Biz sadece tartışıyorduk..."

"Duydum." Karanlık bir şekilde omuz silkti. "Tam olarak sessiz sayılmazdın. Her neyse," dedi ellerini çırparak, "Meclis üyeleriyle işleri düzelttim. Onlara BLINK'in hâlâ kurtarılabilir olduğunu söyledim."

"Bekle." Boris kaşlarını çattı. Bense kusacak gibiydim. "Bu işten pek çok kişinin çıkarı olduğunu anlıyorum ama bu kadar da hızlı olmaz. Belli ki bir şeyler çok ters gitti ve..."

"Bir şeyler değil, biri," diye araya girdi Trevor. Bana attığı bakış aşağılama doluydu. "Az önce söylediklerini duydum. Tüm sorunun kaynağı açıkça belli bir kişi. Zayıf halkayı ortadan kaldırıp projeye başka bir NIH araştırmacısını koyarsak çözülebilir. Josh Martin ve Hank Malik de bu pozisyon için başvurmuştu."

"Sen salak mısın?" Levi, Trevor'a doğru bir adım atıp tepesinde heyula gibi dikildi. "Dr. Königswasser'in zayıf halka olduğunu düşünüyorsan, kendi bilim insanların hakkında hiçbir bilgin yok demektir."

"Kusura bakmayın," dedim. Sesim titriyordu. Ağlayamazdım, şimdi olmazdı. "Bu konuşmada yerim olduğunu sanmıyorum. Gidip Guy'ı kontrol edeceğim, sonra da..." *Eşyalarımı toplayacağım.*

Evet.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ofisten çıktım. Kapıdan on adım uzaklaşmıştım ki arkamda koşan adımlar duydum. Levi önümde durdu; gözlerinde neredeyse çaresiz bir ifade vardı. "Bee, bunu hâlâ düzeltebiliriz. Ofise geri gel ve..."

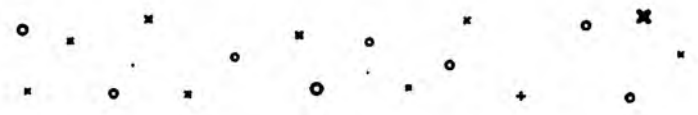
"Benim... Benim gitmem gerek." Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. "Ama sen burada kalmalı ve BLINK'in gerçekleşmesini sağlamalısın."

Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Sensiz olmaz. Bee, neyin yanlış gittiğini bilmiyoruz. Boris aşırı tepki veriyor ve Trevor da lanet olası bir aptal. Ben bu işi sensiz..."

"Levi." Uzanıp bileğine dokundum, sonra parmaklarımı sarıp hafifçe sıktım. "Senden oraya geri dönmeni ve BLINK'in gerçekleşmesi için gerekeni yapmanı istiyorum. *Lütfen*. Peter için yap. Penny için. Ve benim için." Bam teline basmıştım. Bunu kısılan gözlerinde, gerilen çenesinde görebiliyordum. Ama tekrar yürümeye başladığımda beni takip etmedi.

Benim de şu an tek istediğim buydu.

23

AMİGDALA, YENİDEN: KORKU

REIKE TELEFONLARIMA CEVAP vermiyordu çünkü sonunda Norveç'e doğru yola çıkmıştı. Gerçi böylesi daha iyiydi. Nöronal depolarizasyon ve elektromanyetik indüksiyon hakkında ağlayıp yakınmamdan bir şey anlamazdı. Benim için de sağlıklı olmazdı zaten. Guy'ı hastanede ziyaret etmek istiyordum ama... orada ne yapacaktım? Ona yenilebilir aranjman mı götürecektim? Hatamı telafi etmek için ilk doğan çocuğumu mu hediye edecektim? Yatağının ayak ucunda kendimi mi kırbaçlayacaktım? Onu nereye götürdüklerini bile bilmiyordum. Hem orada olsa bile beni görmek isteyeceğini sanmıyordum. Belki de ona mesaj atmalıydım. *Dikkatsizliğim ve beceriksizliğim yüzünden nöbet geçirmene neden olduğum için benden nefret ediyor musun? Evet. Hayır. Belki. Ltfn daire içine al.*

Düşüncelerimle baş başa kalmak muhtemelen en iyisiydi. Çelişkili bir biçimde, çok fazla düşünmememi sağlıyordu.

Yakında kötü, çok kötü şeyler olacaktı. WWMD ile bağlantım açığa çıkacak, inşa etmek için yıllarımı harcadığım bir topluluk bana tamamen sırtını dönecekti. Trevor'ın sözleşmemi yenileyeceğini zaten hiç düşünmüyordum. Şaşırtıcıydı ama bunun hakkında konuşmazsam, olmuyormuş gibi davranabilirdim.

Bir muz yedim –yirmi dört saattir mideme giren ilk şeydi– ve yatak odama geçtim. Bavulumu yatağın altından çıkardım, tozunu aldım ve kıyafetlerimi katlamaya başladım. Kot pantolon. Kot pantolon. Henüz giymeye fırsat bulamadığım bir etek. En sevdiğim turkuaz tişört. Bir yağmurluk. Kot pantolon.

Zil çaldığında bavul neredeyse dolmuştu. İçimi çekip kendimi kapıya gitmeye zorladım; gelenin kim olduğunu tahmin ediyordum. Ve evet, haklı çıktım.

"Selam." Levi yorgun görünüyordu. Saçları parmaklarını aralarından geçirmiş gibi karmakarışıktı. Ve çok, çok güzel görünüyordu. Kalbim düğüm düğüm oldu. "Telefonunu açmadın. Endişelendim."

"Üzgünüm, kontrol etmeyi unuttum. Her şey yolunda mı?"

Bana inanamıyormuş gibi baktı. Büyük ihtimalle, *hayır, kesinlikle hiçbir şey yolunda değil,* demek istiyordu. Sonra beni oturma odasına kadar takip etti. Gözüm balkondaki sinekkuşu yemliğine takıldı. Onu indirip çantama koymalıydım. Ama sinekkuşları ne olacaktı? Belki de Rocío'dan balkonuna asmasını rica edebilirdim. Etrafta dolanan küçük adamın aç kalmasına gönlüm razı olmazdı.

Levi bir şey diyordu. Cümlenin sonunu yakaladım. "... Guy'ın yanından geliyorum."

Hızla ona döndüm. "O nasıl?"

"İyi. Taburcu oldu. Sana korkmamanı, kendinin bunu hak ettiğini iletmemi istedi. Ayrıca ömründe bir defa deneyimleyebileceği yolculuk için teşekkür ediyormuş." Levi gözlerini devirdi ama rahatladığını görebiliyordum.

"Ben... Onu ziyaret edebileceğimi söyledi mi?"

"Şimdi dinleniyor ama yarın gidebiliriz. Seni görmeyi çok isterdi." Sesi birazcık sertleşti. "Bee, senin hatan olmadığını biliyor. Milyonlarca şey ters gitmiş olabilir. Hiçbiri yalnızca senin sorumluluğunda değil. Boris gösterimi aceleye getirdi ve..."

"Çünkü acele etmesine *ben* izin verdim." Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Ona başarabileceğimi söyledim. Bu sorun her halükârda çıkacaktı zaten; sadece halka açık olmayacaktı. Yanlış bir şey yapmış, bir şeyi hesaba katmayı unutmuş olmalıyım. Bilmiyorum. Hiç *bilmiyorum*. Ne zamandır düşünüyorum ama lanet olsun ki neyi yanlış yaptığımı anlayamıyorum. Bu yüzden, ne yaptığını benden daha iyi bilen birinin bu projede sizinle birlikte çalışması çok daha iyi olacaktır."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne anladıysan onu." Omuz silktim. "Umarım Hank'i gönderirler. Josh tam bir pisliktir. Ama lütfen bana yardım et ki Rocío'nun kalmasını sağlayabileyim. O bunu hak ediyor. Ayrıca ona lisansüstü okul için bir tavsiye mektubu yazabilir misin? Benimki kabul edilir mi bilmiyorum."

"Hayır." Öne çıkıp bana uzandı. Elini enseme koydu, oradan da boynumun kıvrımına kaydırdı. O kadar... normal hissettiriyordu ki. Tanıdıktı. *Çok* tanıdık. "Bee, kimse senin yerini almayacak. BLINK benim olduğu kadar senindir. Sen olmasaydın bu kadar ilerlemiş olmazdık."

"Anlamıyorsun." Bir adım geri çekildim. Ulaşamayacağı noktaya gerileyene kadar elini boynumdan çekmedi. "Bu projeden çekiliyorum. Trevor'ın dediği gibi."

"Trevor kahrolası fikrini değiştirecek."

"Değiştirmeyecek. *Değiştirmemeli*. Levi, bugün birinin güvenliğini tehlikeye attım. *En iyi arkadaşının mirası* olan bir projeye zarar verdim." Titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Her tarafım titriyordu. "Kalmamı nasıl istersin?"

"Çünkü sana güveniyorum. Çünkü seni *tanıyorum*. Kim olduğunu, nasıl bir bilim insanı olduğunu biliyorum ve..." Gözleri yatak odama, yerde açık duran, neredeyse dolu olan bavuluma kaydı. Tüm vücudu kaskatı kesilirken orayı işaret etti. "O ne?"

Yutkundum. "Söylediğim gibi. Vicdanım BLINK'te kalmama izin vermiyor."

Bana ağzı açık şekilde baktı. "Çantanı toplayıp gideceksin yani, ha?" Bu sorunun doğru ve yanlış cevapları varmış gibi konuşmuştu. Ama benim cevabım belliydi. Başka bir yol düşünemiyordum.

"Başka ne yapabilirim ki?" Çaresizce omuz silktim. "Burada kalmamın amacı ne?"

Son iki ayda Levi Ward'un pek çok yüzüne şahit olmuştum. Mutlu, odaklanmış, keyifsiz, üzgün, sevinçli, öfkeli, azgın, dürüst, şaşkın hallerini ve tüm bunların çeşitli kombinasyonlarını görmüştüm. Yine de şu anki bakışı... bambaşkaydı. Hepsinin ötesindeydi.

Yanıma gelip bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra hemen arkasını döndü ve kafasını öfkeyle iki yana sallayarak benden uzaklaştı. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı. Ama tekrar bana döndüğünde pek de sakinleşmiş gibi değildi.

"Ciddi misin sen?" Buz gibiydi. Sesi, gözleri, gergin çenesi. Dondurucuydu.

"Ben... Levi, buradaki varlığım her zaman BLINK'teki rolüme bağlıydı."

"*Öyleydi.* Ama işler değişti."

"Ne değişti?"

"Bilmem. Son iki hafta boyunca neredeyse her gün birlikte olmamızla alakası olabilir mi? Ya da her gece sevişmemizle ve uykunda iç geçirdiğini, manyak gibi diş ipi kullandığını, *her santiminin* bal tadında olduğunu bilmemle?"

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ciddi misin ya?" diye tekrar etti. "Bütün bunlar... aramızda olanlar... Sen Houston'dayken gönül eğlendirmemiz için miydi? Sikişmekten ibaret miydi? Senin için öyle miydi?"

"Hayır. *Hayır*. Ama fark var. Sadece birlikte zaman geçirmekle..."

"Kalmak, kendini adamak ve gerçekten *denemek* arasında değil mi? Demek istediğin bu mu?"

"Ben..." *Ben* ne? Diyecek bir şey bulamıyor muydum? Kafam mı karışmıştı? Korkmuş muydum? Gerçekten benden ne istediğini bilmiyordum. Biz arkadaştık. Seks yapan arkadaşlar. Sonunda yollarımızın ayrılacağını başından beri biliyorduk. *Herkesin* yolunun ayrıldığı gibi. "Levi, bu zaten hiç... Yani... Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Dürüst oluyorsun, öyle mi?" Sessiz, acı bir kahkaha attı ve dilini yanağının içinde gezdirerek sinekkuşu yemliğine baktı. "Dürüstlük. Biraz dürüstlük ister misin?"

"Evet. Sadece mümkün olduğunca dürüstlük istiyorum ve..."

"İşte sana dürüstlük: Sana âşığım. Ama bu yeni bir şey değil. Bunu ben de biliyordum, sen de. Kendine karşı *dürüstsen* eğer, bunu bildiğini kendine itiraf edersin. Öyle olduğunu söylüyorsun, değil mi?" Gözlerimi kocaman açtım. Sertçe, acımasızca, amansızca konuşuyordu. Levi Ward: Doğal afet. Ciğerlerimdeki havayı tamamen boşaltmıştı. "*Dürüstçe* söylenmesi gereken bir şey daha var: Sen de bana âşıksın."

"Levi." Başımı iki yana salladım. Panik hissi omurgamda dolanıyordu. "Ben..."

"Ama korkuyorsun. Çok korktuğunu biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Tim, taşaklarının kökünden kesilmesini hak eden bir şerefsiz olduğu için seni yüzüstü bırakmış. En iyi arkadaşın, ona en çok ihtiyaç duyduğun anda aşırı bencilce davranmış. Anne baban sen çocukken ölmüş, sonra akrabaların... bilmiyorum, belki ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışlardır

ama sana ihtiyacın olan istikrar duygusunu hissettirmekte tamamen başarısız olmuşlar. Çok sevdiğin kız kardeşin sürekli ülke dışında ve mesajlarına on dakikadan uzun süre cevap vermediğinde telefonunu nasıl takıntılı bir şekilde kontrol ettiğini görmüyorum sanma. Seni anlıyorum. Onun senden alınmasından korkmanı *anlayabiliyorum*. Diğer herkes elinden alınmış çünkü. Değer verdiğin herkes öyle ya da böyle hayatından kaybolmuş." Aynı anda nasıl hem bu kadar hiddetli hem de bu kadar sakin ve şefkatli görünmeyi başardığını bilmiyordum. "Gerçekten anlıyorum. Ama sabırlı olabilirim. Hep denedim ve denemeye devam edeceğim. Ama... bir şeye ihtiyacım var. Bunun, yazdığın bir kitap olmadığını anlamanı istiyorum. Hikâyenin edebi bir sonu olsun diye ayrı tutabileceğin iki karakter değiliz biz. Bu bizim *gerçek hayatımız*, Bee."

Boynumdan aşağı süzülen bir gözyaşı hissettim. Bir tanesi de köprücük kemiğimde ıslak bir leke bıraktı. Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Konferansa gittiğimizde... ve Tim'i gördüğümde..." diye başladığımda kafasını salladı. "Çok üzüldüm. Ama bir süre sonra aslında ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Ve bu... çok iyi geldi. İstediğim şey tam olarak buydu, biliyor musun? *İyi* hissetmek istiyordum." Hayatım boyunca iyi hissettiğim anlar çok azdı çünkü. Hep ama *hep* geride bırakılmıştım. Ve geride bırakılmamanın tek yolunun ilk giden olmak olduğunu keşfetmiştim. Elimin tersiyle yanağımı silip burnumu çektim. "Eğer *iyi* hissetmek yalnız olmak demekse... o zaman yalnız kalmam sorun değil."

"Ben sana iyi hissettirebilirim. Sana iyiden daha iyisini verebilirim. İstediğin *her şeyi* verebilirim." Bana umut dolu bir tebessümle baktı. "Beni sevdiğini kendine itiraf etmene bile gerek yok, Bee. Tanrı biliyor ki ben seni ikimize de yetecek kadar çok seviyorum. Ama kalmana ihtiyacım var. Yanımda olmana ihtiyacım var. İstemiyorsan Houston'da kalmayız. İstediğin her yere seninle gelirim. Ama..."

"Benden sıkılırsan ne olacak?" Yanaklarım sırılsıklam olmuştu. Tir tir titriyordum. "Ya da artık yanımda olamazsan? Başka biriyle tanışırsan?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi. Sesinin kulağa bu kadar emin, bu kadar kararlı gelmesinden nefret ettim.

"Bunu bilemezsin. *Bilemezsin.* Sen..."

"Başka kimse olmadı." Çenesi gerildi. "Seni gördüğüm ilk andan beri. Seninle konuştuğum ve kendimi rezil ettiğim ilk andan beri başka kimse olmadı."

Bu konuda... Bu konuda ciddi değildi. *Olamazdı.*

"Evet," dedi şevkle, aklımı okuyarak. "Hayal ettiğin *her* şekilde. Bir karar vermen gerekiyorsa önce gerçekleri bilmelisin. Korktuğunu biliyorum. Sence *ben* korkmuyor muyum?"

"Benim kadar değil..."

"Yıllarca senin gibi anlam ifade edebilecek birini bulmaya çalıştım ben. Başka biri için aynı şeyi –ya da herhangi bir şey– hissetmeyi umdum. Ama şimdi buradasın, Bee. Sana *kavuştum.* Ve korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir şeyi çok fazla istediğin için, hemen karşında dursa bile onu elde etmekten korkmanın ne demek olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Kahretsin,* benim *ödüm patlamıyor* mu sanıyorsun?" Derin bir nefes alıp parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bee. Sen bir yere ait olmak istiyorsun. Seni bırakmayacak birini istiyorsun. Karşında duruyor işte. Ben o kişiyim. Sen *yanımda değilken* bile senden *yıllarca* vazgeçmedim. Şimdi de vazgeçmem. Ama bana izin vermen gerek."

Ona bakmak çok zordu. Çünkü görüşüm tamamen bulanmıştı. Çünkü bana arkasına saklanacak hiçbir şey bırakmamıştı. Çünkü bana birlikte geçirdiğimiz birkaç haftayı hatırlatıyordu. Mutfakta yan yana geçirdiğimiz saatler. Kedilerle ilgili kelime oyunlarımız. Arabada hangi müziği dinleyeceğimiz konusundaki tartışmalarımız, sonra müziği dinlemeyip muhabbet etmemiz. Uyurken alnıma öpücükler kondurması. Göğüslerimi, kalçaları-

mı, boynumu, her yerimi minik minik ısırması. Günbatımından hemen önce etrafı saran zufaotu kokusu. Altı yaşındaki bir çocuğu güldürdüğümüz için gülüşmelerimiz. Star Wars hakkındaki yanlış görüşleri. Gece boyunca beni saran kolları. Ona ihtiyacım olduğunda beni kucaklaması. Hepsi gözümün önünden geçiyordu.

Onunla geçirdiğim günleri düşündüm. Sonra onsuz geçecek bir ömrü. Daha fazlasına sahip olup sonra hepsini kaybetmenin bana ne yapacağını düşündüm. Vazgeçmek için kendimi ikna ettiğim her şeyi düşündüm. Evlat edinmediğim kedileri. Kırık kalbimi onarmak için harcadığım onca çabayı.

Levi yüzümü kavradı, alnını benimkine yasladı. Bu eller... Bu eller benim *evimdi*. "Bee. Bunu bizden esirgeme," diye mırıldandı. Çatallı sesi ihtiyatlıydı. Umut doluydu. "Lütfen."

Hayatımda hiçbir şeyi ona evet demekten daha fazla istememiştim. Hiçbir şeye sahip olmayı şu anki kadar çok arzulamamıştım. Ve hiçbir şeyi kaybetmekten bu kadar çok korkmamıştım.

Kendimi Levi'ya bakmaya zorladım. Sesim titrerken, "Özür dilerim. Ben... Ben yapamam," dedim.

Gözlerini yumdu. Şiddetli bir duygu dalgasını bastırmak ister gibiydi. Ama bir süre sonra tek bir kez kafa salladı. Hiçbir şey söylemedi. Ardından beni bıraktı, elini cebine soktu, bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu. Yüksek bir tıklama sesi odanın içinde yankılandı. "Bu senin için."

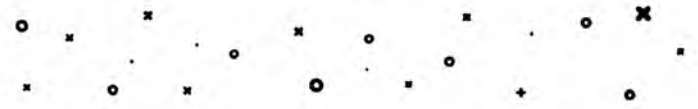
Kalbim sertçe gümbürdüyordu. "O ne?"

Bana küçük, acı dolu bir tebessüm attı. Midem daha da düğümlendi. "Korkulacak bir konu daha."

O gittikten sonra uzun bir süre kapıya baktım. Adımlarını duyamaz olmamın, kamyonetinin otoparktan uzaklaşmasının üzerinden bayağı zaman geçmişti. Gözyaşlarımı tüketmiştim ve yanaklarım çoktan kurumuştu. Kapıya baktım ve sadece iki gün içinde değer verdiğim her şeyi yeniden kaybettiğimi düşündüm.

Belki de felaketlerin üst üste geldiği doğruydu.

24

SAĞ TEMPORAL LOB: AHA!

KAÇIK BİLİM İNSANI hikâyemi tozlu rafından indirmek için biraz geç kalmış olabilirdim ama şu anda karanlıkta oturuyordum ve balkon kapısındaki yansımama bakmaktan başka işim yoktu. Mor saçlarım ışığın oyunuyla neredeyse kahverengi görünüyordu ve şişmiş yüzüm pek de gurur verici bir manzara oluşturmuyordu. Biri ceplerimi karıştırmış ve en kıymetli eşyalarımı yürütmüştü sanki. 1911 dolaylarındaki Dr. Marie Skłodowska-Curie'ymişim gibi hissediyordum ve sanırım artık tüm kirli çamaşırları ortaya dökme vakti gelmişti.

Ben aslında şair olmak istiyordum. Annem gibi. Küçükken türlü türlü şeyler hakkında soneler yazardım: yağmur, güzel kuşlar, Reike'nin vişneli turta pişirmeye çalışırken mutfakta çıkardığı kargaşa, iplikle oynayan kedi yavruları... Sonra on yaşma basmış ve beş yıl içinde dördüncü kez taşınmıştık. Babamın, Almanya sınırındaki orta büyüklükte bir Fransız kasabasında yaşayan ve

inşaat işi yapan en büyük erkek kardeşinin yanına. Amcam nazikti. Karısı da biraz katı olsa da nazikti. Genç çocukları da onlar gibi nazikti. Kasaba nazikti. İkizimin en yakın arkadaşı Ines nazikti. Orada dağ, taş, kuşlar, böcekler, her şey nazikti.

Ve oradan ayrıldıktan birkaç hafta sonra, yalnızlık hakkındaki ilk şiirimi yazmıştım.

Açıkçası şiir utanç verici derecede kötüydü. On yaşındaki Bee bir *emo*'ydu, karanlığın prensesiydi. Yazdığım en dramatik dizeleri buraya aktarırdım ama sonra kendimi de, onları okuyan herkesi de öldürmek zorunda kalırdım. Fakat o zamanlar kendimi bir sonraki Emily Dickinson olarak hayal ediyordum ve yazdığım şiiri öğretmenlerimden birine göstermiştim. (Tanrım, ne büyük utanç.) Fransızcadan kabaca, "Bazen yalnız kaldığımda, beynimin büzüştüğünü hissediyorum," olarak çevrilebilecek ilk satıra odaklanmış ve bana, "Aslında bu gerçekten oluyor, biliyor muydun?" demişti. Bilmiyordum. 2000'li yılların başında internet sıklıkla kullanılmaya başlanan bir araç olmuştu ve o günün sonunda, Reike arkadaşı Ines'in yanından eve döndüğünde ben Yalnız Beyin hakkında bir sürü şey öğrenmiştim.

Yalnız kalınca beyin *büzüşmüyor* ama birazcık küçülüyordu. Yalnızlık soyut bir şey değildi. Issız adalar ve uyumsuz ayakkabılarla ilgili metaforlarda, Edward Hopper'ın pencerelere bakan karakterlerinde, Fiona Apple'ın tüm albümlerinde bulunuyordu. Yalnızlık hep *buradaydı*. Ruhumuzu ve hatta bedenimizi şekillendiriyordu. Sağ alt temporal girus, arka singulatlar, temporoparietal kavşak, retrosplenial korteks ve dorsal rafe çekirdeği yalnızlıktan etkileniyordu. Yalnız insanların beyinleri farklı şekilleniyordu. Ama ben... kendi beynimin öyle olmasını istemiyordum. Sağlıklı, dolgun, simetrik bir beyin istiyordum. Gerektiği gibi harikulade bir makine olmasını, özenli ve kusursuz bir şekilde çalışmasını istiyordum. Ona denileni yapmasını istiyordum.

Ama hayır, benim aptal beynim bunu yapmıyordu. Hiçbir zaman beni dinlemiyordu. On yaşındayken de, yirmi yaşındayken de ona söz geçirememiştim. Benden hiçbir şey beklemesin diye onu eğitmek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, yirmi sekiz yaşındayken de kendimi dinletemiyordum. Eğer referans değeri yalnızlıksa, beynim küçülmemeliydi. Hiç ödül maması tatmayan bir kedi, ödülü özlemezdi. Değil mi? Emin değildim. Camdaki yansımama bakarken artık hiçbir şeyden emin olmadığımı fark ettim. Beynim bir kedinin beyninden daha aptaldı. Reike'nin damlabalıkları gibi, kafatasımın suları içinde amaçsızca yüzmekten başka bir şey yapmıyor olmalıydı.

Haziran ayındaydık. Yaz geliyordu. Gün artık erkenden batmıyordu ve şimdi dışarısı karanlık olduğuna göre Levi gideli saatler olmuş demekti. Çok ağır ama ağırlıksız hissederek kanepeden kalktım. Hem yaşlı bir kadın hem de yeni doğmuş bir buzağı gibi hissediyordum. Zavallı küçük ben ve zerrelerim. Bir köşeye kıvrılıp kendime acımaktan başka bir şey yapmak içimden gelmese de bir bakıma kendi mezarımı kendim kazdığımı kabullenmeli ve kalkıp bir şeyler yapmalıydım. İlgilenmem gereken insanlar vardı.

İlk olarak, Rocío. Dairesinde değildi ve aradığımda telefonu açmadı çünkü Kaylee'nin yanında, bugünün keşmekeşini unutmaya çalışıyordu. Çünkü benden nefret ediyordu. Çünkü o, Z kuşağındandı. Ama ona söyleyeceğim şey çok önemliydi ve hayalindeki okula girme şansına çoktan ket vurmuştum, bu yüzden ona e-posta göndermeye karar verdim:

BLINK konusunda ne karar verilirse verilsin, en kısa zamanda Trevor'la iletişime geç ve ondan, araştırma asistanı olarak projede kalmana izin vermesini iste. (Bunu ben yapardım ama şu anda bu işe karışmamam en iyisi). Levi seni destekleyecek. Bugün olanlar sadece benim sorumluluğumda ve sana yansımayacak.

Pekâlâ. Önemli işlerden birini halletmiştim. Yutkundum, derin bir nefes aldım ve Twitter uygulamasına dokundum. Sırada Shmac vardı: STC meselesini bilmesi gerekiyordu. Marie'yle alakası devam ederse, işlerin onun için çok hızlı bir şekilde kötüye gidebileceğini söylemeliydim. Hâlâ neler olduğunu bilmiyordum ama benimle bir ilişkisi kalmadığını herkesin önünde ilan etmek onun için en iyisi olabilirdi.

Bana ayıracak bir dakikası olup olmadığını sormak için ona yazdım ama hemen cevap vermedi. *Muhtemelen kızla beraberdir,* dedim kendi kendime. Bu akşam Levi'la yaptığımız talihsiz konuşmadan sonra, bu kadar yoğun ve çarpıcı, güçlü ve coşkulu bir aşka sahip olacak kadar cesur davranmalarına öyle imrenmiştim ki bu düşünceleri zihnimde en gerilere itmek zorunda kaldım.

En son ne zaman çevrimiçi olduğunu merak ederek Shmac'in profiline tıkladım. Geçen hafta fazla *tweet* atmamıştı. Çoğunlukla #AdilÖğrenciKabulü'nden bahsetmiş, emsal değerlendirme sistemiyle ilgili yorumlarda bulunmuş ve çalışmayı *çok istediği,* ama kedisi bilgisayarının üzerine oturduğu için engellendiği hakkında espri yapmıştı.

Bir dakika.

Nasıl yani?

Tweet'e eklenmiş fotoğrafa tıkladım. Siyah bir kedi, bir dizüstü bilgisayarın üzerinde pinekliyordu. Kısa kürklü, yeşil gözlüydü ve...

Hayır. Schrödinger *olamazdı.* Sonuçta tüm siyah kediler aynı görünürdü, değil mi? Hem bu fotoğrafta kedinin yüzü zar zor seçiliyordu. Schrödinger olduğundan emin olmak imkânsızdı.

Sonra arka plana baktım. Arka plan... Bu tezgâh arası kaplamasını biliyordum. Lacivert fayanslar tıpkı Levi'm mutfağındakilere benziyordu. Geçen hafta beni tezgâhın üzerine eğdiğinde yarım saat boyunca onları izlemiştim. Ayrıca soya sütü kutu-

sunun kenarını görebiliyordum; Levi'ın "iğrenç, Bee, gerçekten iğrenç" bulduğu ama ben favorim olduğunu söyledikten sonra satın almaya başladığı soya sütü. Ve...

Hayır, hayır, hayır, hayır. Mümkünatı yoktu. Shmac, beş gün-sekiz saat bir işte çalışan, bira göbeği ve kel kafası olan bir inekti. Dünyadaki en mükemmel Sevimli Seksi Yakışıklı™ erkek değil. "Hayır," dedim, sanki bu bir şekilde son birkaç feci günü, Shmac'in *tweet*'ini ve... *bunun* doğru olma ihtimalini silecekmiş gibi. Ama fotoğraf hâlâ karşımdaydı. Lacivert fayanslar, soya sütü ve...

"Shmac," diye fısıldadım. Nefesim kesilmişti. Titreyen ellerle mesaj geçmişimize geri döndüm. Kız. Anlattığı *o kız*... onun hakkında ilk *ne zaman* konuşmuştuk? Tarihleri kontrol ettim ve görüşüm bir kez daha bulandı. Houston'a taşındığım gün, bana geçmişindeki kızdan bahsettiği ilk gündü. Ama hayır, bana kızın evli olduğunu, kocasının ona yalan söylediğini düşündüğünü söylemişti. Ben evli olmadığıma göre...

Ama Levi evli olduğumu zannetmişti. Tim'le hâlâ birlikte olduğumuzu düşünmüştü. Ve Tim bana *gerçekten* yalan söylemişti.

"Levi." Güçlükle yutkundum. "Levi." Bu imkânsızdı. Bunun gibi şeyler... Gerçek hayatta, hele ki benim hayatımda hiç olmazdı. Böyle tesadüflerin yeri, *Mesajınız Var* gibi doksanlar romantik komedileriydi. Gözüm, bana gönderdiği en uzun mesaja takıldı.

Vücudunun şeklini biliyorum. Bunu düşünerek uyuyorum, sonra uyanıp işe gidiyorum ve o orada oluyor. Ve imkânsız olduğumuzu biliyorum.

Aman Tanrım.

Onu duvara yaslamak ve kendini bana bastırmasını hissetmek istiyorum.

Bunu yapmıştım. Beni duvara yaslamıştı, ben de kendimi ona bastırmıştım. Sonra da onu itmiş, itmiş, itmiştim. Onu sonsuza kadar uzaklaştırmıştım. Halbuki o bana *dünyaları* sunmuştu. İstediğim her şeyi vereceğini söylemişti. Aman *Tanrım*. Korkak bir aptalın tekiydim ben.

Yanağımı silerken gözlerim Levi'ın masaya bıraktığı nesneye takıldı. *Calico* kedi patisi şeklindeki sevimli bir flaş bellekti. Dizüstü bilgisayarımda USB bağlantı noktası yoktu; bu yüzden koşup çılgınca USB adaptörümü aradım. *Tabii ki* lanet olası bavulumun en altında kalmıştı. Bellekte tek dosya vardı, o da bir *videoydu*. Az önce bir kenara attığım katlanmış kıyafet yığınının üzerine çöktüm ve hemen dosyaya tıkladım.

Keşif Binası'nın her yerinde kameralar olduğunu biliyordum ama Levi'ın onlara erişimi olduğundan haberim yoktu. Ve bana neden otuz dakikalık gece güvenlik kamerası görüntüsü verdiğini anlamıyordum. Yanlış dosyayı mı yüklemişti acaba? Kaşlarımı çatıp videoyu izlemeye başlamıştım ki ekranın köşesinde minik, güzel bir şey belirdi.

Félicette.

Tarih, Houston'a taşınmamdan sadece birkaç gün öncesini, 14 Nisan'ı gösteriyordu. Félicette, onu son gördüğümden biraz daha küçüktü. Koridorda koştu, etrafına bakındı, sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu. Bedenim onu takip etmek için otomatikman ekrana eğildi ama görüntü kesildi ve yerine 22 Nisan tarihli kayıt belirdi. Félicette lobideki koltuklardan birine atladı, kendi etrafında dönüp güzelce yerleşti ve başını patilerine dayayarak uyumaya başladı. Ben ıslak bir kahkaha atarken görüntü tekrar değişti. Mühendislik laboratuvarı yarı karanlıktı ama Félicette'in, Levi'm araçlarını kokladığı, dinlenme odasındaki su sebilinin damlama tepsisinden su yaladığı görülebiliyordu. Sonra merdivenlerde aşağı yukarı koşturdu ve konferans odası pencerelerinin yanında kendini bir güzel yalayıp temizledi.

Ve sonraki görüntüde, tabii ki ofisimdeydi. Sandalyemin kol dayama yerlerinde pençelerini kaşıdı, onun için bıraktığım ikramları yedi ve köşeye koyduğum küçük yatakta uyudu. Yine gülmeye başladım. Ve yine *ağlamaya* başladım çünkü biliyordum. *Biliyordum* işte. Levi da biliyordu; bu dün gece çabucak bir araya getirdiği bir video olamazdı. Kamera kayıtlarını taramak saatler sürmüş olmalıydı. Félicette'in var olduğunu bir süredir biliyordu ve ben onu boğmak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. *Her şeyi* istiyordum.

Sanırım buna... Aşk deniyordu. Gerçek aşk. Korkunç, harika, şiddetli bir sürü duygunun birleşimi. Bana hiç uymuyordu. Belki de Levi'yı uzaklaştırmam iyi olmuştu. Çünkü bununla asla yaşayamazdım. Beni bir haftadan kısa sürede yerle bir ederdi ve...

Onu duvara yaslamak ve kendini bana bastırmasını hissetmek istiyorum.

Ah, Levi. Levi. *Korkusuz olabilirim. Senin kadar korkusuz ve dürüst olabilirim. Eğer bana öğretirsen ben de yapabilirim.*

Arkama yaslanıp gözyaşlarımın akmasına izin verirken görüntüleri biraz daha izledim. Félicette masamı gerçekten beğenmiş olmalıydı. Rocío'nunkine pek uğramıyordu. Tarih değiştikçe bilgisayarımın etrafında daha sık zaman geçirmeye başlamıştı. Küçük pati izlerini bulduğum yerlerde gezindi. Fincanımın kenarını nazikçe kokladı, bilgisayarımın güç kablosunu çiğnedi. Kapı açıldığında hızla uzaklaştı ve...

Bir dakika.

Videoyu durdurup öne doğru eğildim. Işıkların hareketinden, birinin içeri girdiği anlaşılıyordu ancak görüntüler o anda değişip yenileri geldi. 02.37'de ofisimin kapısını kim açardı ki? Temizlikçiler her zaman öğleden sonraları gelirdi. Rocío,

BLINK'e bağlıydı ancak sabahın iki buçuğunda çalışacak kadar değil. Kahretsin, *ben bile* o saatte kalkmıyordum.

Gözyaşlarımı sildim, boşluk tuşuna bastım ve bir açıklama umarak videoyu tekrar başlattım. Ekranda yeni bir görüntü belirdi. Tarih iki gün öncesine aitti ve yine ofisimi gösteriyordu. Félicette masamda uyuyordu ve monitörüm açıktı.

Bilgisayarımı açık bırakmazdım. Asla.

Videoyu durdurup görüntüyü olabildiğince yakınlaştırırken kendimi folyo şapkalı bir komplo teorisyeni gibi hissediyordum. Görüntü yeterince yüksek çözünürlüklü olduğu için...

"Bu benim Twitter'ım mı?" diye sordum boşluğa.

İmkânsızdı bu. İş bilgisayarımda asla WWMD'ye giriş yapmazdım. Nedenler barizdi ve bunların başında Rocío'nun ekranımı rahatça görebilmesi geliyordu. Ama bu halüsinasyon değilse eğer, videoda hesabımı görebiliyordum. Acaba kayıtlı şifreler otomatik olarak girildiği için... Ama yine de...

"Félicette?" diye fısıldadım. "Gecenin köründe bilgisayarımı açan, NASA şifremle giriş yapan sen misin? Twitter'ı reşit olmayan yavru kedileri ağına düşürmek için mi kullanıyorsun?" Eh, bu mümkün değildi. Ama kesinlikle biri *yapmış* gibi görünüyordu. Ne kadar saçma olsa da. Gerçi son günlerde Twitter hesabımdaki garip aktiviteler göz önüne alınırsa belki de saçma değildi. Of, *kahretsin.*

Levi'ya mesaj atmak için, masayı elimle yoklayıp telefonumu buldum. Son mesajlarını okuduğumda parmaklarım titredi ama kendimi zorlayıp mesajı yazdım:

BEE: Keşif Binası'nın tüm güvenlik kamerası kayıtlarına nasıl erişebilirim?

Bir dakika geçti. Üç. Yedi. Onu aradım, cevap vermedi. Saate baktım; on biri çeyrek geçiyordu. Benden nefret mi ediyordu? Kendimden nefret ettiğimden daha fazla ediyor olamazdı. Bu yüzden mi cevap vermiyordu? Uyuyor muydu? Belki de telefonuna henüz bakmamıştı.

Kahretsin. Bir de e-posta göndermeyi deneyecektim:

Keşif Binası'nın güvenlik kamerası görüntülerine nasıl erişebilirim? En kısa sürede cevap yaz lütfen. Garip bir şeyler oluyor.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Cevabını neden bekleyecektim ki? Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve NASA yaka kartımın hâlâ geçerli olması için Dr. Curie'ye gönderdiğim sessiz bir duayla Uzay Merkezi'ne koştum.

Çok tuhaf bir şeyler oluyordu. Haklı olduğumdan yüzde %99,9 emindim. Yanılma ihtimalimse... %43'tü.

AYAK PARMAĞIM ASANSÖRÜN girişine takılınca ikinci katın koridoruna "Ah!" diye bağırıp tökezleyerek girdim.

Ne kadar rahat ve kendinden eminsin, Bee. Belki de sandalet giymemeliydim. Belki de evde kalmalıydım. Belki de deliriyordum.

Her neyse. Ofisime gidecek, bilgisayarımda garip bir şey var mı diye kontrol edecek, sonra da kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp eve dönecektim. Başka ne yapabilirdim ki? Bilimsel kariyerim sona ermişti ve adım yakında lekelenecekti. Ayrıca bir yandan duygularım yüzünden sevdiğim adamla birlikte olamayacağımı hissediyor, bir yandan da ona çok âşık olduğum için kendi seçimlerimle başa çıkamayacağımı düşünüyordum. Yani Netflix'te gençlik draması izlemeye ve vegan Chunky Monkey'nin var olmasını dilemeye geri dönmeden önce yirmi dakikamı hafiyeliğe ayırabilirdim.

Ofisim (eski ofisim?) her zaman olduğu gibi sıcak, samimi ve darmadağınıktı. Félicette'ten iz yoktu. Bilgisayarımın başına oturup giriş yaptım. Gerçekten de Twitter'da şifrem kaydedilmiş görünüyordu. Kalbim gümbürdemeye, midem bulanmaya başladı. Etrafa bakındım ama bina bomboştu. Pekâlâ. Yani birisi bu bilgisayardan WWMD'ye kolaylıkla erişmiş...

... Ve STC müdür yardımcısına mesaj atmış olabilirdi. Korkunç.

Ama kim? Rocío mu? Hayır. Benim küçük gotik kızım yapmazdı. Levi mı? Hayır. Geçen haftalarda her gece benimle yataktaydı ve çoğu zaman uyumuyorduk bile. Başka kim olabilirdi peki? Ve neden benim gibi davranarak STC ile iletişime geçmişti? Muhtemelen beni kötü göstermek için. Ama *neden*? Bu tür entrikalar, benim gibi sıkıcı biri için asla değmeyecek kadar kararlı bir nefret gerektirirdi.

Aklıma başka bir şey geldiğinde keçileri kaçırmış olabilir miyim diye merak ederek parmaklarımı masaya vurdum. Twitter hesabıma erişmekten çok daha büyük bir şeydi bu. Birisi bilgisayarıma giriş yaparsa, sadece aptal sosyal medyama değil, BLINK'in sunucusuna da erişebilirdi.

"*Siktir.*"

Sunucu deposuna girdim. "Mümkün değil." Bugünkü gösterime ait belgelerin bulunduğu klasöre tıkladım. "İmkânsız. Delirmiş olmalıyım. Kimse böyle bir şey..." Levi kayıtlara nasıl erişmişti? Tanrım, mühendislerden nefret ediyordum. Klavyede her zaman çok hızlı yazıyorlardı. "Burada mıydı? Hangi cehenneme tıklamıştı? Ah, evet..." Guy'ın beyin stimülasyonu için kullanılan dosyanın kayıtlarını açtım. Üç gün önce bitirdiğim ve benden başka kimsenin giriş yapamayacağı şekilde kilitlediğim dosya.

Dün gece değiştirilmişti. Saat 01.24'te. Benim tarafımdan.

Ama ben dün gece o saatlerde yatakta dönüp durmakla meşguldüm.

Pekâlâ. Yani birileri bu bilgisayara giriş yapmıştı. "Kahretsin. Kim..."

"İyi misin?"

Öyle irkildim ki bağırırken farem odanın öbür ucuna fırladı ve Guy'ı birkaç santimle ıskaladı.

"Aman Tanrım!" Elimi ağzıma bastırdım. "Kusura bakma. Beni korkuttun." Avucumun içine doğru güldüm. İçim rahatlarken altıma etmediğim için alçak sesle şükrettim. Kıl payı kurtulmuştum. "*Çok* üzgünüm. Seni bir günde ikinci kez öldürmeye çalışmıyordum!"

Kapı pervazına yaslanarak gülümsedi. "Üçte keramet vardır derler."

"Ah, Tanrım." Bir elimi alnıma bastırdım. Kalbim sakinleşince birden Guy'ı en son gördüğüm zamanı hatırlamıştım. *Benim* yüzümden nöbet geçirdiği anı. "Nasılsın?"

Alçakgönüllü bir gülümsemeyle kendini işaret etti. "Her zamanki mükemmel ve seksi halime geri döndüm. Ama sen pek iyi görünmüyorsun."

"Bayağı... ilginç bir gün geçiriyorum. Guy, bugün olanlar için özür dilerim. Tüm sorumluluğu alıyorum."

"Alma."

"Ama almalıyım." Elimi kaldırdım. "Benim yüzümden oldu. Tuhaf bir şeyler dönüyor gibi görünüyor, daha sonra sana da gösteririm. Şimdilik kafana takma. Gösterim esnasında can güvenliğini düşünerek daha dikkatli davranmalıydım. Gerçekten tüm sorumluluğu alıyorum ve..."

"Alma," diye tekrarladı, biraz daha sert bir sesle. Halinde bir gariplik vardı sanki. Normalde sıcacık bakan altın-kahverengi gözlerinde bu gece anlaşılmaz bir soğukluk görüyordum.

Sonra, gecenin on birinde neden benim ofisimde olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hastanede geçen

bir günün ardından dinlenmesi gerekmez miydi? Kesinlikle dinleniyor olmalıydı.

"Sen... bir şey mi unuttun?" Nedenini bilmiyordum ama monitörümü görmesini engellemek için ayağa kalktım.

"Evet." Omuz silkti. Odadaki tek çıkışı kapattığının farkındaydım. Tanrım, kafayı yemiştim herhalde. Karşımdaki Guy'dı. Benim arkadaşımdı. Levi'ın arkadaşıydı. Bir astronottu. Lanet olsun, daha bugün nöbet geçirmesine neden olmuştum. *Tabii* tuhaf görünecekti.

"Sen... Ben de şimdi eve gidiyordum. Buraya bir şey için gelmiştim ama... hallettim."

"Öyle mi?"

"Evet. Birlikte çıkalım mı?"

Hareket etmedi. "Tuhaf bir şeyler döndüğünü, bana göstermek istediğin bir şey olduğunu söyledin." Neden gülümsemiyordu?

"Hayır, ben..." Avucumu bacağımın yan tarafına sildim. Yapış yapış ve iğrenç olmuştu. Anneannemin yüzüğü dikişe takıldı. "Kendimi yanlış ifade etmiş olmalıyım."

"Bence öyle değil."

Kalbim birkaç saniyeliğine durdu. Sonra yirmi kat daha şiddetli gümbürdemeye başladı. "Önemli bir şey değil." Aptal sesim daha az titreseydi keşke. "Artık gitmem lazım. Saat geç oldu ve zaten teknik olarak BLINK'ten atıldım. Burada olmamalıydım bile; Boris görürse beni tutuklatır." Geriye uzandım ve gözlerimi Guy'dan ayırmadan bilgisayarımı kapattım. Sonra kapıya yöneldim. "Sana iyi geceler. Geçmeme izin verir misin?"

"Bee." Kımıldamadı. Sesi biraz sitemliydi. "Benim için işleri karmaşıklaştırıyorsun."

Güçlükle yutkundum. "Neden?"

"İşte."

"İşte mi? Nöbet yüzünden mi? Gerçekten niyetim sana öyle bir şey yaşatmak değildi..."

"Bu konuda huysuzluk etmem ikiyüzlülük olur diye düşünüyorum." İçini çekti. O anda, benden ne kadar büyük olduğunun farkına vardım. Levi kadar iri değildi ama ben ancak trençkot giymiş beş muz büyüklüğündeydim. Ve sanırım bu... sorun teşkil edebilirdi.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım. "Guy?"

"Levi'ya ne söyledin?" diye sordu. Yüzünde hem sakinlik hem de rahatsızlık vardı. Çocuğunun yere döktüğü sütü temizleyen bir ebeveyn gibi.

"Levi'ya ne mi söyledim?"

"Güvenlik kamerası görüntüleri hakkında. Ona e-posta gönderdikten sonra telefonda konuştunuz mu?"

Dondum. "Ona e-posta gönderdiğimi nereden biliyorsun?"

"Bana cevap ver lütfen."

"S-sen benim e-postalarımdan nasıl haberdar olabiliyorsun?" Bacaklarımın arkası masama çarpana kadar geriledim.

"Bee." Gözlerini devirdi. "Uzunca bir süredir e-posta kutunu takip ediyorum. Levi'ın e-postalarının sana ulaşmadığından emin olup birtakım... yanlış anlamalara neden oldum. İnternet sitelerinin, kullanıcılara zor şifreler belirlemelerini söylemesinin bir nedeni var, MarieMonAmour123."

"*Sendin*, ha?" Nefesim kesildi. Daha da uzaklaşmaya çalıştım ama gidecek bir yer yoktu. "Bilgisayarıma nasıl girdin?"

"Bilgisayarı ben kurdum." Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Teknolojide pek iyi değilsin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, şoktan çıktım ve büyük bir öfkeye kapıldım. "Hey! Ben tam *üç* programlama dilinde kod yazabiliyorum!"

"Biri HTML herhalde, ha?"

Kızardım. "HTML de bir dildir, seni *stemlordu*. Ayrıca bilgisayar biliminde yan dal yaptım. Lafı dolandırma da neden *lanet e-posta kutumu* karıştırdığını söyle!"

"Çünkü Bee, bir türlü *kendi lanet işinle* ilgilenmiyordun." Burun delikleri genişlerken bana doğru bir adım attı. "Sullivan prototipinin adının Kowalsky-Sullivan olması gerektiğini biliyor muydun? Peter gidip kafasını kırmak zorundaydı sanki..." Bir an duraksadı. "Tamam, bu yanlış oldu. Olay olduğunda üzülmüştüm. Ama BLINK'e tüm katkılarım silindi. Öldüğü için tüm övgüler Peter'a yöneltildi. Bunu fazla sorun etmezdim ama sonra Levi, saçma bir suçluluk duygusuyla kalkıp BLINK'i yönetmeyi teklif etti ve benim yerime onu seçtiler. *Yıllarımı* verdiğim proje üzerinde hiçbir kontrolüm kalmadı." Sesi yükselmişti. Bana yaklaştığında masaya iyice yaslandım. "Uzun bir süre BLINK'in tamamlanmayacağından, ertelenceğinden ya da Levi'm başka projelere yöneleceğinden emindim. Sonuçta artık beyin görüntülemeyle bile ilgilenmiyordu. Bundan haberin var mıydı? Peter olmasaydı o hâlâ Jet İtki Laboratuvarı'nda olacaktı. Ama hayır, gelip projemi çalması gerekiyordu."

"Ne yaptın sen?" diye mırıldandım.

"Gerekeni yaptım. Bu sabah birkaç kafein hapı aldım. Birazcık daha... uyarılabilir olmak için, anlarsın ya. Ve protokollerle oynadım. Ama beni bu duruma sen soktun. Sen ve Levi. Çünkü Bee... ah, Bee, sana öyle bir *takıntılıydı* ki. NIH seni aday gösterdiği anda BLINK'in gerçekleşmesini sağlamak *zorundaydı*. Ben de biraz tartışmanız için elimden geleni yapmaya çalıştım. Küçük gecikmelere neden oldum. Dosyaları ortadan kaybettim. Bir süre tıkanmış gibiydin. Zamanının tükenmesini ve NIH'e geri dönmeni umdum." Gözlerinde delilik parıltısı vardı. "Ama sen bir yolunu buldun. Bu yüzden... bunu yapmak zorundaydım. Bugün olanların gerçekleşmesi gerekiyordu. Şimdi Levi'ın projede kalmasına izin vermeyecekler."

"Twitter'da. Twitter'da ne yaptın?"

Elini yüzünde gezdirdi. "O mesele... İster inan ister inanma ama seni bu işe dahil etmeyecektim. Sonra aslında evli olmadığını, Levi'ın bana yalan söylediğini öğrendim ve *çok* üzüldüm. Aranızdakini fark etmem uzun sürmedi. Onunla yattığına inanamıyorum, Bee. Twitter hesabını keşfetmiş ve bir süredir çevrimiçi kimliğini takip etmeye başlamıştım. Yani... ne yapacağımı biliyordum."

"Aman *Tanrım*."

"Ondan *nefret etmen* gerekiyordu! NIH seni seçtiğinde, Levi bana geçmişte sorunlarınız olduğunu söyledi. Bu benim için harika haberdi!" Çok yorgunmuş gibi iç geçirdi. "Ama sen gittin ona âşık oldun. Böyle bir şeyi kim *yapar*?"

"Sen deli misin?"

"*Sinirliyim*. Çünkü güvenlik görüntülerini fark etmeseydin çok iyiydi. Kendimi videolardan silme konusunda biraz özensiz davranmışım. Bu arada, görüntülere neden bakıyordun?"

Başımı iki yana salladım. Bu pisliğe Félicette'i açıklamayacaktım. "Sen *gerçekten* delisin."

"Evet." Gözlerini kapattı. "Belki."

Etrafa bakındım. Ne aradığımdan emin değildim gerçi. Siren mi? Beyzbol sopası mı? *Star Trek*'teki seyyar ışınlanma araçlarından mı? "Bırak gideyim," dedim.

"Bee." Gözlerini açtı. "Gitmene *izin veremeyeceğimi* bilmek için çılgın bir deha olmana gerek yok."

"Ama izin vermek zorundasın. Bana bir şey yapamazsın. Etrafta kameralar var."

"Karşında o kameraların görüntüleriyle oynayabilen biri duruyor. Bu arada, bu da asistanın sayesinde oldu. Sağ olsun. Onu suçüstü yakalamasaydım erişimim olmayacaktı."

"Binaya girmek için yaka kartını kullandın..."

"Aslında hayır. Anonim bir yaka kartı klonlamak çok kolay."

Masamı tutarken parmaklarım titriyordu. "Planın ne o zaman?"

Cebinden bir şey çıkardı. Hayır. Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

"O bir tabanca mı?" Nefesim kesildi.

Neredeyse özür diler gibi, "Evet," dedi. Ve tüm dünyam durdu.

Korkmaya alışkındım. Hayatımı korku içinde yaşıyordum zaten. Terk edilme korkusu, başarısız olma korkusu, her şeyi kaybetme korkusu. Ama bu çok farklıydı. Beynin arka bölümünün kontrol ettiği gerçek dehşet böyle bir şey miydi? *Çığlık* ve *Çığlık 2*, *3* ve *4* filmlerindeki kadın, telefondaki kişinin aslında evde olduğunu fark ettiğinde böyle mi hissediyordu? Beşinci film çekilmiş miydi? Tanrım, *Çığlık 5* vizyona girmeden ölecek miydim?

"Sen... Onu nereden buldun? Gerçek mi?"

"Evet. Bulmak zor değil." Tabancayı, ondan neredeyse benim kadar nefret ediyormuş gibi tutuyordu. "Ulusal Tüfek Birliği burada tam gaz çalışıyor."

"Gerçek bir Teksas deneyimi yaşıyorum," diye mırıldandım, uyuşmuş bir halde. Bu gerçek olamazdı. Stemlordlarının kadınlara saygısızlığını iyi bilirdim ama birinin beni *öldürmek* isteyeceğini asla tahmin etmezdim. "Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Astronot eğitimi sırasında öğretiyorlar. *Space Force* dizisinden bir şaka gibi, değil mi?" Neşesizce güldü. "Ama tabancayı kullanmam gerekmeyecek. Çünkü çatıya çıkıyoruz. Zavallı küçük Bee. Birkaç gün içinde *her şeyini* kaybetti. Stresle başa çıkamadı. Binadan atlamaya karar verdi."

"Öyle bir şey yapmayacağım..."

Guy tabancayı bana doğrulttu.

Kahretsin. Ölüm anı gelmişti. Aptal ofisimde, bir stemlordu tarafından öldürülecektim. Bir kediyi evlat edinemeden hayata veda edecektim. Levi'ya onu düşündüğümden daha çok sevdiğimi itiraf edemeden, ona –ve kendime– cesur olabileceğimi gösterme şansı bulamadan ölecektim.

En azından Marie bir süre Pierre'le aşkını yaşayabilmişti. En azından risk almıştı. Benim gibi aptallık ve korkaklık etmemişti. Ah *Tanrım*, belki Guy'a yalvarırsam Levi'ya mesaj atmama izin verirdi. Böylece ona söyleyebilirdim. Ona çok önceden söyleyemeyerek ne kadar zaman kaybettiğimi ve...

Bir miyavlama sesi duyuldu. İkimiz de döndük. Félicette, kapının yanındaki dosya dolabından Guy'a hırlıyordu. Guy, ona şaşkın bir bakış attı. "Bu da hangi cehennemden..."

Félicette bir cıyaklamayla onun üzerine atladı, kafasına tutundu ve onu tırmaladı. Guy sağa sola yalpalamaya başlayınca kapıdan geçebileceğim kadar yer açıldı ve olabildiğince hızlı koşarak odadan dışarı fırladım. Ne yazık ki yeterince hızlı değildim. Adımlarını hemen arkamda duyabiliyordum.

"Dur! Bee, dur, yoksa..."

Koridorun sonundaydım. Bacaklarımda derman kalmamış, ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Beni öldürecekti. Aman Tanrım, beni öldürecekti.

Köşeyi dönüp merdiven sahanlığına fırladım. Guy bağırıp duruyordu ama ne dediğini anlamıyordum. 911'i aramak için telefonumu çıkarıyordum ki arkamda bir gümbürtü koptu. Lanet olsun, beni vurmuş muydu? Ama hayır, silah sesi değildi.

Bana doğru geldiğini düşünerek arkamı döndüm ama...

Levi.

Levi?

Levi.

O ve Guy yerde boğuşuyor, homurdanıyor ve şiddetli bir mücadele içinde yuvarlanıyorlardı. Birkaç saniye için onlara ağzım açık halde bakakaldım. Felç olmuştum sanki. Levi daha iriydi ama Guy'ın lanet olası bir silahı vardı. Tutuşunu ayarlayıp namluyu Levi'ya doğrulttuğunda...

Levi!

Hiç düşünmedim bile. Kavganın olduğu yere koştum ve Guy'ın kaburgalarına öyle bir tekme attım ki ayak parmaklarımdan omuriliğime kadar bir sancının yayıldığını hissettim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Tekrar baktığımda Levi, Guy'ın kollarını arkasında sabitlemiş ve onu yere mıhlamıştı. Tabanca birkaç metre uzaktaydı. Hatta bana çok yakındı.

Ona baktım. Almayı düşündüm. Sonra yapmamaya karar verdim.

Levi.

"İyi misin Bee?" Soluksuz kalmıştı.

Başımla onayladım. "O... o..." Guy serbest kalmak için mücadele ediyor, küfürler savuruyor, Levi'ya, bana ve dünyaya hakaretler yağdırıyordu. Bacaklarım dandik markalı, doğru düzgün bıngıldamayan jölelere dönüşmüştü. Ve bir kusmuk kovasına ihtiyacım vardı.

"Bee?" dedi Levi.

"... Efendim?"

"Benim için bir şey yapar mısın güzelim?"

Sanmıyorum. "Evet."

"Sağa doğru bir adım atmanı istiyorum. Bir adım daha. Bir adım daha." Dizim lobi koltuklarından birinin kenarına çarptı. Levi, benimle inanılmaz derecede gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "Mükemmel. Şimdi otur."

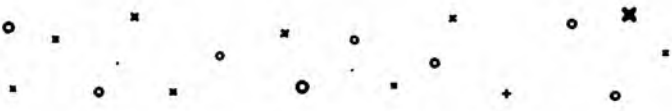
Kafam karışmıştı ama oturdum. Ve elime ıslak bir şey değdi. Aşağı baktığımda Félicette'in parmaklarımı yaladığını gördüm. "Ben... Neden?"

"Çünkü güvenlik gelene kadar Guy'ı tutmam gerek. Bayıldığında seni yakalayamam."

"Ama ben..." Göz kapaklarım titreşerek kapandı ve...

Sonra ne olacağını tahmin etmek zor değildi.

25

ORIENS – LACUNOSUM MOLEKÜLARE İNTERNÖRONLARI: CESARET

"SIZLANMAK GİBİ OLMASIN," dedim hemşireye, minnettar ama çaresiz bir tebessümle. "NIH sağlık sigortası konusunda birazcık kötü şöhretlidir. Yaptığınız her şey için müteşekkir olsam da artık gitsem iyi olacak. Eğer benim gibi bir bilim doktorunun yıllık maaşını öğrenseniz zaten hiç oyalanmadan beni buradan taburcu edersiniz." *Eve dönebilmem için üstüne bir de on dolar verirsiniz.*

"Masrafları NASA karşılayacak," dedi Kaylee. Yatakta yanımdaydı. Yastığıma sırtını dayamış, bana TikTok'un harikalarını gösteriyordu. Sanırım zaman hırsızı bir kara delik olan bu uygulamayı indirmek zorunda kalacaktım.

"Ödemezlerse onları dava edersin," diye ekledi Rocío, konuk koltuğundan. Rahatça yayılmıştı; kucağında bir GRE hazırlık kılavuzu vardı ve botlu ayaklarını nevresime uzatmıştı. Kaylee'nin de dediği gibi "favorim" olduğu için böyle şeyler yapmasına ses çıkarmıyordum.

"NASA'yı dava etmeyeceğim."

"Ya bir sonraki Mars keşif aracına *The Marie Curie* ismini vermeye karar verir, sonra da *The Mariah Carey* diye yanlış yazarlarsa?"

Bir süre düşündüm. "O durumda dava açabilirim."

Rocío bana, *seni tanıyorum*, der gibi memnuniyetle gülümsedi. O sırada telefonum titredi.

REIKE: AMAN TANRIM! HABERLERDESİN!

REIKE: NORVEÇ'TE, BULUNDUĞUM BARDA HEM DE!

REIKE: Yıldız olmak böyle mi hissettiriyor?

Gözlerimi kapattım ama hata etmiştim. Reike'nin, Bergen'deki ucuz bir barın tezgâhına tırmandığı ve televizyon ekranını işaret ettiği görüntü zihnimde rahatsız edici derecede capcanlıydı.

BEE: Sen Norveççe bilmiyorsun ki.

REIKE: Evet ama spiker NASA ve Houston dedi. Ayrıca ekrana Guy denen herifin sabıka fotoğrafını koymuşlar.

REIKE: Hehe Guy denen herif* dedim. Aşırı komiğim

BEE: Sarhoş musun?

REIKE: DİNLE! EN SEVDİĞİM KARDEŞİM DÜN GECE NEREDEYSE ÖLDÜRÜLÜYORDU! ADINI SÖYLEYEMEDİĞİM BİR NORVEÇ İÇKİSİYLE TRAVMAMI ATMAK İSTEMEMDE HİÇBİR SAKINCA YOK

BEE: Ben senin tek kardeşinim.

REIKE: ☺

* Guy kelimesi İngilizcede "adam, herif" anlamına gelir. (ç.n.)

Telefonumu kilitleyip yastığın altına kaydırdım. Neden hastanede olduğumu bile bilmiyordum. Doktorlar, bayılmamın endişe verici olduğunu söylediklerinde neredeyse yüzlerine kahkaha atacaktım. Sadece eve gitmek, pencereden dışarı boş boş bakmak, insan varlığının geçici doğası hakkında kara kara düşünmek ve kedi videoları izlemek istiyordum.

"Burada 'atbaşı gitmek' ifadesinin 'eşit durumda olmak' anlamına geldiği yazıyor." Rocío, kılavuzunun sözlük bölümüne baktı. "Kulağa sahte geliyor."

Kaylee ve ben endişeli bir şekilde bakıştık.

"Ayrıca 'tumturaklı' gerçek bir kelime miymiş? Bu doğru olamaz."

"Bebeğim, NASA'da işler yoluna girince sana yeniden ders vermeye başlayacağım."

Kaylee'ye minnettar bir gülümseme gönderdim. Bu sabah uyandığımda o ve Rocío hastane odamdaydılar ve muhteşem insanlar oldukları için o zamandan beri yanımdan ayrılmamışlardı. Artık vücudun ayrışması *ve* makyaj paletleri hakkında düşündüğümden çok daha fazlasını biliyordum ama asla pişman değildim. Hatta çok iyi vakit geçiriyordum.

Sonra Boris kasvetli bir ifadeyle odaya girdi. Levi da onu yakından takip ediyordu.

Kalbim pır pır etti. Bu sabah onu sorduğumda kızlar bana Keşif Binası'nda polisle birlikte olduğunu söylemişlerdi. İçeri girdiğinde gözlerime baktı, hafifçe gülümsedi ve komodinin üzerine en sevdiğim marka vegan keklerle dolu bir kutu ve bir torba koydu.

Boris yatağın yanında durup alnını ovuşturdu. Yorgun ve sinirli görünüyordu. Sabrının sonuna gelmiş gibi. Acaba hiç uyumuş muydu? Zavallı adam.

"Büyük çıkmazdayım, Bee." İçini çekti. "Eğer dava açmaya karar verirsen kabul edilebilir bir kanıt olacağı için NASA kesin bir şekilde senden özür dilemememi emretti." Omuz silkti. "Ama *çok* üzgünüm ve..."

"Gerek yok," dedim ona gülümseyerek. "Avukatlarını kızdırma. Ben de oradaydım, biliyorsun. Bunun benim hatam olduğunu sanmıştım. Onunla her gün çalışmama rağmen Guy'ın üşütük olduğunu anlamamıştım. Sen nasıl anlayacaktın?"

"Guy... İşten atıldı. Ve tabii yasalara teslim edildi. Keşif Binası'nın etrafını saran sarı bantlar kaldırıldığı anda BLINK'e devam edecek, yeni bir gösterim düzenleyeceğiz. NIH'e de, kendi üstlerime de her şeyi açıkladım. Ve geri dönmen için dizlerimin üstüne çökmüş yalvarı..."

"Hâlâ ayaktasın ama," dedi Rocío umursamazca. Levi yüzünü başka yöne çevirip gülümsemesini bastırdı.

"Rocío," dedim nazikçe azarlayan bir sesle.

"Ne? Daha çok çabalasın."

Ona sevgiyle baktım. "Bunların hiçbiri onun suçu değildi. Ayrıca lisansüstü eğitim başvurunda, Johnson Uzay Merkezi'nin araştırma direktöründen bir tavsiye mektubu olsa ne kadar harika olurdu bir düşünsene." Boris'in gözlerine baktım. Direktörümüz, bir an sonra mağlubiyetle kafa salladı. Uykuya ihtiyacı vardı. Ya da dokuz fincan kahveye.

"Senin için tavsiye mektubu yazmaktan memnun olurum, Bayan Cortoreal. Bunu hak ediyorsun."

"Dünyanın en güzel kadınıyla işyerinde seks yaptığımdan da bahsedecek misin?" Kızarmış haliyle bile güzel görünen Kaylee'ye baktı.

"Ben..." Boris şakağını ovuşturdu. "Aslında o konuyu unutmuştum."

"Bu kesin bir hayır mı? Çünkü bu benim en gurur duyduğum başarılarımdan biri."

Boris birkaç dakika sonra ayrıldı. Levi da bir sandalye çekip yanıma oturdu. "Suçlamaların ne olduğundan emin değilim ama Guy'ın o kadar çok bilgiye erişimi varmış ki şimdi yazdığımız her bir kod parçasını ve her bir donanımı iki kez kontrol etme-

miz gerekecek. Bu büyük bir aksilik. Ama BLINK iyi olacak." Çok endişeli görünmüyordu.

"Onun bir çocuğu yok muydu?" diye sordu Kaylee.

"Evet. Geçen yıl kötü bir boşanma süreci geçirdi ve sanırım olanlara bunun da etkisi var. Onunla çok vakit geçirdim ama gerçek yüzünü göremedim."

"Orasını anladık," diye mırıldandı Rocío. Levi ve ben eğlenerek bakıştık ve...

Bir süre öylece kaldık. Bakışlarımı onunkilerden ayırmak çok zordu. Onun da gözlerini benden ayıramadığı belli oluyordu. Sanırım sebebi, onu en son gördüğümde bir kaosun ortasında kalmamız ve ondan birkaç saat öncesininse daha büyük bir kaos olmasıydı. Ve...

Nefes almak çok zordu.

"*Size doyum olmaz,*" *dedi Kaylee, hoplayarak kalkarken.* "Rocío ve ben gitmeliyiz."

Rocío kaşlarını çattı. "Nereye?"

"Tabii ki yatağa."

"Ama saat daha öğleden sonra üç..." Kaylee onu bileğinden çekiştirdi ama kapıya vardıklarında Rocío kendini kurtardı ve gelip Levi'ın önünde durdu.

"Sana teşekkür etmeliyim. Bee'nin hayatını kurtardığın için," dedi ciddiyetle. "Benim için o bir anne gibidir. Hiç sahip olmadığım annem gibi."

"Baltimore'da harika bir annen var," diye belirttim. "Ve ben senden sadece beş yaş büyüğüm." Tabii ki görmezden gelindim.

"Sana bir hatıra vermek istiyorum. Katkılarına teşekkür için."

Levi aynı ciddiyetle, "Hiç gerek yok," dedi.

Rocío kot pantolonunun cebini karıştırdı ve ona ambalajsız, hafifçe ezilmiş, kırmızı bir top sakız uzattı.

"Teşekkürler. Bu..." Sakıza baktı. "Sahip olmadığım bir şeydi."

Rocío kasvetli bir şekilde başını salladı ve sonra Levi ile ben yalnız kaldık. Yani... kırmızı top sakızı saymazsak.

"İster misin?" diye sordu bana.

"Asla. Hayatımı kurtardığın için ödülün bu."

"Sen kendi kendini kurtardın."

"Ekip çalışmasıydı diyelim." Kısa ve tam olarak nahoş sayılmayacak bir sessizlik oldu. Levi'ın gözlerine bakamadığımı fark ettiğim için etrafa bakınıyordum. "Kekler benim için mi?"

"Yiyecek seçeneklerinin ne olduğundan emin değildim." Dudaklarım ıslattı. "Torba da senin için."

"Ah." Torbaya göz attım. İçinde gazete kâğıdına sarılmış bir şey vardı. Kucağıma koyup açmaya başladım. "Guy'ın kalbini göğsünden söküp getirmedin umarım."

Başını iki yana salladı. "Onunla çoktan kedimi besledim."

"Ben..." Paketi açarken duraksadım. "*Çok* üzgünüm. Senin için nasıl olduğunu hayal edemiyorum. O senin en yakın arkadaşlarından biriydi ve Peter'la seni kıskandığı gerçeği..."

"Evet. Ben... ben onunla konuşmaya gideceğim. Biraz zaman geçtikten ve onu yumruklama isteğim azaldıktan sonra. Ama şimdilik..." Omuz silkti. "Onu açmalısın."

Paketime geri döndüm. Yaklaşık beş katman falan olduğu için ne olduğunu hemen anlayamadım.

"Bir kupa mı?" Diğer tarafını çevirip bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, *Yoda En İyi Sinirbilimci!* Yaptırmışsın!"

"İçine de bak."

Baktım. "Sallanan kafalı bir biblo? Marie Curie mi bu?" Sırıtarak bibloyu elime aldım. "Laboratuvar tezgâhının önünde duruyor! Ve üstünde... Bu elbise onun gelinliğiydi, biliyor musun?"

"Bilmiyordum." Bir an tereddüt etti: "Bunu ortaokulda kazanmıştım. Bilim fuarında ikincilik ödülümdü. Elinde tuttuğu beherler karanlıkta parlıyor."

Gülümsemem yavaş yavaş yok oldu. Marie'nin güzel yüzüne bakmakla o kadar meşguldüm ki bu bilim fuarı hikâyesini daha önce duyduğumu hatırlamam uzun sürdü. Hayır. Hayır, duymamıştım. Okumuştum.

Kollarım kucağıma düştü. "Biliyorsun. Öğrenmişsin..."

Başını salladı. "Güvenlik kayıtlarını inceledim. Başta fark etmemiştim ama sen o mesajı attıktan sonra... Bu arada, mesaj attığında koşudaydım, bu yüzden belki bir dahaki sefere tehlikenin içine *yalnız başına* atlamadan önce bana on beş dakika kadar zaman verirsin. Her neyse, mesajından sonra görüntülere daha yakından baktım. Ve bilgisayarını gördüm."

Ona baktım. Bu konuşma için tamamen hazırlıksızdım. "Ben..."

"Sen başından beri biliyor muydun?"

"Hayır." Elimi şiddetle salladım. "Hayır, ben... Schrödinger'in fotoğrafıyla *tweet* atmışsın. Sonra ben... Hiçbir fikrim yoktu gerçekten. Daha dün fark ettim."

Levi eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve sabırla bana baktı. "Ben de bilmiyordum." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Yoksa *seninle, senin hakkında* o kadar konuşmazdım."

"Ah." Çiftleşme mevsiminin zirvesindeki bir kardinal kuşu erkeği kadar kızardım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu; yine çiftleşme mevsiminin zirvesindeki bir kardinal kuşu erkeğininki gibi. "Doğru."

Söylediği şeyler...

Onu duvara yaslamak ve kendini bana bastırmasını hissetmek istiyorum.

Aman Tanrım.

Söylediği tüm o şeyler tekrar zihnimde belirdi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. Eh, kalp krizi geçiriyor olabilirdim aslında.

"İyiyim. Ben... *Mesajınız Var*'ı hiç izledin mi?"

"Hayır." Bana tereddütlü bir bakış attı. "Belki bir ara beraber izleyebiliriz."

Evet, demek istedim. Ağzımı bile açtım ama aptal, inatçı, donmuş ses tellerim çalışmıyordu. Tekrar denedim, yine konuşamadım. Çarşafı sıktım ve gözlerindeki bilmiş ifadeyi inceledim. Kafamın içinde neler döndüğünü çok iyi biliyor gibiydi.

"Marie Curie, eskiden bir mürebbiyeymiş, biliyor muydun?"

Biraz şaşırarak başımı salladım. "Ablasıyla anlaşma yapmışlar. Marie mürebbiye olarak çalışıp onun tıp fakültesi için ödeme yapmasına yardım etmiş. Ablası da iş bulduğunda onun eğitimine finansal olarak destek olmuş."

"Yani Kazimierz Żorawski hakkında bilgin var?"

Kafamı yana eğdim. "Matematikçi mi?"

"Evet, eğitiminin sonunda iyi bir matematikçi olmuştu. Ama başlangıçta, Marie'nin çalıştığı ailenin oğullarından biriydi sadece. O ve Marie aynı yaştaydı. Ve ikisi de son derece..."

"İnektiler."

"Öyle de denebilir." Neredeyse anında solan bir tebessüm attı. "Âşık oldular ama Kazimierz zengindi, Marie fakir. Ve o zamanlar evlilik işleri öyle basit yürümüyordu."

"Kazimierz'in ailesi onları ayırdı," diye mırıldandım. "İkisinin de kalbi çok kırıldı."

"Belki de kaderdi. Polonya'da kalsaydı Pierre'le tanışamayacaktı. Evlendikten sonra ikisi de her bakımdan çok mutlu oldular. Radyoaktivite fikri Marie'ye aitti ama Pierre ona yardım etti. Kazimierz bir matematikçiydi; araştırmasına Pierre kadar dahil olamayabilirdi." Levi omuz silkti. "Keşkeler, belkiler işte..."

Başımla onayladım.

"Ama Marie'yi asla tam olarak unutamadı. Bir piyanistle evlendi, çocukları oldu –işin tuhafı, birinin adını Maria koydular– Almanya'da okudu, Varşova Teknik Üniversitesi'nde profesör oldu ve yanılmıyorsam... geometri alanında çalıştı. Dolu dolu

bir hayat yaşadı. Yine de yaşlılığında sık sık Varşova'daki Marie Curie heykelinin karşısında oturmaya gider, saatlerce onu izlerdi. Kim bilir ne düşünüyordu. Muhtemelen aklından sayısız keşke ve belki geçiyordu." Levi'ın gözlerinin yeşili o kadar parlaktı ki başka tarafa bakamıyordum. "Belki de yıllar önce Marie'ye âşık olmasına yol açan minik minik tuhaflıklarını hatırlıyordu."

"Sence..." Yanaklarım ıslaktı. Silmekle uğraşmadım. "Sence onun sote yemekleri de berbat mıydı?"

"Büyük ihtimalle." Yanağının içini ısırdı. "Belki onun da beslemekte ısrar ettiği hayali bir azılı kedi sürüsü vardı."

"Félicette benim hayatımı kurtardı ama!"

"Gördüm. Çok etkileyiciydi."

Dışarıdaki koridorda malzeme arabaları itiliyordu. Bir kapı kapandı, diğeri açıldı. Biri kahkaha attı.

"Levi?"

"Efendim?"

"Sence onlar... Yani Marie, Pierre, o matematikçi ve diğerleri. Hiç tanışmamış olmayı dilemişler midir? Hiç âşık olmamayı?"

Bu konuyu daha önce düşünmüş gibi başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum, Bee. Ama kendimi biliyorum. Ben bir kez bile bunu dilemedim."

Koridor aniden sessizleşti. Kafamın içinde garip ama tatlı bir müzikal kaos baş gösterdi. Sarp bir kayalığın kenarında dikiliyordum sanki. Dipsiz, tehlikeli bir deniz, içine dalmam için beni bekliyordu. Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de korkmalıydım. Belki buna pişman olacaktım. Belki, belki, belki.

Belki de artık kabul edecek ve... evimde gibi hissedecektim.

"Levi?"

Bana baktı. Sakin, umutluydu. Hep sabırlıydı, sevgilim benim.

"Levi, ben..."

Kapı ani bir gürültüyle açıldı. "Bugün nasıl hissediyorsun bakalım, Bee?" Doktorum yanında bir hemşireyle içeri girmişti.

Levi'm gözleri bir ya da beş saniye daha üzerimde oyalandı. Sonra, "Ben de tam çıkmak üzereydim," diyerek ayaklandı.

Bana el sallarken yüzünde beliren küçük gülümsemeyi izledim. Arkasını döndüğünde ensesindeki bukleleri izledim. Odadan çıkışını ve kapının arkasından kapanmasını izledim. Ve bana işe yaramaz parasempatik sinir sistemim hakkında sorular sormaya başlayan doktora dik dik bakmamak için elimden geleni yaptım.

İKİ GÜN.

Tam iki gündür lanet olası hastanedeydim. Sonunda doktor gözlerini kısıp kuşkucu bir ifadeyle, "Bir sorunun yok gibi görünüyor," diyerek beni taburcu etmeyi kabul etti ve Rocío kiraladığımız araçla beni almaya geldi ("Eski Mısır'da kadın cesetleri, mumyalama yerinde nekrofiliden kaçınmak için çürüyene kadar evde tutulurmuş, biliyor muydun?" "Bilmiyordum ama *şimdi öğrendim*, sağ ol.") ve eve değil de Keşif Binası'na gitmek istediğimi söyleyip aracı da otoparka bırakmasını rica ettiğimde tıpkı doktorum gibi kuşkuyla gözlerini kıstı.

İçeride polis bandı yoktu. Koridorlarda BLINK'te çalışmayan birkaç mühendisle karşılaştığımda kibarca gülümsedim, meraklı bakışlarını görmezden geldim ve ofisime yöneldim. Duvarda 'Girmeyin' yazısı vardı. Onu da görmezden geldim.

Altı saat sonra binadan çıktığımda pek de zarif göründüğüm söylenemezdi. Kocaman bir kutuyu taşımaya çalışıyor ve ayaklarımı göremediğim için bir yerlere takılıp duruyordum. (Kimi kandırıyordum ki? Önümü görsem de *sürekli* takılıp dururdum zaten.) Arabada, telefonumu kurcalayıp iyi bir şarkı aradım ama canım hiçbirini dinlemek istemedi.

Gün çoktan batmış, hava kararmıştı. Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, Houston'ın sessiz ışıklarla kaplı silueti bana yirminci yüzyılın başındaki Paris'i düşündürdü. O zamanlara, 'Güzel Dönem' anlamına gelen 'Belle Époque' adını vermişlerdi. Dr. Curie kulübe/laboratuvarına kapanmış çalışırken, ressam Henri de Toulouse-Lautrec, Moulin Rouge'da Absent içiyor, ressam Edgar Degas bale dansçılarını ve banyo yapan hanımları gözetliyordu. Marcel Proust, benim hiçbir zaman okumaya fırsat bulamayacağım kitaplar yazmakla meşguldü. Auguste Rodin, sakalını uzatıyor ve düşünen adamların heykellerini yapıyordu. Lumière kardeşler ise, *Yurttaş Kane*, *İmparatorun Dönüşü* ve *Amerikan Pastası* serisi gibi başyapıtların temelini atıyordu.

Acaba Marie, akşamları dışarı çıkıyor muydu? Acaba Pierre, elinden uranyum cevheri dolu beheri alıp bir kenara koyarak onu Montmartre'da yürüyüşe ya da bir gösteriye sürüklemiş miydi? Birlikte geçirdikleri birkaç yılda eğlenmişler miydi merak ediyordum.

Evet. Eğlendiklerinden emindim. Hem de çok. Ve daha önce hiç emin olmadığım kadar emindim ki Marie hiçbir şeyden pişman olmamış ve hayatının her saniyesinin tadını çıkarmıştı.

Levi'ın bahçesindeki, güneş enerjisiyle çalışan ışıklar yanıyordu. Mor, sarı ve kırmızı zufaotlarını görebileceğim kadar parlaktılar. Gülümsedim ve büyük ama hafif kutuyu yolcu koltuğundan alıp içine birkaç sevgi sözcüğü şakıdım. Biberiye saksısının altında gizlenmiş bir yedek anahtar olduğunu biliyordum ama yine de zili çaldım. Beklerken kutunun tepesine açtığım hava deliklerinden içini görmeye çalıştım ama göremedim.

"Bee?"

Kafamı kaldırdım. Nefesim kesildi ama korkudan değildi. Artık korkmuyordum.

"Selam. Ben... Merhaba." Çok yakışıklıydı. Aptalca, adaletsizce yakışıklıydı ve ben bu aptalca, adaletsizce yakışıklı yüze

mümkün olduğunca uzun süre bakmak istiyordum. Bir dakika da olabilirdi. Ama tabii yetmiş sene olmasını yeğlerdim.

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. Schrödinger de kapıdaydı; şaşkın şaşkın bana ve kutuma bakıyordu. "Merhaba."

"Merhaba. Sen..." Levi bana uzandı. Sonra hemen kendini durdurdu. "Selam."

"Merak ediyordum da..." Kutuyu kaldırıp ona uzattım. Boğazımı temizledim. "Merak ediyordum da sence başka bir kediyi evlat edinirsek zavallı Schrödinger bizden nefret eder mi?"

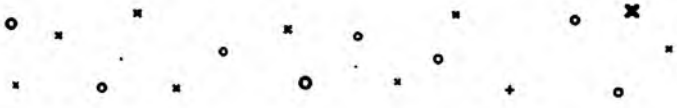
Levi kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek isti..."

Kutunun içindeki Félicette uzun, hüzünlü bir miyav patlattı. Sonra hava deliklerinin birinden pembe burnu, diğerinden patisi göründü. Islak, coşkulu, mutlu bir kahkaha attım. Anlaşılan yine ağlıyordum.

Gözyaşlarımın arasında Levi'ın yüzüne baktığımda ne demek istediğimi anladığını gördüm. Sonra gözlerinde, dizlerimi titretecek kadar büyük, saf ve yoğun bir sevinç belirdi. Ama bu sadece bir an sürdü. Kutuyu ellerimden almak için uzanırken kendini kapattı. Ciddileşti. Mutluluğunu derinden ve sessizce yaşamaya döndü.

"Sanırım," dedi yavaşça ve dikkatle. Sesi biraz boğuktu. "Denemeden bilemeyiz."

SONSÖZ

İŞTE TÜM DÜNYADAKİ en sevdiğim bilgi:

Dr. Marie Skłodowska-Curie ve Dr. Bee Königswasser-Ward kendi düğün törenlerine laboratuvar kıyafetleriyle katıldılar.

Evet, laboratuvar kıyafeti. Ne de olsa Met Gala'da kırmızı halıda yürümeyeceği ya da... evlenmeyeceği sürece artık kimse şaşaalı elbiseler giymiyordu. Peki, tamam, ben de evleniyordum *ama* tercihim Target elbisemden –evet, *o* Target elbisem– yana olmuştu. Ve teknik olarak "laboratuvar kıyafeti" sayılırdı çünkü artık bir NASA laboratuvarında çalışıyordum. Eh, ben de Marie gibi pragmatik bir kadındım.

Levi ve ben düğünü yazın yapmaya karar vermiştik. Tam tarih 26 Temmuz'du. Neden bu tarihi seçtiğimi açıklardım ama bunun, hakkımdaki düşünceleri anında "ilginç Marie Curie hayranı"ndan "tehlikeli derecede takıntılı takipçi"ye çevireceğine inanıyordum. İsteyen gidip Google'da arama yapabilirdi. Her neyse, artık evliydik ama bunu sadece bir avuç insan biliyordu.

Mesela Reike ("Ben de soyadımı değiştirmeli miyim? Mareike Königswasser-Ward. Kulağa çok iyi geliyor hı!"). Penny ve Lily (hazırlıksız şahitlerimiz). Ve elbette Schrödinger ile Félicette. Gerçi onlara söylediğimizde pek umursamamış, sadece uykulu gözlerle bize bakıp birbirlerinin tepesinde şekerlemeye geri dönmüşlerdi. Ancak kutlama için ortaya çıkarılan krem şantinin kokusunu alınca birazcık kıpırdandıklarını görmüştük.

Nankör yaratıklar. Onları çok seviyordum.

Levi'la kaçarak evlenmiş sayılırdık. Bizim için bir hayli tuhaf bir anı olmuştu hatta. Bana dokuz kez evlenme teklif edip dokuz kez hayır cevabı alınca Levi büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Ona evlenmek *istediğimi*, ama önceki nişanımı son anda atmak –ve depozitoya binlerce dolar harcamak– bende travma oluşturduğu için evet demeye bir türlü dilimin varmadığını açıklamıştım. Sonra bu karmaşanın çözümü bana bir rüyada görünmüştü. (Bu bir yalandı: Kaşlarımı alıyordum.)

Nikâh için gizlice başvurmuştum. Sonra rasgele bir perşembe sabahı ona kamyoneti kullanmak istediğimi söylemiştim. (Buna pek sıcak bakmasa da iyi saklamıştı.) İşe gittiğimizi sanıyordu –sonuçta Target elbisemi işe giderken giyiyordum– ama onun yerine, hiç belli etmeden adliyeye sürmüştüm. Sabahın erken saatlerinde zaten kalabalık olan otoparkta, Levi hangi cehennemde olduğumuzu anlamak için etrafına bakınırken, o gün onunla evleneceğimi söylemiştim. Eğer nikâhımız önceden kıyılmış olursa beni sunakta bırakmasından korkamazdım, değil mi? Sınırlı üretim *İmparatorun Dönüşü* DVD'm üzerinde hak talep etmesini engellemek için evlilik sözleşmesi imzalamaya bile zorlamayacağımı söylemiştim; çünkü ondan boşanmayı planlamıyordum.

Ona mantığımı açıkladıktan sonra, "Sanırım düzgün bir şekilde sormalıyım," demiştim. "Benimle evlenir misin Levi?" Tutulan dili çözüldükten sonra çatallanmış bir sesle, "Evet," demişti.

Gözleri biraz nemliydi. Eh, "biraz nemli"den kastım bolca salya sümüktü. Anlayacağınız fazlasıyla çirkin bir sahneydi, çocuklar.

Aynı zamanda çok güzeldi.

Doksan dört saniyelik nikâh merasiminden sonra Uzay Merkezi'ne gitmiş ve geç kaldığımız için bir bahane uydurmuştuk. Sonra hiçbir şey yokmuş gibi ofisimde Lean Cuisine yemiş ve astronotların MRI taramalarındaki korkunç sinyal düşüşüne kaşlarımı çatmıştım. Gün boyu Levi'yı yalnızca bir defa görmüştüm, o da insanların olduğu bir yerdeydi. Ve aramızdaki tek etkileşim, gizlice elini belime sürtmesi olmuştu. Ne fena, değil mi?

Ama cidden hayatımın en güzel günüydü.

Bugünün aksine. Bugün hayatımın en kötü günü olacaktı. Saat henüz 08.43'tü ama bunu şimdiden biliyordum.

"Gerçekten yapacak mısın?" diye sordu Reike, tepemizdeki '#ADİLÖĞRENCİKABULÜ YARIŞI, BAŞLANGIÇ ÇİZGİSİ' afişine bakarak.

"Kalbim yapma diyor."

"Ya vücudun?"

"Vücudum da hayır diyor. Ama daha yüksek sesle."

Başını salladı. Şaşırmamıştı. "Yapabilirsin bence. 5K koşusunu yani. Ama tanrıça aşkına, sakın yarı maratona katılmaya kalkışma."

"Benimle aynı derecede pısırık bünyeye sahip biri, öyle bir şeye asla kalkışmayacağımı nasıl bilmez?"

"Bunun bünyeyle değil, Levi'ın seni eğitmesiyle ilgisi var. Kaç ay oldu çalışmaya başlayalı? Sekiz mi?"

"Sonsuz gibi gelen sekiz ay."

Birbirimize bakıp gülüştük. Reike'nin yanımda olması harikaydı. Levi'la arkamdan iş çevirip ziyaretini planlamaları beni çok mutlu etmişti. Kardeşimin, evde sadece vegan yiyecekler

olmasından ve "minicik bir parça tavukgöğsü için kedilerle yarışmaktan bıktığından" yakınıp durmasını dinlemeyi seviyordum. Buraya geldiğinde, dilini burnuna değdirebilen adamla temasa geçtiği ve şimdi onunla vakit geçirdiği için mutluydum. Kardeşimi seviyordum. Onunla ilgili her şeyi çok seviyordum.

"*Sen* yarışa katılacak mısın?" diye sordum.

"Evet. İyi bir amaç için düzenlenmiş sonuçta. Doktora derecesinin ne olduğunu ya da lisansüstü eğitime kabulün ne anlama geldiğini, hatta insanların neden gönüllü olarak okula gittiğini asla tam olarak anlamasam da, yeterince temsil edilmeyen gruplara yardım amacı güttüğünüzü söylediğiniz anda katılmaya karar vermiştim zaten. Rocío ile hem yürüyecek hem sohbet edeceğiz. Bana henüz yakalanmamış seri katilleri anlatmayı planlıyor."

"Ne hoş."

"Cidden çok hoş kız, değil mi? Baltimore'a geri dönmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"Maalesef. Ama hayalindeki okula kabul edildi ve hayalindeki kız arkadaşla bir daire tuttu. Ayrıca oradaki yerel Vika topluluğunun lideri olduğundan eminim. O ve Kaylee'nin, bu yarışı organize etmek için gösterdikleri onca çabadan sonra buraya gelebilmelerine çok seviniyorum."

Biz konuşurken genç bir kadın gülümseyerek Reike'nin yanına geldi. "Affedersiniz... Dr. Königswasser?"

"Ah." İkizim, başparmağıyla beni işaret etti. "Aradığınız Königswasser tam burada duruyor."

"Aynen. Bee benim. Bu da aslında benim kötü ikizim."

"Ben Kate. Minnesota Üniversitesi'nde psikoloji doktorası yapıyorum." Elimi hevesle sıktı. "Yıllardır @WhatWouldMarieDo'yu takip ediyorum ve bunun ne kadar havalı olduğunu söylemek için yanınıza geldim." Etrafı işaret etti. Yarış için üç bin kişi kay-

dolmuştu ancak üç milyon kişi gelmiş gibi görünüyordu. Gerçi koşu etkinliği olabilirdi ama bir tür lisansüstü eğitim panayırına dönüşmüştü ve belki de bu yüzden bu kadar çok insan vardı. Organizasyon komitesi, adil ve bütünsel bir kabul sürecini garanti etmeyi taahhüt eden üniversitelere, işe alım için bitiş çizgisinde stantlar kurma fırsatı vermeye karar vermişti. Kalabalığı inceledim ve Annie'yi fark edince ona el salladım. Etkinliğe bir gün erken geldiği için dün akşam yemeğe çıkmıştık. Bir zamanlar kalbini kıran eski en iyi arkadaşınla yemeğe çıkmak o kadar da garip *değildi* ve aramızı yavaş yavaş düzeltiyorduk. Ayrıca Annie, etkinliğin lojistik kısmında çok yardımcı olmuştu.

WWMD'yi açtığımdan beri, kimliğimi ifşa etmenin benim için işin eğlencesini kaçıracağını düşünmüştüm ve Guy'ın eylemleri yüzünden hesabı anonim olarak yürütemeyeceğimden dolayı büyük hüsrana uğramıştım. Gamergate özentisi pislikler tarafından kandırılmaya dair korkum bir nebze gerçekleşmişti hatta. Haberler yayılıp kimliğim açığa çıkınca memnuniyetsizliğini dile getirenler olmuştu ve alışma süreci biraz garip geçmişti. Ama bir gün Rocío aramış ve şöyle demişti: "Senin havalı biri olabileceğini içten içe tahmin ediyordum aslında. Ama gerçekten öyle olduğuna pek ihtimal vermemiştim. Cidden muhteşemmişsin!" İşte o zaman her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım. Zamanla girmişti de. Dikkatlerin ilk zamanlardaki kadar üstümde olmaması çok rahatlatıcıydı.

"Minnesota'dan onca yolu geldiğin için çok teşekkürler, Kate."

"Sen de uzun yoldan geldin, değil mi? Maryland'den miydi?"

"Aslında artık burada, Houston'da yaşıyorum. Geçen sene NASA'dan iş teklifi alınca NIH'ten ayrıldım."

İlk BLINK gösterimi ses getiren bir felaket olsa da ikincisi büyük yankı uyandıran bir başarı olmuştu. Muhtemelen ilk başarısız girişimin haberleri yayıldığı için ikinci girişim o kadar olum-

lu dikkat çekmişti ki Levi'ya da bana da iş teklifleri yağmıştı. Bir altgeçitte bir yığın kızgın örümcekle yaşayacağımı düşündüğüm günlerden tam bir ay sonra, Trevor'ın yerine geçmem teklif edilmişti. Bunu reddettiğimde, Trevor'ın patronunun pozisyonunu bile teklif etmişlerdi. Akademide hayat böyleydi işte. Istırap ve coşku, inişler ve çıkışlar bir aradaydı. Ama işi kabul edip Trevor'ı, beyinleri daha düşük sinirsel yoğunluğa sahip olduğu için erkeklerin daha aptal olduklarına dair bir rapor yazmaya zorlamayı hayal etmediğimi söyleyemezdim. Hatta bu hayaller bana neredeyse cinsel bir haz vermişti.

Levi ve ben, NIH'in de NASA'nın da tekliflerini gözden geçirmiş, fakülte pozisyonlarını değerlendirmiştik. Hatta akademiyi bırakmayı, Curie tarzında yenilenmiş bir kulübede laboratuvar inşa etmeyi ve serbest çalışmayı bile aklımızdan geçirmiştik. Avrupa'ya açılmayı düşünmüştük. Endüstriyel pozisyonlar bulmayı düşünmüştük. Gerçekten çok kafa yormuştuk. Öyle ki bir süre düşünmek dışında hiçbir şey yapmamıştık. (Tabii seks yapmak ve *İmparator'un Dönüşü*'nü haftada bir kez yeniden izlemek dışında.) Her düşüncenin sonu NASA'yı bulmuştu. Belki de burada güzel anılarımız olduğu içindi. Çünkü buranın havasını seviyorduk. Çünkü Boris'i sinir etmekten gerçekten keyif alıyorduk. Çünkü sinekkuşları zufaotu için bize güveniyorlardı.

Ya da sebep, verandada başımı onun kucağına koyup yıldızları izlediğim bir gece Levi'ın dediği gibi, bu evin gerçekten iyi bir okul bölgesinde olmasıydı. Bunu söyledikten sonra kısa bir anlığına benimle göz göze gelmişti ve yüzünün kızardığına %74 emindim. Ertesi gün, NASA'nın teklifini resmen kabul etmiştik. Bu da demek oluyordu ki artık onunkinin yanında benim de kalıcı laboratuvarım vardı. Bir yıl öncesinde olsaydık bu benim için bir kâbus olurdu. İşlerin böyle değişmesi ne kadar da komikti.

İki dakikalık uyarı düdüğü çalınca insanlar başlangıç çizgisine doğru gelmeye başladı. Büyük bir el beni sarıp kalabalığa doğru çekti.

"Koşup kaçacağını bildiğin için onu almaya mı geldin?" diye sordu Reike.

Levi gülümsedi. "Yok, koşmazdı. Ancak tempolu bir yürüyüşle kaçardı."

İçimi çektim. "Seni geride bıraktım sanıyordum."

"Pembe saçların seni ele verdi."

"Bu koşuyu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Öyle düşündüğünün farkındayım."

"Şimdiye kadar koştuğum en uzun süre... 5K'den çok daha az."

"İstediğin zaman yürümeye başlayabilirsin." Elini belime, en yeni dövmemin bulunduğu yere kaydırdı. Levi'ın evinin silueti ve içinde iki küçük kedi. "Bir dene sadece."

"Hızını benimkine uydurmak için adımlarını yavaşlatmayacaksın, değil mi?"

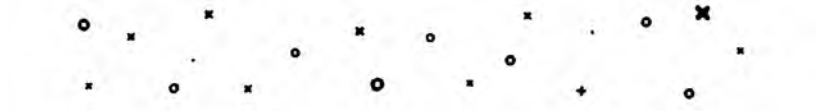
"Tabii ki hayır."

Gözlerimi devirdim. "Benden nefret ettiğini biliyordum zaten." Kafamı kaldırıp ona sırıttım. Bana gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Seni seviyorum, diye düşündüm. *Sen benim evimsin.*

Uzun bir düdük sesi geldi. İleri baktım, derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım.

YAZARIN NOTU

BU KİTAP, BENİM standart sınavlara karşı nefret mektubumdur. Aynı zamanda sinirbilime, Star Wars'a, STEM'deki kadınlara, zorlu yollardan geçen ama toparlamak için çaba gösteren arkadaşlıklara, araştırma görevlilerine, disiplinler arası bilimsel işbirliklerine, Elle Woods'a, ShitAcademicsSay'e, denizkızlarına, sinekkuşu yemliklerine, kedilere ve egzersiz yapmakta zorlanan insanlara aşk mektubumdur. Ama biz nefret kısmına odaklanalım!

Yaklaşık on yıl önce doktora için GRE'ye çalıştığım zamanları ve nasıl sürekli olarak tam bir aptal gibi hissettiğimi –ki muhtemelen öyleyim ama başka sebeplerden dolayı– hatırlıyorum. Farklı istasyonlardan kalkan iki trenin tam olarak ne zaman karşılaşacağını hesaplamayı öğrenmek için bir sürü para, zaman ve enerji harcamak zorunda kaldığım için gerçekten çok kızdığımı ve hüsrana uğradığımı da hatırlıyorum. Özellikle de o zamanı kendi alanımla alakalı faydalı bir şeyler okumak için kullanabi-

lecekken. (Ya da uyumak için. Gerçekçi olalım, muhtemelen birazcık kestirirdim.)

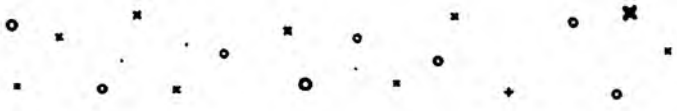
Bu kitap kurgusal olsa da Kaylee'nin GRE hakkında söylediği her şey kesinlikle doğru. GRE ve SAT gibi sınavlar, kişinin gelecekteki akademik performansını tahmin etme konusunda yetersiz olmakla kalmıyor, aynı zamanda gerçekten de ekonomik açıdan avantajlı insanları kayırıyor. Ayrıcalıklı doğmayanların lisansüstü eğitime erişimi her zaman çok daha zor oluyor ve standart sınavlar bu soruna hiç de olumlu katkı yapmıyor. Ancak son birkaç yılda, giderek daha fazla kurum ve lisansüstü programın kabul için bu testleri zorunlu kılmaması, doğru yönde atılmış harika bir adım oldu.

TED konuşmama geldiğiniz için teşekkür ederim. Şunu unutmayın: Eğer akademi size yeterince iyi veya akıllı olmadığınızı hissettirirse... Sorun sizde değil, akademide.

Sevgiler,

Ali

TEŞEKKÜRLER

YAYINCILIK SEKTÖRÜNDE ZAMAN akışı çok garip ve farklıdır. Ben de şu anda tam da bu nedenle, Ekim 2021'de ilk kitabımın yayımlanmasından hemen sonra ikinci kitabımın teşekkürlerini yazıyorum ve kalbim pek çok duyguyla dolup taşıyor. *Aşk Hipotezi*'nin yayımlanmasının ardından gerçekleşen tüm güzel şeyleri Berkley'deki ekibime borçluyum: Çoklu evrenin en iyi (ve son dakikaya kadar seks sahneleri eklememe izin veren!) editörü Sarah Blumenstock, harika reklamcım Jess Brock, inanılmaz pazarlamacım Bridget O'Toole ve tabii ki beni onlarla tanıştıran sevgili menajerim Thao Le. Gerçekçi olalım: Yayıncılık korku vericidir. Ancak bu dört kadının sürekli desteği, sıkı çalışması ve yetenekleri bu sürecin biraz daha az korkutucu geçmesini sağladı. Ayrıca, onlar sayesinde dünyanın en iyi yayıncısıyla çalışma fırsatı buldum. Berkley'deki ve SDLA'daki herkese, kitaplarımla alakalı her türlü yardımları için teşekkürler, teşekkürler, TEŞEKKÜRLER. Ve son teslim tarihlerinde hep 23.58'e kadar

beklettiğim için üzgünüm. Aynı soruları kırk kez sorduğum için, Caps Lock tuşunu kötüye kullanmaya devam ettiğim için de üzgünüm. Yemin ederim daha iyi olmaya çalışıyorum! Penguin Creative'e (bilhassa Dana Mendelson'a) ve en çılgın hayallerimin kapak sanatçısı Lilith'e özel teşekkürler. Ve elbette ki Jessica Clare, Elizabeth Everett, Christina Lauren ve Mariana Zapata'ya ilk kitabıma yazdıkları övgüler (tanıtım yazısı istemek acayip dehşet verici oluyor, çocuklar) ve sürekli teşvikleri için teşekkür ederim.

Beyindeki Aşk, harikulade Claire, Julie Soto, Lindsey Merril, Kat, Stephanie, Jordan ve tabii ki ilk editörüm Sharon Ibbotson'ın geri bildirimleri olmasaydı şu anda bulunduğu noktada olmazdı. Yazma sürecinde sürekli dertleşip içimi boşalttığım Kate Goldbeck, Sarah Hawley, Celia, Rebecca ve Victoria muhteşemdiler. The Grems, Edge Chat, TM, Family Chat ve Berkletes olmasaydı hayatta kalamazdım; bu harika insanlar hayatımda olduğu için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ve tabii ki, ilk kitabımı destekleyen, ikinci kitabımı hevesle bekleyen tüm okuyuculara, *booktok* ve *bookstagram* kullanıcılarına, blog yazarlarına, gazetecilere, eleştirmenlere ve Reylo destekçilerine milyonlarca teşekkürler. İkinci kitap dehşeti denen bir şey kesinlikle var (belki de bu sadece benim için geçerlidir!?) ve her gün birkaç saatimi kitabımın asla sevilmeyeceğinden endişe ederek geçirmeme neden oluyor. Ama insanların heyecanını görmek cidden çok iyi geliyor.

Ve en son ama en önemli olarak, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim baba olduğu için Lucy'ye ve tüm iniş ve çıkışlarda elimi tutan Jen'e teşekkürler. Herkesin bir Jen'e ihtiyacı var. Ama benimki çoktan kapıldı.

(Ah. Bir de Stefan'a teşekkürler. Sanırım. Ama birazcık.)

ALI HAZELWOOD

Beyindeki Aşk

